

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE *Cuddle* CLAUSE

Roxie Ray

He's a neurodivergent werewolf. She's a hot mess with a soft heart.
The roommate lease didn't cover fake dating.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

©

Sarılma Maddesi

Roxie Ray

SPECIAL FICTION BOOKS

SPECIAL FICTION BOOKS

Telif Hakkı © 2025

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar, okuyucunun zevkine göre tamamen kurgusal olarak yaratılmıştır. Gerçek kişiler, yerler, olaylar, yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, YALNIZCA YETİŞKİNLER (+18) için tasarlanmış müstehcen içerik barındırmaktadır.

İçerik Uyarısı

Sevgili Okuyucu

Ruh sağlığınız önemlidir. Bu kitap, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik barındırmaktadır. İçinde yer alan herhangi bir şey ruh sağlığınızı etkiliyor, lütfen kendinize dikkat edin ve gerekirse uzaklaşın — huzurunuz her zaman önceliklidir.

The Cuddle Clause, nörolojik farklılığı olan bir kurt adam, yumuşak kalpli, kaos yaratan bir oda arkadaşı ve kurallar, ritüeller ve dönüşüm sonrası sarılmalar üzerine kurulu sahte bir ilişkiyi konu alan, rahat ama baharatlı bir paranormal romantik komedi.

Kitap, kaygı, nörolojik farklılık, duygusal iyileşme, ayrılık sonrası keder, duygusal destek ve yapı, yumuşaklık ve tesadüfi kırılganlık üzerinden gelişen yavaş ilerleyen bir aşk hikayesi gibi temaları içeriyor.

Kitabın arkasında tam içerik uyarı listesi bulunmaktadır.

[TETİKLEYİCİ UYARILAR](#)

*Aşkın her zaman gürültülü olmadığını, bazen ikinci bir fincan kahve, güvenli hissettiren paylaşılan bir sessizlik, dünyanın yükünden kurtulduktan sonra dinlenebileceğiniz yumuşak bir yer olduğunu anlayanlar için.
bir yerdir.*

Nörospicy, kalbi ağır, fazla düşünen, aşırı uyarılmış olanlar için.

Nasıl kucaklanmak istediğine dair bir liste hazırlayan ya da başkalarının bu listeyi okumasını dileyen herkes için.

Ve kasıtlı olarak seçilmek, bir ritüel gibi kucaklanmak ve bir söz gibi öpülmek isteyen, dokunulmaya aç her ruh için.

Seni kasıtlı olarak kucaklayan, senin İyi Tabakını hatırlayan ve dolunayın gelgiti istediği gibi seni isteyen birini bulabilirsin - acımasız, çekici ve sadece birazcık arzu yüzünden mahvolmuş.

İçindekiler

1. [Maggie](#)
2. [Maggie](#)
3. [Roman](#)
4. [Maggie](#)
5. [Roman](#)
6. [Maggie](#)
7. [Roman](#)
8. [Maggie](#)
9. [Roman](#)
10. [Maggie](#)
11. [Maggie](#)
12. [Roman](#)
13. [Maggie](#)
14. [Maggie](#)
15. [Roman](#)
16. [Roman](#)
17. [Maggie](#)
18. [Roman](#)
19. [Maggie](#)
20. [Roman](#)
21. [Maggie](#)
22. [Maggie](#)
23. [Roman](#)
24. [Maggie](#)
25. [Roman](#)
26. [Roman](#)
27. [Maggie](#)
28. [Maggie](#)
29. [Roman](#)

30. [Maggie](#)

31. [Roman](#)

32. [Maggie](#)

33. [Roman](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Uyarılar](#)

Bölüm 1

Maggie

KANEPE BEYAZDI. Krem rengi ya da kirli beyaz değildi. Hayır, aşırı başarılı birinin dişleri ya da bir gelinlik mağazası gibi bembeyazdı. Üzerinde yemek yemeyi hiç planlamadığınız zaman satın alabileceğiniz türden bir kanepedydi. Kanepenin kenarına oturdum, çünkü içine tamamen gömülürsem leke yapmaktan korkuyordum. Deri soğukluğu kot pantolonumdan içeri sızıyordu, sanki üzerine oturduğum için bana kızgınmış gibi.

Eric de uyumlu bir ev kıyafeti giyiyordu. Bej renkli eşofman altı. Bej renkli kapüşonlu sweatshirt. Adam şeklinde bir yulaf sütü latte'ye benziyordu.

Gerçek bir şömine bile olmayan, sadece alevleri simüle eden titreyen bir ekrana sahip girintili bir dikdörtgenin önünde duruyordu. Etrafındaki duvar çıplak tuğladan yapılmıştı, bir zamanlar bunu çekici bulmuştum ama şimdi sadece karar verme sorunu olan bir Pinterest panosu gibi görüldüğünü düşünüyordum.

"Bence," diye başladı Eric, sanki rehberli meditasyon talimatlarını okuyormuş gibi sakın ve ölçülü bir şekilde, "duygusal ekosistemimizi aştık."

Dudaklarımı sıkıca kapatarak ona baktım. Ağzımı açmaya cesaret edemedim. Açarsam ya ağlamaya ya da çığlık atmaya başlayacaktım ve ikisi de enerjime değmezdi.

Eric, sabırlı olmaya çalışır gibi burnundan nefes verdi. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Bakışlarım şöminede titreyen sahte alevlere kaydı. "Sanırım bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum," dedim, sesim istediğimden daha zayıftı. "Duygusal ekosistem mi? Bu, bir podcast'te duyduğun bir ayrılık terimi mi?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Mags. Bunu zorlaştırmaya çalışmıyorum. Dürüst olmaya çalışıyorum."

Dürüst. Sanki dürüstlük bir tür merhametmiş gibi ve o aylardır küçük, sessizce uzaklaşmıyormuş gibi.

"Benim alanımda daha yumuşak bir enerjiye ihtiyacım var," diye ekledi.

Güldüm, ama sesim yanlış çıktı, keskin ve acı. "Daha yumuşak bir enerji mi? Ciddi misin?"

Kaşlarını kaldırdı, sanki onun haklı olduğunu kanıtlamışım gibi. "Tam olarak bunu kastediyorum. Son zamanlarda seninle olan her şey gerginlik ve çatışma dolu. Yorgunum Maggie. Sen yorgun değil misin?"

Hayır, değildim. Kalbim kırılmıştı. Arada bir fark vardı.

Yastığın soluk süet dikişlerine bakarak, onun için, bu ilişki için kendimi nasıl değiştirdiğimi düşündüm. Daha yumuşak olmaya çalıştım. Daha küçük olmaya çalıştım. Aslında nasıl göründüğümü unutana kadar kendimi onun ideal kadınına göre şekillendirdim. Kişiliğimin keskin kenarlarını yumuşatmış, sesimi nazik ve hoş bir tona indirgemiştim, sırf fazla yer kaplamamak için. Ve şimdi daha yumuşak bir şey mi istiyordu?

Yaklaştığımda kurallar her seferinde değişen bir oyunda kazanamazdım.

Eric ağırlığını değiştirdi ve kollarını kavuşturdu. "Bana öyle bakmana gerek yok."

"Nasıl?"

"Sanki ben kötü adammışım gibi."

Dilimi damağıma bastırdım, ağlamamak için kendimi zorladım. "Nazikçe söylediğin için kötü adam olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ağzını açtı, sonra kapattı. Sözlerini tarttığını görebiliyordum. Her zaman dikkatli. Her zaman hesaplı. "Bu artık işe yaramıyor. İkimiz de bunu biliyoruz."

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki? Onu yine de sevdiğimi mi? Yeniden başlamak istemediğimi mi? Bu daireyi, bu hayatı, hala kurtarılabilmiş gibi sarıldığım bu halimizi terk etmek istemediğimi mi?

Yine de ağlamadım.

Ayağa kalktım. "Sen...?"

"Birkaç gün içinde eşyalarımı çıkaracağım," dedim, kot pantolonumdan görünmez tüyleri silkelerken. Sesim garip geliyordu. Düz.

"Maggie..."

Ama ben çoktan yatak odasına doğru yürümeye başlamıştım. Koridordaki soğuk derimin altına sızdı ve orada kaldı.

Arkamdan kapıyı kapattım ve bir saniye kapıya yaslanarak kalbimin çarpıntısını yatıştırmaya çalıştım.

Oda her zamanki gibi görünüyordu, bir katalog fotoğrafı gibi mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Şifonyere doğru yürüdüm, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi parmaklarımı yüzeyinde gezdirdim. Geçen yaz, 4 Temmuz'da gölde yaptığımız piknik sırasında çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı elime aldım. Çimlerin üzerinde çıplak ayakla duruyorduk, başım Eric'in omzuna yaslanmış, arkamızda alacakaranlıkta havai fişekler patlıyordu. O gece nihayet mutlu olduğumuzu düşündüğümü hatırladım.

O fotoğraftan nefret ediyordum. O gülümsemenin benim için ne kadar önemli olduğunu nefret ediyordum.

Çerçeveyi gereğinden biraz daha sert bir şekilde yüzüstü bıraktım.

Arkamda, Eric dairede dolaşırken döşeme tahtalarının hafif gıcırdamasını duydum. Bir çekmece açıldı, ardından camın hafif tıkırtısı geldi. Sanki bu artık onun için yapılmış gibi, gece için yerleşiyordu.

Yatağa oturdum ve ellerime baktım. Küçük görünüyorlardı. İşe yaramaz. Bu hissi üzerinden atmak için avuç içlerimi uyluklarımın üzerinde ovuşturdum. Dağılmayacaktım. Şimdi değil. Bu odada değil.

Komodinden telefonumu aldım. Titreyen parmaklarımla kız kardeşim Charlotte'a bir mesaj yazdım: *Sana ihtiyacım var*. Sonra sildim. Şunu yazdım: *Bu akşam içki içer miyiz?* Onu da sildim. Sonunda şunu yazdım: *Boş musun?*

Dağınık olmak istemedim. Kurtarılmaya ihtiyaç duymak istemedim.

Odaya, bizim odamıza baktım. Nötr renkli duvarlar, yatak takımına uyması için seçtiğim yastıklar, Eric'i ikna ederek aldığımız perdeler.

Artık bunların hiçbirini istemediğimi fark ettim.

Çantamı ve paltomu aldım, ama kapıda durdum. Bir an için dışarı çıkıp hava almak, kız kardeşimi aramak, bu aniden çok küçük

ve aynı zamanda çok büyük hissettiren bu odada kalmaktan başka her şeyi yapmayı düşündüm. Sonra Eric'i bulup kendimi açıklamayı düşündüm. Ondan bizim için savaşmasını istemeyi düşündüm.

Ama yapmadım.

Bunun yerine, dolaba doğru döndüm. Bacaklarım çamurda yürür gibi ağırlaşmıştı, ama yürümeye devam ettim. Kapıyı açtım, sessizlikte tanıdık gıcırta sesi garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Bavul, her şeyin hala iyi ya da en azından düzeltilebilir olduğu son seyahatimizden sonra bıraktığım yerde duruyordu.

Çantayı dışarı çıkardım, tekerlekleri yere vuruyordu. Bu ses, Eric'in sözlerinin veremediği bir şekilde kesinliği hissettiriyordu.

Bavulu açıp, askılardan kıyafetleri çıkarmaya başladım. Tembel pazar günlerinde giydiğim kazaklar; onun sürekli ertelediği randevular için aldığım elbiseler; buraya taşındığımız gece giydiğim ceket. Ellerim otomatik pilotta hareket ediyordu ve zihnim karışık bir karmaşa içindeydi.

Ağlamak istemedim. Kendime ağlamayacağımı söyledim. Ama bir zamanlar en sevdiği dediği küçük ayçiçekleri olan gömleği elime aldığımda, tek bir gözyaşı damlası yanağımdan süzüldü. Elimin tersiyle onu sildim ve devam ettim.

Eric daha yumuşak bir enerjiye ihtiyaç duyuyorsa, ona boş bir alan verecektim.

KUTULARA KOYDUĞUMDA DAİRENİN GÖRÜNÜMÜ değişmişti. Daha az özenli. Daha az iddialı. Yarısı benimmiş gibi bile gelmiyordu. Buzdolabına baktım. Tüm kombucha onundu. Tüm dondurulmuş meyveler? Onundu. Lanet olası yumurtalar bile organikti ve kartonun üzerinde motivasyonel bir alıntı vardı.

Koridorda bir kutu kitap taşırken içimden mırıldandım. Raflarda, buzdolabında, yatakta yer açmıştım... ama yine de yetmemişti. Gözyaşlarım gözlerimin arkasında saklı kalmıştı, henüz akmaya hazır değildi. Belki de onun lanet olası beyaz kanepesini lekelemekten korkuyorlardı.

Eric kapıdan beni izliyordu. "Biraz sessizsin." "Sadece istediğin o yumuşak enerjiyi veriyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun, seni gerçekten tanıdığımı sanmıyorum."

İlk kutunun üzerine bir kutu daha koydum. "O zaman ikimiz de aynıyız. Ama hey, eminim yoga eğitmenini çok iyi tanıyorsundur."

Dudakları itiraz etmek için açıldı, ama ben onun dikkatlice seçilmiş kelimelerle ifade ettiği inkarını dinlemek için orada kalmadım. Kutuları arabama taşıdım ve prensip olarak nefret ettiğim her mobilyaya veda ederek mırıldandım. Köşede duran yoga matının önünden geçerken ona selam verdim. "Hizmetlerin için teşekkürler, namaste, ve lütfen cehennemde çürü."

Yirmi dakika sonra, sisin inceldiği ve evlerin bahçeleri olduğu, San Francisco'nun biraz dışında bulunan kız kardeşimin evindeydim. Charlotte, ben kapıyı çalmadan önce kapıyı açtı. O, güvenli bir liman gibiydi. Evim gibiydi.

"Mags." Beni o kadar sıkı kucakladı ki, göğsümde bir şeyler çatladı. Ağlamaya başlamadan önce tek kelime bile edemedim.

"Bu, olması gerekenden daha fazla acıtıyor," diye omzuna fısıldadım. "Ve en kötüsü de bu. Hâlâ beni seçmesini istiyordum, ama o beni istemedi."

Beni daha sıkı sarıldı, annemin işler kötü gittiğinde yaptığı gibi parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi.

Geri kalanını boğuk bir sesle söyledim. "Sadece beni terk etmesi değil... Onun istediği kişi olmaya çalışmadan kendimi kim olduğumu bile bilmiyorum."

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve beni kanepeye götürdü.

Üç saat sonra, bir battaniyeye sarılmış, bir elimle telefonumu kurcalarken, diğer elimle pahalı süt içermeyen kurabiye hamuru dondurmasıyla ucuz kırmızı şarabı dönüşümlü olarak içiyordum. Kız kardeşim başı geriye eğik, ağzı hafifçe açık bir şekilde yanımda uykuya dalmıştı. Onun huzurunu kıskandım.

Zillow uygulaması tam bir kabustu. Mission'da çatlak fayansları ve *sanatsal potansiyeli* olan minik stüdyolar. Haight'te eski ot ve pişmanlık koktuğunu düşündüğüm Viktorya dönemi evleri. SoMa'da, gece kulübünün hemen üzerinde olduklarını gizleyen parlak fotoğraflarla tanıtılan loftlar. Açtığım her ilan iki kategoriden birine giriyordu: bütçemin çok üzerinde olanlar ya da o kadar lanetli görünüyorlardı ki, muhtemelen tavan arasında perili bir oyuncak bebek vardı.

"Doğal aydınlatma" ve mısır gevreği kutusu büyüklüğünde bir pencereye sahip bir bodrum katının fotoğrafını geçtim. Başka bir ilanı açtım

listesini açtım ve fotoğraflara bakakaldım. "Bu muhtemelen cehennemin girişinin üzerine inşa edilmiştir."

Gece önümde boş ve sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Artık Eric'in kız arkadaşı değildim. Bu kadar uğraşarak olmaya çalıştığım halimden hoşlandığımdan bile emin değildim.

Ağızma daha fazla dondurma koydum ve telefonuma baktım. Henüz tam olarak ağlamadığım gözyaşlarımdan dolayı ekran biraz bulanıklaşmıştı. Keder ve saçma sapan kira fiyatları arasında, sonunda net bir düşünce aklıma geldi.

Bundan sonra nereye gideceğimi hiç bilmiyorum. Ama en azından geri dönmeyeceğim.

Hâlâ kız kardeşimin kanepesinde battaniyeye sarılmıştım ve otomatik pilotta Craigslist emlak ilanlarını kaydırıyordum. Bu ilanlar ya şüpheli bir şekilde parlak ya da açıkça hayaletliydi, ta ki evren bana bir fırsat sunduğunda.

Binada evcil hayvan ve şekil değiştirenler yasaktı.

Sihirli varlıklarla bir sorunum yoktu, yani artık kimin vardı ki? Ama taşınmadan önce hayvanlar tarafından mahvolmuş dairelerde yaşamıştım ve koku ve lekeler konusunda yapabileceğiniz çok fazla bir şey yoktu. Bu yüzden, bu gerçekten ideal gibi geliyordu.

Fotoğraflar da belirsiz değildi. Daire gerçekten çekiciydi. Açıkta kalan kirişler. Yumuşak ışıklandırma ve kahve eşliğinde dinlenmek için adeta yalvaran büyük depo pencereleri. Uyumsuz saksılarda bitkiler. İlan, bir oda arkadaşı olduğunu söylüyordu. Kira, özellikle konumu göz önüne alındığında, şehir için garip bir şekilde makuldu. Ve en sevdiğim kickboks stüdyosundan çok da uzak değildi.

Küçük yazılar *vardı*, ama kafam bulanıktı ve duygusal kapasitem saatler önce tükenmişti. Gözlerimi kısarak baktım, sonra omuz silktim. Neyse ne. Diğer yerlerden on kat daha iyiydi.

Numaraya mesaj attım.

Maggie: Merhaba. Benim adım Maggie. İlanınızdaki daireyle ilgileniyorum. Hala boş mu?

Bilinmeyen: Evet. Yarın saat 3'te görüşme için gelin. Adres aşağıda. Kapıyı çalın.

Hepsi bu kadardı. İsim yok, emoji yok, sadece evsiz kalmayabileceğim bir olasılık vardı.

Mesajı uzun uzun baktım, sonra bir bardak şarabı sertçe doldurup bir ayıyı sakinleştirmek istercesine içtim. Eric'e sarhoşken mesaj atmamak gibi akıllıca kararlar almak için beynime güvenemiyorsam, belki bilinçsiz olmak işe yarardı.

Öğlen saatlerinde uyandım, ağzım kurumuştı ve kötü kararlar verdiğime dair belirsiz bir anım vardı.

Duş almayı atlardım. Ne anlamı vardı ki? Saçlarım kasıtlı olarak dağınık görünüyordu, ya da en azından bunu yapabileceğim kadar kasıtlıydı. *Break Up With Your Girlfriend* şarkısı pencereleri sarsacak kadar yüksek sesle tekrar tekrar çalarken, son kaşık yulaf sütü kurabiyesi kırıntılarını doğrudan kabından yedim. Sabahın geç saatlerinde dışarıda sis vardı ve beni sessizce yargılıyordu. Kız kardeşim, hem acıma hem de saygı dolu bir bakışla tezgahın üzerinden bir fincan kahve uzattı.

Saat ikiyi çeyrek geçe, tayt ve hafif vanilya ve yenilgi kokan bol bir sweatshirt giymiştim. San Francisco'nun dar sokakları ve imkansız tepelerinden geçerek adrese vardım. Arabayı park ettiğimde binaya baktım. Beklediğim gibi değildi. Tuğla duvarlara sarmaşıklar tırmanıyordu ve garip bir taş gargoye, çok şey görmüş bir refakatçi gibi kemerli kapının üzerinde duruyordu. Karo döşeli lobide adımımı attığımda ön kapı dramatik bir şekilde gıcırdadı. Uzaklarda bir yerlerde bir tramvay zili çaldı.

Üçüncü kat. Koridor, gıcırdayan ahşap zeminler, uyumsuz aydınlatma armatürleri ve hafif bir karanfil kokusuyla karakteristik bir havaya sahipti. Kapıyı iki kez çaldım.

Kapıyı çaldığım sırada, sanki adam kapının arkasında elini kapı koluna koymuş bekliyormuş gibi kapı birden açıldı.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu, yumuşak gri tişörtü vücuduna öyle yapışmıştı ki, dikkatimi çekmeden edemedim. Koyu renkli saçları, kasıtlı olarak dağınık bırakılmış gibiydi ve çene hattı, onu yaratan kişinin keyfi yerindeymiş gibi oyulmuş gibiydi. Gözleri -derin, koyu, görmezden gelinmesi imkansız- bir an fazla uzun süre bana bakakaldı.

"Merhaba. Sen Mags olmalısın," dedi.

Kaşlarımı çattım. Sadece kız kardeşim bana öyle derdi. Ve belki Eric, bir iki kez, işler yolundayken.

Ama ondan gelince? Hoşuma gitmedi değil.

Elini uzatıp elimi sıkacakmış gibi yaptı, sonra durakladı, bir kez göz kırptı ve elini kapüşonlu ceketinin cebine soktu. Hâlâ beni izliyordu.

Konuşmalı mı yoksa onun yeniden başlamasını mı beklemeliydim, emin olamadım ve ağırlığımı değiştirdim.

"Ben Roman," dedi. "Roman Velasquez."

"Ben Maggie James. Memnun oldum."

Arkasındaki alan hem rahat hem de kaotikti. Güneş ışığı kocaman pencerelerden içeri doluyordu. Her yerde bitkiler vardı. Uyumsuz yastıklar. Caz müziği çalan bir pikap. Sehpanın altında bir çift dambıl. İşe yaramaması gerekirdi, ama nedense işe yaradı.

O geri adım attı. "İçeri girmek ister misin yoksa...?"

Hala her şeyi birdenbire sindirmeye çalışırken başımı salladım ve içeri girdim.

Bana kısa ama etkili bir tur attırdı. "Burası mutfak. Yemek hazırlıyorum. Hem de çok yoğun bir şekilde. Burası benim odam. Burası senin potansiyel odan. Banyo ortak ama ben orada fazla vakit geçirmiyorum."

"Bunu bilmek iyi oldu. Peki, neden bir oda arkadaşına ihtiyacın var?"

Omuz silkti ve dolabı açarak titizlikle düzenlenmiş baharat rafını gösterdi. "Fazladan odam var. Kira yardımı oluyor. İyi para kazanıyorum ama masrafları kısmayı seviyorum. Verimlilik benim işimdir."

Bu mantıklıydı. Rafındaki kitaplar renk kodluydu ve boyutlarına göre dizilmişti.

"Bu raflar sedir ağacından," diye ekledi, birini okşayarak. "Yedi farklı ağaç türünü denedim. Sedir ağacı kokuyu daha az tutar. Çoğu ağaç kokuyu tutar, bu yüzden koku kalır. Dikkatimi dağıtır."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ahşapları mı denedin?"

O başını salladı. "Evet, örnekler gönderilmişti. Farklı koşullarda kokladım. Sıcaklık. Nem. Yağmur. Sedir en iyi dayanıklıydı."

Bu tam olarak tuhaf değildi. Sadece çok yoğundu. Ama tuhaf bir şekilde sevimli bir şekilde.

Roman bana birkaç soru sordu: gürültüyle nasıl başa çıktığımı, temizlik tarzımın ne olduğunu, sarımsak sevip sevmediğimi (bu neydi böyle?)

—ve cevaplarımı gerçekten *beğenmiş* gibiydi.

Ne iş yaptığımı sorduğunda, "Grafik tasarım. Çoğunlukla evden çalışıyorum" dedim.

"İyi." Yavaşça başını salladı. "Bu iyi."

Nedenini bilmiyordum ama sanki bir sınavı geçmişim gibi hissettim. "Tamam," dedim, etrafa bakarak. "Peki... kira ne kadar?"

"Bin beş yüz. Her şey dahil. İlk ayın kirası peşin ödenecek." "Ne zaman taşınabilirim?"

"Yarın, kira sözleşmesini şimdi imzalarsanız."

Çekmeceye uzanıp bana küçük bir ataç ve üzerinde çok düzgün blok harflerle "burayı imzalayın" yazan yapışkan bir not bulunan yeni bir belge uzattı. İlk sayfayı gözden geçirdim. Her zamanki jargon. Sessiz saatler. Evcil hayvan yasak. Şekil değiştirenler yasak. Kira zamanında ödenecek.

Sonra sözleşmeye ekli ayrı bir sayfaya geçtim.

"Bu oda arkadaşı sözleşmesi. Binanın standart sözleşmesine eklediğim bir şey, böylece... şey... her konuda aynı fikirde olduğumuzdan emin olalım." Roman rahatsız bir şekilde boynunu kaşıdı.

Elimde kalemle tereddüt ettim. İçgüdülerim bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu fısıldıyordu. Artık kendime güvenmiyordum. Eric'ten sonra değil. Kendimi tanıyamadığım bir kadına dönüştükten, büküldükten ve kırıldıktan sonra değil.

Ama etrafıma baktım; ışığa, sıcaklığa, sedirin hafif kokusuna.

Neyse. Karar verme geçmişim daha kötüye gidemezdi zaten. Ve en kötü ne olabilirdi ki?

Yine duygusal olarak ulaşılmaz bir erkek mi? En azından onunla aynı yatağı paylaşmayacaktım. Kendi odama gidip lanet olası kapıyı kapatabilirdim. Detayları okumadan sözleşmeyi imzaladım. Kalacak bir yere ihtiyacım vardı ve mükemmel bir oda arkadaşı olabilirdim.

Görünmez olmaya kesinlikle alışkındım.
görünmez olmaya alışkındım.

"Peki," dedi Roman, kağıtları alıp kenarlarını hizalamak için tezgaha düzgünce vurarak, "sanırım artık oda arkadaşınız, Mags."

Bölüm 2

Maggie

ERIC DÜN GECE EVE GİTMEYİŞTİ.

O mesaj bir mesaj kısa kısa, düz satırlarından ki kullanılan eski gizemli hissettirirdi ama şimdi korkaklık gibi geliyor.

■

Eric: Rob'un evinde kalarak geri kalan eşyalarını alabilirsin, çıktığında bana haber ver.

Nokta yok. İyi şanslar yok. Kapanış yok.

Mesajı, hayal kurmaya başlayacak kadar uzun süre izlemiştim. Belki de aslında Rob'un evinde değildi. Belki de çoktan yeni birini bulmuştu. Yumuşak sesli, bitki çayı seven, nötr tonlarda giyinen ve "kasıtlı sabahlar" için mükemmel bir çalma listesi hazırlayan bir yabancı. Belki de bu yüzden ilişkimizi bitirmişti. Benim fazla, çok gürültücü ya da yeterince yumuşak olmamamdan değil... ama benim yerimde başka biri durduğu için.

Yine de, haftalardır hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

Eric'in dairesindeki yatak, son bir gece için yine benimmiş gibi hissettirdi. Yatağın ortasına uzandım ve hiç rüya görmedim. Uyandığımda, duygusal yorgunluk ve on saatlik derin uykunun ardından nadir görülen bir berraklık hissettim. Giyinip son eşyalarımı aldıktan sonra, Mission'daki kickboks dersime gittim ve hayali bir rakibi fena halde dövdüm. Muhtemelen Eric'ti. Muhtemelen kendimdim. Söylemesi zor.

Şimdi, kesinlikle taşınma günü için yapılmamış, yüzyıllık bir San Francisco binasındaki yeni daireme üç dar merdiven basamağı boyunca kutuları sürüklüyordum. Tank topum sırtıma yapışmış, saçlarım boynuma yapışmıştı — deniz havası ve şehir tozunun keskin kokusu

koridorda karışıyordu. Vücudum merhamet dileniyordu. Muhtemelen bu sabah kickboks dersine gitmemeliydim, ama beynimin bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı. Kickboks, ilk ve en uzun süreli ilişkimdi. Bana hiç yalan söylememişti, beni yumuşatmamı veya küçültmemi hiç istememişti. Sadece gelip sertçe vurmamı istiyordu.

Üçüncü kata çıktığımda kollarım titriyordu ve bacağımda gizemli bir çürük vardı. Kutuya kalçamla hafifçe vurarak küfürler savururken, dirseğimle apartman kapısını çaldım. Dışarıda bir otobüs tıslayarak durdu ve geçen bir arabanın bas sesi pencere camını titretti.

Cevap yoktu.

Roman'ın dün bana verdiği anahtarları çıkardım ve kapıyı açtım, baharatlarını alfabetik sıraya koyan ama uyumlu yastıklara inanmayan adamdan hayal kırıklığına uğramaya tamamen hazırdım.

Ancak kapıyı açtığımda, Roman Velasquez'i gömleksiz bir pagan tanrısı gibi buzdolabına yaslanmış halde buldum.

Elinde, tam da baştan çıkarıcı bir renkte buzlu kahve dolu bir kavanoz tutuyordu. Aslında pantolon da giymiyordu, sadece kalçalarının etrafına tehlikeli bir şekilde düşük bir şekilde sarılmış bir havlu vardı, sanki bu havlu, iffet kavramından kişisel olarak hakaret görmüş gibiydi. Kollarında ve göğsünde dövmeler vardı. Saçları nemliydi ve sırtışından, nasıl görüldüğünü çok iyi bildiği anlaşıyordu.

Tabii ki. Tabii ki aptalca seksi. Çünkü evren bana sahip olamayacağı erkekleri vermekten çok hoşlanıyor.

"Selam, Mags," dedi. "Beni terk edeceğini düşünmeye başlamıştım."

Hoparlörlerden *Sound of Music* filminin müzikleri çalıyordu ve ben ateşli bir rüyada mı sıkışıp kaldım diye merak ettim. O kahvesini yudumlarken ve bana koyu renk kaşlarını kaldırırken, "Do-Re-Mi" şarkısı odada yankılanıyordu.

Ona baktım. Bakmamaya çalıştım. Gerçekten, gerçekten denedim. Ama bu, yangın alarminin çaldığını fark etmemeye çalışmak gibiydi. Gözlerim kendi isteğiyle hareket etti. Duruşu rahattı, kendine güvenen bir tavır ve utanmaz bir rahatlığı vardı. Sorun çıkaracak birine benziyordu — çekici türden.

başa çıkabileceğini düşündüğün türden, ta ki uyanıp nasıl bu karmaşaya bulaştığını merak edene kadar.

"Pantolonumu giyip, oturma odasından şüpheli kararımın tüm izlerini silmem için bana beş dakika ver," dedi.

Bir yığın tütsü ve bir çift siyah deri botun üzerinden geçtim.

"Sana üç tane vereceğim," dedim, kutumu içeri sürükleyerek ve akıl sağlığını yöneten eski güçlere, hayatımın en kötü ve en saçma sapan hatasını yapmamış olduğumu dua ederek.

KUTU AÇMAK benim için kişilik temizliği gibiydi. Kazakları askeri bir titizlikle katladım — kollar hizalı, köşeler içe doğru kıvrılmış. Sütyenlerim görev için rapor veriyormuş gibi üst üste dizilmişti. Çoraplar sarılmıştı. Pantolonlar sıraya dizilmişti. Çekmece tatmin edici bir *tıklama* sesiyle kapandı ve birkaç saniye boyunca, diğer her şeyin de kontrol altında olduğunu neredeyse inandırabilirdim.

Kitaplarımı pencere kenarına renklerine göre düzenli bir şekilde dizmiştim: romantik kitaplar, gerilim romanları ve hiç bitiremediğim utanç verici bir yığın kişisel gelişim kitabı. Roman'ın müziği koridordan geliyordu, ne melankolik ne de flörtöz olduğunu anlayamadığım, bir tür şehvetli indie-folk müziği. Sinir bozucu derecede iyiydi. Ve gürültülüydü. Bas, ayaklarımın altında nabız gibi atıyordu.

Tuvalet malzemelerimi çekmeceye koyarken, yüksek bir *çıtırtı* sesi müziği böldü. Roman kapıda durmuş, elma yiyordu. Gömleği, giysi olmaktan çok uzak, o kadar ince ve boldu ki, giysi olmaktan çok bir öneri gibiydi.

"Yardım ister misin?" diye sordu, sesi yaramazlık dolu. "Yoksa eşyalarına dokunanları ısırır mısın?"

Onun şakalarına ne kadar tahammül edebileceğimi ölçmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Bir süredir bu tür bir çekişme yaşayabileceğim kimse olmamıştı. Bunun ne kadar hoşuma gittiğini unutmuşum.

"Duruma bağlı," dedim. "Başlığa göre mi, travma düzeyine göre mi alfabetik sıraya koyuyorsun?" Sanki ona bir meydan okuma yapmışım gibi sıırttı.

Birlikte arabama doğru yürüdük. Roman önümde merdivenleri iki basamak birden atlayarak koştu. Yıpranmış gömleğinin altındaki sırt kaslarının hareketlerini izlememeye çalıştım, ama ne yazık ki gözlerim hala vardı. Kaldırımdaki yağmurun hafif kokusu ve blokun aşağısındaki fırından gelen ekşi maya kokusu, merdiven boşluğundaki açık pencereden içeri süzülerek şehrin canlı olduğunu hatırlattı bana. Vücudum kickboks ve eşya boşaltmaktan yorgun düşmüştü ve görünüşe göre, beynime danışmadan doğrudan çekicilik alanına geçmeye karar vermişti.

"Üç kat yukarı. Asansör yok," diye mırıldandım, hafif tutmaya çalışarak. "Zayıfları elemekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Eğer duygusal yüklerini ve gerçek anlamda yüklerini taşıyamıyorlarsa," dedi, omzunun üzerinden sırtarak bakarak, "onlar oda arkadaşı olacak tipler değiller."

"İkisiyle de dolu valizlerim olduğu için şanslıyım," diye mırıldandım arabayı açarken.

O güldü ve sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi yükleme yaptı. İki dolmuş spor çantasını omzuna attı, kışlık montumu boynuna astı ve elimde tuttuğum, üç kez altı çizili kabarcık harflerle yazılmış "KIRILABİLİR" yazan kutuyu aldı. Sanki içinde değerli aile yadigârları varmış gibi şaşırtıcı bir naziklikle tuttu.

"Bundan emin misin?" diye sordum, gözlerimi kısarak onu takip ederek. "Geçmişte taşınmama yardım eden çoğu kişi bu etiketi, kutuyu tekmelemek için bir davet olarak görür."

"Benim temel zekam iyidir," dedi hiç duraksamadan. "Üzerinde 'düşürmeyin' yazan bir kutuyu düşürmemem gerektiğini bilirim. Ayrıca, kartonun dokusu beni tedirgin ediyor, bu yüzden onu belirli bir şekilde tutmam gerekiyor."

Son cümle beni hazırlıksız yakaladı. Dürüsttü. Beklenmedikti. Biraz tuhaftı.

Kaşlarını oynattı. "E t k i l e n mediğini söyleme. Benim iyi bir parti olduğumu kabul etmiyor musun?"

Bagajı gereğinden fazla kuvvetle kapattım. "Eğer 'iyi bir parti' tanımın, birinin kendine yük yükleme yeteneğine bağlıysa

bir katır gibi yükü üstüne yığma yeteneğine bağlıysa," dedim, rahat bir tavır takınmaya çalışarak ama biraz acı bir tonda.

Roman cevap vermedi. Bir saniye boyunca sandığı, sanki yeniden açılıp karşılık verecekmiş gibi izledi, sonra dönüp merdivenlere doğru yöneldi. Yukarı çıkarken konuşmadık. Ancak daireye döndüğümüzde bir şeyler değişti. Dramatik bir şekilde değil, ama gerginlik azaldı. Sessizliğin bir ceza gibi hissedilmediği fark edilene kadar fark edilmeyen türden bir değişiklikti.

Roman, ben başımı sallayana kadar odamın kapısında bekledi, sonra içeri girip kollarını kavuşturarak odayı bir kez gözden geçirdi.

"Yatağı taşıyabiliriz," dedi sonunda. "Belki pencereye daha yakın bir yere. Daha fazla ışık. Daha iyi bir atmosfer."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama karşı çıkacak enerjim yoktu. "Tabii. Keyfine bak."

Sonunda çerçevenin iki yanına geçtik. Ahşap zeminde biraz fazla gürültüyle sürtündü. Roman yüzünü buruşturdu. Ben fark etmemiş gibi yaptım.

Sırada masa vardı. Mobilyaya dokunmak için benim iznimi almış gibi kaşlarını kaldırarak masayı işaret etti. "Masayı duvara doğru çevirirsek dolabı engellemez."

"Evet, tamam," dedim. "Akıllıca."

Bir süre sessizce çalıştık, ayarlamalar yaptık, geri çekildik, denediğimizi söyleyebilmek için eşyaları bir santim kaydırdık. Sonunda durduğumuzda, oda... fena görünmüyordu. Pencereden gelen ışık, sanki oraya aitmiş gibi yatağın üzerine düşüyordu. Masa artık sallanmıyordu. Omuzlarım kulaklarımın yanında kilitli değildi.

Roman kapının yanında, ellerini beline koymuş, gitmesi mi yoksa resim asmayı teklif etmesi mi gerektiğini bilemiyormuş gibi duruyordu.

Yatağın kenarına oturdum. "Daha iyi görünüyor." Bir kez başını salladı. "Evet. Öyle."

İkimiz de kıpırdamadık.

Bu bir dönüm noktası değildi, ama bir çabaydı.

Paylaştığımız bir an. Ve yatak artık iyi bir ışıklandırmaya sahipti.

Roman, son kutudan kaymış çerçeveli bir fotoğrafı aldı. Kız kardeşim ve ben, bir festivalde birbirimize sarılmıştık, ikimiz de

Gölmekten terlemiş. O gün göz kalemi kesinlikle işlevini yitirmişti, ama filtrelenmemiş görünmemizi sevdim. Gerçekçiydik.

Roman çerçeveyi bana uzattı. "Aynı gülümsemeye sahipsin."

İçimde bir şey tetiklendi.

"Teşekkürler," dedim, biraz şaşkın. "Biz çok yakınız. Buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta yaşıyor. Çok koruyucu. Her zaman benim yanımda."

O başını salladı. "Bu çok güzel."

Hepsi bu kadardı. Merakla sorgulamadı. Sadece basit, samimi bir yorum yaptı. Sonra gerindi. Gömleği yukarı kayd. Baktım ve hemen pişman oldum, ama bakmayı bırakmadım.

"Masa merkezden yarım inç kaymış," dedi, çoktan masaya uzanmış halde. "Sakıncası var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Keyfine bak."

O, muhtemelen zihnindeki bir cetvelle ölçerek, büyük bir titizlikle ayarladı. Yastığımı kabartmak için arkama döndüğümde, pencerenin yansımasında onun beni izlediğini fark ettim.

Beni izlediğini fark etti ve sırtıttı. "Kaldırmamı istediğin başka bir şey var mı?"

"Yaşama isteğimi," dedim

kuru bir şekilde. Yüzünü

buruşturdu. "Ah."

Yumuşak bir indie melodisi ıslıkla çalarak, sanki az önce bir düzine sözsüz şeyin etrafında garip bir şekilde flört etmemişiz gibi odadan çıktı.

Dilimin damağıma yapışmış halde uyandım ve henüz yapmadığım bir şey için cezalandırıldığımı hissettim.

Odam, pencereden süzölen soluk sokak lambası dışında sessiz ve karanlıktı. Kafamdaki sersemliği gidermek için tavana göz kırptım, sonra yataktan kalkıp çıplak ayakla koridora çıktım. Tek istediğim su içmektir, sonra hemen uykuya dalacaktım.

Çatı katı sessizdi. Roman'ın kapısı kapalıydı ve Tanrıya şükür, çalma listesi sonunda bitmişti. Köşeyi dönüp mutfığa girdim.

Bir şey hareket etti. Gözümün ucuyla gördüm — alçak, hızlı, yanlışı. Sonra duydum. Ağır nefes alıp verme. Yavaş. Yakın.

Çok yakın.

Mutfağın ışık düğmesi tam elimin altındaydı ve onu kapattım. Bir *kurt*. Devasa, gerçek, sanki kirayı ödemiş gibi dairemde duran koridoru tıkayan *bir kurt*. Sarı gözleri ve kalın siyah kürkü vardı ve beni bu ana getiren her kararı yeniden değerlendirmeye itecek kadar kaslıydı.

Çığlık attım. Sevimli bir çığlık değildi, tüm vücudumu saran, birinin ölmek üzere olduğu türden bir çığlıktı. Mutfak tezgahına atladım, en yakın nesneyi, bir çırpma teli, yakaladım ve paniğe kapılmış bir çocuk gibi tüm gücümle fırlattım.

Kurt irkildi, kulaklarını düzleştirdi ve sonra bir çığlık atarak oturma odasına koştu.

Nereye gittiğini görmek için durmadım. Tezgahtan atladım, odama koştum ve şarj cihazından telefonumu aldım. Ama arayabileceğim pek kimse yoktu. Tek bir adamı tüm dünyanın haline getirmenin sorunu da buydu: o gittiğinde geriye pek bir şey kalmazdı.

Kız kardeşimin numarasını ararken ellerim titriyordu. Arama tuşuna basmadan önce oturma odasından bir *gürültü* duydum.

Telefonumu sıkıca tutarak koridorda sessizce ilerledim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda sesini duyabiliyordum. Köşeyi döndüm.

Roman halının ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Çıplak.

Tamamen çıplak.

Vay canına.

Koyu renkli saçları dağınık ve terden ıslaktı, göğsü kısa ve titrek nefeslerle inip kalkıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve biraz odaklanamamış gibiydi, dudakları aralıktı, cildi sanki korkunç bir kabustan yeni çıkmış gibi kızarmıştı. Sonra ayağa kalktı.

Ve kendimi onunla doğrudan göz teması kurarken buldum... Şey.

Onun penisıyla. Onun kocaman penisıyla.

Beynim kısa devre yaptı. Bakışlarımı onun yüzüne çevirdim. Dehşetle, alt dudağının titrediğini gördüm.

"Ne oluyor lan?" diye patladım. "Ağlayacak mısın?"

Bu, onu içinde bulunduğu trans halinden çıkardı. Şaşkınlıkla aşağıya baktı, sonra kanepeden bir yastık aldı ve onu cinsel organının önüne tuttu. "Sözleşmenin tamamını okumadın, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Okuduğumu *sanıyordum*."

"Belli ki okumamışsın," dedi kuru bir sesle. "Yoksa benim bir kurt adam olduğumu bilirdin. Ve sözleşmeye göre, dönüşümden sonra bana duygusal olarak destek olmakla yükümlü olduğunu, bana bir hırsızmışım gibi bağıırıp eşyaları fırlatmakla değil."

Saksıdaki bir bitkiye çarptım ve bir yaprağı kopardım. "Ne oluyor lan?"

Roman, hala şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla yastığı sıkıca tutarken, kitaplığa doğru büyük adımlarla yürüdü, kalın bir zımbalanmış paketi aldı ve onu kutsal bir metin gibi uzattı.

"Oda arkadaşı anlaşması," dedi. "Üçüncü bölüm. Keyfini çıkar."

Tartışmaya çalıştım ama bunun yerine kontrolsüz bir şekilde öksürmeye başladım. Roman kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Ben..." Tekrar öksürdüm, nefesim kesildi. "Endişelendiğimde boğazım çok kurur."

"Tamam," diye mırıldandı ve mutfığa doğru yürümeye başladı. Bir bardak suyla geri geldi ve belirsiz bir suçluluk ifadesiyle bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim boğuk bir sesle.

"Rica ederim," dedi ve ekledi, "Acele etme. Çok uzun."

Öyleydi. Yatak odama çekildim ve bir elimde sözleşme, diğer elimde suyla yatağıma kıvrıldım ve üçüncü bölüme geçtim.

3B: Kiracı Roman Velasquez, lisanslı bir kurt adamdır. hafif otizm spektrum bozukluğu teşhisi konmuştur. Dönüşüm sonrası duygusal düzensizlik ve duygusal aşırı duyarlılık yaşıyor. Bu nedenle, insan oda arkadaşı

değişim sonrası iyileşme sürecinde şefkatli bir şekilde birlikte yaşamayı kabul eder. Bu, sözlü olarak güven verme, nazik fiziksel temas ve ağırlıklı battaniyelere erişim dahil ancak bunlarla sınırlı değildir.

Başımı kaldırdım. Roman giyinmiş ve mutfağın ışığını kapatmıştı. Sanki yatak odamdaki tavan lambası onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi, bir eliyle gözlerini koruyordu. Sanki yönünü kaybetmiş gibi hızla gözlerini kırpyordu.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Otizm spektrumundayım."

Öfkem durdu, yerini kafa karışıklığı aldı. Acıma değil. Yargılama değil.

Oh.

Okumaya devam ettim.

3F: Vardiya sonrası fiziksel rahatlık teşvik edilir. Sarılmak zorunludur. Vardiya sonrası duygusal desteğe katılmama, kira sözleşmesinin derhal feshine neden olabilir.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Sana *sarılmam* mı gerekiyor?"

"Teknik olarak, evet. Yoksa sözleşmeyi ihlal etmiş olursun."

İnledim ve yatağa geriye doğru uzandım, sözleşme göğsümün üzerinde, su bardağı komodinin üzerinde terk edilmiş halde. "Bir avukata ihtiyacım var."

Roman bunu inkar etmedi, ama garip bir şekilde sırtıttı. Tekrar oturdum ve geri kalanını gözden geçirdim.

Çıplaklık Durum Protokolü:

Kazara çıplaklık kaçınılmazdır. Yorum yapmadan önce göz teması kurulmalıdır. İltifatlar şiddetle tavsiye edilir.

Doris Cranberry Acil Durum Maddesi:

Doris Cranberry sürpriz bir ziyaret yaparsa, insan oda arkadaşı şunları yapmalıdır:

- *Dairenin kurt adam kokusu değil, lavanta kokusu varmış gibi davranmalıdır.*
- *Tüm kılları "el işi malzemeleri" olarak adlandırmalıdır.*
- *Kurt eşyaları veya söz konusu kurt bulunan tüm kapıları vücuduyla kapatmalıdır.*

"Doris Cranberry de kim? Markasız bir gazoz gibi geliyor kulağa."
Roman ensesini kaşıdı. "O ev sahibi. Uğraşılmayacak biri."
"Anlaşıldı."

Çatışma Çözüm Maddesi:

Anlaşmazlık durumunda, her iki taraf da aşağıdakileri kabul eder:

- *Taş-kağıt-makas düellosu*
- *Pasif-agresif yapışkan notlar aracılığıyla arabuluculuk*
- *Veya gerekirse, zorla göz teması ve çok uzun, garip bir kucaklaşma*

Tabak Tanımlama Maddesi:

Kenarları düzgün olmayan mavi seramik tabak Roman'a aittir. Bu "İyi Tabak"tır.

1. *Bulaşık makinesine koymayın.*
2. *Mikrodalgada ısıtmayın.*
3. *Üzerine balık servis etmeyin. Asla.*

Aydınlatma Politikası:

Saat yediden sonra tavan lambaları yakılmayacaktır. Sadece lambalar yakılacaktır. Sıcak ampuller kullanılacaktır. Floresan lambalar kullanılmayacaktır.

Pencere Düzenleme Politikası:

Doris Cranberry'nin tesis dışında olduğu kanıtlanmadıkça, perdeler ve panjurlar her zaman kapalı tutulmalıdır.

Gürültü Engelleme Saatleri:

Öğleden sonra iki ile beş arasında Roman "Sessiz Kurt Modu"na geçer. Bu süre zarfında:

- *Blender kullanılamaz.*
- *Saç kurutma makinesi kullanılamaz.*
- *Elektrikli süpürge kullanmak yasaktır.*
- *Doris ile ilgili olmadığı sürece.*

Duygusal Basınç Düşürme Maddesi:

Roman kalabalık bir ortamda tam bir gün geçirirse, etkinlik sonrası iyileşme süreci iki saatlik battaniyeye sarılma zamanını içerir.

Kira sözleşmesini kuağıma bıraktım ve tavana bakakaldım.

Ne. Oluyor.

Roman'ın i çekip odasına doğru sürünerek gittiğini, ardından kapıyı kapatırken çıkan tıklama sesini duydum.

Onu takip etmedim. Orada, şaşkın ve biraz travma geçirmiş bir şekilde oturdum. Yeni oda arkadaşım, duygusal sorunları olan bir kurt adamdı, kutsal bir plakası vardı, ev sahibi kurt adamlara karşı takıntılıydı ve benim s zleşmemde gerçekten *sarılma maddesi* vardı.

Ve en tuhaf kısmı neydi biliyor musunuz?

Gülmek mi, ağlamak mı, yoksa ona sarılmak mı istediğimden emin değildim. Ama yapmak istemediğim tek şey neydi? Kaçmak.

Bölüm 3

Roman

Beş yumurtayı bir kaseye kırdım ve sarılarının bir araya toplanmasını izledim.

Maggie taşınalı bir ay olmuştu. Otuz gün boyunca, telefonla konuşurken sesi koridorda yankılanmış, sabahları kahve kaşığının tıkırtıları duyulmuş ve pencereler şehri içeri almak için yeterince açık kalmış, ama soğuğu içeri almamıştı.

Anahtarının kilitteki sesine alışmıştım. Hala uyuduğumu sandığı zaman mutfak fayanslarında yumuşak adımlarına. Benim alanımda bıraktığı küçük izlerine: kanepenin arkasına asılmış bir fular, buzdolabının yanındaki yapışkan notta el yazısı, duştan sonra banyoda kalan şampuanının lavanta kokusu.

O, hayatımda sabit bir ritim haline gelmişti. O gelene kadar, onu istediğimi fark etmemiştim. Kahvaltıda hafifçe alay etmesi, benim "kurallarına" gözlerini devirmesi, ama sonra dünya çok gürültülü olduğunda sessizce yanımda oturması, bizim alışkanlığımız haline gelmişti.

Ona çok bağlanmıştım. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyorduk, ama onu gerçek bir arkadaş olarak görüyordum. Daha önce gerçek bir arkadaşım olup olmadığını bilmiyordum. Willow'dan beri yoktu, o hayatımda bir dayanak noktası olmuştu, ta ki artık olmayana kadar. Onu aklımdan çıkardım.

Yumurtaları çırpmaya başlamadan önce, hoparlörü açtım ve Adele ile birlikte şarkı söylemeye başladım. Çünkü Adele her şeyi daha güzel hale getiriyordu. Adele'yi kim sevmez ki?

"Send My Love (To Your New Lover)" şarkısının yarısına gelmiştim ki Maggie'nin kapısı açıldı.

Saçları, sanki bütün gece çarşafarla boğuşmuş gibi her yöne dağılmıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yastık kılıfından dolayı yanağında bir çizgi oluşmuştu. Yarı vahşi ve öfkeli görünüyordu.

vahşı ve öfkeli görünüyordu. Ama yine de çekiciydi. Ben fark etmedim. fark etmem *gerekmiyordu*.

Çoğu insanın Instagram'da var olmaya çalıştığı türden bir gerçekliğe sahipti. Rahat. Filtrelenmemiş. Her şey karışık olsa bile, bir yere ait olmayı bilen biri gibi.

"Çalışma saatlerinde Adele'yi son ses açarak *dinleyebilir* misin? Telefon görüşmesi yapıyordum."

Gözlerimi kırptım. "Şimdiden çalışmaya mı başladın?"

"Saat sabah dokuz, Roman. Çoğu insan gününe çoktan başladı."

Ben yüzümü buruşturdum. "Doğru. Özür dilerim." Ocağın ateşini ayarladım ve zorla gülümsedim. "Aç mısın? Omlet yaptım."

Kollarını göğsünde kavuşturarak tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet. Tabii."

Dolabı işaret ettim. "Bir tabak al. Ben servis yaparım."

En sağdaki dolabı açtı ve doğrudan mavi olanı aldı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Bütün vücudum kilitlendi. "Üzgünüm ama o *benim* tabağım. Ev arkadaşları anlaşmasında da belirtildiği gibi. Diğerlerinden herhangi birini alabilirsin. Sadece... o tabağı alma."

Tabii ki, o da pes etmedi.

"Neden bu tabaktan yemek zorundasın?"

Tanıdık bir baskı hissettim. Göğsüm sıkıştı. Tüylerim diken diken oldu. Sorun sadece soru değildi. Sorun, benim alanıma *girip*, açıklamam gerekmeyen bir şeyi açıklamamı isteyen oydu. Tabak *benimdi*. Doğru hissettiren tek tabak oydu. Diğerleri çok parlak ve keskin görünüyordu. Bu tabak dengeliydi. Kahvaltının *tadı* normal geliyordu.

Spatulayı bıraktım ve burnumdan nefes aldım. "Çünkü öyle yapıyorum, Maggie, tamam mı?"

Sanki silah çekmişim gibi ellerini kaldırdı. "Kahretsin. Özür dilerim. Mavi tabağı kullanmayacağım."

Başka bir tabak uzandı ve kenara çekildi. Omletini tamamen sıradan beyaz tabağa koydum. Yemek yerken sessizce durduk, tek ses ara sıra çatalın tabağa değmesi ve dışarıdan gelen uzak bir köpek havlamasıydı.

Sonunda içini çekti. "Özür dilerim. Daha duyarlı olacağım. Senin için önemli olan şeyler olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Bazen hazırlıksız yakalanıyorum ve mavi tabağı gerçekten unuttum. Ama bu bir mazeret değil."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Ona küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkürler."

Sessizliği doldurmak için söyleyecek bir şey arıyormuş gibi odaya göz gezdirdi. "Bir aydır buradayım ama hala ne iş yaptığınızı tam olarak bilmiyorum. Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?"

Boğazımı temizledim ve tabağımı yıkadım. Sürüdeki rolüm hakkında pek açık sözlü davranmamıştım, çünkü bu konuyu olabildiğince inkar etmekten hoşlanıyordum. "Sürü işleri."

Bana baktı, sonra kaşlarını kaldırdı.

Ellerimi havluyla kurulayıp döndüm. "Kuzenim alfa. Ben danışmanlık yapıyorum."

"Danışmanlık mı?"

"Gerekeni yapıyorum. Lojistik. Problem çözme. Bazen de çatışma çözme. Bugün, bu, kimin kimin üstünde olduğuna karar veremeyen iki uygulayıcıyla bir toplantı yapmayı da içeriyor." Kanca üzerindeki anahtarlarımı aldım. "Yani. Yetişkin erkekler. Kurt dişleri. Çok eğlenceli."

Bana attığı bakış, beni tamamen anladığını gösteriyordu. Ancak acıma ya da yargılama yoktu. Sadece Maggie'nin kuru ve gözlemci tavrı vardı, o kaşıyla her an beni azarlayacakmış gibi görünüyordu.

Dönüp gitmek için arkamı döndüm ama yatak odasından sızan altın ışıktaki çıplak ayakla duran ona tekrar baktım. Bu, göğsümdeki sıkışıklığı hafifletti.

Belki de ben bir ucubeydim.

Ama belki de bu yeni normal durum tamamen mahkum değildi.

PACK LANDS, San Francisco'nun sürekli uğultusundan nadir bir mola olan, doğal olmayan bir sessizlik içindeydi — sis düdüklüleri, tramvaylar ve

köprüdeki trafiğin düşük gürültüsü. Burada, şehrin sınırının hemen ötesinde, sanki dünya sessizliğe bürünmüş gibiydi.

Güneş ışığı kalın ağaçların arasından süzülerek yolu değişen altın rengi bir ışıkla kaplıyordu. Toprak yol kıvrılarak antrenman sahalarını, şifacının odasını ve Lucien'in "ruhsal gelişim" için olduğunu iddia ettiği ama çoğunlukla egzotik bitkiler ve gösterişli projelerle dolu serayı geçerek ikiye ayrılıyordu. Her şey bakımlı, hassas ve bir yaşam tarzı markası gibi özenle düzenlenmişti.

Ve sonra malikane vardı.

Velasquez malikanesi, bölgenin en yüksek noktasında yer alıyordu. Ön balkondan, açık bir günde körfezin hafif parıltısını, ufukta keskin bir şekilde beliren San Francisco silüetini görebiliyordunuz. Cephe tamamen beyaz taş ve ferforje balkonlardan oluşuyordu ve Lucien'in yan profiline şüpheli bir şekilde benzeyen antika kurt heykelleriyle tamamlanmıştı. Stratejik olarak yetiştirilmiş sarmaşıklar doğu duvarını tırmanıyordu ve lavanta çalıları ve alıç ağaçları - elbette sihirli bir şekilde güçlendirilmiş - araba yolunu çevreliyordu. Ön kapı, o sabah cilalanmış gibi parlıyordu. Muhtemelen öyle olmuştu.

Her zamanki yerime park ettim ve tabletimi, klasörümü ve aldığım iki latteyi aldım. Havayı koklamak veya kuşları dinlemek için durmadım. Lucien'in egemenliğinin etkisini göğsümde hissediyordum, sanki perde açılmadan önce repliklerini ezberlemen gereken bir tiyatroya girmiş gibi. Göğsümün derinliklerinde hissettiğim baskıyı yaratanın mutlaka o olması gerekmiyordu. Nedenini gerçekten bilmiyordum, sadece hoş olmayan bir şey olduğunu biliyordum.

İçeride, malikane her zamanki gibi saçma sapan bir yerdi. Kadife. Mermer. Lanet olası koridorlarda atmosferik aydınlatma. Ve müzik... klasik müzik, tüm mekanı abartılı hissettirecek kadar yüksek sesle çalıyordu.

Lucien'in ofisi güney kanadının sonunda, aile armasıyla süslenmiş altın yaldızlı çift kapının ardındaydı.

Kendimi hazırlayarak, kapıyı çalmadan içeri girdim.

Lucien, en sevdiği zümrüt yeşili kadife şezlongda uzanmış, kendi sigorta poliçesi gerektirecek kadar pahalı görünen lavanta rengi ipek bir bornoz giyiyordu. Tek bir altın zincir, köprücük kemiğinde parıldıyordu.

O, etkinlik menüleriyle dolu deri ciltli bir klasör tutuyor ve örnek peçete kumaşıyla kendini serinletiyordu.

"Bu haftanın programını gözden geçirmek mi istiyordun?" diye sordum, şimdiden yorgun düşmüştüm.

Başını kaldırmadı. "Geç kaldın."

Duvardaki büyük saatine baktım. Saat tam olarak ondu.

"Gecikmedim."

"*Aura'm* soluyordu," dedi dramatik bir el hareketi ile. Odayı geçtim ve yulaf sütlü latte'sini yan sehpayaya koydum.

"Beşte kalktım ve senin e-postalarına cevap yazdım. Senin dikte ettiğin e-postalara. Sesli notlarla. *Banyodayken*."

Memnuniyetle iç geçirdi. "Kendi kendine bakım, liderliğin bir parçasıdır Romanus."

İkinci latte'yi masaya koyup klasörü açarken cevap vermedim.

Program, tahmin edilebileceği gibi, çılgınca idi.

"Tamam," diye başladım, tableti tıklayarak e-postalarından aldığım notları yüksek sesle okudum. "İlk olarak, brunch için oturma planını kesinleştirin. İkincisi, sonbahar töreni için satıcı sözleşmelerini inceleyin. Üçüncüsü, dolunaydan önce Alpha Martel'e sihirli hediye sepetini teslim edin. Dördüncüsü..."

"Bu sefer garsonların o berbat saçakları takmadığından emin ol," diye Lucien gözleri kapalı bir şekilde sözümü kesti. "Görüşümü engelliyor."

Dilimi ısırdım.

Bu bir dans gibiydi. Her zaman bir dans gibiydi.

Çoğu insan Lucien'in sadece ipek giysiler ve vücut parlatıcısıyla süslenmiş bir tavus kuşu olduğunu düşünüyordu. Benim gördüğümü görmüyorlardı. Onun gerçekte *ne olduğunu*. Dramatik tavırları, altındaki politik canavarı gizlemek için birer sis perdesi, kamuflajdı. Dişlerini göstererek gülümser, düşmanlarını büyüler ve sürünün tüm sosyal yapısını, onların dikkatini dağıtacak kadar yetenekli bir şekilde kendi iradesine boyun eğdirirdi. Gerçekten de zekiydi.

Ve ben sadece onun asistanı değildim. Onun sorun çözücüsüydim. Onun yöneticisiydim. Onun duygusal destekçisiydim. Onun acil durum planıydim. Her an onun istediği kişiydim.

Ve son zamanlarda, hiç istemediğim bir şey için hazırlanıyormuşum gibi hissediyordum.

Kuzenimi seviyordum. Bu grubu seviyordum. Ama içimde bir huzursuzluk hissediyordum. Brunchlar, güç oyunları ve mükemmel zamanlamalı sırtışlardan daha fazlası olmalıydı.

Lucien'in sesi düşüncelerimi böldü. "Değişiklikler... geliyor."

Başımı kaldırdım. O dik oturmuş, cüppesini düzeltmiş, yüzünde aniden, rahatsız edici bir ciddiyet belirmişti.

"Yapıda. Liderlikte. *Mirasta*. Ve yanımda güvendiğim insanlara ihtiyacım var."

Midem burkuldu. "Beni mi kastediyorsun?"

Latte'sini yavaşça ve dikkatlice yudumladı. "Sorumluluktan kaçmayı bırakıp onu kucaklamaya başlayan versiyonunu." Başını eğdi. "Ve ayrıca, brunch'larımı kusursuz gösteren versiyonunu. Ama *çoğunlukla* ilkinin."

"Özel bir şey mi olacak?"

Lucien dişlerini göstererek gülümsedi. "Hayatım, yakında öğreneceksin."

Şimdilik, performans göstermeye ve senden istenenleri yapmaya hazır ol." Kendi kendime güldüm. "Ne zaman performans göstermiyorum ki?"

Lucien bir an durakladı, sonra bana *empatiye* çok yakın bir bakışla baktı. Bu bakış nefesimi kesti. "Ben de bundan korkuyorum."

Bu sözler beklediğimden daha fazla etkiledi beni. Çok yakındı. Çok doğrudu.

Oyunculuk yap. Rol yap. İşaret verildiğinde gülümse. Grubu etkile. Herkes sallanırken merkezi bir arada tut. Bu konuda iyiydim. Durursam ne olacağımı bilmiyordum.

Bu makineye ait değildim, ama ona kanımdan bağlanmıştım.

Lucien sırtı ve o an hiç olmamış gibi kayboldu. "Şimdi git. On beş dakika sonra toplantımızdan önce bitirmem gereken bir aromaterapi ritüelim var."

Sorularımı yuttum ve gömleğime sinmiş hafif okaliptüs kokusuyla odadan çıktım.

Velasquez malikanesinin ana salonundaki ^{hava} beni boğuyor gibiydi.

Tek bir yerde çok fazla kurt vardı. Çok fazla zihin. Büyünün ağırlığı her santimetrekareyi kaplamış ve duvarlara yapışmıştı. Ter. Hakimiyet. Gurur. Hepsi burnuma girip boğazımın arkasına yerleşmişti. Giriş salonunun kenarında durup çıkışları takip ettim, işler çok kötüye giderse odadan çıkmak için en temiz yolu belirledim. Bu artık bir alışkanlık, bir ritüeldi. Kendimi kaybetmemek için kullandığım birkaç yöntemden biriydi.

Burası olmak istediğim yer değildi.

Yapmak istediğim yüzlerce başka şey vardı. *The Sound of Music*'i izlemek. Baharat rafını alfabetik sıraya dizmek. Yüzüme yapıştırılmış sahte bir gülümsemeyle sürünün siyasi mekanizmasının ortasında durmak dışında, kelimenin tam anlamıyla her şey. Ama görev çağırıyordu. Ve Lucien *atla* dediğinde, atladım. İş buydu. İş her zaman buydu.

Benim alfam. Kuzenim. Ailem.

Tasmam.

Arka sırada bir koltuk kapmak üzereydim ki, bir kadının kendini beğenmiş, şekerli sesini duydum. "Roman."

Arkamı dönmeme bile gerek yoktu. Beynim farkına varmadan, omurgam onun varlığını hissetmişti.

Seraphina. Eski sevgilim.

Sanki saldırmak için doğru anı bekliyormuş gibi yanıma yaklaştı. Eli koluma kondu, parmakları çok yumuşak, çok tanıdıktı. Kaslarım gerildi, cildim gerildi. Beklenmedik bir şekilde dokunulmaktan hoşlanmazdım. Hiç hoşlanmamıştım. Eskiden öpüştüğüm insanlar tarafından bile.

Özellikle de *onun* tarafından.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi, etrafında aytaşı yağı ve pahalı çaresizliğin kokusu dolaşıyordu. "Toplantıda yanıma oturmak ister misin?"

İç geçirdim. "Muhtemelen diğer sürü liderlerinin yanına oturmalıyım."

Gözleri parıldıyordu, gülümsediğinde dişleri çok beyaz ve çok mükemmeldi. "Biliyorsun, beni koluna takarsan, daha hızlı terfi edebilirsin, değil mi? Tabii ki, ben de *sana tırmanırım*, bu da

bu da ek bir bonus olurdu." Bunu şaka gibi söyledi, ama şaka yapmadığını biliyordum.

Ruhum bedenimden çıkmaya çalıştı.

Cevap vermedim. Bilerek bir adım geri attım. O da ipucunu anladı ve sanki ben görünmez olmuşum gibi bana sırtını döndü. Kimse izlemiyor *mu* diye, omzunun üzerinden mükemmel sarı saçlarını geriye attığında, saçları ışığı yansıttı.

Ne yazık ki, herkes izliyordu.

Bakışları yakaladım. Yaşlılardan birkaçı başlarını eğdi, gözleri ilgiyle parlıyordu. Utangaçça el salladım ve eski sevgilimin, sürünün yarısının önünde beni alfa gücüne ulaştırmayı teklif etmemiş gibi davrandım.

Lanet olası seyirciler.

Ana salonda baskı iki katına çıktı. Oda ahşap panelli ve aşırı sıcaktı, pencereler sıkıca kapalıydı. Sürü üyeleri alçak sesle fısıldarken, herkesin derisinin altında enerji bir yay gibi gerilmişti. Havada bölgesel büyü çatırdıyordu, beden dili ve sürü hiyerarşisi işaretleriyle oynanan statü oyunları o kadar inceydi ki, dışarıdan bakanlar bunu fark edemezdi.

Güçlü konumlarda olan diğerlerinin yanındaki bir sandalyeye oturdum. Manşetlerimi düzeltirken, parmaklarımın uyluğumda sekizli gruplar halinde vuruşlarını saydım. *Nefes al. Sadece nefes al.*

Lucien, binlerce kez gördüğüm o kendine güvenli tavıyla podyuma çıktı. Heybetli. Soğuk. Mükemmel bir stil. Siyah takımı tertemizdi ve öne çıktığında, ağzını açmadan önce oda sessizliğe büründü. Lucien'in gücü böyleydi. Hakimiyetini kanıtlamasına gerek yoktu. O, saf hakimiyetti. Öyle ki, varlığı neredeyse boşucu bir etki yaratıyordu.

Ona saygı duyuyordum. Gerçekten duyuyordum.

O benim kuzenim ve alfamdan daha fazlasıydı. Ailem öldüğünde benim dayanağım olmuştu. Koruyucum. Akıl hocam. En yakın arkadaşım. Hiç sahip olmadığım kardeşim.

Ama son zamanlarda, benim nerede bittiğim ve onun benim için olan vizyonunun nerede başladığını bilmiyordum.

Lucien her zamanki güncellemelerle başladı: Devriye rotaları, diplomatik görüşmeler, bazı küçük ekonomik notlar. Bunların hepsini zaten biliyordum. Lanet olsun,

lanet raporun yarısını ben *yazmıştım*. İçimdeki ritme uyarak parmaklarımı masaya vurarak, vücudumun geri kalanını hareketsiz kalmaya zorladım. Büyülü hayvan ihracatı hakkında bir satır daha dinlemek zorunda kalırsam, sandalyemin ayağını çiğneyecektim.

Lucien'in sesi değişti. "Şimdi bu toplantıyı düzenlememin asıl nedenine gelelim."

Oda, bir tuzak kapanmış gibi sessizliğe büründü.

"Bölgemizin büyüünü besleyen ley hattında bir çatlak oluştu. Başlangıçta küçüktü. Doğu kenarında enerji kaybı belirtileri vardı, ama giderek büyüyor. Kontrol edilmezse, sınırlarımızı koruyan büyüler bozulacak ve bağ büyümüzün gücü tehlikeye girecek."

Midem burkuldu. Neden bunu şimdi duyuyordum?

Lucien'in sesi sakindi. "Yaşlılar, bunun nedeninin kolektif rezonansımızdaki dengesizlik olduğuna inanıyor. Çok fazla bağlı olmayan, mühürlenmemiş kurt var ve yeterince topraklama büyüü yok. Yeterince bağlantı yok. Rakamları hesapladık. Bu gerçek. Ayrıca, hepinizin bildiği gibi, beta'm Nicholas çok hasta. Nicholas görevlerini yerine getiremediği için, yerine geçecek bir beta aramaya devam ediyorum."

Rezonans dengesizliği. Bu kelimeler zihnimde bir statik gibi dönüp duruyordu.

Lucien'in keskin ve taviz vermeyen bakışları odayı taradı. "Resmi olarak bir çiftleşme zorunluluğu başlatıyoruz. Yirmi bir yaş ve üstü tüm eşsiz kurtlar, otuz gün içinde bir bağ kurup mühürlemek zorundadır. Kaderinde yazılı bir eş olması gerekmez. Sadece bağlılık ve büyüü olarak dengelenmiş olması yeterlidir."

Oda, nefes kesen sesler, fısıltılar ve sorularla çınladı. Migren gibi kafama çarptı ve zihinsel kalkanlarımı kaldırdım. Çok gürültülüydü. Çok fazlaydı.

Lucien'in bakışları bana çevrildi. "İstisna olmayacak." Kahretsin.

Kahretsin.

Bu yüzden şehirde yaşıyordum. Bu yüzden o daireyi kiralamıştım. Bu yüzden kendime fiziksel ve duygusal bir koruma çemberi oluşturmuştum. Çünkü *burada* ben *Roman Velasquez'dim*, Lucien'in kuzeniydi. Uygun bir aday. Stratejik bir eşleşme.

Peki şimdi?

Şimdi de benim özerkliğimi elinden almak istiyorlardı.

Odanın arkasında bir el kalktı. "Alfa, bu seni de kapsıyor mu?"

Oda yine sessizleşti. Tam olarak gerginlik değildi, daha çok herkesin alfa'ya çok kişisel bir soru sorulduğunu fark etmiş olması gibiydi.

Lucien'in ağzı kıvrıldı, ama bunda mizah yoktu. "Hayır. Ben sihirli bir şekilde kendi kendime yetiyorum. Hepinizin bildiği gibi, kaderimdeki eşim yıllar önce vefat etti, ama bağımız hala kalıntı sihir barındırıyor. Yaşlılar size söyleyecektir, gerçek kader bağı sonsuza kadar sürer. Yaşamda, ölümden, aradaki her sihir yankısında."

Ses tonunda acıma uyandıran hiçbir şey yoktu. Ondan sonra kimse konuşmadı.

Anılar zihnime akarken yüzümü ifadesiz tuttum. Lucien'in eşi öldüğünde sürü yas tutmuştu. Yas haftaları boyunca en güçlü kurtlar bile sessizleşmiş, sanki su altında gibi hareket ediyorlardı. Lucien görevlerinden bir kez bile uzaklaşmamıştı, ama herkes onun o günden beri aynı kişi olmadığını biliyordu. Kimse bu konuyu gerçekten konuşmadı. Çok taze bir konuydu. Çok kişiseldi. Sürü hiçbir zaman tam olarak toparlanamadı ve onun adının etrafındaki sessizlik, soluduğumuz havanın bir parçası haline geldi.

Gerisini duymadım bile. Kulaklarımda artan bir korku hissi çınlıyordu. Tüm vücudum panikle titriyordu. *Oradan çıkmam* gerekiyordu.

"Roman," dedi Seraphina. Birkaç saniye içinde yanıma geldi, sesinde şeker ve memnuniyet vardı. "Bu harika bir haber. Gerçekten mükemmel bir fırsat. Sen ve ben her zaman bir bağımız vardı. Mantıklı, değil mi? Birlikte mükemmel oluruz. Güçlü. Dengeli. Durdurulamaz oluruz ve bir gün sürüyü yönetiriz."

Göğsüm sıkıştı. Nefes almam gerekiyordu, ama sanki hava dumanla kaplıymış gibi hissediyordum.

Bana daha da yaklaştı. "Artık rol yapmana gerek yok. İkimiz de en doğru seçimin ben olduğumu biliyoruz."

Çok yakındı. Kendinden çok *emindi*. Şu anda bunu kaldıramazdım.

"Benim..." Sesim kısıldı.

Gözler üzerimdeydi.

Lucien. Yaşlılar.

Onun kazanmasına izin veremezdim. Lanet olası sürünün geleceği söz konusu olsa bile, benim adıma *karar vermelerine* izin veremezdim.

"Benim zaten bir sevgilim var," diye patladım. "O... insan. Adı Maggie James. Onunla çiftleşmeyi planlıyorum."

Sessizlik.

Seraphina gözlerini kırpı. Yüzündeki ifade değişti, incinmişlik ve inanamama duygusu daha soğuk bir ifadeye dönüştü.

Ben mi? Gülümsüyordum. İyi hissettiğim için değil, panik içinde nasıl çekici davranılacağını çok erken öğrenmiş olduğum için. Maskeyi daha sıkı tak. Gülümsemeyi daha sıkı tut. Hızlıca çık.

Ama içimde, parçalanıyordum.

Ne halt ettim ben?

Lucien mükemmel kaşlarından birini kaldırdı ve odadaki ilginin ona kaydığını hissettim, sanki herkes onun benim blöfümü görmesini bekliyordu. Bunun yerine, bana ince, hesaplayıcı bir gülümseme attı.

"Güzel." Sesindeki sıcaklık midemdeki düğümü daha da sıkılaştırdı. "Bu da bizi gündemimizin bir sonraki maddesine mükemmel bir şekilde götürüyor."

Takım elbisesinin iç cebinden avucum kadar büyüklükte, parlak, obsidiyen bir cihaz çıkardı. Ekranı, mavi-yeşil bir titreşimle hafifçe parlıyordu, rakamlar görünmez bir ritimle değişiyordu. Buradan bile, içindeki büyüünün hafif uğultusunu duyabiliyordum.

"Bu," dedi Lucien, paketin görebilmesi için cihazı havaya kaldırarak, "bir ley hattı rezonans monitörü. Oldukça özel bir bağlantımdan çok yakın zamanda edindiğim bir cihaz. Bu cihaz, koruma alanlarımızın stabilitesini ve onları besleyen ley hatlarının gücünü ölçmemizi sağlıyor. Artık tahminlerde bulunmamıza gerek yok. Artık kendi sezgilerime güvenmemize gerek yok — ki, eklemeliyim ki, sezgilerim her zaman doğru çıkmıştır."

Ekranı dokundu ve daha keskin bir ışık dalgası ekranı kapladı. Hayranlık, merak ve şüphe dolu mırıldanmalar odayı kapladı. "Gerçek zamanlı dalgalanmaları okur ve *düzeltici* önlemlerimizin istenen etkiyi yaratıp yaratmadığını bize söyler."

Düzeltici önlemler. Çiftleşme emri.

Hiç kıpırdamadım, ama zihnim zaten sorunu düşünmeye başlamıştı. Eğer o cihaz, koruma alanlarının iyileşmediğini söylerse, Lucien iki kat daha fazla çaba gösterecekti.

Lucien'in bakışları sürü üzerinde dolaştı ve birkaç eşleşmemiş üye üzerinde yeterince uzun süre durarak amacını belli etti. "Bunu yanımda taşıyacağım. Çevreyi devriye gezen betalar da bunu kullanacak. Bağlar kurulmaya başladığında, kanıtını burada göreceğiz."

Gülümsemesi genişledi, ama gözlerine ulaşmadı. "Okumalar iyileşmezse... daha ileri adımlar atacağız. Ama bu gece, daha güçlü, daha bağlı bir sürünün başlangıcını kutlayacağız."

Oda boyunca düzensiz bir alkış dalgası yayıldı. Ben kıpırdamadım, alkışlamadım. Gözlerim elindeki takip cihazında kaldı. Parlayan rakamlar nefes alıyor gibiydi.

Göğsümün bir yerinde, yükselen korku mide bulantısına ve bu odadan kaçma ihtiyacına dönüştü.

Bölüm 4

Maggie

Dünden beri Roman'ı görmemiştim.

Koridorda yoktu, mutfakta yoktu, kapalı kapının arkasından o karamsar gözleri bile görünmüyordu. Bir yanım, tabak ve pencere dekorasyonu ile ilgili tüm o karışıklığın ardından benden kaçınıyor mu diye merak ediyordu. Onun kurallarına ve tuhaflıklarına daha dikkat etmem gerektiğini biliyordum, ama kafamda takılıp kaldığım tasarımla meşguldüm ve bu bir hataydı. Ama bunun üzerinde çalışıyordum.

Çalışmaya devam edecektim.

Yine de, onun sadece meşgul olduğunu düşündüm. Onun deyimiyle, *sürü işleri*. Bu ne anlama geliyorsa. Mafya mı? Kurtadamlar derneği mi? Yüksek riskli etkinlik planlaması mı?

Sormadım. Benim işim değil, benim ay ışığına kutsanmış kurt kültüm değil.

Midem öğle yemeği istediğinde, üç saat boyunca Illustrator dosyalarını izlemekten kaynaklanan zombi benzeri bir enerjiyle mutfağa girdim. Otomatik pilotta hareket ederek sandviç yapmaya başladım — ekmek, peynir, hindi, turşu — beynim hala dün geceki rüyanın keskin tadı ile doluydu. Eric'in daireye gelip, bir hata yaptığını söylediği, beni kollarına aldığı ve benim *yeterli* olduğumu fısıldadığı bir rüya. Ağlayarak uyandım.

Onu bu kadar özlemekten nefret ediyordum. Gerçek onu değil, onun fikrini. Birinin olması rahatlığı, beni görmeyen biri olsa bile. En azından o zaman önemli olduğumu, istenildiğimi iddia edebilirdim. Seçilmek için kendimi daha küçük, daha yumuşak, daha kabul edilebilir bir versiyona dönüştürmek zorunda olmadığımı.

Gerçekten istenebilecek bir versiyonum var mıydı?

Sandviçi tabağa koyarken - mavi olanı almamaya dikkat ettim -
oturma odasına girdim.

Ve donakaldım.

Balkon kapısının perdeleri açıktı ve Roman dışarıdaydı.

Gömleksiz.

Burpee yapıyordu.

Güneş ışığı tam da ona vuruyordu, sanki evren bana acımasız bir şaka yapıyormuş gibi her kasını ortaya çıkarıyordu. Her hareketinde sırtı kavisleniyordu ve teri cildinde parlıyordu. Roman'ın saçları, nefret etmek istediğim ama edemediğim bir şekilde dağınıktı, çünkü o, Duygusal Olarak Erişilebilir Oduncu estetiğinin poster çocuğu gibi görünüyordu.

Oturdum ve bakmamak için elimden geleni yaptım. İşe yaramadı.

Oda arkadaşımı sapık gibi süzmenin çok yanlış olduğunu biliyordum, ama savunmam gerekirse, o erkek vücudunun mükemmel bir örneği olarak mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Roman, en büyük şehvet tuzağıydı. Daire ilanına rastladığım bir tür eski Yunan tanrısı gibiydi. Vücudu, baştan çıkarmak ve mahvetmek için yaratılmış gibi hareket ediyordu.

Sandviçimi ısırdım ve tadına bakmadan çiğnedim, çünkü *elbette* o aptalca yakışıklı olmalıydı. Evren bana sahip olamayacağım şeyleri vermeyi seviyordu.

O şınav çekmeye başladı ve tanrım, neredeyse salya akıtacaktım.

Kollarındaki damarlar gerildi, kasları yasalara aykırı bir zarafetle kıvrılıp hareket etti. Durduramadan karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim. İstem dışı, haince bir çekim hissi sandviçimi tabağa geri düşürmeme neden oldu.

Onu bu şekilde düşünmemeliydim. Bir ilişkiden yeni çıkmıştım. Hem de *karmaşık* bir ilişkiden. Hâlâ yaralarımı sarıyordum, kendimle ilgili her şeyi sorguluyordum: değerimi, çekiciliğimi, kendimi tamamen değiştirmeden birisi için yeterli olup olmayacağımı.

Ama bunların hiçbiri, kafamda dolaşan çok canlı, *çok* sağlıksız düşünceyi durdurmadı. Bu düşünce, onu, balkon korkuluğunu ve daha az giysiyi içeriyordu.

Kapı açıldı ve orada duruyordu, ellerini havluyla kuruluyordu, sanki az önce yumurtalıklarımı kargaşaya sürüklememiş gibi düzenli nefes alıyordu. Gözlerimi başka yere çevirmeye çalıştım, yemin ederim denedim, ama bakışlarım sanki kendi iradesi varmış gibi ona kilitlendi. Yutkundum. Sertçe.

Tükürük akmış olabilir.

Gözlerimi yakaladı ve - Tanrım, yardım et - *sırıttı*. İnce, yavaş, sanki ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi. Sanki yüzümdeki sıcaklığı *koklayabiliyormuş* gibi. Ne yazık ki, muhtemelen koklayabilirdi. Yanaklarım alev aldı. Dik durdum ve sakinmişim gibi davranmak için sandviçimi ısırđım. Çok sakin. En sakin. Cinsel çekicilikten uzak bir buzul.

Perdeleri kapattı, sonra her zamanki gibi rahat bir şekilde yanımdan geçti.

"Smoothie yapıyorum," dedi. "Protein. İster misin?"

Sesi her zamankinden daha kaba, efordan dolayı biraz daha derindi. Sıcak bal gibi üzerime akıp gitti ve beynimi karıştırdı.

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı. Bir kez öksürdüm, boğazımı temizledim ve tekrar denedim.

"Hayır, teşekkürler," dedim, sesim biraz fazla tiz çıkmıştı. O başını salladı ve blendere döndü.

Orada, kızarmış yüzle ve telaşla oturmuş, doksan saniye içinde nasıl *duygusal olarak ulaşılmaz bir felaketten azgın bir oda arkadaşı felaketine* dönüştüğümü merak ediyordum.

BİR SAAT DAHA ÇALIŞTIKTAN SONRA, ön kapıda duyulan yüksek bir vuruş beni irkitti. Karşı tarafta *beklentileri* olan biri varmış gibi, sert ve hızlı bir vuruştı.

Ellerimi taytımın üzerine sildim ve kapıyı açtım.

"Sen Maggie olmalısın," dedi kadın, gözlerine tam olarak ulaşmayan, mükemmel, alıştırılmış bir gülümsemeyle. Sanki ben dekoratif bir rahatsızlıkmişim gibi yanımdan geçip gitti.

O muhteşemdi. Dişlerinize bir şey sıkışmış gibi hissettiren türden bir güzelliğe sahipti: kendi rüzgar sistemi varmış gibi hareket eden uzun, şampanya rengi sarı saçlar, hayatının en parlak anında parlayan dolgun dudaklar,

zarif bir brunch ile hafif tehditkar bir toplantı odası enerjisi arasında bir şeydi. Parfümü beni büyüledi. Aytaşı yağı ve vanilya. Pahalıydı.

Oturma odasının ortasında durdu, ellerini beline koydu ve mekanı klinik bir hassasiyetle taradı.

"Bunlar daha önce burada değildi," dedi, pencere kenarındaki kitap yığınlarımı işaret ederek. "Peki ya bu?" Manikürlü parmağı kanepenin üzerindeki soyut resmimi işaret etti. "Bu yeni."

"Evet, benim. Burada yaşıyorum."

Seraphina, sanki onun soyuna hakaret etmişim gibi bana döndü. "Roman hala *beni* seviyor, nasıl başka bir kadını bu daireye taşır?"

Gözlerimi kırptım.

"Sen kendini kim sanıyorsun bilmiyorum, ama burada uzun süre kalmayacaksın. Sözlerimi unutma."

Ona baktım. Aklımda *hiçbir* düşünce yoktu. Boş bir ekran. Sadece iç modemimin yeniden başlatılma sesi. Gerçek insanlar gerçekten böyle mi davranıyordu?

"Pardon, *ne dedin?*" diye sordum.

O başka bir monologa başlamadan önce, Roman oturma odasına girdi ve tişörtünün eteğini çekti. Onu görünce, komik bir şekilde gözleri fal taşı gibi açıldı ve olduğu yerde durdu.

"Seraphina?" Sesi çatladı.

O, bir avize gibi parladı ve ona doğru yavaşça yürüdü, mükemmel manikürlü elini onun göğsüne koydu. "Seni kontrol etmeye geldim," dedi tatlı bir sesle, kirpiklerini sanki bir kotayı doldurmak zorundaymış gibi kırıştırarak. "Dünkü yoğun toplantıdan sonra, biraz rahatlamaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Roman'ın yüzü soldu. Hastane çarşafı kadar soldu. Bana panikle bir bakış attı, sonra hızla ona geri döndü. Ağzını iki kez açıp kapattıktan sonra, "Şey... Evet. Hava garip, değil mi?" dedi.

Kaşlarım alnımın yarısına kadar kalktı. Roman *asla* kekelemezdi. Genelde kontrollü, sakın ve alaycıydı. Onun telaşını izlemek, yüzmeye çalışan bir kedi izlemek gibiydi.

Seraphina'nın gözleri hafifçe kısıldı. Yavaşça bir adım geri attı, hala onu izliyordu. "Maggie tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"*Ne demek 'hepsi'?*" diye sordum. Görünüşe göre, neler olup bittiğini anlamayan tek kişi bendim. Roman, kanepenin minderlerinin arasına girip ölmek ister gibi görünüyordu. Bir yanım patlamış mısır almak istiyordu. Diğer yanım ise garip bir şekilde koruyucu hissediyordu.

Roman sonunda nefesini verdi ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Seraphina, bu seni ilgilendirmez. Biz birlikte değiliz. Habersizce gelip beni sorguya çekemezsin."

O, Roman'ın sınırlarını tuhaf buluyormuş gibi güldü, *güldü*. "Sadece, bunun bittiğini düşünmen çok tatlı. Bir insanla asla yürümeyeceğini anladığın anda bana geri döneceksin."

Muhtemelen önceden planlanmış bir hareketle kapıya doğru döndü. Ama çıkmadan önce, omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde kötücül bir gülümsemeyle beni baştan aşağı süzdü.

"Oh, ve sanırım bir sonraki sürü toplantısında seni daha iyi tanıyacağım, Maggie. Roman'la *nişanlı* olduğunuzu gördüğüm kadarıyla."

Söylediklerini sindiremeden o çoktan gitmişti. Kapı arkasından çarparak kapanırken, ben odanın ortasında ağzım açık kalmış bir şekilde duruyordum. Roman kıpırdamamıştı. Elleriyle ağzını kapatmış, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Roman?" dedim yavaşça, çünkü milyonlarca sorum vardı ve bunların arasında en önemlisi tam olarak bir tanesiydi. "O kadın da kimdi ve ne halt ediyordu?"

Oturmam

gerekiyordu.

Oturmadım.

Roman'ın çenesi kilitlenmişti, yumruklarını sıkıp açıyordu sanki derisini yüzmek istemiyormuş gibi. Ondaki yayılan enerji nükleer bombaya benziyordu. Her an kaçacakmış gibi görünüyordu ve bu da *beni* kusacakmış gibi hissettirdi.

"Otur," dedi sonunda.

Bu bir emir değildi, ama öyle geldi. Tartışmaya fırsat bulamadan dizlerim büküldü ve kanepeye oturdum.

Roman volta atmaya başladı. Bana bakmadı, sanki onu yutmasını umuyormuş gibi yere bakıyordu. Sessizlik uzadı. Beynim, aklıma gelebilecek en kötü senaryoları döndürüp duruyordu: gizli düğün, büyülu borç, sürpriz cinayet suçlaması. Belki o ölüyordu. Belki *ben* ölüyordu.

Belki de psikotik bir kriz geçirmiştım. Belki de aslında hala Eric'in yatağında uyuyordum, yastığına salya akıtıyor ve kurt adamlar ve duygusal destek kucaklamaları hakkında rüya görüyordum.

"Sanırım söyleyecek bir şeyin var?" diye bağırdım, gerginliği bir saniye daha kaldıramayacaktım.

Roman volta atmayı bıraktı. Elleri yanlarına düştü, hala titriyorlardı, sanki nasıl durmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

"Dünkü sürü toplantısı... biraz beklenmedikti," dedi alçak sesle. "Kuzenim Lucien, alfa... bir duyuru yaptı."

Ayağa kalktım ve onun önüne geçtim.

"Roman." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda duyabiliyordum. "Söyle bana. Seraphina *nişanlı* olduğumuzu söylerken ne demek istedi?"

Gözleri bir anlığına benimkilere kaydı, sonra tekrar başka yere baktı. Omuzları çöktü ve kanepenin arkası ona bir kaçış planı sunacakmış gibi sırtını döndü.

"Panikledim, tamam mı? Tamam mı? Ne diyeceğimi bilemedim ve kesinlikle lanet olası *Seraphina* ile eşleştirilmek istemedim. Bu yüzden onlara seninle birlikte olduğumuzu söyledim. Seninle çiftleşeceğimi söyledim."

Midem o kadar hızlı düştü ki, sanki asansör halatı kopmuş gibi hissettim. "*Benimle çiftleşecek misin?* Bu ne demek lan?"

Bağırmadım. Tam olarak değil. Ama sözlerim o kadar keskin ve yüksek sesle çıktı ki Roman irkildi ve bana döndü. Birkaç adım geri attı, ellerini hafifçe kaldırdı, sanki bir şey atmamı bekliyordu. Belki de atmalıydım.

"Biraz geriye gidelim. Sürümde bir şeyler ters gittiği için Lucien bir çiftleşme zorunluluğu getirdi. Yirmi bir yaşın üzerindeki tüm uygun kurtlar bir eş bulup onunla bağ kurmak zorunda. Bunun sürünün büyüsunü dengelemeye yardımcı olacağı düşünülüyor. Ben de panikleyip seninle bir çift olduğumuzu söyledim. Yapmak istemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin

istemediğın hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," dedi hızlıca, "ama ben ne yapacağımı bulana kadar birlikteymişiz gibi davranırsan bana çok yardımcı olursun."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki *davranmak* ne demek?"

O içini çekti ve dağınık saçlarını eliyle taradı, saçları daha da dağınık ve bir şekilde daha çekici hale geldi. "Bunu düşünmek için gerçekten vaktim olmadı. Burada hiçbir şey değişmeyecek. Daire hala tarafsız bölge. Ama dışarıda? Etkinliklerde, sürü toplantılarında, kamusal alanlarda, biz... bir çift gibi görünmeliyiz. El ele tutuşmalıyız. Gülümsemeliyiz. Belki... bilirsin. Hafif *çiftlik* şeyler."

"Ne gibi, Roman?" diye tersledim. "Çünkü ben şekil değiştirenler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve şimdi benden bütün bir sürüyle takılmamı mı istiyorsun? Şekil değiştirenlerin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırdı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gergin bir kahkaha attı. "Davranmana gerek yok. Sadece kendin ol. Ama, şey... benden hoşlanıyormuş gibi davran."

Bu daireye taşındığımda olacağını düşündüğüm onca şeyin arasında, kurt şekil değiştiren ev arkadaşımınla sahte bir çift gibi davranmak listemde bile yoktu.

Ama sözler yerini bulduğunda, başka bir düşünce aklımı kurcalamaya başladı.

Eğer kendime güvenen ve çekici biriyle birlikte olsaydım, belki de kafamın içinde Eric için yeterli olmadığımı söyleyen o ses sonunda susardı. Belki de kaçınılmaz olarak beni tekrar internette takip ettiğinde, tanıyamayacağı bir halimi görürdü. Kendine güvenen birini. İstenen birini. Seçilmiş birini.

Rol yapabiliirdim. Daha önce de yapmıştım.

Ayrıca, bu biraz da rahatlatıcı olabilirdi. Dışarı çıktığımda rastgele erkeklerin bana asılmaya çalışmaması. Ayrılıktan sonra iyi olup olmadığımın ilgili soruların sona ermesi. Peki Roman? O çok çekiciydi. Rahatsız edici derecede çekici. Biriyle sahte bir ilişki yaşamak zorundaysam, en azından kolları mükemmel ve vücudu benim travmamı kaldırabilecek gibi görünen biriyle olsun.

Yavaşça nefes aldım.

"Tamam." Roman

gözlerini kırptı. "Tamam mı?"

"Yapacağım. Rol yapacağım. Ama bir şartım var." "Tabii ki. Şartları severim. Söyle bakalım."

"İstediğim zaman vazgeçebilirim. Fikrimi değiştirirsem, rahatsız olursam ya da bu iş tuhaf bir hal alırsa, çekip gidebilirim. Soru sorulmaz. Suçluluk duyulmaz."

Roman, Seraphina içeri girdiğinden beri ilk kez gözleri yumuşadı. "Anlaştık."

Yaklaşarak elini uzattı.

Elini tuttum. Büyük, sıcak ve sağlamdı. Onun diğer kısımlarının da büyük, sıcak ve... olduğunu bildiğim için, bu konuyu düşünmemeye *çok* uğraştım.

Hayır. O konuya

girmeyeceğim. El sıkıştık.

"Teşekkürler. Beni gerçekten kurtardın, Mags."

Bir kez başımı salladım, ama zihnim hala karışık durumdaydı.

Nişanlı. Sürü toplantıları. Halka açık sevgi gösterileri.

Lanet olası Roman Velasquez.

Neye evet demiştim ben?

Bölüm 5

Roman

İnsan oda arkadaşınla sahte bir ilişki yaşamakla ilgili kimsenin sana söylemediği şey, dekoratif yastıkların simetrisinin ne kadar önemli olduğudur. Kanepedeki şevron desenli yastığı üçüncü kez düzeltiyordum, çizgileri arkasındaki lacivert yastıkla uyumsuzluk yaratmasın diye biraz sola kaydırıyordum, sonra boğazımı temizledim.

"Bu," dedim, oturma odasını gösterişli bir hareketle işaret ederek, "resmi Devlet Birliği: Ev Arkadaşı Sürümü."

Sahte kız arkadaşımın başkası olmayan biri attığı yastık düzenlememi bozarak kanepeye duyulabilir bir *gürültüyle* çarptı. "Garip bir durum yaratma Roman," dedi Maggie aşağı inerken koridordan yatak odasına.

Bir dakikadan az bir süre sonra, bir elinde spiral defterle geri döndü. Defterin ön yüzüne agresif bir şekilde eğik Sharpie kalemiyle bir şeyler karaladı.

"Operasyon: Sahtecilik," diye duyurdu.

Üzücü, süslemesiz kapağa baktım. "Bu mu? Parlak jel kalem yok mu? Kalp şeklinde çizimler yok mu? Bu tavırla bunu nasıl satmamızı bekliyorsun?"

Bana sert bir bakış attı. "Herkes Lisa Frank trapper keeper'da yaşamıyor, Roman."

"Bu çok yazık," diye mırıldandım.

Yere çapraz bacaklı oturdu, defterini kucağına aldı ve bir kadın kanun koymak üzereymiş gibi kesin bir tavırla kalemini tıklattı.

"Temel kurallar," dedi. "Halka açık olmadığı sürece dokunmak yok. Stratejik olmadığı sürece öpüşmek yok. Birimiz ölmedikçe sarılmak yok."

"Bu çok agresif."

Gözünü bile kırpmadı. "Ciddiyim, Roman."

Ben tutmak yukarı ellerimi ellerimi "Saygıyla
dikkate Sonra, masumca masumca sordum,
"Dairede gömleksiz olmam sorun olur mu?"

Yukarı baktı, hızla gözlerini kırıştırdı. Biraz fazla hızlı bir şekilde,
"Hayır. Beni rahatsız etmiyor." dedi.

"Harika," dedim.

"Hiç sorun değil," diye ekledi, aniden spiral ciltlemeye çok ilgi
göstermeye başladı.

Boğazımı temizledim ve sırtıtmamaya çalıştım. "Peki... sevgi
sözcükleri?" "Hayır."

"Dinle beni," dedim, kanepeye doğru yavaşça yaklaşarak. "Sarılıp
yatma canavarı."

Gözleri kısıldı. "Bana bunu herkesin içinde söylersen, uykunda seni
boğarım."

Elimi göğsüme bastırdım. "Magsie-Pie?" O da
bana yastıkla vurdu.

Sonunda ayrıntılara geçtik. Bir arka plan hikayesi olması
konusunda ısrar ettim; baş döndürücü ama inandırıcı bir şey.
Smoothie patlaması, kazara el ele tutuşma ve Trader Joe'nun kurabiye
ezmesi kalmaması nedeniyle paylaştığımız duygusal travma hakkında
ayrıntılı bir hikaye anlatmaya başladım.

Kendimi soğukkanlı, sakin ve kendinden emin biri olarak
gösteriyordum, ama içten içe deli gibi korkuyordum. Maggie ile sahte
bir ilişki kurmak, kaçınılmaz olanı biraz ertelemek için bir yoldu. Bir
nevi yara bandı. Zorunlu çiftleşme zamanı gelmeden önce bu lanet
olası durumdan kalıcı bir çıkış yolu bulmayı planlıyordum... Sadece
bunun ne olacağı konusunda henüz hiçbir fikrim yoktu.

Maggie alt dudağını ısırdı. "Şuna ne dersin? Tanıştık, seni tolere
ettim, şimdi her şeyden pişmanım."

"Çok Hallmark tarzı. Ama bence izleyiciler daha romantik bir
gerilim isteyeceklerdir."

Gözlerini devirdi, sonra hareketsiz kaldı ve kalemmini deftere yavaşça
vurdu. "Neden ben, Roman?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Neden tüm
sürünüze birlikte olduğumuzu söyledin?"

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Bu yüzden en iyi yaptığım
şeyi yaptım: Konuyu saptırdım.

"Çünkü birini sahte bir aşk için duygusal olarak şantaj yapmam gerekseydi, ya sen ya da Doris olurdun. Doris şekil değiştirenleri nefret ediyor, bu yüzden aramızda bir şey olacağını sanmıyorum." Güldüm, ama içim parçalanıyordu.

Seraphina'yı geri istemiyordum. Başka bir görücü usulü evlilik ya da hayatımda güç düşkünün bir dişi kurtun pençeleri olmasını istemiyordum. Lucien'in parlak satranç oyununda bir piyon gibi hissetmek istemiyordum. Maggie ile durum... farklıydı. O rol yapmıyordu. Oyun oynamıyordu. Bu hoş bir değişiklikti. Ben de rol oynamak zorunda hissetmiyordum. Bu beni çok korkutuyordu.

Ama bunu söyleyemedim. Bu yüzden gülümsedim.

Kafasını eğdi ve beni inceledi. "Son kural." "Söyle bakalım."

"Aşık olmak yok."

Gülümsedim. "Bunu not alayım. Silinebilir mürekkeple."

Gözü seğirdi ve yanakları kızardı. Fark etmemiş gibi davrandım. El sıkıştık. Eli benimkine göre çok küçük ve sıcaktı. Hemen bırakmak istedim ama bırakmadım. Bir saniye sonra elimi çekip, yanakları daha da kızardı.

"Elin çok sıcak. Bir doktora görünmelisin."

"Isıl üstünlük, kurtadamların bilinen bir özelliğidir," dedim ciddiyetle. Gerginliği azaltmak için, "çift selfie" çekmeye başladım ışıktandırmanın her şey olduğunu ve gömleksiz fotoğrafların daha inandırıcı olduğunu savunarak. Maggie yüzüme bir yastık attı ve beni Better Roommate Bureau'ya şikayet etmeden önce susmamı söyledi.

"Seraphina'nın nesi var?" diye sordu.

Seraphina hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. Başkasının fantezisinde bir yan karakter gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaktan nefret ediyordum. Ama Maggie bu çılgınlığa razı olmuştu, bu yüzden gerçeği hak ediyordu.

"İlişkimiz politik bir ilişkiydi," dedim. "Ailesi, sürü hiyerarşisinde üst düzeyde. Herkes bizim mükemmel bir güç ikilisi olacağımızı düşünüyordu. Ve o..." Nefesimi verdim. "Seraphina güzel ve akıllı, ama beni hiç görmedi. O bir ilişki değil, bir marka oluşturmak istiyordu. Ve ben ona uygun birisiydim. Oda arkadaşı olarak başladık ve bir ilişkiye girdik, en azından ben öyle düşünüyordum. O

Hırslıydı ve benim, onun istediği bağlantılara sahiptim. Ben ona aşık olurken, o manevralar yapıyordu."

Maggie bunu sindirirken başını salladı. "Peki, neden başka bir ev arkadaşı aldın? Belli ki yalnız kalmayı seviyorsun."

Omuz silktim. "Fark ettim ki... belki de istediğim türden romantik bir bağ bulamayacağım. Bu yüzden, bana hala *bir şeyler* verebilecek birinin burada olması daha iyi olur diye düşündüm. Arkadaşlık. Baskı olmadan bir bağ."

Uzun süre yüzümü inceledi. "Hiç aşık oldun mu?"

Cevap vermek için bir saniye düşündüm. İç geçirdim. "Adı Willow'du. Çocuktuk. Birlikte büyüdü. Beni hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyordu. Lise boyunca birlikteydik, ama sonra ailesi taşındı ve hayatlarımız... o zamandan sonra uyuşmadı."

"Ve sen bunu hiç atlatamadın."

Cevap vermedim. Gerek yoktu. Maggie yine sessizleşti. Sonra, konuşmadan kurtulmak istercesine, telefonumu elime aldı ve selfie'lerimizi kaydırmaya başladı.

Burun kıvırdı ve telefonumu bana attı. "Bu bir felaket olacak." Sonra odasına girip kapıyı hafifçe kapattı.

Kaotik, ortak hayatımızın ortasında tek başıma durdum, kalbim hala çok hızlı atıyordu, elim hala onun elinden gelen sıcaklığı hissediyordu.

Bir felaketi neredeyse dört gözle bekliyordum.

Başarılı ^{hissetmek} benim varsayılan ayarım değildi, ama o anın keyfini çıkarıyordum. Dün, Maggie ve ben oda arkadaşı versiyonu bir DTR konuşmasını başarıyla tamamlamıştık — İlişkiyi Tanımla, ama bizim durumumuzda sahte flört. Ve daha da önemlisi, beni çatalla bıçaklamamış ya da ayrı posta kodları içeren temel kurallar koymamıştı.

Bunu bir zafer olarak saydım.

Ondan sonra odasına çekilmişti, muhtemelen şık bir logo tasarlamak ya da Helvetica yazı tipiyle bir dergi sayfası düzenlemek için, sanki ön sevişme gibi. Kapı kapalıydı, ama aralıktan masasının lambasının yumuşak ışığını görebiliyor ve ara sıra sinirli iç çekişlerini duyabiliyordum. Benim yanımda sık sık bu sesi çıkarıyordu. Bu sesi sevmeye başlamıştım.

Boynumu çevirdim ve oturma odasındaki halının üzerine uzandım, bir saniye durup kendimi kontrol ettim. En son dönüşümümün üzerinden günler geçmişti ve Maggie ilk taşındığı olaydan sonra normalde yaptığım sıklıkta dönüşüm yapmamıştım. Maggie, *Teen Wolf: Uncut Edition*'daki silinmiş bir sahne gibi dönüşümümün ortasında beni yakalamış olmasına rağmen, beklediğimden daha hızlı iyileşmişti. O günden beri dairede dönüşüm yapmamıştım. Çok riskliydi.

Ama şu anda? Durumumuz stabildi. Temel kurallar belliydi. Dönüşümü yavaşça gerçekleştirdim.

Her şey, içimde bir ısı dalgası olarak başladı, kaslarımdan ve kemiklerimden dışarı doğru yayıldı. Derim dalgalandı. Parmaklarım kıvrıldı. Eklemlerim çatırdadı ve yeniden yerleşti. Çenem gerildi, omurgam uzadı, kalp atışlarım o eski, yavaş ritmine düştü. Vücudum öne doğru eğildi ve sonra dört ayak üstüne çöktüm. Kalın siyah kürk derimi kapladı. Pençelerim yere hafifçe tıkırdadı. Kurt.

Tanrım, bu sefer çok iyi geldi...

Ceketimi silkeledim ve koridorda sessizce yürüdüm. Uzuvarımın esnemesi, ağırlığımın yeniden dağılımı, dünyanın kokusundaki ince farklar... Hepsi beni topraklıyordu. Gerçektir. Mutfağın etrafında dolaştım, halının bir köşesini tuhaf *bulduğum* için kısa bir süre kazıdım. Buzdolabının kapısını kokladım, Yunan yoğurtunun kokusunu aldığımda bir an fazla oyalanmıştım. Sırt üstü yattım ve ortaçağ köylüsü gibi duvarı kullanarak kulağımın arkasındaki kaşıntıyı kaşıdım.

On beş dakikalık mutluluk.

Sonra geri çekildim, vücudum çıplak ve nemliydi, kabul etmek istemediğim yerlerde halı yanıkları vardı. Ama kaslarımdaki rahatlama? Buna değirdi. Her zaman.

Sırt üstü uzandım, hafifçe nefes nefeseydim, saçlarım terden ıslaktı. "Mags," diye seslendim, "zorunlu duygusal iyileşme kucaklaşması zamanı!"

"Bir dakika bekle. Teslim tarihim var!" diye bağırdı kapalı kapısının arkasından.

Ve bu o oldu oldu. Üç keskin vurma. Sert.

Ritmik. Yargılayıcı.

Midem yere düştü.

"Bu ev sahibinin kapı çalması," diye mırıldandım, dik bir şekilde ayağa kalkarak.

"Mags!" Koridorda fısıldayarak bağırdım. "Kapıyı açma!

Çıplakım ve her yer *kurt kılıyla* dolu!"

Kapısı aralandı. Yavaşça dışarı çıktı, kulağının arkasına bir kalem takmış, yüzünde cinayet işleyebilirmiş gibi bir ifade vardı. "Neden çıplaksın?"

"*Çıplak* dönüşüyorum! Ne istiyorsun, yırtmaçlı pantolon giyen bir kurt adam mı?"

Gözlerini kırptı. Düşündü. Dürüst olmak gerekirse, bu fikri *beğendiğini* düşünüyorum.

Kapı tekrar çalındı ve sonra bir anahtar döndü. Doris ev sahibinin anahtarını mı kullanıyordu? Kapıyı itti, ama mandal kilidi kapıyı üç inçten fazla açılmadan yakaladı.

"Orada ne oluyor?"

Saklanacak bir yer aradım. Elime en yakın nesne küçük bir saksıdaki eğrelti otuydu. Onu kaptım ve kasıklarımına sıkıca bastırdım.

"Onu oyala!" diye fısıldadım. "Dikkatini dağıt! Süpürgeyi alıp pantolonumu bulmak için beş dakikaya ihtiyacım var!"

Maggie inledi ve kapıya doğru yürüdü. En aptalca suçu işlemiş bir adam gibi kendimi ceket askısının arkasındaki duvara yasladım.

Kapının mandalını açtı ve kapıyı, vücudunu aralığa sıkıştırarak kadar araladı.

Ve işte oradaydı. *Doris Cranberry*. Elinde klipsli tahta. Boynunda dürbün. En üste kadar düğmeli hırka. Sanki iki genci, onun değerli orman güllerine işerken yakalamış gibi gülümsüyordu.

"Sen Maggie olmalısın," dedi Doris, gözlerini kısarak. "Neden buradasın? Çalışmıyor musun?"

"Ben grafik tasarımcıyım. Evden çalışıyorum," dedi Maggie, normalden yaklaşık iki oktav daha yüksek bir sesle.

"Mm. Çılgın partiler vermiyorsun, değil mi?"

"Oh, um, ben de tanıştığımızı memnun oldum. Hayır. Ben *orta büyüklükteki* partileri bile sevmem."

"Burada yaşamaya başladığından beri *olağandışı* bir şey gördün mü? Kılıklı misafirler? Hırıldama sesleri?"

Maggie omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Dudaklarımla, *Dikkatini daha fazla dağıt.* Dizlerim jöleye dönmüştü.

"Hayır! Sadece ben ve son derece sıradan, *tamamen insan olan* oda arkadaşım... O dışarıda. Alışveriş yapıyor. Giysili. Her zamanki gibi."

Fern hala yerindeyken, onun arkasına gizlice yaklaşmaya çalıştım. Kalçam sehpaye çarptı. Gürültülü. Acı verici. Bariz.

Maggie sahte bir kahkaha attı. Eminim ki kendine anevrizma geçirecekti. "Eski borular! Çok ürkütücü. Ama çok da çekici!"

Doris burnunu çekti. "Kokladığım şey kürk mü?"

"Hayır! Keçe! El işleri ile uğraşıyorum. *Keçeli tahnit* yapıyorum."

Yüzümü buruşturdum. *Ben* bile bunu tercih etmezdim.

"Sen *yap* biliyorsun biliyorsun olmadığını izin biliyorsun barındıramazsın hayvanları Hayvan tüylerine aşırı derecede alerjim var.

"Gerçekten mi?" Maggie'nin sesinde tehlikeli bir merak vardı. "Kürkün yakınında olduğunda ne oluyor?"

Doris tereddüt etti. "Şey, hayvana bağlı. Ama genellikle" — sesi fısıltıya dönmüştü — "korkunç idrar yolu enfeksiyonları geçiriyorum."

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu.

"Bekle. Sen... sen kürkü alt bölgelerine sürüyor musun? Ya da bu tam olarak nasıl oluyor?"

Saklandığım yerden bile Doris'in öfkелendiğini hissettim. Sanki birini dövmek istermiş gibi klipsli dosyasını düzeltti. "Yeni kiracılarla *özel bölgelerim hakkında* konuşmayı tercih etmiyorum. Anlıyorsun, değil mi canım?"

Maggie elini kulağına götürdü. "Olamaz! Üzgünüm, patronum arıyor. Zoom zamanı! On iki kedisi var ve ruhu yok. Gitmeliyim!"

Doris gözlerini kısarak, Bond filmlerindeki kötü adamlar gibi dürbününü parlatır gibi dürbününe dokundu. "Peki. Seni izleyeceğim."

"Oh, seni *kesinlikle* 24 saat güvenlik görevlisi olarak görüyorum."

Kapı kapandı. Yere çöktüm, eğrelti otu da sanki travma geçirmiş gibi yuvarlanarak uzaklaştı.

"Sana hayatımı borçluyum," dedim ciddiyetle. "Ayrıca, yeni bir eğrelti otunu da." "Sen tanıdığım en tuhaf adamsın."

"Yine de..." Daireyi işaret ettim.

"Ben hiç dışarı dışarı dedi sözlerini ben bana " *bunu* düşünüyorum."

"Ama yapmayacaksın," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

O içini çekti ve dolaptan elektrikli süpürgeyi çıkardı.

"Doris *tek bir* saç teli bile bulursa," diye mırıldandı, "ikimiz de evden atılacağız. Ve kız kardeşimin yanına taşınmak zorunda kaldığımızda, senin tuhaf davranışlarını ona açıklamayacağım."

Tezgahın üzerinden uzanıp, bu sabah pişirdiği keklerden birini aldım. Yaban mersinli, hala yumuşaktı.

Bir ısırık aldım ve ağzım doluyken sııttım. "Buna değer."

Bölüm 6

Maggie

Üzerinde çalıştığım fırın logosu, öfkeli bir çocuk bilgisayar ekranına duygularını yansıtmış gibi görünüyordu. İki saat boyunca tipografiyi düzeltip şeftali rengi ile leylak rengi arasında kararsız kalmıştım. Bu sırada ılık yulaf sütlü latte'mi yudumlarken, bunun benim seçtiğim hayat olduğunu kendime hatırlatıyordum.

Serbest çalışmanın özgürlüğü. Tasarımcı hayalleri. Dizüstü bilgisayarımın rahatlığından zanaatkar ekşi maya imparatorluklarının markalaşmasını sağlamak. Vay canına.

Roman odaya daldığında, kruvasan illüstrasyonlarının bulunduğu bir klasörü inceliyordum. "Hadi gidip toplum içinde iğrenç bir şekilde evcimenlik yapalım."

"İşim var."

"Ayrıca *seni çiftçi pazarına götürmek için yaratılmış bir kıyafetin var,*" dedi, sanki yerçekimi ona etki etmiyormuş gibi yatağımın ucuna uzandı. "Sen eşyalarını boşaltırken gördüm. Tulum etekli kıyafet. Giyeceksin."

"Teslim tarihlerim var."

"Kahvaltı tacoları," diye şarkı söyledi. "Ve focaccia. Taze, gevrek. Biraz erotik."

Ben iç çekip dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce o kapının yarısına kadar gelmişti. "Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi focaccia olsa iyi olur."

Tarçınlı ekmek ve güneşte kurutulmuş domateslerin kokusu burnuma geldi. Yakınlarda bir yerlerde, bir sokak sanatçısının saksafon sesi kalabalığın uğultusunun üstüne çıkıyordu. Tembel caz müziği yaz havası yaratıyordu. Güneş gözlüklerimi burnumun üstüne kaydırdım ve

tarihi mücevherlerle aynı fiyata satılan tarihi havuçlara baktım. Uzakta bir tramvay zili hafifçe çaldı ve Körfez'in tuzlu kokusu diğer pazar kokularıyla karışmıştı. Roman bana doğru eğildi, ondan yayılan aptalca sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakındı.

"Ee, benim küçük güneş ışığım ne yapmak istiyor? Reçel mi? Turşu? Ebedi işkence?"

Ona bakmadım bile. "Yemin ederim, bana bir daha 'güneş ışığı fasulyesi' dersen, seni öldürürüm."

"Ah, şeftali tüyü." Sanki tehdit yerine aşk itirafında bulunmuşum gibi dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Benimle dalga geçme."

Bir kan portakalı aldım ve onu ona fırlatmayı ciddi ciddi düşündüm. Ama sonra bana o bakışı attı — o sinir bozucu, kendini beğenmiş sırıtış, göğsümde bir şeylerin çarpmasına neden oldu, ki bunun için kesinlikle vaktim yoktu.

Tanrı yardımcım olsun, gülümsedim.

Sonraki tezgahta el yapımı çömlekler satılıyordu. Bir rüzgâr, pazarın kenarında duran bir arabadan gelen kavrulmuş kahve kokusunu taşıyarak, şehrin bu bölgesinde her zaman hissedilen deniz havasının keskin kokusuyla karışıyordu. Her biri farklı bir alacakaranlık tonunda, narin çiçek desenli mavi çömleklerden oluşan bir koleksiyona bakarken, Roman arkamda burnunu çekti.

"Onlara ne koyacaksın ki?"

"Düşmanlarımla küllerini," dedim düz bir sesle. "Ya da boş bırakabilirim. Sembolizmi seviyorum."

O güldü, içten, dolu dolu bir kahkaha attı ve bu beni daha da güldürdü. Urnelerden birini ters çevirdim ve fiyat etiketini gördüm.

"Tamam, boş ver," diye mırıldandım ve onu nazikçe masanın üzerine geri koydum. "Düşmanlarım şimdilik güvende." Ama yine de masanın arkasındaki kadına iltifat etmeyi ihmal etmedim. "Çalışmalarınız muhteşem."

Gözleri parladı. İnsanlar sevdikleri şeyleri yeterince yüksek sesle söylemiyorlardı. Bunu daha sık yapmaya karar verdim. Taze ekmek ve yabani çiçek balı kavanozlarıyla dolu bir tezgaha doğru sürüklendik. Roman, mükemmel bir şekilde pul pul olan bir şeyin küp şeklinde bir örneğini aldı ve onu gösterişli bir hareketle elime bıraktı.

"Sarkazm kraliçesi için. Tahtın seni bekliyor."

"Sen tam bir baş belasısın," diye mırıldandım, ama sesim yumuşak çıktı. Çok yumuşak. Çok sevgi dolu.

O omuz silkti ve alçakgönüllü bir şehit gibi gömleğinden hayali tozu silkeledi. "Bu bir yetenek."

Tezgâhtan tezgâha dolaştık. Bir martı, kırıntılar umuduyla başımızın üzerinde ciyaktı. Roman satıcılarla şakalaştı ve sadece çarpık bir gülümseme ve yerinde bir iltifatla bal satıcısını bize ekstra bir ücretsiz numune vermeye ikna etti. Pazarın hemen ötesinde bir sis bulutu duruyordu, o yumuşak, gri duvar her zaman tehditkar ama günü asla mahvetmeyen.

"Az önce bir soygun yaptık," diye fısıldadı. "Sıradan davran."

Aslında güldüm, ama nazik bir gülüş değildi. Gerçek bir gülüş, göğsümde bir şeyler kırıp yer açan türden bir gülüş. Bir kez olsun, nasıl görüldüğümü veya aşırıya kaçıp kaçmadığımı düşünmüyordum. Sadece... oradaydım. Onunla birlikte. Rahattım.

Bir turta tezgahının önünden geçerken Roman omzuma dokundu ve bir bektaşi üzümü turtasını işaret etti. "Girişe koymak için bir bektaşi üzümü bitkisi alsam Doris patlar mı sence?"

"İtfaiyeyi arar."

"Onu bektaşi üzümü tartıyla rüşvet versek ne olur? Sence tart travması mı var?"

"Muhtemelen yasak meyve ağaçlarının bir listesi vardır," dedim ciddi bir ifadeyle. "Tahliye maddeleri ve bakım programının hemen altında."

"Kesinlikle gecenin belirli bir saatinde, kiracıları gözetlemek için drenaj borusuna tırmanıyordur."

Ben burnumu çektim. "O belgeseli izlerdim."

Aynı anda küçük bir reçel kavanozuna uzandık ve parmaklarımız birbirine değdi. Donakaldım. Roman'ın eli sanki hiçbir şey olmamış gibi orada kaldı.

Ama hiçbir şey değildi.

Bunu bilerek yapıyordu. Her bakış. Her sevgi dolu isim. Her el teması. Hepsi, hayatımı tek tek flörtlerle mahvetme görevinin bir parçasıydı.

Yine de nabzım sabit kalmıştı. İçimden patlayacakmışım ya da var olduğum için özür dileyecekmişim gibi hissetmiyordum. Kendimi iyi hissediyordum. İyi olmaktan da öte.

Kendim gibi hissediyordum.

Yürümeye devam ettik. Omzum yine Roman'ın omzuna çarptı ve bu sefer uzaklaşmadım. Domates tezgahına vardığımızda, bir tane aldım ve yakından inceledim. Caddenin karşısında, her şeyi, hatta bu pazarı bile fotoğraflayan turistlerle dolu bir tramvay gürültüyle geçti, sanki burada yaşamak nasıl bir şey olduğunu yakalayabileceklermiş gibi.

Sonra Eric'i gördüm, ay ışığında çıplak olarak bitki tentürleri hazırlayan ve ekşi maya başlangıcıyla göz teması kuran bir kadınla el ele tutuşuyordu...

Yoga hocası. Tabii ki. "*Maggie?*"

Roman yanımda hareketsiz kaldı, tüm duruşu tembel rahatlıktan ince bir gerginliğe dönüştü. Ben kıpırdamadım. O her zamanki gibi soğukkanlılıkla öne çıktı. "Selam dostum. Ben Roman, Mags'in erkek arkadaşım. Bu yerel organik yemek işini deniyoruz. Çok ilkel. Bol bol et var."

Açıklamak için ağzımı açtım, ama konuşmadan Eric elini uzattı. "Ben Eric. Maggie ve ben, şey, birlikte yaşıyorduk."

Roman kaşlarını kaldırdı ve bana baktı.

Ben başımı salladım, avucumdaki ter domatese yapıştı. "Eric benim eski sevgilim." Eric yanındaki kadına işaret etti. "Bu Bianca."

Kadın zar zor başını kaldırdı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, sakızını müstehcen bir şekilde çiğneyerek.

Eric kaşlarını çatarak ikimizi sırayla baktı. "Gerçekten çabuk atlatmışsın." Ben tatlı bir gülümsemeyle, "Ben de aynı şeyi söyleyecektim," dedim.

Gözleri kısıldı. "Pardon. *Onunla* gerçekten çıkıyor musun?"

Roman kolunu belime doladı ve duygusal olarak kabul etmediğim bir özgüvenle beni kendine çekti.

"Bunu kaçırdığına inanamıyorum, Eric," dedi Roman. "O, başıma gelen en güzel şey. Sanırım yanında *gerçek* bir erkeğe ihtiyacı vardı."

Ve sonra, *Tanrı yardımcım olsun*, beni öptü.

Hızlı değildi. Kesinlikle masum değildi. *Kapsamlıydı*. Elleri belimde kaldı, parmakları sanki ciddiymiş gibi esnedi.

Ağız sıcaktı, kendinden emindi ve sahte erkek arkadaş rolünde korkutucu derecede iyiydi. Dizlerim gerçekten büküldü. Domates elimden kaydı ve sanki o da pes etmiş gibi yerde yuvarlandı.

Gözlerimi kapatıp o ana teslim olmadan hemen önce - bilirsiniz, bilim adına - Eric'in ağzının açılıp kapandığını gördüm.

Roman sonunda hiç etkilenmemiş gibi uzaklaştı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Gidip malzemeleri marine etmeliyiz."

Elimi tuttu ve sanki agresif bir çiftçi pazarı seksi yapmaya gidiyormuşuz gibi beni peşinden çekti. Bir köşeyi dönüp duygusal kundaklama sahnesini geride bırakana kadar durmadık. Yolun aşağısında, bir sokak sanatçısı gitarını çalıyor ve "Landslide"ın folk versiyonunu söylüyordu, bu da her şeyi daha da gerçek dışı hissettiriyordu.

Yarım blok sessizce geçti ve o öpücüğün sıcaklığı hala cildime statik elektrik gibi yapışmış durumdaydı.

Sonunda Roman, "İyi misin? Öpücük yüzünden kızgın değilsin, değil mi? Eric'i deli gibi kıskandırmak isteyeceğini düşündüm, ama yanlış değerlendirmiş olabilirim" dedi.

Ona bakmadım. Yanaklarım hala yanı y o r d u . Beynim mi? Gitmişti. Onurum? Hâlâ domates tezgâhının yanında bir yerlerde yuvarlanıyordu. "Şey..." Tek söyleyebildiğim buydu. Sadece "şey".

Roman gülümsememeye çalıştı. Başaramadı. Sonra o sinir bozucu, kendini beğenmiş küçük *sırıtiş*.

Ondan nefret ediyordum. (Muhtemelen.)

"Hayır," diye mırıldandım sonunda. "Kızgın değilim." "İyi," dedi.

Ve hepsi bu kadardı. Ellerimiz hala birbirine kenetlenmiş halde yürümeye devam ettik. Ben bırakmadım, o da bırakmadı.

Daireye adımımızı attığımız anda, doğruca buzdolabına yöneldim ve kapıyı açtım. Raflara doğru eğilip neredeyse başımı tamamen içeri soktuğumda, yüzüme serin bir hava esti. Soğuk hava yanaklarımda hissettiğim sıcaklığı uyuşturdu, ama

içimde hala yanan ateşi söndürmedi. Ellerimi yanlara dayadım ve orada kaldım.

Bu iyi y d i . Her şey i y iydi. Sadece sakinleşmem gerekiyordu. Kelimenin tam anlamıyla. Duygusal olarak. Varoluşsal olarak.

Yulaf sütüne sanki cevapları onda gibi bakıyordum. Eric'in Roman'ı gördüğündeki yüz ifadesini düşünmeye devam ediyordum: çenesinin hafifçe seğirmesi, Bianca'nın elini sanki bir can simidi gibi sıkıca tutması. Benim *hayatıma devam* ettiğimi beklemiyordu. Roman gibi biriyle değil. Ne istediğini biliyormuş gibi gülümseyen ve onu çoktan elde etmiş gibi öpen biriyle değil.

Zafer kazanmış gibi hissetmem gerekirdi. Sersemlemiş. İntikam dolu.

Bunun yerine, tek düşünebildiğim Roman'ın dudaklarının benimkilerle birleşmesiydi. O kadar kararlı ve bilinçliydi ki, sanki bunu gerçekten istemiş gibi. Sanki daha fazlasını istemiş gibi.

Ve sonra...

"Dudakların çok yumuşak," diye mırıldandı Roman yanımdan geçerken. Sesi alçak ve boğuktu, o kadar yakındı ki, sözlerini duymaktan çok boynumda hissettim.

Beynim kısa devre yaptı. Az önce ne dedi o? Bir *oda arkadaşının* söylemesi uygun bir şey olamazdı. Tabii, bir çiftçi pazarının ortasında öpüşmüştük, ama bu stratejik bir hareketti. Silah olarak kullanılan bir öpücük. Tiyatro.

Değil mi? *Değil.*

Yumuşak *bir* ses dikkatimi çekti. Dönüp baktığımda, yanımdaki tezgahın üzerinde küçük bir kağıt torba gördüm. Roman, market poşetlerini boşaltmaya başlamıştı bile, başını kaldırıp bakmadı bile. Sanki öpücük, yorum, tüm gün güneş sistemini yeniden düzenlememiş gibi, lahana boşaltmaya devam ediyordu.

Torbanın içine baktım. Küçük bir kavanoz yabani çiçek balı bana bakıyordu.

Boğazım düğümlendi. "Bu ne?"

Omuz silkti, hala bana bakmıyordu. "Endişelendiğinde boğazının kurduğunu söylemiştin. Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm. Bilirsin, bir dahaki sefere biri eski sevgilinin izlerini ve çözülmemiş travmalarını yüzüne vurursa diye."

Kavanozu sıkıca tuttum, kaburgalarımın arkasında bir şeyin büküldüğünü hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim. "Teşekkür ederim" çok yetersiz geliyordu; hiçbir şey söylememek

korkaklık gibi geliyordu. Bu yüzden orada durup, cam kavanozun içinde saklı olan nezaketi tutarak bekledim.

Geri kalan market alışverişlerini sessizce paketlerden çıkardık. Tam olarak garip değildi, sadece gergin bir ortam vardı. Aramızdaki boşluk, doğru istasyona zar zor ayarlanmış eski bir radyo gibi uğulduyordu.

Roman da fesleğen ve kesme tahtasını alırken uğultu yapıyordu. Benim bilmediğim bir şekilde bu mutfaktaki yerini biliyormuş gibi rahat bir ritimle hareket ediyordu. Henüz bilmiyordum.

Kaleyi yıkarken onu göz ucuyla izledim. Saçları biraz dağınıktı, kıvrılmış kolları altında ön kolları kaslanıyordu, sanki sebzeleri hazırlamak ve benim irademi tek tek parçalamak için doğmuş gibi kesiyordu.

Bu sahte flört meselesi çok gerçek bir sorun haline gelebilir.

Yan yana durarak bir ritim yakaladık. O elmaları doğradı, ben de lahanayı ısırık büyüklüğünde parçalara ayırdım. Konuşmadık, sadece hareket ettik, özlediğimi bilmediğim sessiz bir rahatlık içindeydik. Kendimi açıklamama gerek yoktu. Dikkatli davranmam gerekiyordu.

Yeşillikleri ceviz ve elma dilimleri ile karıştırdık, üzerine vinegret sosu gezdirdik ve Roman bana her cumartesi yaptığımız gibi bir salata kasesi uzattı.

Çekmecedan iki çatal aldım, hala ağzımın yararlı bir şey söyleyeceğine güvenmiyordum.

İkimiz de birer ısırık aldık. Roman, ağzımın köşesinden bir damla sosu yalarken gözleri dudaklarıma kaydı.

"İyi bir takım oluşturuyoruz."

Yutkundum ve başımı salladım. "Evet. Öyle görünüyor."

DAIRE ÇOK SESSİZDİ.

Roman bir saat önce paket toplantısı için çıkmıştı, arkasına dönüp "geç kalmayacağım" diyerek kapüşonlu sweatshirt'ünün kollarını düzelterip anahtarlarını almıştı. Ona destek olmak ya da Lucien'e anlamlı bir bakış atmak için onunla gitmeyi teklif etmiştim.

Roman, kulağa hoş gelen ama aslında kesin bir şey söylemek üzereyken yaptığı o eğik gülümsemeyi bana gösterdi.

"Henüz değil. Lucien seni istediğinde gelirsın. İşler böyle yürür."

Ve hepsi bu kadardı.

Şimdi yalnızdım, çok temiz, çok sessiz bir sessizliğe bürünmüştüm. Müzik yoktu, mırıldanma yoktu, koridorda sarkastik yorumlar yoktu. Sadece ben ve çözülmekte olan beynim vardı.

Üzerinde çalıştığım fırın projesinin dosyalarını gözden geçirirken, serif aralıklarıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordum, ama aklım yine çiftçi pazarına, *Eric'e* gitmişti.

Onu yoga eğitmeniyle görmek, Lego'ya basmak kadar aptalca acı vericiydi. Roman'ın saçma sapan davranışları ve fazla mükemmel öpücüğüyle bunu önemsememiş, kafamdan atmıştım. Ama şimdi?

Şimdi bir yük treni gibi çarptı.

İnanamıyordum. O sadece aldatmamış, yalan söylememiş, onu *seçmişti*. Her zaman Bianca'ya aşık olduğunu düşünmüştüm ve onları birlikte görmek şüphelerimi doğruladı. Fiziksel olarak aldatmış mıydı yoksa biz hala birlikteyken onu takip etmeye mi karar vermişti bilmiyordum, ama bir şey çok açıktı. Ona benim istediğim ilişkiyi yaşatıyordu. Özgürce. Herkesin gözü önünde.

Bianca, "Dikkatli ve Formda: Göz korkutucu derecede sakın baskı" adlı bir katalogdan çıkmış gibi görünüyordu.

Bianca, "Dikkatli ve Formda: Göz korkutucu Sakinlik Sürümü" adlı bir katalogdan koparılmış gibi görünüyordu.

Kanıt A: Onun düzgün, pürüzsüz vücudu. İşiniz hobiniz, hobiniz de kişiliğiniz olduğunda elde ettiğiniz yoga ile şekillendirilmiş vücut. Vücudumu sevmiyordum. Güçlüydüm, kıvrımlıydım, gerçek bir yumuşaklığa sahiptim. Ama onun yanında kendimi... fazla hissediyordum. Yetersiz hissediyordum.

Delil B: O tavır. Hiçbir tepki göstermeden beni izlemişti, sanki hiçbir şey önemi yokmuş gibi. Sanki Eric'in üç yılını birlikte geçirdiği kadınla hiç ilgilenmiyormuş gibi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o kadar soğukkanlı olamazdım. Duygularımı yüksek sesle *hissediyordum*.

Delil C: Eric. Ona sahipti. *Benim* geçmişime sahipti. Yatağıma. Geleceğime.

Muhtemelen yastıklarımı da.

Ayağa kalktım ve dondurucuyu açarak, asla yemeyeceğim bir torba bezelyenin arkasına sakladığım acil durum Ben & Jerry's dondurmasını aldım. Kaşık. Battaniye. Kanepe. Kalp kırıklığıyla başa çıkmanın kutsal üçlüsü.

İlk kaşık dolusu teslimiyet gibi tadı vardı. Kendimi tutmaya bile çalışmadım. Gözyaşları sıcak, acıklı dalgalar halinde akmaya başladı. Zarif ya da sinematik değildi. Hayır, burun akıntısı ve şişmiş yüzle ağlamaktı.

Gürültüye ihtiyacım vardı. Başka *bir* şeye ihtiyacım vardı.

Televizyonu açtım. Ve *tabii ki*, *The Notebook* oynuyordu.

"Hayatım mahvoldu" diye mırıldandım, ama kanalı değiştirmedim. Tabii ki değiştirmedim. Rachel McAdams bizzat gelip beni yerden kaldırmak için tekmelemiş gibi, kurabiye hamuru dondurmamın üzerine ağladım.

Ağlamamın ortasında kapıda anahtarların sesini duydum. Kahretsin. Roman.

Yüzümü silmeye ya da kendimi toparlamış gibi davranmaya vaktim yoktu.

Üzgün, küçük, umutsuz bir burrito gibiydim.

Kapı açıldı. Roman içeri girdi ve beni görünce donakaldı.

Şişmiş gözler. Kırmızı burun. Çene çizgimin yakınında maskara izleri. Yine de, doğrudan göz teması kurdum. Gururum otuz dakika önce gitmişti ve yakın zamanda geri dönmeyecekti.

Tek kelime etmeden mutfaka gitti, bir kaşık aldı ve odayı geçti. Kanepenin yanındaki sepetten bir battaniye çıkardı, sonra yanıma oturdu ve sanki bu sıradan bir Salı günüymüş gibi, tam bir duygusal felaket değilmiş gibi battaniyeyi üzerimize örttü.

Sonra dondurmamdan bir kaşık aldı, ağzına attı ve "Bu film harika" diye mırıldandı.

Ona şaşkın şaşkın baktım. Roman bir muammaydı. Bir dakika önce tehditkar bir şekilde flört eden bu adam, bir dakika sonra güvenli bir limanın insan vücuduna bürünmüş hali haline gelebiliyordu. Konuşmadı. Baskı yapmadı. Sadece yanımda durdu.

Ağlamaya devam ettim, gözyaşları yüzümden durmadan akıyordu, ama bundan utanmadım. Roman, kendimi olduğumdan daha küçük, daha sessiz veya daha kontrollü hissetmemi sağlamadı.

Filmin ortasında, kolunu omuzlarıma doladı ve beni hafifçe ama sıkıca sıktı. O tek an, sözler ya da davranışlar olmadan, bir can simidi gibiydi.

Sanki parçalanmış olsam bile, enkazın içinde hala istenen biri olabileceğimi hissettim. Ona teşekkür etmedim.

Gerek yoktu.

Ve çok uzun zamandır ilk kez, kendimi yalnız hissetmedim.

Bölüm 7

Roman

JENERİK AKTIĞINDA, oda her şeyi biraz daha sessiz ve biraz daha kırılgan hissettiren yumuşak, mavi bir ışıkla kaplandı. Maggie hiçbir şey söylemedi, sadece ekrana bakmaya devam etti, sanki yeterince dikkatli bakarsa, kalp ağrısını uzak tutabileceğini düşünür gibi.

Onun yanında kaldım, bir kolum hala kanepenin arkasında duruyordu. Bütün gece benden uzaklaşmadı. Ağladı. Gerçekten ağladı. Ve bir kez bile kendimi garip ya da yersiz hissetmedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Eric'in aptal olduğunu mu? Onun, sahip olduğu şeyin değerini bilmeyen, yogaya takıntılı çocuk gibi bir adamdan daha değerli olduğunu mu? Onun varken başka birini asla seçmeyeceğimi mi?

Ama bunların hiçbirini söyleyemedim. Sınırı aşmadan söyleyemezdim. O hala ilişkinin kaybının yasını tutarken söyleyemezdim.

Hâlâ onu düşünüyor. Ben sadece onun bıraktığı boşluğu dolduruyorum.

Bu düşünce bütün gece zihnimin bir köşesinde duruyordu ve en sessiz anlarda en yüksek sesle duyuluyordu: battaniyenin içine daha da kıvrıldığında, bakmadan dondurma kaşıklarken, gözleri kızarmış ve hıçkırıkları dinmişken. Onunla burada oturmak hoşuma gidiyordu. Onunla burada oturmak *gerçekten* hoşuma gidiyordu. Ama bu, benim istediğim anlamı taşımıyordu. Belki de asla taşımayacaktı.

Boğazımı temizledim ve hafifçe dönerek ona baktım. "Toplantı kısa sürdü," dedim.

Bana baktı, ifadesi açık ama temkinliydi.

"Lucien sadece tavsiyesini takip etmek istedi," diye devam ettim. "Sürekli aynı şeyi tekrarlıyor. Eşler. Denge. Danışmanlarının örnek olmasını istiyor."

Maggie yavaşça başını salladı. "Doğru."

Ellerim hareket etmeye başladı, rahatsız edici bir şey yaparken her zaman olduğu gibi sıkılıp açılıyordu. Tabii ki, o bunu hemen fark etti.

"Başka ne var, Roman?" diye nazikçe sordu. "Daha fazlası var, değil mi?"

Ona baktım. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış ve ayaklarının dibinde boş bir dondurma kabı olsa da çok güzeldi.

"Lucien senden, *bizden* çok etkilenmiş."

Kaşları çatıldı ve cesaretimi kaybetmeden önce devam ettim.

"Senin adını hiç duymamış," dedim. "Bu yüzden, benim bir insanla, hem de görünüşe göre çok yakın olduğum bir insanla yaşadığımı öğrendiğinde, seninle tanışmak istediğine karar verdi. Resmi olarak."

Dik oturdu, battaniye omuzlarından düştü ve boş dondurma kabı yumuşak bir sesle yere yuvarlandı.

"*Alfa* ile bire bir görüşmem mi gerekiyor?" Sesi yükseldi. "Buna hazır değilim. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ve *ne* giyeceğim ben?"

Onu sıkıştırmak istemediğim için ayağa kalktım. "Hey," dedim, ellerimi teslimiyetle kaldırarak. "Bir şeyler seçmene yardım ederim, tamam mı? İstersen hemen alışverişe gidebiliriz. Ben ısmarlıyorum."

"Alışverişe gitmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Alışveriş masraflarını *karşılamayı* teklif ediyorum. Çantaları ben taşıyım. Saygıyla başımı sallarım. Hatta aksesuarlar hakkında istenmeden fikir bile verebilirim. Çok yönlü biriyim."

Bu, ondan zayıf bir kahkaha kopardı. "Yeni bir kıyafeti asla geri çevirmem," diye mırıldandı. Sonra ifadesi ciddileşti. "Ama cidden, Roman. Seninle benim... neyi taklit ettiğimizi, gerçek bir *alfa* erkeğe nasıl ikna edebilirim? Seni hemen anlayacaktır."

"Hazırlanmak için yaklaşık yirmi dört saatimiz var," dedim. "Ve inan bana, Lucien'i tanıyorum. Onunla daha önce de bu dansı yaptım. Soracağı soruları tahmin edebiliyorum."

Maggie başını eğdi. "Ne gibi?"

"Nasıl tanıştığımız gibi. Ne kadar süredir birlikte olduğumuz gibi. Senin önünde dönüşüp dönüşmediğim gibi. Sürü hakkında ne düşündüğün gibi. Eğer bunu resmi hale getirmeyi planlıyorsak gibi."

"Resmi olarak ne demek?"

"Bağlanmak gibi," dedim yumuşak bir sesle.

Hafifçe paniğe kapılmış görünüyordu. Anlaşılabilir bir durumdu.

"Merak etme," diye ekledim hemen. "Senaryoyu yazacağız. Gerekirse prova yapacağız. Cevaplarını hazırlayacaksın, aklın durursa ben devreye girerim. Bu işte yalnız olmayacaksın."

Bana uzun bir süre baktı, sonra nefes verdi. "Tamam," dedi. "Tamam. Ama elbise istiyorum. Pahalı bir tane. Bir kurt adam kralıyla tanışacaksam, bunu şık bir şekilde yapacağım."

Gülümsedim. "Tamamdır."

Otoyola çıktığımızda, Maggie ayaklarını torpido gözüne koymuş, güneş gözlüklerini burnunun ucuna indirmişti. Şehrin silüeti arkamızda kalmıştı; keskin cam kuleler yerini Körfez'in ışıltısına ve ötesindeki alçak banliyölere bırakmıştı. Uzaklarda, Golden Gate Köprüsü'nün kırmızı kemerleri öğleden sonra sisini yarıp geçiyordu. Maggie pek konuşmuyordu, bu da beyninin stresli olduğunda her zaman yaptığı şeyi yaptığını gösteriyordu: en kötü senaryoları tekrar tekrar düşünüp henüz gerçekleşmemiş felaketler uyduruyordu.

Radyonun sesini kısıdım. "Bu resmi bir etkinlik değil. Sadece Lucien'le bir şeyler içeceğiz. Rahat bir ortam. Sayılır."

O alaycı bir şekilde, "Ama alfa'nın *malikanesinde*. Bu pek de rahatlatıcı bir ortam sayılmaz," dedi.

"Yine de," omuz omuz silktim. "Balyoz balokları yok.

Tiaralar yok tiara yok. Amasınıf bekleniyor."

Maggie kaşlarını kaldırdı. "Benim sınıfım günlerce sürer."

"Katılmıyorum," dedim gülümseyerek. "Ama bu tür şeylerde sınıf değiştirenlerin beklediği belirli bir tarz var. Şöyle bir şey: 'Evet, kurt haline gelebilen bir adamla çıkıyor olabilirim, ama aynı zamanda bir buharlı tencereye sahibim ve konuşurken göz teması kurarım.

O güldü. "Yani kısacası, kibar ama korkutucu. Anladım." "Aynen öyle. Başaracaksın."

Alışveriş merkezinin otoparkı, cumartesi günü yapacak daha iyi bir işi olmayan insanlarla doluydu. Bütün mekan, sarımsaklı patates kızartması ve okyanus esintisi kokuyordu; bu, San Francisco sahilinde ancak bulabileceğiniz tuhaf ama mükemmel bir kombinasyondur. Arabayı park ettim ve onu lüks mağazalardan birinin çift kapısına götürdüm. Maggie, klimalı, lüks markaların ve parlak beyaz fayansların bulunduğu geniş alana adım attığımızda tereddüt etti.

"Cidden burada mı alışveriş yapıyorsun?" diye sordu.

"Buradan kendi isteğimle alışveriş yapmıyorum... daha çok Lucien'in düzenlediği tuhaf etkinlikler için mecburiyetten yapıyorum," dedim. "Arada fark var."

Doğruca kadın reyonuna yöneldik. Talimat beklemedim bile. Rafları taradım, ürünleri çekip ona gösterdim, sanki Maggie'nin stilisti olmak için seçmelere katılıyormuşum gibi. Ya da onun dengesiz, modaya takıntılı erkek arkadaşı. Belki de ikisi birden.

Maggie kollarını kavuşturdu. "Benim bedenimi bile bilmiyorsun."

"Altı," dedim.

Gözlerini kırptı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Eşyalarını yerleştirirken sana yardım etmiştim, hatırladın mı? Ben dikkatliyimdir."

Bana bir saniye fazla uzun süre baktı ve ben onun ne kadar telaşlı görüldüğünü fark etmemiş gibi davrandım. Raflara geri döndüm ve gözlerini suçlu gibi gösterecek koyu erik rengine dar bir midi etek tuttum.

"Bunu *asla* seçmezdim," diye mırıldandı.

"Bu yüzden ben varım," dedim ve eteği ona uzattım. "Beni beni."

Bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi gözlerini devirdi, ama giyinme odasına girerken saklamaya çalıştığı gülümsemeyi yakaladım. Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında, gerçekten "*oooh*" dedim. Yüksek sesle. Kendimi tutamadım.

İnanılmaz görünüyordu. Etek kalçalarına yapışmıştı ve benim seçtiğim bluz — yumuşak, zarif, yakası açık — onu bir dergi kapağına aitmiş gibi gösteriyordu.

"Tamam," dedi, ellerini kalçalarına koyarak, "bakıyorsun."

"Takdir ediyorum," diye düzelttim, muhtemelen bir kağıt torba bile ona yakışır diye düşünmemeye çalışarak. "Arada büyük fark var."

Birkaç kıyafete indirdik, ama bu açık ara kazanan oldu. Onun hafif protestosunu görmezden gelerek ödemeyi yaptım ve çantayı sanki Kutsal Kase'yi satın almışım gibi taşıdım.

Eve giderken yine sessizdi, gömleğinin eteğiyle oynuyordu.

"Lucien sana ailen hakkında sorular soracak," dedim. "Kariyerin hakkında.

Hedeflerin ne olduğunu."

"Hedeflerim mi?" diye tekrarladı. "Ne, kirayı ödeyebilmek ve bir golden retriever köpeği sahiplenmek gibi mi?"

"Daha çok uzun vadeli düşünüp düşünmediğin gibi. Bir şekil değiştirenle birlikte olmak hakkında."

Bana baktı, kaşlarını çattı. "Bu... tuhaf mı? Bir insan ve bir şekil değiştirenin birlikte olması?"

"Hiç duyulmamış bir şey değil," dedim. "Ama ben sıradan bir şekil değiştiren değilim. Lucien'in kuzeniyim. Konseydeyim. Benim eşim olmak, görünürlük ve sorumluluk getirir. O, senin bunun altında ezilmeyeceğinden emin olmak isteyecek."

Ellerini birbirine doladı, parmaklarını sıkıca kavradı. Elimi uzattım ve onun ellerinin üzerine koydum.

"Gergin olmana gerek yok," dedim sessizce. "Sadece kendin ol. Lucien seni sevecek."

Gözlerinde şüphe belirdi. "Anladığım kadarıyla, kendim olamam. Daha... *zarif* olmalıyım."

Bunu söyleme şeklini beğenmedim. Sanki kendisi olmak yetmiyormuş gibi.

"Hey," dedim. "Rol yapmana gerek yok. Ve ona tuhaf gelen bir şey söylersen, ben onu şakaya çeviririm. Konuyu başka yöne çekmekte iyiyimdir. Lucien ve ben yakınız. Ona eş olmak istediğim kişinin sen olduğunu söylersen, bariz bir şey olmadığı sürece ısrar etmez."

Maggie hafifçe homurdandı, ağzında bir gülümseme belirdi. "*Bariz* bir şey yapmamaya çalışacağım."

Otoparka girdik ve daireye çıktık. Anahtarları tezgahın üzerine attım ve dramatik bir şekilde kanepeye uzandım, sanki kanundan kaçmışım gibi nefes vererek.

O , yanımdaki kanepenin koluna oturdu. Ben aşağı baktım.
Sonra donakaldım.

Ayakkabıları.

Gözlerimi kıсарak, "Mags," dedim yavaşça, "biz evde olduğumuz süre boyunca hep *bunları* mı giydin?"

Masumca gözlerini kırptı. "Ne, bunlar mı? Evet."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Bu, Yedinci Madde'nin açık bir ihlali ve ben seni affedemeyecek kadar duygusal olarak hassasım."

Sonra son zamanların en dramatik kanepa atlayışını yaptım ve ölümcül bir yara almış gibi yastığa inleyerek yığıldım. O güldü.

Bu ses her şeyi, yarını, Lucien'i, tüm bu oyunu —değerli kıldı.

Bölüm 8

Maggie

Yansımama BAKIŞLARIMI DÖKTÜM ve fazla düşünmemeye çalıştım. Tabii ki bu, kesinlikle fazla düşündüğüm anlamına geliyordu.

Yeni kıyafetim — koyu erik rengi dar etek ve yumuşak, yumurta kabuğu rengi bluz — aslında çok yakışmıştı. Hem de çok yakışmıştı. Şık ama yine de ben olmuştum. Bacaklarım daha uzun görünüyordu. Belim ortaya çıkmıştı. En iyisi de, başkasının derisinde bir sahtekar gibi hissetmiyordum.

Saçımı üstte topuz yapmıştı, çünkü hiçbir şey, çok fazla çaba sarf ederek doğal görünmeye çalıştığım bir topuz kadar "yarı profesyonel ve biraz korkmuş" bir izlenim vermiyordu. Makyajımı hafif tutmuştu — canlı görünmek için yeterli miktarda allık, uyanık görünmek için bir kat maskara ve kendime yaklaşılabılır ve duygusal olarak dengeli bir izlenim verdiğini söylediğim, ama gerçekte çantamda bulabildiğim tek şey olan şeffaf pembe bir parlaticı.

Her şeyi değiştirmek için duyduğum dürtüye direnerek, bir an daha aynaya baktım. Sonra ışığı kapattım ve oturma odasına çıktım.

Roman pencerenin yanında durmuş, telefonunda bir şey kontrol ediyordu. Koyu renk kot pantolon ve üzerine çok yakışan kısa kollu düğmeli bir gömlek giymişti. Kollarını saran gömleğin en üst düğmesi açıktı ve omuz kemiği hafifçe görünüyordu. Beynim, benim iznim olmadan bunu fark etmeye karar verdi.

Başını kaldırıp gülümsedi. Her zamanki kendini beğenmiş sırıtış ya da yaramaz bakış değildi bu. Bu gülümseme sıcaktı, sabitti ve biraz fazla samimiydi.

"Gidelim mi?" diye sordu.

Ayaklarım ilk başta kıpırdamadı. Beynim tam iki saniye boyunca arıza yaptı. *Neden öyle görünmek zorundaydı ki?* O sadece çekici

sadece yakışıklı değildi. Nefesinizi kesecek, ailemle tanıştıracak, hayatınızı mahvedecek kadar yakışıklıydı.

Bir şekilde başımı sallayıp çantamı aldım ve onu takip ettim.

Rahat bir sessizlik içinde yol aldık, ama ara sıra aramızda gerginlik yaşandı. Roman'ın ön kolunun direksiyona sürtünmesi ya da arabanın sedir ağacı ve kolonyası kokusu yerine manzaraya odaklanmaya çalıştım.

Kasabanın sınırını geçip ağaç sınırına ulaştığımızda her şey değişti. Sürü bölgesi, *Rustic Gothic Estate Weekly* dergisinin fotoğraf çekimlerinden çıkmış gibi önümüzde uzanıyordu. Çitlerle çevrili otlaklar. Dalgalı yeşil tepeler. İnanılmaz derecede bakımlı bahçeler. Yolu tırmanırken lastiklerimizin altında çakıl taşları çıtırdadı ve sonra onu gördüm.

Konağı.

Sarmaşıklar ve kibirle kaplı üç katlı taş yapı. Ferforje çerçeveli yüksek, kemerli pencereler ayna gibi parlıyordu. İkinci ve üçüncü katlarda balkonlar sıralanmış, çevresinde ise nöbetçi gibi yükselen meşe ağaçları duruyordu. Ön kapılar çift kanatlıydı ve üzerinde birbirini kovalayan kurtlar oyulmuştu.

"Tamam, *vay canına*. Bu... beklediğim gibi değil."

Roman güldü. "Onlarca yıldır, belki de bir asırdır bu ailenin mülkiyetinde. Dış cephesi birkaç kez restore edildi, ama iskeleti orijinal."

"Orijinal iskelet. Harika. Bizim için çok iyi."

O ön tarafa yanaştı ve ben kapıya uzanamadan, dar kesim siyah yelekli bir adam öne çıktı, kapıyı açtı ve nasıl kabul edeceğimi hiç bilmediğim bir el uzattı.

Roman arabanın önünden dolaşıp kolunu uzattı.

Göğsümde garip bir his uyandırmak için yeterince uzun süre tereddüt ettim. Ama sonra hatırladım... bu bir gösteriydi. Birlikteliğin gösterisi. Romantik bir şekilde birlikteymişiz gibi davranıyorduk.

Ben de kolumu onun koluna doladım. O da kolumu hafifçe sıktı, sonra içeri girdik.

Mekan pahalı kokuyordu, narenciye, para ve tanımlayamadığım baharatlı bir koku gibi. Mermer zeminler ayna gibi parlatılmıştı ve üstümüzdeki tavan o kadar yüksekti ki

kendi hava sistemini barındıracak kadar yüksekti. Kristal avizeler, boğazımı kurutan rahat bir zenginlikle parılıyordu.

Sağımızda şık siyah bir takım elbise giymiş bir kadın belirdi, duruşu o kadar mükemmeldi ki sanki heykel gibi görünüyordu. "İyi akşamlar, Bay Velasquez. Bayan James."

Roman'a yan gözle baktım ve kaşımı kaldırdım.

"Bu Heather," dedi. "Lucien'in kişisel asistanlarından biri."

Heather, mükemmel manikürlü elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan James. Hoş geldiniz."

Elini sıktım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

Bana nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Lucien sizi bekliyor. Barda. Lütfen beni izleyin."

Evi gezerken, seçmelerine katılmadığım bir filme girmişim gibi hissettim. Koridorlar uzundu, koyu renkli ahşap paneller ve karmaşık taç pervazlarla süslenmişti. Duvarlarda, bazıları dönüşümün ortasında, bazıları tam bir canavar halindeki devasa kurt resimleri asılıydı. Kadife koltukların bulunduğu nişler, ateşböceği gibi parlayan antika lambalar ve duygusal olarak hazırlıklı olmadığım sırlarla dolu odalara açıldığını tahmin ettiğim kapılar vardı.

Koridorun sonunda Heather bir düğmeye bastı ve şık asansör kapıları açıldı. İçeri girdik ve Roman'ın göz ucuyla beni izlediğini fark ettim.

"İyi misin?" diye sordu.

Ellerim çantamı sıkıca tutarken başımı salladım ve göz kırpmayı unuttuğumdan emindim.

Kapılar *devasa* bir bara açılıyordu. Siyah mermer zeminler. Düz ekranlı düzinelerce monitörde haberlerden, daha önce hiç duymadığım spor liglerine kadar her şey yayınlanıyordu. Arka duvar, tavandan tabana uzanan likör raflarıyla doluydu, şişeler arka aydınlatma altında kaos dolu bir şapelin vitrayları gibi parlıyordu.

Ve tüm bunların ortasında Lucien vardı.

Ama ben henüz o kadar ilerleyememiştim. Hâlâ orada, çok mükemmel bir etekle, aslında çıkmadığım bir adamın yanında duruyordum ve tam anlamıyla bir kurt adam sürüsünün alfasını tanımak üzereydim.

Baskı yok.

Mermer zeminde topuklarımın çıkardığı ses, bu ana kadar yaptığım tüm hayat seçimlerinden pişmanlık duymama yetecek kadar yüksek bir yankı yaptı. Sakin görünmeye çalıştım, ama sinirlerim o kadar gergindi ki, tek bir yanlış bakışın beni ikiye böleceğini hissediyordum. Midem, dışçı randevularından ve duygusal açıdan yoğun konuşmalardan önce olduğu gibi yavaşça ve mide bulandırıcı bir şekilde kıvrılıyordu.

Roman'ın önünden bara doğru ilerledim, ama gözlerim çoktan ortada tek başına oturan adama takılmıştı. Uzun boyluydu. Çene hattı belirgindi. Bir elinde kristal bardak, diğer eliyle bar taburesinin arkalığını sanki tahtmış gibi tutuyordu. Bacaklarını çaprazlamıştı. Tasarımcı marka takım elbise giymişti, gümüş kol düğmeleri muhtemelen benim arabamın değerinden daha pahalıydı.

"Bu Lucien olmalı," diye fısıldadım.

Ama Roman onaylayamadan ya da reddedemeden, arkasında bir hareket oldu.

Başka bir adam, kasları ve dramatik tavırlarıyla bir serap gibi kabinden ayağa kalktı. *Devasa bir* adamdı. Süper kahraman seviyesinde. Platin sarısı saçları geriye taranmış ve ipeksi siyah bir başörtüsüyle sabitlenmişti. Bond filmlerindeki kötü adamlardan daha fazla yüzük takıyordu ve siyah gömleği, benim ancak hayal edebileceğim bir özgüvenle göğsüne kadar uzanıyordu. O gelmeden önce kolonyasının kokusu havayı sardı: narenciye, sandal ağacı ve *"diz çok, köylü"* diye bağırان bir şey.

Sonra döndü.

"Romanus, canım!" diye bağırdı, küçük siyah bir cihazı cebine koyup kollarını açarak. "Beni tek başıma brunch planlamasının duygusal yüküyle baş başa bıraktın. *Ölüyorum.*"

Oh, Tanrım. O çok çekici ve ışıltılıydı. Moda anlayışı ve dramatik yeteneği olan eşcinsel bir Thor. Ben buna hazırlıklı değildim.

Roman, ayakları yerden bir santim kalktığı halde ona sarılırken, ona yarı yürekli bir bakış attı.

"Hala sarılmayı sevmiyorum," diye homurdandı.

Lucien parıldayan parmaklarını sallayarak bunu reddetti. "Sen bunu *seviyorsun*

."

Sonra altın rengi gözleri bana takıldı ve ben kendimi hazırladım. Kendi tema müziğine göre yürüyen bir adam gibi yaklaştı, iki elimi de tuttu ve parmak eklemlerimin üstündeki havayı öptü.

"Ve bu," dedi, sanki odadaki herkese anlatır gibi, "nihayet Roman'ımızı o üzücü küçük dairesinde duygusal olarak *yuva* kurmaktan vazgeçiren kadın olmalı. *Casa Del Soulfire*'a hoş geldin, sevgilim."

Casa. Del. Soulfire.

Gözlerimi kırptım.

Lucien'in gülümsemesi genişledi. "*/şıl ışıl* parlıyorsun."

Sanki kamera ekibi kadrajın hemen dışında duruyormuş gibi konuşuyordu ve dürüst olmak gerekirse, dönüp doğrudan onlara hitap etse hiç şaşırmazdım. Kolunu geniş bir hareketle sallayarak bize oturmamızı işaret etti. Menüye bakmadan içecekleri sipariş etti, sonra garsonun küpelerine iltifat etti ve boğaz çakrasındaki tıkanıklık için ona kristal önerisi göndereceğini söyledi.

Resmi olarak başka bir boyuta girmiştım.

Lucien'in içkisi önce geldi. Buz gibi ve dramatikti, kenarında kıvrılmış bir dilim yıldız meyvesi vardı. Bir yudum aldı, sonra mücevherlerle süslü yumruğuna yaslandı.

"Peki," dedi. "Siz iki aşk kuşu nasıl tanıştınız?"

Donakaldım. Roman ve ben bir hikaye üzerinde anlaşmamıştık. Saatlerce ne giyeceğimizi, aklıma bir şey gelmezse ne söyleyeceğimizi, atmosfer kontrolünden nasıl kurtulacağımızı konuşmuştuk. Ama "nasıl tanıştık" kısmı?

O anki duruma göre karar vermeye karar vermiştik ve şimdi bundan çok pişmanlık duyuyordum.

Roman boğazını temizledi. "Aslında komik bir hikaye. Lanetli bir kitap vardı. Küçük bir patlama oldu. Bit pazarındaydık. Maggie beni kollarına aldı... itfaiyeci gibi."

Lucien bir kez gözlerini kırptı. Yavaşça. Mükemmel kavisli kaşlarından biri perde gibi kalktı. "Hmm."

Panik içinde gülümsedim. "O... bit pazarlarını sever," dedim. "Ve kitapları. Açıkçası bu biraz seksi."

Sonra, bunu kabul ettirmek için uzanıp Roman'ın elini tuttum. Romantik bir jest yerine ona bir rakun vermişim gibi hemen kaskatı kesildi.

Yaklaştım ve fısıldadım, "İyi misin?"

Hızla başını salladı, kulakları pembeye döndü, gözleri sanki insanların nasıl çalıştığını unutmuş gibi kırptı.

Lucien, elbette, çoktan konuyu değiştirmişti. "Maggie, canım, ne yapıyorsun?"

"Grafik tasarım," dedim çabucak, sonra daha da panikledim. "Yani, serbest markalaşma. Çoğunlukla doğaüstü müşteriler. Mühürler, eski semboller, seksi tipografi, bu tür şeyler." Yalanın neden bu kadar kolay çıktığını bilmiyordum. Belki de Lucien'i etkilemek benim için sandığımdan daha önemliydi.

Lucien nefesini tuttu. "Tipografi *her* şeydir." Geriye yaslanarak içkisini karıştırdı. "Roman sana zorunlu çiftleşme politikasından bahsetmiştir herhalde? Yirmi bir yaş ve üstü tüm uygun şekil değiştirenler, sürünün istikrarı için bağlanmak zorundadır."

Başımı salladım. "Oh, tabii ki. Yani, pratikte çoktan evlenme teklif etti. Sadece yüzüğü seçmeme izin vermiyor."

Lucien bana korkutucu derecede tatlı bir gülümseme attı. "ok hoş. Bir karar verdim," dedi, kocaman ellerini birbirine vurarak. "Siz ikiniz karaoke yapacaksınız."

Yanlış duyduğuma emindim. "Pardon, ne dedin?"

"Karaoke," diye tekrarladı, dişleri parıldıyor, gözleri şeytani bir zevkle ışıldıyordu. "Bu bir sürü geleneği. Güveni artırır. Topluluk ruhunu güçlendirir."

Roman, her zamanki gibi mantıklı davranarak, ben yere çökmeden önce konuştu. "Buna gerek yok, Lucien. Buraya sosyalleşmek için geldik, gösteri yapmak için değil."

"Oh, bu kesinlikle gerekli. Bir çiftin karaoke yapış şekline bakarak onlar hakkında bilmem gereken her şeyi anlayabilirim. Kimya. Koordinasyon. Güven." Bakışları, sanki bizim zayıflıklarımızı inceliyormuş gibi, ikimiz arasında gidip geliyordu.

İtiraz etmek için ağızımı açtım, ama birisi, bir hain, barın yanındaki gölgelerden ortaya çıktı ve bir düğmeye bastı.

Aniden, odanın uzak köşesi aydınlandı. Küçük bir sahne canlandı, dramatik bir şekilde titreyen mor ve altın renkli spot ışıklarıyla aydınlatıldı. Bir duman makinesi şekerli bir sis püskürttü. Karaoke ekranı yanıp söndü, Comic Sans yazı tipiyle "*SING YOUR HEART OUT*" (*Kalbinden şarkı söyle*) yazısı akıp gitti.

Lucien telefonunu elime tutuşturdu. "Bir şey seç. Sihri görmek istiyorum."

Roman bana hem uyarı hem de yalvaran bir bakış attı, ama koordinasyon için zaman yoktu. Başparmağım içgüdüsel olarak hareket etti ve beni tamamen ele verdi. Panikledim ve *Islands in the Stream*'i seçtim.

Roman kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Ya bu ya da *Total Eclipse of the Heart*. Bu daha... güvenli geldi?" O, pes ederek nefes verdi. "Tamam. Hadi şunu bitirelim."

Sahnede toplandık. Sis içinde bile Lucien'in sırtışını görebiliyordum. Duman makinesi, sanki tüm bu düzenek yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi, bir kez daha dramatik bir tıslama çıkardı. Müzik başladı ve Roman birini öldürmek ister gibi görünüyordu — muhtemelen Lucien'i, muhtemelen beni. Mikrofonu can simidi gibi tuttum ve bayılmamam için dua ettim.

Ve sonra Roman şarkı söylemeye başladı.

Garip mırıldanmalar ve tonu tutturamayan bir felaket bekliyordum. Ama hayır. Roman şarkı söyleyebiliyordu. Sesi sıcak bir özgüvenle doluydu. Melodiyi sadece bilmekle kalmamış, onu *benimsemişti*.

Ona hayranlıkla bakarken neredeyse sıramı kaçıırıyordum. Aceleyle katılmaya çalıştım, sesim titriyordu ve çok yüksekti, eski hoparlörlerden cızırtılı bir geri besleme sesi geldi. Roman hiç irkilmedi. Bana bir bakış attı ve cesaret vermek için hafifçe başını salladı.

Ritme uyum sağlamaya çalıştık ama sonuç felaketti. Ben sola adım attım, o sağa adım attı ve ayaklarımız birbirine dolandı. Omzuna çarptım, özür diledim, sonra dengemi sağlamaya çalışırken ona tekrar çarptım. O benden kaçmaya çalışırken yanlışlıkla mikrofon standına çarptı.

"Harika gidiyor," diye dişlerimi sıkarak fısıldadım, ne kadar berbat olduğumuza gülmemeye çalışarak.

"Riverdance yapmaya çalışan ben değilim," diye mırıldandı Roman, ağzının köşeleri sanki gülümsemeye direniyormuş gibi seğirdi.

Seyircilere bir göz attım. Lucien masaya dirseklerini dayamış, piyango kazanmış gibi sırtarak öne eğilmişti. Personel olduğunu düşündüğüm birkaç grup üyesi telefonlarını çıkarmış, kayıt yapıyordu. Harika.

Sonra Roman, müziğin ritmine mükemmel bir şekilde uyum sağlayarak kalçalarını hafif ve doğal bir şekilde salladı. Aslında önemsiz bir şeydi. Ama beynim

onun çekiciliğini işleyememesi dışında. Yanaklarım kızardı. Kulaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Odaklan, Maggie. Bu karaoke. Çiftleşme ritüeli değil.

Kendimi toparlamaya çalıştım, ama bir sonraki satırım istediğimden daha nefes nefese çıktı. Roman bu anı zahmetsizce kapattı, o kadar pürüzsüz bir uyum sağladı ki, neredeyse kendimizi rezil ettiğimizi unutuyordum.

İkinci kıtayla nakarat arasında bir yerde ritmimizi bulduk. Bir daha garip bir çarpışma olmadan birlikte hareket ettik. Yanımda sıcaktı, sesi sabitti, enerjisi sağlam ve sarsılmazdı. Tehlikeli derecede iyi hissettiren bir şekilde *uyum sağlamaya* başladık.

Sesim sabitlendi. Kalbim hala çarpıyordu, ama artık panikten değil. Bu sahte flört karmaşası başladığından beri hiç yaşamadığımız bir şekilde, birlikte, senkronize bir şekilde yaşadığımız heyecandan.

Roman armoni için eğildi ve seslerimizin birbirine karışması tüylerimi diken diken etti. Kokusu dumanın sisini yarıp geçti. Onun içinde kaybolmamak için ekranına odaklanarak zorlukla yutkundum.

Bu sefer daha yüksek sesle birlikte nakaratı söyledik. Roman beni nazıkçe döndürdü ve sendelemeden önce yakaladı. Odanın kenarları bulanıklaşmıştı, her yer duman ve neon ışıklarıyla doluydu, ama umurumda değildi. O beni kalbimin hızla atmasına neden olacak kadar aşağı eğdiğinde, gerçek, şaşkın bir kahkaha attım.

Son nota sönünce, bar alkışlarla çınladı. Ama kimse Lucien kadar güçlü alkışlamadı. Lucien ayağa fırladı ve sanki Madison Square Garden'da konser vermişiz gibi parmaklarıyla ılık çaldı.

Roman, hala elimi tutarak doğruldu, avucunun sıcaklığı benimkine değiyordu. Eğildi, dudakları kulağıma değerek fısıldadı, "Bir dahaki sefere şarkıyı ben seçeceğim."

Lucien bir kez alkışladı. "Vay *canına*! Bu *muhteşemdi*. Sürü bağ kurma brunchında seni görmek için sabırsızlanıyorum. Güller. Yaylı dörtlüler. Kendi yulaf ezmeni kendin hazırla barı." Gözleri parıldayarak tekrar elimi öptü. "Hangi elbiseyi giyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum, tatlım."

Topuklarını döndü, uzun paltosu arkasında pelerin gibi dalgalandı ve teatral bir hassasiyetle ortadan kayboldu.

Nefesimi verdim.

Roman iç geçirdi. "Başımız belada."

"Başımız büyük belada."

GÜNEŞ, her şeyi bir rüya gibi gösterip ağaçları silüetlere, çakılları altına dönüştüren o haksız şeyi yapıyordu. Alfa'nın süslü, korkutucu ve aşırı abartılı malikanesi bile neredeyse yumuşak görünüyordu. Malikanenin ötesinde, sürü toprakları uzanıyor, sınırları Muir Woods'un kenarına kadar uzanıyordu. Uzakta, eski ve hareketsiz, tepeleri son ışıkları yakalayan dev sekoyaları görebiliyordum. Burada havanın kokusu bile farklıydı; daha temiz, daha keskin, yosun, toprak ve tarih gibi.

Roman, malikanenin arkasındaki dolambaçlı yolda öncülük etti, sanki ikimizi de gömecek kadar büyük bir yalanın ortasında değilmişiz gibi ellerini ceplerine soktu. Sanki bu, kız arkadaşıyla bahçelerde yapılan sıradan bir yürüyüşmüş gibi. Onun eşi. Yani, çok büyük, çok önemli ve prestijli bir kurt sürüsünün alfa'sı, yüzüne karşı yalan söyleyen, inzivaya çekilme eğilimi olan bir insan kıza ne yapardı? Bunu düşünmek istemiyordum.

Yarım adım geride, kollarımı göğsüme sıkıca kavuşturmuş, Lucien ile ödülü kaçırdığımız performansın ardından hala sinirlerim gergin bir haldeydim. Roman, koluna hafifçe dokunduğumda bile kaskatı kesiliyordu. Her yanından sarıldığımda omuzları gerginleşiyordu. Adam, on saniyelik fiziksel sevgiyi katlanmaktansa vahşi kediler tarafından sorguya çekilmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

Lucien'in buna inanması *imkansızdı*. Benim robotik Barbie gülümsemem ve Roman'ın dokunmanın bir silahmış gibi davranmasıyla olmazdı.

Yoldaki gevşek bir taşı tekmeledim ve bakımlı lavanta yatağına kaymasını izledim. "Bu... korkunçtu."

Roman yavaşladı ama durmadı. "Oscar ödülüne layık romantik ilk sahnemizi mi kastediyorsun?"

Burun kıvırdım. "Lise tiyatrolarında daha fazla cinsel gerilim gördüm."

Geriye dönüp baktı, bir kaşını kaldırdı. Ağız sanki gülümseyecekmiş gibi seğirdi, ama gülümsemedi.

"Pratik yapmamız lazım."

Bu onu durdurdu. Bana dönerek, benim yaptığımın mükemmel bir taklidini yaparak kollarını kavuşturdu. "Pratik mi?"

"Evet." Gözlerine baktım. "Sürünüze benim senin sevgi dolu, senden ellerini çekemeyen eşin olduğumu ikna etmek istiyorsak, birbirimize dokunmaktan gerçekten rahat hissetmemiz gerekiyor. Çünkü şu anda, eline her dokunduğumda, sanki sana prostat muayenesi yapıyormuşum gibi irkiliyorsun."

Roman gözlerini kırptı.

"Vay canına." "Çok mu açık sözlü oldum?"

"Beklenmedik bir şekilde canlı."

"Bak," sesimi sabit tutmaya çalışarak devam ettim, "bunu başaracaksam, sana her dokunduğumda elektrik çarpacakmış gibi hissetmeyi bırakmam lazım. Ve sen de ben başlattığımda sevgi sana kurdeşen döküyormuş gibi davranmayı bırakmalısın."

"Ben
irkilmem."

"*Irkılıyorsun.*"

O iç geçirdi. "Peki." İki gül çalısının arasına sıkışmış, bu duruma göre fazla romantik kokan ferforje bir bankı işaret etti. "Hadi pratik yapalım."

Bekle. Ne?

Onun gerçekten *kabul* edeceğini beklemiyordum. En az üç alaycı yorum ve sınırlar hakkında kısa bir monolog olmadan olmazdı. Ama o, sanki öğleden sonrasını geçirmek için en normal şey buymuş gibi bankın yanına yürüdü ve oturdu.

Kalbim hızla çarptı.

Yine de onu takip ettim. Çünkü konuyu zorladıktan sonra geri adım atmayacaktım. Bacaklarımı hareket ettirmeye zorladım, daha önce takındığım kendinden emin kadın tavrını taklit etmeye çalıştım. Yanına oturdum, ona yakın ama dokunmayacak kadar uzak, sonra yavaşça, titrek bir nefes verdim.

Roman'ın dizi titredi. Bana bakmadı. Sonra, kasıtlı olarak elini uyluğuma koydu. Müstehcen bir hareket değildi, ama *oradaydı*. Sert. Sıcak. Özür dilemeyen.

Ben de aynı hareketi yaptım. Parmaklarımın altında kasın sıçradığını hissettim. Hâlâ bana bakmıyordu, sanki ağaçlar hayatımı değiştirecek bir tavsiye verecekmiş gibi dümdüz önüne bakıyordu.

"Gördün mü?" dedim, çok yumuşak bir sesle. "O kadar da kötü değil." Bakışları benimkilere yöneldi. Keskin. Yoğun. "Şu anda çekinmiyorum." "Hayır," diye fısıldadım. "Çekinmiyorsun."

Aniden, aramızdaki hava titredi. Parmakları hafifçe hareket etti, daha sıkı kıvrıldı. Benim elim de aynısını yaptı. Vücudumuz arasındaki mesafe santimetrelerce azaldı. Dizlerimiz çarpıştı, sonra öyle kaldı.

Ona baktım ve gözlerimiz buluştu.

Bu her neyse, oynadığımız oyun her neyse, artık sahte gelmiyordu. O nefes kesici birkaç santimlik mesafede değil. Başparmağı eteğimin kenarını okşarken değil. Nabzım, ilgilenmek istemediğim bir uyarı gibi hızlanırken değil.

Onun kokusunu alabiliyordum — sedir, ten, altında vahşi ve elektrikli bir şey. Fırtına öncesi ozonun keskin kokusu.

Bakışlarım ağızına düştü. O eğildi. Çok az.

Ve ben de ona karşılık verdim.

Öpücük ilk başta yumuşaktı, nasıl soracağımızı bilmediğimiz bir soru gibiydi. Ama sonra parmakları uyluğumun yukarısına kaydı, ağızım açıldı ve öpücük nazik olmaktan çıktı. Derinleşti. Çekiciydi. *Acıttı*. Eli ensemin arkasına geldi ve beni, onu ayakta tutan tek şeyimmişim gibi kendine çekti.

Göğsüm çok sıkışmıştı. Midem altüst oldu. Vücudum *evet* dedi beynim "*ne yapıyorsun?*" diye fısıldamadan önce.

Bunun rol yapma olması gerekiyordu. Sadece pratik. Yalanı inandırıcı kılmak için bir şey.

Ama Roman'ın dudakları gerçek gibi hissettirmiyordu.

Ve hiç şüphe duymadan, başımın belada olduğunu anladım. Büyük, aptalca, hemen tekrar öp beni türünden bir bela.

Bölüm 9

Roman

GEÇ SAATLERDEYDİ ve uyku, bir seçenekmiş gibi davranmıyordu bile.

Yastığımı üç kez çevirdim, iki dakikada bir pozisyonumu değiştirdim, Maggie'nin alay ettiği sakinleştirici nefes egzersizlerini bile denedim — dört saniye nefes al, yedi saniye tut, sekiz saniye nefes ver, ne işe yaradığı belli değil ama — ama zihnim susmak bilmiyordu. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyordum. Sadece yüzünü değil, parmaklarının bacağıma dolandığını, beni öpmeden önce nefesinin kesildiğini de. Dudaklarının benimkine değdiği şekilde, sanki bunu *istemiş gibi*.

Bu bir prova öpücüğüydü. Alfa'ma sattığımız sahte ilişkimizin genel provasıydı. Bir yalandı.

Öyleyse neden tüm sinir sistemim onun odasına doğru sürünmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum?

Aşağıya baktım ve iç geçirdim. "Aşağı, evlat." Havaya ihtiyacım vardı. Boşluğa. Ciddi bir sıfırlamaya.

Bir kapüşonlu sweatshirt giydim ve sessizce dairede dolaştım, ses çıkarmamaya dikkat ederek. Maggie'nin kapısı aralıktı ve istemeden durdum. Işığı kapalıydı. Yavaş ve düzenli nefes alıp verişini duyabiliyordum. Uyuyordu.

İyi. Beni bu halde görmesine gerek yoktu.

Dışarıda hava serin ve sessizdi, yaz sonu nemi havayı yoğunlaştırmış, ne zaman geçeceği belli olmayan bir yapışkanlık vardı. Apartmanın arkasındaki çatlak kaldırımında koşarak parkın kenarındaki patika yoluna girdim. Ağaçlar hızla yaklaşıyordu... gerçek bir vahşi doğa gibi görünmek için yeterince karışık ve gölgeliydiler. Öyle değildi. Ama karanlıktı ve sisle kaplıydı, bu da yeterliydi.

Ağaçları taradım, tüm duyularım tetikteydi. Gece geç saatte köpek gezdiren kimse yoktu. Merdiven altlarında sigara içen kimse yoktu. Mahalle uyuyordu.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü, sonra da eşofmanımı çıkardım, hızlıca katlayıp alçak bir dalın altına sakladım. Dönüşüm kolay oldu. Vücudum öne eğildi, kaslarım gerildi, çatırdadı, kemiklerim yeniden şekillendi ve bu ses herkesi çığlık attıracak kadar gürültülüydü.

Pençelerim orman zeminine değdiği anda koşmaya başladım.

Kendimi tutmadım. Hızımı ayarlamadım. Kurtun kontrolü ele almasına izin verdim, ciğerlerim yanıyor, kalbim çarpıyor, pençelerim toprağı dövüyor, ağaçlar bulanıklaşarak geçiyordu. Rüzgar tüylerimi okşadı. Orman etrafımda fısıldıyordu, dalların gıcirtısı ve gece hareketlerinin hışırtısıyla canlanmıştı. Ham, gerçek ve *benimdi*.

Sonunda nefes alabiliyordum.

Çalılıkların arasından geçtim, devrilmiş bir ağacın altından eğildim, yosunla kaplı bir kayanın üzerinden atladım. Bir süre, koşmaktan başka bir şey yoktu.

Düşünceler yoktu, insanlar yoktu, Maggie yoktu.

Ta ki Maggie ortaya *çıkana* kadar. Artık her zaman Maggie *vardı*.

Ona dokunduğumda nefesi kesildi. Eğildiğinde kirpikleri titredi. Kokusu... taze çamaşır, biraz narenciye, sıcak ve sinir bozucu derecede tanıdık bir şey. Artık derimin altına işlemişti. Ondan kaçamazdım.

Sert bir şekilde sola döndüm, dilim dışarıda, ve ileride bir tavşan gördüm. Mükemmel.

Onu öldürmeyecektim, ama kovalamaya ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtmaya.

Fırladım, kaslarım ateşlendi. Tavşan ileriye doğru fırladı, beyaz kuyruğu çalılıklar arasında zikzaklar çizerek parıldıyordu. Sessiz ve hızlı bir şekilde onu takip ettim, ağaçların arasında dolaşarak sadece onun hareketlerine odaklandım. Yetiş. Önünü kes. Dikkatli ol.

Sonunda, yabani otların arasında tavşanı kaybettim ve durdum, ciğerlerim nefes nefese kalmıştı. Tavşanın kokusu kayboldu, yerine nemli yapraklar ve çam kokusu geldi. Açık bir alana yürüdüm ve sırt üstü yere uzandım, orman zemininin serin ve dikenli rahatlığında yuvarlandım.

Üzerimde, ağaçların tepeleri arasında gökyüzü parılıyordu, ay ışığı dalların arasından sızıyordu.

Ve birdenbire, acı tekrar geri geldi.

Lucien bize inanmış mıydı? Artık emin olamıyordum. Performanslarım, soyup atamadığım bir deri gibi hissettirmeye başlamıştı. Kendime bunun bir politika olduğunu, kader olmadığını söyledim. Vücudum aynı fikirde değildi.

Lucien öpücükten sonra çok sessizdi, çok hareketsizdi. Maggie'ye attığı gülümseme tatlı görünüyordu, ama onun çoktan araştırmaya başladığını biliyordum. Çoktan şüphelenmeye başlamıştı.

En kötüsü neydi? Onu suçlayamazdım bile.

Her dokunuşunda lanet olası bir acemi gibi irkiliyordum. Maggie'nin iyi niyetli bakışları, benim için aşamadığım birer mayın gibiydi. Ta ki o bankta oturana kadar. Ta ki kendimi buna izin verene kadar. Eric'in önünde ilk kez, gerçekten hissetmeye başlamadan önceydi... ve şimdi onun her dokunuşu sinir sistemimi ateşe veriyordu.

Ve sonra... *lanet*

olsun.

O öpücük.

Hiç böyle bir kıvılcım hissetmemiştim. Yakınından bile geçmemişti.

Ama bu gerçek değildi. Bu, planlanmış bir şeydi. Tanıdığım en tehlikeli adamı kandırmak için tasarlanmış bir oyun. Beni kandırdığı kesin. Dudakları yumuşaktı, elleri beni tutmaya değermişim gibi tuttu ve vücudum, benim inatla kabul etmek istemediğim gerçeği zaten biliyormuş gibi tepki verdi.

Dört ayak üstüne çöktüm ve ormanın kenarına doğru yürüdüm, orada tekrar dönüşüm geçirdim, kemiklerim çatırdayarak yeniden şekillendi ve tekrar bir erkek oldum. Hiçbir anlamı olmaması gereken bir öpücüğün yükünü taşıyan çıplak, yorgun bir erkek.

Yavaşça giyindim, kapüşonlu sweatshirt'ü başıma geçirdim ve saçımdaki yaprakları silkeledim. Vücudum daha iyi, daha hafif hissediyordu. Ama göğsüm hala sıkışık hissediyordu, sanki ormanda önemli bir şey bırakmışım ve onu nasıl geri alacağımı bilmiyordum.

Apartmana tekrar vardığımda, gökyüzü koyu maviye dönmeye başlamıştı, sabahın ilk ışıkları gecenin sonuna baskı yapıyordu.

Bir dakika kapının önünde durdum. Bu kadar hassas hissetmeye alışkın değildim. *İsteğe* alışkın değildim. Ve kesinlikle onu istemeye

onu istemeye alışkın değildim.

İçeri girdim, ama daire çok sessizdi.

Her şeyi denedim. Koşmak. Soğuk su. O aptal nefes egzersizi. Hatta genellikle işe yarayan, utanç verici bir şekilde *The Sound of Music* bile. Julie Andrews'un dağda dönmesi, her seferinde beni uçurumun kenarından geri çekebiliyordu. Ama bu gece değil.

Maggie'nin neredeyse ikinci bir yatak odasına dönüştürdüğü kanepede oturup, rahibelerin Maria gibi sorunları çözmeyi anlatan şarkılarını dinledim ve tek düşünebildiğim şey şuydu: Maggie'yi nasıl çözeceğim?

Onu düzeltmek değil; onun düzeltilmeye ihtiyacı yoktu. Karışıklık içinde olan bendim. Koşmak, gerginliğin her izini, o öpücüğün her düşüncesini, gözlerinin her parıltısını yakıp kül etmeliydi. Ama ayaklarım tekrar yere değdiği anda, derim yerine dikildi, ciğerlerim vardiyadan dolayı yara yaraydı... o hala oradaydı. Derimin altında. Kaburgalarımın arkasında.

Sonra içeri girdim. Kokusu beni bir tren gibi vurdu.

Vanilya şampuanı. Lavanta deterjanı. Şekerli narenciye gibi kokan ve kötü bir karar gibi tadı olan o lanetli dudak parlaticısı. Her yerdeydi. Yastıklarda. Halıda. Muhtemelen *benim* üzerimde de.

Karanlıkta çıplak ayakla durdum, göğsüm sıkışmıştı, sanki bu duyguyu fiziksel olarak bastırabilirmişim gibi elimle göğüs kafesimin ortasına bastırdım.

İşe yaramadı.

Bu sadece bir istek değildi. Sadece çekim de değildi. Başka bir şeydi. Onun yanında olma konusunda, değiştiremeyeceğim ya da terleyerek atamayacağım, ham, hücrel bir ihtiyaçtı. Rahatsız ediciydi. Sinir bozucuydu.

Bu da beni koridora çıkardı.

Kapısı kendiliğinden açılacakmış gibi ona bakakaldım. Sanki o benim burada olduğumu, kırılmış ve neredeyse vahşi bir halde olduğumu zaten biliyormuş gibi. Neredeyse geri dönecektim.

Ama sonra beynim bana acımasız bir anı hatırlattı: *Bölüm 4, Paragraf 3. Duygusal Destek Maddesi.*

Maggie taşınmadan önce oda arkadaşı sözleşmesini yazmıştım. Seraphina'dan sonra, işleyen bir yetişkin gibi birlikte yaşamaya üçüncü kez başarısız bir girişimde bulunduktan sonra, yarı ciddi, yarı yorgun olduğum bir dönemde. Acil durumlarda sarılma ile ilgili bölüm maalesef ciddiydi, ama ben bunu şaka olarak geçiştirebileceğimi düşünmüştüm. Bunu, bir

Özellikle kötü geçen bir vardiyadan sonra saatlerce banyo zemininde kıvrılmış halde kalmıştım, kendimi toparlayamıyordum. Bu ihtiyacı adlandırırsam, daha az acınası hissedeceğimi düşündüm. Daha az kırılmış gibi. Aslında bunu kullanacağımı hiç düşünmemiştim. Kesinlikle *onunla* değil.

Şimdi ise bir can simidi gibi geliyordu.

Kapı çerçevesine vurdum.

Maggie kıpırdadı, battaniyesinin altında hışırdadı. Saçları tam bir felaketti, yastığa yapışmış kıvrırcık bir karmaşa ve eli yanağının altına sıkışmıştı.

Uykulu gözlerle bana baktı. "Ne?"

Boğazımı temizledim. "Az önce yer değiştirdim," dedim, ki bunun anlamı şuydu: *Derimden çıkıp boşluğa doğru çığlık atmak istiyorum.* "Ben, şey... sana sarılabilir miyim acaba?"

Gözleri kısıldı. "Ne?"

Öksürdüm. "Dördüncü bölüm. Üçüncü paragraf. İmzaladın."

Yüzünü ovuşturdu. "Evet, evet. Ama duygusal desteğe ihtiyacı olan sensen, sana sarılan ben olmam gerekmez mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bu tuhaf olurdu."

"Doğru. Bu durumun tuhaf olan yanı *da bu*."

Yatağa yavaşça uzandım, sanki tek bir yanlış hareketle bütün gece mahvolacakmış gibi. Yatağın ağırlığımla çöktü, kokusu başım dönene kadar yoğunlaştı. Arkasına uzandım, ellerimi ve utancımı nereye koyacağımı bilemeden, kaskatı kesildim.

Sonra o rahatça arkasına uzandı ve beni kendine çekti.

Vücudu sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi benimkine yaslandı. Düşünmeden kolumu beline doladım ve yüzümü omzuyla boynu arasındaki boşluğa gömdüm.

Rahatlama anında geldi. Savaş davulu gibi atan kalbim yavaşladı. Nefesim düzeldi. Kafamdaki gürültü kayboldu. Hareketsiz kaldım, vücudumdaki her hücre kafası karışmıştı. Çünkü bu sadece düzenlemeyle ilgili değildi. Bunu daha önce de yapmıştım, sürü arkadaşarımla, eski dostlarımla, hatta en kötü zamanlarda ücretli profesyonellerle bile. Bu mu? Bu farklıydı. Bu *huzurdu*. Daha önce hiç olmadığım kadar düzenlenmişim. Willow'la bile.

Sıcak. Gerçek.

Güvenli. Bu beni

korkuttu.

Sessiz kaldım, gözlerimi kapattım, her ayrıntıyı ezberlemeye çalıştım. Onun şekli. Nefes alıp verme ritmi. Parmaklarının benimkilerle gevşekçe dolandığı hissi. Başka bir şey istemiyordum. Seks değil. Romantizm değil. Sadece *bu*. Sadece o, beni sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi bir arada tutuyordu.

Ama zihnim susmak bilmiyordu.

Neden o?

Neden

şimdi?

Peki, bunun benim için ne kadar yoğun bir şey olduğunu fark ettiğinde ne olacak?

Cevaplarım yoktu. Cevapları düşünmek de istemiyordum. Tek düşünmek istediğim, göğsüme yaslanmış, beni sabitleyen oydu. Öyle uykuya daldım.

Kendimi evimde hissettim.

Bölüm 10

Maggie

Yatağın Roman'ın tarafı soğuktu. Tamamen uyanmadan elimi uzattım, belime doladığı kolunun ağırlığını, sırtıma yaslanan göğsünün sabit sıcaklığını hatırladım. Ama bulduğum tek şey boşluk, soğuk çarşaf ve sessizlikti.

Elimi yatağa geri bıraktım ve tavana bakakaldım. İlk önce rahatlama geldi, içimden bir ses "*iyi, gitti, artık o eşyaları açmak zorunda değilsin*" dedi. Ama sonra sarsıntı geldi.

Hayal kırıklığı.

Tabii ki gitti.

Karnımın üstüne döndüm ve yüzümü yastığa gömdüm. *Onu burada istememelisin, unuttun mu? Lucien'in çılgın çöpçatanlık sirkinden kaçmasına yardım etmek için, seksi, gömleksiz, felaket bir oda arkadaşınla sahte bir ilişki yaşıyorsun. Bu bir iş, aşk hikayesi değil.*

Yine de... o olmadan yatak çok büyük geliyordu. Ve sonra kapı çalındı.

BANG. BANG. BANG.

O kadar irkildim ki neredeyse yataktan düşüyordum. Bu komşuluk kapısı çalması değildi. Bu, davalara ya da tarikat üye toplayıcılarına yol açan türden bir kapı çalmasıydı. Cesur. Küstah. Agresif.

İnleyerek, battaniyeyi itip bornozumu aldım. Saçlarım dağınıktı, ağızda uyku ve kendine acıma tadı vardı ve eğer gelen bir avukat ise, sabah Maggie'nin tüm öfkesiyle karşılaşacaktı.

Kapıyı araladım.

Seraphina. Topuklu ayakkabılar ve sırtı açık ipek bir elbise giymişti, ilk arabamdan daha pahalı görünüyordu. Makyajı zamanın

ve gülümsemesi onu geri dönüşüm kutusuna atmak istememe neden oldu.

"Taşınırken çok özel bir kristal bıraktım," dedi, reddedilmeye alışkın olmayan bir kadının kendine güveniyle. "O benim. Ve geri istiyorum."

Bu kadını bizzat güneşe fırlatacağım.

Bu anın tehdit seviyesini bile kavrayamadan, sanki eviymiş gibi yanımdan geçip daireye girdi. Eskiden eviymiş gibi değil, sanki eve dönüyormuş gibi.

"Kendini evinde hisset," diye mırıldandım ve kapıyı arkasından kapattım. "Lütfen. Kişisel eşyalarımı karıştır. Gerçekten, burası senin oyun alanın."

O çoktan mutfağa girmiş, kristal gümüş çatal bıçak takımının içinde saklı olabiliymiş gibi çekmeceleri açıyordu. Sonra kanepenin minderlerinin arasına baktı. Ardından odama girdi.

Yanlış kapıyı açıp dağınık yatağımı görünce "Oops" diye cıvıladı. "Yanlış oda. Roman'ın odasında uyudum."

Ne yapacağımı bilmediğim halde kollarımı kavuşturup onu takip ettim. "Onu aramamı istemediğinden emin misin?" diye sordum. sıkı. "Tüm çekmecelerin yerini biliyorum. Eğer istersen sana mesaj atabilirim..."

"Oh, hayır," dedi, bir yılanı kışkandıracak bir gülümsemeyle. "Onunla bir bağım var. Yaklaştığımda hissedeceğim."

Bağlantı. Neydi o, medyum mu?

Odamın bakması gereken bir yer *olduğuna* karar verdi ve iç çamaşırını çekmecemi açmaya başladı. Durdu ve bir fosil bulmuş gibi başını eğdi.

"Orası özel," dedim düz bir sesle.

Dantelli bir sütyen aldı. "Bu çok şirin. Roman mı aldı bunu sana?"

"Hayır," dedim. "Ama bir sonraki konsey toplantısında giymeyi düşünüyorum. Bilirsin, güçlü bir blazer'ın altına."

Banyo kapısı açıldı.

Roman, beline havlu sarılmış, ıslak saçları her yöne dağılmış halde çıktı. Göğsü hâlâ nemliydi. Yüzündeki ifade, yarım saniye içinde uykulu halden "*oh hayır*"a dönüştü.

Seraphina Noel ağacı gibi parladı. "Roman, hayatım," diye mırıldandı. "Çok... nemli görünüyorsun."

Donakaldı. Gözleri sessizce yardım istercesine bana doğru kayd. Kadın yavaşça ve kıvrımlı hareketlerle ona doğru yaklaştı ve *koluna sürtündü*. Sanki onun yumuşaklığını kontrol ediyormuş gibi. Ben bakakaldım. Adam felç geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Yeterdi. Aralarına girdim ve tatlı bir gülümsemeyle, "Gördüğün gibi, dışarı çıkmaya hazırlanıyoruz, bu yüzden gitme vaktin geldi," dedim.

Seraphina gözlerini kırptı. "Gitmek mi?"

"Evet, git. İçeri zorla girdin, sonra Roman'a sürtünmeye başladın. O bundan hoşlanmıyor, ben de öyle. Kapının yerini biliyorsun. Kendin çıkabilirsin."

Gözleri kısıldı. "Eskiden çok severdi. Ben taşındığımdan beri bunun değiştiğini sanmıyorum."

Omuz silkdim. "Sen taşındığından beri her şey değişti. O hayatına devam etti, senin de aynısını yapmanın zamanı geldi."

Bana, sadece pembe dizilerde ve reality TV programlarında görebileceğiniz türden bir öfkeyle baktı. Sonra Roman'a bir kez daha baktı, ona son bir kez, "beni hafızana kazı" bakışı attı ve kapıya doğru yürüyerek çıktı.

Çıkmadan hemen önce, "Bu kaltağın nesi hoşuna gidiyor?" diye mırıldandı.

"Bana orospu mu dedin?"

Kapı, orta parmak hareketinin gücüyle arkasında çarptı. Sessizlik.

Roman, rehine pazarlığından kurtulmuş gibi nefes verdi. Ona baktım. Hâlâ ıslaktı ve sadece havlu giyyordu. Hâlâ hafif travma geçirmiş gibi görünüyordu.

"Rica ederim," dedim.

"Ben iyiyim."

"Bir sahte iltifattan sonra dekontaminasyon duşu alman gerekebilirdi."

Bacakları nihayet o ana yetişmiş gibi duvara yaslanarak iç geçirdi. "O her zaman dramatik bir yeteneği vardı."

Onun yanından geçerek mırıldandım, "Ve sen de onu çekme konusunda yeteneklisin. Duştan bahsetmişken..." Onu nazikçe kenara ittim. "Sıra bende."

Fayans alnıma serin serin geliyordu ve ben sabit su akışının altında hareketsizce durarak buharın etrafımı sarmalamasına izin verdim. Lavanta kokulu vücut şampuanı cildime hafif çiçek kokusu bırakıyordu. Sakinleştirici olması gerekiyordu. Odaklanmamı sağlaması. Pinterest'teki tüm o saçma sapan kişisel bakım zırvalıkları. Bunun yerine, öfke ve vanilya esansının oluşturduğu sisli bir bulutun içinde duruyordum.

Seraphina iç çamaşırı çekmecemi karıştırmıştı. Neredeyse külotlarımı okşamıştı. Peki Roman? Roman orada durmuş, sırılsıklam ve şaşkın gözlerle onu izlerken, Seraphina cehennemden çıkmış doğaüstü bir seks sembolü gibi havlusuna eriyip gitmeye çalışıyordu.

Bu duşa, uçurumun kenarında duran bir kadının sert bir içkiye ihtiyaç duyması gibi ihtiyacım vardı. Ama görünüşe göre huzur, isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Saçımdaki saç kremi durulamak için başımı uzattığımda hissettim.

Su akmıyordu.

Aşağı baktım ve şoktan neredeyse kayıyordum.

Ayak bileklerimin etrafında bulanık su birikmişti. Son sinirlerimin kıyısında lanetli yosunlar gibi yüzen şey, kürk idi.

Koyu renkli. Islak. *Roman'ın* saçı. Ve çok fazla.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Ayaklarımın etrafında dönen doğaüstü çorbaya bakarken öğürerek kusmak istedim.

Daha fazla topaklanma olmuş, sanki isyan çıkarmışlar gibi biriken gider deliğine öfkeyle baktım. Saçımdan omuzlarıma kalın şeritler halinde saç kremi damlıyordu. Kurt adamın sırtındaki kılıardan yapılmış bir çorbada marine ediliyordum. Söyleyecek söz yoktu.

Kendimi tutmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Otuz saniye daha bekledim, duruladım, yeniden odaklandım, onurumun son kırıntılarını korumaya çalıştım.

Ve sonra bir topak sıçrayıp üzerime düştü. Bu kadardı.

Musluğu o kadar sert kapattım ki, düğme gıcırdadı, perdeyi sıçrayan suyla açtım ve bir havlu aldım. Saç kremi hala saç uçlarımı ıslatıyordu, bornozum ortada yoktu,

ama umurumda değildi. İntikam ve havlu kumaşla sarılmış, ıslak bir şekilde dairede dolaştım, ortalığı birbirine katmaya hazırdım.

Roman kanepede oturmuş, sanki küveti kişisel kesimhanesine çevirmemiş gibi kitap okuyup bir kutu mango yiyordu.

Başını kaldırdı ve donakaldı. Çünkü orada duruyordum, sırlıklam ve öfkeli, havluyla hayati organlarımı zar zor örtmüş, saçlarım ıslak ve parlak.

"Sen," diye tısladım, suçlayıcı, ıslak parmağımı doğrultarak, "bana koruyucu eldiven borçlusun."

Gözleri aşağı indi, sonra boğazını hareket ettirerek tekrar yukarı baktı, bu hareket *hiç de* ince değildi. "Sanırım bu bir cilt bakımı şikayeti değil?"

"Kanalizasyonda tüy var," diye bağırdım. "Senin içinde yüzüyordum."

Roman mangoyu abartılı bir özenle masaya koydu. "Tamam. Bu adil. Ben hallederim."

"Tabii ki halledeceksin," dedim, havluyu sıkıca kavrayarak. "Doris'i arayıp sana kuduz olan şekil değiştiren bir schnauzer olduğunu söylemekten çekinmeyeceğim."

O yüzünü buruşturdu. "Gidiyorum," dedi, ayağa kalkmış halde. "Kanalizasyona. Hemen şimdi."

Onu takip ettim, zeminde yavaşça ihanetin izlerini bırakarak, saç kremi soğuk, alaycı bir çizgi halinde köprücük kemiğimden aşağı akıyordu.

Roman küvetin yanında diz çöktü, hassas bir tıbbi işlem yapacakmış gibi kollarını sıvadı ve giderden tüy yığınlarını çekmeye başladı. Her birini çektiğinde yumuşak, ıslak bir ses çıkıyordu.

Yine öğürmeye başladım.

"İyi misin?" diye sordu, omzunun üzerinden yaramaz bir gülümsemeyle bakarak.

Havluyu daha sıkı tuttum ve kusma ile savaş çığlığı arasında bir ses çıkardım. "*Bir tane bile* tüyü bana doğru fırlatırsan..."

Saç telini fırlatıyormuş gibi yaptı.

Ben çığlık attım ve geriye atladım, fayans üzerinde biraz kaydım. O kahkahaya boğuldu.

"Tamam, tamam," dedi, elini kaldırarak. "Ateşkes. Sana borçluyum. Hem de çok."

"Tabii ki borçlusun," diye mırıldandım, banyodan çıkmak üzereydim. "Yemin ederim, lifimde tek bir saç teli bulursam..."

"Sana yeni bir lif alırım," diye arkamdan seslendi. "Ve eldivenleri de."

Hala ıslak ve öfkeli bir şekilde odama girdim ve saçımı sarmak için ikinci bir havlu aldım. Havlunun uçları saç kremimden dolayı mor lekelerle kaplıydı. Yatağımı yaparken, pijamalarımı giyerken ve bu günün tüm sınırlarımı yıkmadığını varsaymaya çalışırken, dönüşenler ve kanalizasyon yılanları hakkında kendi kendime mırıldandım.

Beş dakika geçti.

Sonra on dakika.

Sonra yirmi dakika. Roman orada ne halt ediyordu?

Daire sessizdi, ama... o *gitar sesi* miydi? Çıplak ayakla banyo kapısına doğru yürüdüm, savaşın kazanıldığını kanıtlamasını talep etmeye hazırdım.

Yürüyüşümü durdurdum. Işık kapalıydı ama tüm oda yumuşak ve altın rengi bir ışıkla parlıyordu, sanki biri gün batımını şişeleyip oraya salmış gibiydi.

Mumlar. Onlarca mum. Birbirine uymayan, yarısı yanmış, muhtemelen çöp çekmecelerinden toplanmış mumlar. Küvet, sonuna kadar ovulmuş ve şimdi hafifçe buharlaşıyordu, vanilya, narenciye ve muhtemelen derin bir pişmanlık dolu özür kokan köpüklerle doluydu.

Sessiz bir akustik gitar melodisi odada yankılanıyordu, tatlı, alçak ve tamamen beklenmedik bir melodi.

Roman ortalıkta yoktu. Şaka yoktu. Yorum yoktu.

Banyo diyordu ki: *Seni görüyorum. Özür dilerim. Ve seni asla kurt adam çorbamda düş almaya zorlamak istemedim.*

Göğsüm sıkıştı. Aptalca. Haksızlık.

Giysilerimi çıkarıp küvete girdim ve ısının beni içine çekmesine izin vererek battım. Geriye yaslanıp gözlerimi kapattığımda kabarcıklar çenemi gıdıkladı.

Belki onu affetmiştim.

Belki onu affetmekten daha fazlasını yaptım.

Ama bunu ona *kesinlikle* söylemeyecektim.

En azından o lanet eldivenleri bana verene kadar.

Kız kardeşimle buluşacağım restorana vardığımda, on beş dakika geç kalmıştım, zamanlaması kötü bir yağmurdan dolayı hafifçe ıslanmıştım ve tam da üçüncü kıyafet değişikliğimde bir varoluşsal kriz yaşıyordum. Çiseleyen yağmur Market Street'i kaygan ve parlak bırakmıştı ve ıslak beton ve kavrulmuş kahvenin kokusu her şeye sinmişti. Maskara sürmediğim için güneş gözlüklerim hala takılıydı ve saçlarım hafif bir doğal afet atlatmış gibi görünüyordu. Seraphina'nın sabahki saldırısı ve Roman'ın varlığı göz önüne alındığında, bu durum çok da abartılı sayılmazdı.

Charlotte köşedeki bir masada oturmuş, bir elinde buzlu yeşil çay, diğer eliyle telefon ekranına dokunuyordu. Dışarıda, turistlerle dolu bir teleferik fotoğraf çekerek geçip gitti. Kafasını kaldırdığı anda, o bakışı gördüm. *"Geç kaldın. Berbat durumdasın. Ve bu sefer paçayı kurtaramayacaksın"* diyen bakışı.

"Merhaba," dedim ve karşısındaki koltuğa oturdum.

Charlotte hiç tereddüt etmedi. "Telefonlarıma cevap vermiyorsun. Mesajlarıma da. Direkt mesajlarıma da. Grup sohbetindeki meme bombardımanıma da. Öldün mü?"

Güneş gözlüklerimi çıkardım. "Duygusal olarak mı? Biraz."

Kaşlarını kaldırdı ve çayını yüksek bir sesle masaya koydu. "Duman sinyalleri göndermeye mi başlamalıyım? Gökyüzüne yazı yazan birini mi tutmalıyım? Ne oldu?"

Garsona el salladım ve mırıldandım, "Sorgulamadan önce sipariş verebilir miyiz?"

Charlotte bunu tamamen görmezden geldi. "Uyudun mu? Yemek yedin mi? Lütfen bu hafta tekila, bayat patlamış mısır ve kin dışında başka şeyler de yediğini söyle."

Menüyü açtım ve inceliyormuş gibi yaptım. "Yoğurt yedim."

"Yoğurt akşam yemeği olmaz."

"İçinde granola vardı. O da bir besin grubu."

Charlotte eğildi. "Maggie."

Menüyü masaya bıraktım, iç geçirdim ve kollarımı masaya dayadım. "Seni Eric'ten sonra yine bir bunalımın içine sürüklemek istemedim, tamam mı? Ondan nefret ediyorsun. Bu sefer sessizce içime kapanırsam, ikimizi de kederden kurtarırım diye düşündüm."

Yüzündeki ifade anında yumuşadı. "Ondan nefret etmiyorum. Senin, ona verdiğin yeri hak etmeyen biri için kendini küçültmeni izlemekten nefret ediyorum."

Su bardağımdaki buğuya baktım. "Sanki... sen buzdağını çağırdın. Ve şimdi ben, jeneriğin bittiği Titanic'im. Sadece dağınık enkazlar ve akıldan çıkmayan bir müzik."

Charlotte yarı gülerек, yarı iç çekerek cevap verdi. "Yıkılmana izin var. Sadece, bu durum kalıcı bir estetik haline gelmeden önce onu düzeltmene yardım etmek istedim."

İçimi bir yudum aldım. "Tamam. Şey... Bir adam var."

Kaşları havaya kalktı. "Çok hızlı oldu. Eğer bir rebound tarafından kaçırılıyorsan gözünü kırp."

"Öyle değil." Durakladım. "Tamam, biraz öyle. Ama aynı zamanda değil. O... dramatik. Sık sık gömleksiz. Garip. Ama bir şekilde harika?"

Charlotte eğlenerek başını eğdi. "Harika derken... duygusal olarak ulaşılabilir mi? Yoksa bir kobra besliyor ve sadece yağmur suyu içiyor gibi mi?"

Nefesimi verdim. "O, pembe dizi karakteri ile terapi köpeğinin çocuğu gibi. Çok seksi. Aptal gözleri var. Ve CW dizilerindeki gibi yüzüne düşen saçları var."

"Lütfen bunun Eric 2.0 olmadığını söyle."

"Hayır. Hayır, bu... hiç de öyle değil." Tereddüt ettim. "Bir banyo vardı. Ve bir sarılma maddesi."

Charlotte gözlerini kırptı. "Ne maddesi?"

"Kelimenin tam anlamıyla imzalanmış bir oda arkadaşı anlaşması... Duygusal destek için sarılma. Travmayı hafifletme. Orada olman gerekirdi."

"Az önce '*değişim*' mi dedin?"

"Evet, yeni oda arkadaşım. Roman. O bir kurt adam."

Salatası boğazına takıldı.

"Seksi bir kurt adam, sanki bir düşesmişsin gibi sana banyo hazırladı." Hırıltılı bir ses çıkardı. "Ve sen onunla çıkmıyorsun?"

"Öyle değildi."

"Tabii. Ben de torpido gözünde yedek atıştırılmalık bulundurmam."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Ne kadar harika biri olduğu önemli değil. Ya da saçlarının yerçekimine meydan okuduğu da. Bunu bir daha yapmayacağım. Yapamam. Doğru seçimi yapacağıma güvenmiyorum. Ve doğru seçimi yapsam bile, onu mahvetmeyeceğime *kesinlikle* güvenmiyorum. Ve... zaten önemli değil çünkü o benden öyle hoşlanmıyor."

Charlotte çayından bir yudum daha aldı. "Maggie, belki de mesele mükemmel erkeği seçmek değildir. Belki de mesele, sana güven hissi veren, seni gören, değer veren birini seçmektir."

Ben hiçbir şey söylemedim.

"Karmaşık ilişkiler yaşadın. Soğuk ilişkiler yaşadın. Roman sıcakkanlı birine benziyor. Belki bir kez olsun bunu denemelisin."

Onun adını söyleme şekli göğsüme saplandı ve midemde bir taş gibi yerleşti. Çünkü bu sadece bir isim değildi. Bu, onun tümüydü. Banyo, kucaklaşma, kolunun bana sanki orada olması gerekiyormuş gibi sarılması.

Hızlıca gözlerimi kırptırdım ve bir saniye zaman kazanmak için suyum yudumladım. "Tamam," dedim sonunda, sesim biraz titriyordu. "Ama eğer o bir seri katil çıkarsa, '*ben* demiştim' deme hakkımı saklı tutuyorum."

"Anlaştık," dedi Charlotte gülümseyerek. "Ama bana anlattıklarına bakılırsa, bu adam bir cesedi gömmektense sana kurabiye pişirmeyi tercih edecek gibi görünüyor."

"Evet, ama mangoyu çatalla yiyor, yani her iki ihtimal de mümkün."

Yemeğin geri kalanını yemek trendlerini tartışarak, ailelerimizin Bali'den gönderdiği son ruhani aydınlanma paylaşımları hakkında gülerek ("Babam Brent adında bir keşişten alıntı yaptı") ve gülmekten kaburgalarımı ağrıtan alaycı espriler yaparak geçirdik.

Dışarıda rüzgar şiddetlenmişti. Güneş batır batmaz, keskin ve nemli rüzgar her zaman Körfez'den esmeye başladı. Ceketimi daha sıkı sardım ve kız kardeşime döndüm. Deniz suyu ve

ekşi maya kokusu esintiyle birlikte, geçen Muni otobüsünün hafif dizel kokusuyla karışuyordu.

Charlotte beni kucakladı ve onun kolları beni sardığında, buna ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Bana mesaj atacağına söz ver," diye fısıldadı. "Duygusal olarak kabız olduğun için ortadan kaybolamazsın."

Omzuna gülümsedim. "Elimden geleni yapacağım, *anne*."

Gülümsayarak geri çekildi. "Notlarını saklayan kişinin kim olduğunu unutma. Ben senin annenim."

Omzunun üzerinden el sallayarak uzaklaştı ve köşedeki teleferik durağına doğru aceleyle yürüyen kalabalığın arasına karıştı. Onun alacakaranlıkta kayboluşunu izlerken, şehrin ışıkları birer birer yanmaya başladı ve sis yavaş yavaş çökmeye başladı.

Kalbim daha hafiflemişti. Ama aynı zamanda daha ağır da.

Çünkü Roman artık sıradan bir adam değildi. Ve belki de... hiç olmamıştı.

Bölüm 11

Maggie

Marshmallow kreması ve öğrenci kredisinin bitmesini hayal ederken, aniden uyandım.

BANG. BANG. BANG.

Uyanmadan önce alarm saatimi vurarak çırpındım, ama sonra beni uyandıranın o olmadığını fark ettim. Yastığıma inleyerek başımı gömdüm. Kim gece yarısı borç tahsildarı gibi kapıyı çalıyordu ki?

Saat, gece yarısını dört dakika geçtiğini gösteriyordu.

Yarı uykulu halde, saçlarım dağınık ve beynim iki vuruş gerideyken kendimi yataktan sürükledim. Bornoz giymeye zahmet etmedim. Tişörtümü aşağı çekip, çıplak ayakla kapıya doğru sürünerek, nezaket ve gürültü yönetmelikleri ve insan ırkının küstahlığı hakkında bir şeyler mırıldandım.

Kapıyı araladığımda, Doris'in tüm ev sahibi ihtişamıyla orada durduğunu gördüm. Pembe kadife eşofman, kolunun altında bir klipsli tahta ve Nixon'dan beri kimseye güvenmemiş birinin sürekli ifadesiyle.

"Hayvani bir inilti duyuyorum," dedi selam olarak. Beynim durdu.

"Sen... ne?"

Doris eğildi, ağzı sıkıydı. "Ağlama. Hırlama. Muhtemelen bir ölüm maçı? *Senin* dairenizden geliyor."

Ona göz kırptım. Bir kez. İki kez.

Arkamda bir hareket hissettim ve hafifçe döndüm. Roman tam bir kurt formundaydı, kulakları geriye yatmış ve gözleri fal taşı gibi açılmış halde mutfak adasının arkasında saklanıyordu.

Oh. Kahretsin.

Doris'e döndüm ve muhtemelen bozuk bir blender gibi ses çıkaran bir gülümseme zorladım. "Ah. O. O sadece, şey... bir *kayıt*."

Doğa belgeseli. Rahatlamak için izliyoruz."

Doris bana baktı. "Hırlamaya bakarak mı rahatlıyorsunuz?"

"Bu... sürükleyici. Vahşi doğayı simüle etmeye yardımcı oluyor. Sanki şehirden uzaklaşmışız gibi hissettiriyor."

Arkamdan yeni bir ses geldi. Miyavlama.

İnsan miyavlaması.

Başımı çevirdim. Roman, neyse ki artık kurt değildi, mutfak tezgahının arkasında *çıplak* bir şekilde çömelmiş, ölmek üzere olan bir sokak kedisi gibi miyavlıyordu. Görünüşe göre, benim iddiamı kanıtlamaya bu şekilde yardım etmeyi seçmişti.

Tanrım.

Boğazımı temizledim. "Ayrıca... kedi ASMR'ı da deniyoruz."

"Ne yapıyorsunuz?"

Şimdi terlemeye başlamıştım. "Bilirsin. Rahatlatıcı şeyler? Hışırtı, tıkırtı, yumuşak kedi miyavlamaları. Stres azaltmak için. Bu bir olay. Millennial'lar buna bayılıyor."

"Ben Y kuşağını anlamam," diye tersledi Doris. "ASMR nedir?"

"Bu..." Elimi salladım, telaşlanmıştım. "Rahatlatıcı sesler. Sinirlerimizi yatıştırmak için."

Doris gözlerini kısarak baktı. "Peki, gürültü seviyesi hemen düşmezse, seni *Kiracı Şüpheli Listesi'*me eklemekten başka çarem kalmayacak."

Sanki büyük harfle yazılmış gibi söyledi. Sanki kendi mührü ve mum damgası varmış gibi. Bunun ne anlama geldiğini sormayı düşündüm, ama sonra onun beni itip kakarak mutfak tezgahının arkasında çömelmiş, muhteşem çıplak bir Romalı bulduğunu hayal ettim.

Hızla başımı salladım. "Gerek yok. Sesini kısacağız. Çok kısacağız. Fısıltı seviyesine. Neredeyse hiç duyulmayacak kadar."

Doris bir anlığına bana baktı. Huysuz bir hükümdarın isteksiz nezaketiyle, başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı. Kapıyı kilitledim ve alnımı kapıya *vurarak* bıraktım.

"Bunu çok iyi hallettin," dedi Roman utangaç bir şekilde.

Hâlâ yarı dehşet içinde, dönerek, hemen *geri* döndü çünkü hala tamamen çıplaktı.

"Tanrı aşkına, benimle konuşmadan önce *lütfen* pantolonunu giyebilir misin?" dedim, bir elimle gözlerimi kapatıp diğer elimle körü körüne koridoru işaret ederek.

Hareketin sesini ve kumaşın yumuşak hışırtısını duydum. Tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, kanepedeki battaniyelerden birine sarılmıştı. Leopar desenli battaniye, onu kurt adam temalı bir Yunan heykeli gibi gösteriyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz, ama devam et."

Boynunun arkasını kaşıdı. "Bir keresinde bana neden burada yaşadığımı sormuştun. Doris'le birlikte. Denetimler. Sürpriz ziyaretler. Kurallar."

"Evet," dedim. "Yakalanmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Duvara yaslandı, battaniye kalçalarına kadar inmişti. "Sürü topraklarında yaşamak... zordu. Malikanede, beklentiler, Lucien'in her şeyi izlemesi. Çok zordu."

Başımı salladım. O kadarını tahmin edebiliyordum.

"Bu daireyi bulmadan önce bir düzine daire gezdim. Buraya şekil değiştirenlerin girmesinin yasak olduğunu bilmeden içeri girdim ve hemen doğru yer olduğunu hissettim. Dairenin düzeni kafamda mantıklı geldi. Tavanlar çok alçak değildi. Renkler midemi bulandırmadı. Sessizdi. Güvenliydi. Nefes alabiliyordum."

Bunu sindirdim. Roman, kendisini *güvende* hissettiren şeylerden pek bahsetmezdi. Ve birdenbire, Doris ve onun lanet şüphe günlüğü artık o kadar da komik gelmemeye başladı. Bu, kırılgan ve nadir bir şeye yönelik bir tehdit gibi geldi. Roman'ın bulduğu ve sarıldığı bir şeye.

Bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar başımı salladım. "Mantıklı."

Sessizlik içinde durduk, akşamın absürtlüğü aramızda asılı kalmıştı.

"Ama Doris, rozeti ve arama emri varmış gibi içeri dalmaya devam ederse, B planını düşünmemiz gerekebilir, Roman."

O hafifçe güldü. "B Planını tanımla."

"Kristal seven eski sevgililerin daha az olduğu bir yer. Ve hayvan tüyelerine *alerjisi* olmayan bir ev sahibi."

Cevap vermedi. Ama kapıyı açtığımdan beri ilk kez, rahat nefes aldığını duydum. Ve garip bir şekilde, ben de öyleydim.

"Peki," diye mırıldandım, elimi saçlarımın arasından geçirerek, "Sanırım şimdi sarılmaya ihtiyacın olacak, değil mi?"

Titrek bir kahkaha attı, ama gözlerine yansımadı. Kanepeye çöktü.

"Duygusal olamayacak kadar çok korkuyorum," dedi. "Çok yakındı."

Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım. "Bana mı söylüyorsun? Doris o klipboardu silah gibi tutuyordu."

İnledi ve yüzünü ellerine gömdü. "Burayı kaybedemem Mags. Burası, kendimi derimden çıkacakmış gibi hissetmediğim tek yer. Bana uygun. Burayı seviyorum."

Oturma odasındaki yıpranmış halıya ve eskiden nefret ettiğim ama şimdi garip bir şekilde sevmeye başladığım çiziklerle dolu lacivert dolaplara baktım. Sabahları ışığın duvarlara vurma şekli, her şeyi biraz daha az kiralık ev gibi, biraz daha fazla yaşam gibi gösteriyordu.

İç geçirdim. "Haklısın. Burası çok özel bir daire."

Roman, gözleri hâlâ endişeli bir şekilde başını salladı. Sanki bir sığınaktan sürgüne gönderilmekten kıl payı kurtulmuş biri gibi görünüyordu. Bir bakıma, öyle de olmuştu.

Bu da, söylemek zorunda olduğum şeyi *gerçekten* talihsiz hale getirdi. "Eğer burayı bu kadar seviyorsan, belki de kurtunu biraz kontrol altına alıp, gecenin bir yarısı ulumayı kesmelisin."

Başı yastığa güm diye düştü. "Tamam. Haklısın."

Esnedim ve gerindim, yarın ne kadar az uykuyla işlev görebileceğimi hesapladım. "Akşam için oda arkadaşı yükümlülüklerimden muaf tutulursam, reklamlarda ağlayan türden bir insana dönüşmeden önce biraz gözümü kapatmak isterim."

Koridora doğru yürüdüm, ayaklarım ahşap zeminde yumuşak bir ses çıkararak. Yarı yolda durdum ve termostata kötü bir bakış attım. Oturma odası Roman'ın güvenli alanı olabilir, ama aynı zamanda bir buzul kadar soğuktu. İnsan haklarına uygun olan yetmiş iki dereceye gelene kadar düğmeye birkaç kez bastım.

"Roman, burası çok soğuk," diye mırıldandım.

Döndüğümde, o *tam oradaydı*.

Ben ıgılık attım ve bir adım geriye sendeledim. "Roman, ne yapıyorsun sen? Bana kalp krizi geirttirmek mi istiyorsun? Artık bir kurt adam ninja mısın?"

Termostata gözlerini kısarak baktı ve hoşuma gitmeyen bir homurtu sesi çıkardı. "Oda arkadaşı anlaşmasını ihlal ediyorsun, Mags. 68 derece. Bu yüzden medeni insanlar gibi anlaşma maddeleri var."

"Aman Tanrım. Ev arkadaşı anlaşmasını ezber mi ettin?"

Cevap vermedi. Bu da bir cevaptı.

İ geçirdim. "Eğer daireyi buz gibi bir tundra haline getirmeye bu kadar kararlıysan, bana bir ısıtıcı alsan iyi olur. *Güzel* bir tane. Dijital. Dönen. Belki de küçük parlayan odunların olduğu sahte şömine gibi olanlardan."

Roman, kalçalarının etrafındaki battaniyeyi düzeltirken homurdandı.

"Peki.

Neyse ne."

Topuklarını döndü ve koridordan odasına doğru yürüdü. Bir saniye onun arkasından baktım, başımı salladım ve içimden küfrettim. Sonra termostatu yetmiş dereceye geri çevirdim, enerji faturasına özür diledim ve yarınki kahvaltı sohbetinden şimdiden korkarak odama doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Yatağa uzandım, yeterince sıcak olmayan battaniyemi çeneme kadar çekip inledim. O kadar soğuktu ki, hayat seçimlerimi sorgulamaya başlamıştım. Yatağın ayak ucuna asılı olan eşofman altını aldım ve şortumun üzerine giydim.

"Soğuk hava akımları ve dramalar için anlaşma yapmadım," diye tavana mırıldandım.

Tavan özür dilemedi. Yan dönüp gözlerimi kapattım, derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. İşe yaramadı.

Son zamanlarda beni sinirlendiren tüm olayları zihnimde tek tek gözden geçirirken beynim birden aydınlandı: Seraphina sanki hâlâ burada yaşıyormuş gibi dairede dolaşıyordu; Doris, *CSI: Shifter Edition dizisinin* seçmelerine katılmış gibi kapıyı kokluyordu; Roman ise tam bir kurt formunda mutfak adasının arkasına saklanmış, gözlerini kocaman açmıştı.

İlanlarda böyle bir şey yazmıyordu.

Sırt üstü yattım. Sonra diğer tarafıma döndüm. Battaniyeyi ıkardım. Battaniyeyi örttüm. Bir bacağımı dışarı çıkardım. İki bacağımı da içeri soktum. Eşofman altı çok sıcak. Battaniye yeterince sıcak değil. Cehennem bir zihin durumuysa, benimki merkezi klimaya sahipti.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Roman dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım. Ama tabii ki, bu bir kasırgada kağıt şemsiye kadar işe yaradı.

Kokusu. Ağzı. *Pratik* öpüşme seansımızdan sonra bana bakışı, sanki beni incelemek istediği bir problemmişim gibi. Sanki beni çözmüş ve cevap anahtarını ezberlemek istiyormuş gibi.

Tanrım.

O benim için *neydi* ki? Oda arkadaşı mı? Duygusal destek battaniyesi mi? Mükemmel elmacık kemikleri olan kötü bir fikir mi? Terapistimin ücretini artırmasının nedeni mi?

Tabii ki, beynimin sonunda sakinleştiğini düşündüğüm anda, bir bonus turu daha ekledi: Eric.

Geçmiş ilişkilerin hayaleti. Tanıdık bir acı mideimin derinliklerinde kıvrıldı. Pişmanlık mıydı? Keder mi? Aşağılanma mı? Önemli değildi. O acı kalıcıydı. Tekrar yuvarlandım, daha sıkı bir top haline kıvrıldım.

Yatağın arkası çöktü ve yanıma bir sıcaklık yerleşti. Bütün vücudum dondu. Bir nefes sonra başımı çevirdim. Roman oradaydı. Sessizdi. Gömleksizdi. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

Hiçbir şey söylemeden kolunu belime doladı ve sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi, her gece yaptığımız gibi beni kendine çekti. Bacağım izinsizce onun kalçasına dolandı. Vücudum onu zaten tanıyordu. Şeklini, sıcaklığını tanıyordu. Kalbim yavaşladı. Kaslarım gevşedi. Huzursuz enerji sessizleşti.

Burnu boynumun kıvrımına değdi. Yavaşça nefes verdi ve ben *titredim*. Tüylerim diken diken oldu.

Sonra ağzı çenemin kenarını okşadı — yumuşak, saygılı, sanki çok sert öpersem yok olacağımı düşünüyormuş gibi.

Düşünmedim. Plan
yapmadım. *Ona izin
verdim.*

Ağızlarımız buluştuğunda, dünya eğildi. Öpücüğü ilk başta arayış içindeydi, dikkatliydi. Sonra kendine güveni arttıkça derinleşti. Bir elini gömleğimin altına kaydırды, parmakları kaburgalarımı, belimi okşadı, cildimin her santimini sıcaklık ve arzu ile damgaladı.

Ona doğru eğildim ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, nefesim düzensiz ve ihtiyaç içindeydi. Vücudumdaki her hücre parladı.

her şeyi hissedebiliyordum, *onu* hissedebiliyordum. Ve çılgın, korkutucu bir saniye boyunca bunun gerçek olduğunu düşündüm.

Gözlerimi kırptım. Duvarda altın rengi bir çizgi. Güneş ışığı.

Tekrar gözlerimi kırptım. Odamdaydım, soğuk, boş bir yatakta yalnızdım. O kadar hızlı oturdum ki başım döndü.

"Kahretsin." Sadece bir rüyaydı. Sadece canlı, kalp atışlarını hızlandıran, beş eyalette yasadışı olan türden bir rüya.

Battaniyeyi geri attım ve titrek bacaklarımla ayağa kalktım.

"*Olamaz.*" Külotum sıırılsıklam olmuştu.

Göğsümü sıktım ve tavana fısıldayarak bağırdım. "Kahretsin."

Uyandığım durum için bir işe yarayacakmış gibi yüzümü yelpazeledim. Tamam. Kahve. Hemen, kaynar, gerçekliği yeniden düzenleyen kahve. Saçlarım felaket halde, bacaklarımla arasında hala sıcak ve tamamen utanmış bir halde, koridorda sürünerek yürüdüm ve köşeyi döndüm.

Ve Roman oradaydı. Tabii ki, gömleksizdi ve elinde bir kupa ile tezgaha yaslanmıştı, sanki lise yıllarında kesinlikle abone olmama izin verilmeyen bir dergide pijama reklamı için poz veriyormuş gibi.

Saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı, gözleri yumuşak, bulanık ve altın rengiydi. Bu çok adaletsizdi.

"Günaydın, Mags," dedi gülümseyerek.

Beynim çöktü. Yine mi? Bu adamla bu dairede bir gün daha hayatta kalamayacaktım. O rüyadan sonra olmazdı. Yutkundum ve ağzına bakmamaya çalıştım. Ya da göğsüne. Ya da o bardağı tutan aptalca çekici ellerine.

"Kahve mi yaptın?" diye sordu.

O da başını salladı, dikleşti ve barış teklifi olarak bardağı uzattı. "Kibar davranmak istedim. Dün gece yorgun görünüyordun."

Sessizce aldım. Yudumladım. Dilimi yaktı. Buna değdi.

O, tamamen rahatlamış bir şekilde tezgaha yaslandı, benim bütün gece onu erotik bir bağımsız filmin konusu haline getirdiğimin tamamen farkında değildi.

İçimdeki ses alkışladı ve bağırdı: *Harika, harika, harika. Rüyanda ona Viktorya dönemindeki bir çocuk gibi kuru kuruya atlamamış gibi davran.*

Her Şey yolunda.

Bir yudum daha yudumladım ve güç vermesi için dua ettim.

Bölüm 12

Roman

MAGGIE mutfağa girdiğinde, kısa devre yaptım. Ona baktığımda tüm düşüncelerim rayından çıktı. Komik görünüyordu. Ve tamamen, haksız bir şekilde sevimliydi.

Sabah dokuzdan önce öyle görünmek yasadışı olmalı.

Artık tanıdık gelen o acı göğsüme bastırıyordu. O, istemeden bana yaptığı şey. Sanki pencereleri açıp fırtınayı içeri almış gibiydi.

Kahvesini yudumlarken bana baktığımı fark etmedi. Ya da fark ettiyse de bir şey demedi. Tezgaha yaslanıp "Kahvaltıda ne var?" diye mırıldandı.

Yanakları kızarmış, sesi uykudan dolayı kısılmıştı. Sanki hayatının en kötü uykusunu uyumuş gibi tüm vücudu sarkmıştı. Nedenini bilmiyordum, ama beynim bunu yakaladı. İyi miydi? Kabus mu görmüştü? Bunun benimle bir ilgisi var mıydı?

Sakin bir ses tonuyla konuştum. "Hiçbir şey. Hatırladın mı? Bugün paket bağ kurma brunch'ı var."

Vücudunun her yerinden bir inilti çıktı. "Kahretsin. Onu tamamen unutmuşum." Saçlarını düzeltmek için elini saçlarına sürdü. Ama düzelmedi. "Bir şey getirmem gerekiyor mu? Potluck partisiyle ilkel bir sindirme partisi karışımı gibi bir şey mi?"

Kendimi tutamadan güldüm. "Çoğunlukla garip küçük sohbetler ve ince yargılamalar. Ve waffle."

Maggie'nin gözleri panikle büyüdü. "Ne giyeceğimi bilmiyorum. İnsanlar şık giyiniyor mu? Topuklu ayakkabı giymem gerekir mi? Orman şıklığına mı uymam gerekir?"

Kahveden bir yudum daha aldım ve her zamanki gibi, alışkanlıklarımdan yola çıkarak cevap verdim. "Güneş elbiseleri. Düz ayakkabılar. Kazaklar. Bazı

kadın kot pantolon giyer, ama genellikle asi kuzenleridir. Kırmızı giymeyin. Lucien'i garip yapar."

Bana baktı. "Uh... Ne?"

"Brunch düzeninin renk simetrisini bozduğunu söylüyor. Açıkçası beni de rahatsız ediyor."

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, ama sadece başını salladı ve odasına doğru yürüdü. Onu takip ettim, o savaşa hazırlanan bir kadın gibi dolabını karıştırırken ben kapının yanında bekledim.

Üç elbise tuttu, her biri bir öncekinden daha dağınıktı. Yorum yapmadım, giysi askısını taradım ve arkaya itilmiş çiçek desenli bir elbiseyi işaret ettim. "O."

Gözlerini kısarak baktı. "Çok şirin değil mi?"

"Mükemmel," diye düşündüm. "Yaşıtlarınla uyumlu olacaksın. Ama en güzel sen olacaksın."

Sanki söylememem gereken bir şey söylemişim gibi donakaldı. Çok geç fark ettim ki, öyle yapmıştım. Ayaklarıma baktım ve belimdeki kemeri oynattım. O kısmı yüksek sesle söylemek istememiştim, ama söylediğim şeyin arkasındaydım.

O hiçbir şey söylemedi.

Hazırlanmak için ayrıldık. Rutinim sabitti. Düzenliydi. Kolonya - her zaman üç püskürtme. Düğmeli gömlek, kolları dirseklerine kadar tam olarak kıvrılmış. Aynada yakayı iki kez kontrol ettim.

Kollarımın manşetleri hiçbir zaman tam olarak oturmazdı. Dengeli hissedene kadar üç kez düzelttim. Ne sıkı ne de çok gevşek. Tam *kıvamında*. Tahmin edemediğim bir sabahın ortasında küçük bir rahatlama oldu.

Maggie odasından çıkarken anahtarları aldım. Ve
—Tanrım.

O, şimdiye kadar yaktığım tüm mumların hissettirdiği gibi görünüyordu: yumuşak, sıcak, biraz vahşi. Çiçekli elbise vücudunu sararken, boğazım kurudu.

Sessizce kapıyı ona açtım. Omuzu omzuma değecek kadar yakın geçip gitti. İkimiz de bu konuda hiçbir şey söylemedik. Sessizlik garip değildi, ama yüzeyin hemen altında elektrikli bir tel gibi gerginlik vardı.

Elimi cebimde tuttum, böylece onun elini tutmak gibi aptalca bir şey yapmadım.

Koridordan geçerken, günün her anında özlemeye başladığım o yan bakışlı sırtışını bana gösterdi. "Çok şık olmuşsun, Velasquez."

Ben de sırtarak karşılık verdim, bu şakaya minnettar olarak. "Buna alışma, Mags. Bu sadece brunch için resmi kıyafet."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu gerçek bir kıyafet kuralı mı?"

"Artık öyle."

Arabayı Lucien'in dairesel garaj yoluna çektim, lastikler ithal çakıl üzerinde yumuşak bir ses çıkararak ezildi. Malikâne önümüzde yükseliyordu, mermer sütunlar askerler gibi sıralanmış, mükemmel simetrik ve agresif bir şekilde tertemizdi. Ev, sürü topraklarının üzerinde yeterince yüksekteydi, bugün gibi açık bir günde, Marin burunlarının yumuşak yükselişiyle çerçevelenmiş, uzaktaki Körfez'in gümüş parıltısını görebilirdiniz. Okalıptüs kokusu, sudan yükselen tuzlu kokuyla karışarak rüzgârla hafifçe esiyordu.

Mekan taze çiçeklerle doluydu. Korkuluklara çelenkler asılmış, vazolardan buketler taşmış ve yapraklar sanki büyülemek için sözleşmeyle yükümlüymüş gibi uçuşuyordu. Lucien asla ince davranmazdı, özellikle de sürü etkinliğinde. Bu brunch bir güç gösterisiydi. Peyzaj bile özenle düzenlenmiş mükemmelliği haykırıyordu —lavanta çitleri imkansız bir hassasiyetle kesilmiş, karaçalı ağaçları mülkün kenarları boyunca nöbetçiler gibi sıralanmış ve dış bahçe duvarlarının ötesinde Muir Woods'un sekoyaları görünüyordu.

Alışkanlıktan dolayı başparmağımı direksiyona vurdum. Beynim döngüye girdiğinde duyusal girdiler yardımcı oluyordu. Kalabalıkları sevmezdim. Özellikle de sürü kalabalıklarını. Çok fazla koku, çok fazla enerji, kaçmak üzereymişim gibi gülümsemek için çok fazla baskı.

Ama Maggie buradaydı ve bir terapist ve birkaç yıl süren bir analiz gerektirecek nedenlerden dolayı, beni sakinleştiriyordu — çoğunlukla.

Ancak, beni kontrol etmesi için ona güvenemezdim. Kaçınılmaz olan çiftleşmeden kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bu noktada net bir planım olmalıydı, ama hiçbir şeyim yoktu, bu da Maggie'ye haksızlıktı.

Aynada rujunu düzeltiyor ve saçlarını kontrol ediyordu. Saçları yukarı toplanmıştı, ama birkaç teli uyanmış gibi dağınıktı. Buraya benden daha çok aitmiş gibi görünüyordu. Golden Gate yakınlarından uzak bir sis düdüğü sesi yankılandı. Bu düşük, tanıdık ses, bu dünya başka bir gezegen gibi hissettirse de, şehrin çok uzak olmadığını bana her zaman hatırlatırdı.

İçeride, yaylı dörtlü klasik ve belirsiz bir şekilde imalı bir parça çalıyordu. Fuaye, brunch için resmi kıyafetler giymiş şekil değiştirenlerle doluydu: özel dikim gömlekler, pastel renkli elbiseler, muhtemelen büyü, lanetli ya da her ikisi birden olan mücevherler.

İçeri girerken kulağına eğildim. "Güzel ve vahşi sınırında olanlarla brunch'a hoş geldin."

Kalabalığı tararken burnunu çektirdi. "Bunun bir brunch olduğundan emin misin? Sanki bir düğün ve parfüm reklamı birleşmiş gibi görünüyor."

Bu beni gülümsetti. Mekan mantıksız bir şekilde süslenmişti. Lucien hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayı bilmiyordu. Orman yeşili ve altın rengi masa örtüleri. Yenilebilir çiçeklerle süslenmiş mini waffle kuleleri. Şampanya kadehlerinde yüzen mumlar. Havada narenciye, şeker ve güç kokusu vardı.

İnsanlar hemen etrafımızı sarmaya başladı. Bir meclis üyesi selam vermek için sırtıma vurdu, sonra Maggie'ye döndü ve tüylerimi diken diken eden meraklı bir bakış attı.

Kolumu beline doladım ve oyuna katıldım. "Bu Maggie. O yasak bölge ve küçük konuşmalara alerjisi var, o yüzden sorularınızı minimumda tutun."

Bu sözlerim ona hızlı bir bakış kazandırdı, ama ağzının seğirmesini yakaladım. Gülmemeye çalışıyordu. Kalabalığın içine doğru ilerledik. Daha fazla el sıkışma. Daha fazla tanışma. Her üç kişiden biri bize henüz eşleşip eşleşmediğimizi sordu.

Gülümsedim. "Resmi olarak değil, ama bu sadece zaman meselesi, değil mi tatlım?"

Bana dirsek attı. Gülümsemem daha da genişledi.

Ana masadaki yerlerimize oturduk. Onun sandalyesini çektim, ona bir mimosa uzattım ve tabağımdan bir böğürtlen verdim. Parmaklarımla onun parmaklarına hafifçe dokunduğumda, bunun rolün bir parçasıymış gibi davrandım.

Ama öyle değildi. Onun tenini gerçekten hissetmek istiyordum.

Lucien'in son randevusu, Cally ya da Calla ya da K ile başlayan başka bir sürüden gelen iri gözlü bir şekil değiştiren, Maggie ve benim duygusal olarak uyumlu olup olmadığımızı sordu. Ciddiyetle başımı salladım. "İnanılmaz derecede. Kozmik bir şey."

Maggie, uzun süredir acı çeken bir eşe şefkat gösterir gibi çenesini omzuma dayadı. "Hayvan belgesellerinde ağlıyor. Onun hassas ruhunu iş başında görmelisin."

Kruvasanımı yutarken biraz boğuldu. O bu durumdan çok fazla zevk alıyordu.

Sonra eşleri geldi. Maggie'yi doğum günü partisinde yeni bir köpek yavrusu gibi çevrelediler. Elbisesi, enerjisi, *aurası* - her ne demekse - hakkında iltifatlar yağdırdılar.

Birisi çıkarken koluma dokundu ve fısıldadı: "O sana ayak uyduruyor. Senin ihtiyacın olan şey bu."

Kibar bir şekilde gülümsedim ve bu yorumu, beni korkutan diğer şeylerle birlikte beynimin derinliklerine gömdüm.

Ancak eşler henüz bitirmemişti. Şimdi Maggie'ye çiftleşme tavsiyeleri veriyorlardı.

"Yumuşak bir yerde dönüşmesini sağla."

"Seks sırasında hırlarsa, bu onu tahrik ettiği anlamına gelir."

"Onu kirli çamaşırlarının yanında uyut. Bu onu senin kokuna bağlar."

Ortadan kaybolmak istedim.

Evde bir zil sesi çaldı. Herkes Lucien'in durduğu ana masaya döndü, Lucien mimosa'sını dramatik bir brunch peygamberi gibi havaya kaldırmıştı.

"Grubumuza," dedi, sesi gürleyerek. "Gücümüz her zaman bağımız olmuştur. Dünya değişir, ama bağımız bizi sabit tutar. Etrafıma bakıyorum ve yeni başlangıçlar, yeni arkadaşlar, yeni ittifaklarla parlak bir gelecek görüyorum. Hala seçim yapmaya çalışanlara, sizi destekliyoruz."

Sizi kutluyoruz. Ben şahsen, önümüzdeki haftalarda hangi bağların sağlamlaşacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Kadehler çınladı. İnsanlar alkışladı. Maggie, Lucien'e sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyordu.

"Bu insanlar deli," diye fısıldadı. Yanılmıyordu.

Karışıklık yeniden başladı. Aşırı hevesli bir konsey üyesiyle çevre güvenliği hakkında bir sohbete çekildim ve geri döndüğümde Maggie yalnız değildi.

Çok dar, ten rengi bir takım elbise giymiş, bebek yüzlü bir şekil değiştiren, Maggie'ye çok yakın duruyordu. Sesinden önce kolonyası geldi—çaresizlik ve orta sınıf bir mağazayı andıran, bayat bir vanilya-amber karışımı. Bir kolunu Maggie'nin arkasına koymuş, onu sıkıştırıyormuş gibi duruyordu ve sanki çoktan kazanmış gibi sırıtıyordu.

"Sadece söylüyorum," dedi, çok yumuşak, çok alıştırmış bir sesle, "eğer bu gece senin randevun olacak kadar şanslı olsaydım, bu kadar uzakta durmazdım."

Kız güldü, ama bu gerçek gülüşü değildi. Burnunu kırıştıran ve insanları kazara ona aşık eden gülüşü değildi. Hayır, bu gülüş rahatsız edici ve garipti.

"Biliyor musun," dedi adam, gözleri çok aşağıya doğru kayarak, "gülüşün kazalara neden olabilir. Kelimenin tam anlamıyla. Seni izlerken muhtemelen arabamı çarpardım."

Çenemi o kadar sıkı sıktım ki, bir şeyin kırıldığını duydum.

Kız, arkasındaki duvara yaslanarak, yapabildiği kadar hafifçe geriye eğildi. "Gözlerini yoldan ayırmamalısın, Jeremy."

Ona daha da yaklaştı. O kadar yaklaştı ki, tüm vücudumun donduğunu hissettim. "İmkanı yok. Sen orada topuklu ayakkabılarla günahkar gibi dururken olmaz."

Gözlerini kırptı, nasıl cevap vereceğini bilemediği belliydi, sonra bakışları yana kaydı ve bana takıldı. Meydan okuma kabul edildi. Beynim yetişmeden harekete geçtim. Üç uzun adım. Tereddüt etmeden.

Onun yanına kayarak elimi beline koydum, aramızda hiç boşluk bırakmadan.

Maggie irkilmedi ya da çekilmedi. Bana doğru eğildi. Birazcık. Beni çıldırtmaya yetecek kadar.

"Ah, Roman," dedi tatlı bir sesle. "Jeremy ile tanıştın mı?" "O on iki yaşında."

Jeremy kaşlarını çatı. "Ben yirmi dört yaşıdayım."

"Duygusal olarak hala on iki yaşında," diye mırıldandım.

Maggie burnunu çekti ve Jeremy'nin araya girmesine fırsat vermeden dönüp tatlı masasına doğru yürüdük. Parmaklarım ona dokunduğum için hâlâ karıncalanıyordu.

"O da neydi?" diye sessizce sordum.

Şu anda sevimli bulmayı reddettiğim bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Ne?"

Yürümekten vazgeçip ona baktım. Gerçekten ona baktım.

"Dikkatli ol, Mags," dedim, sesimi alçaltarak. Onu Jeremy ile görmek, Lucien'in her yerde gözü ve kulağı olduğunu bilmek, benim için çok fazlaydı ve kontrolümü biraz kaybettiğimi hissettim. Göğsümde dönen her şeyle ne yapacağımı bilmiyordum. "Ne kadar sıkı denetim altında olduğumuzu biliyorsun."

Bana meraklı bir bakış attı, sanki beni bu kadar altüst eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi. Vücudum sıcaklık, gerginlik ve sahiplenme içgüdüsüyle ağrıyordu. Elimin altında sırtının hayali sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Onu istiyordum. Tam burada, tam şimdi, gerekirse lanet olası waffle kulesine yaslanarak.

Ama yapamazdım.

O iyileşiyordu. O bir insandı. O *benim* değildi. Ve şimdi ona dokunursam, durduramazdım.

Kızgındım. Tam olarak öfke değildi. Şiddet de değildi. Daha derin, daha eski bir şeydi. Kemiklerime işleyen, vücudumu gerginleştiren ve içgüdülerimi çılgına çeviren bir kurt uğultusu. Hem kızgındım hem de tahrik olmuşum. Başka biri nasıl tüm sürünün önünde Maggie ile flört etmeye cüret ederdi? Bunu nasıl halledecektim?

Maggie döndü ve uzaklaştı, o lanet çiçekli elbise sanki bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi hışırdadı. Saçları güneşi yakaladı ve sanki sonuçlarının farkında olmayan bir yaz tanrıçasıymış gibi etrafında bir hale oluşturdu.

Dur. Gidiyor muydu?

Evet, gidiyordu. Bensiz gidiyordu. Ve bunun beni ne kadar incittiğini nefret ediyordum.

El dikişı masa örtüsüne hayranlıkla bakan ve benim çekildiğimi fark etmeyen bir meclis üyesinin eşine bir bahane mırıldandım. Yan kapıdan dışarı çıktım, tüm sinirlerim ona odaklanmıştı.

Bahçe vahşi bir zarafetle uzanıyordu: taş yollar ve bakımlı çitler, farklı bir yüzyıla aitmiş gibi ferforje kemerlerin etrafında kıvrılan güller. Çok özenle düzenlenmişti. Çok mükemmeldi. Yine de, tek düşünebildiğim, parfümünün gömleğimde nasıl kaldığı ve o adama hiçbir şey yokmuş gibi nasıl yaklaştığıydı.

Onu koi havuzunun yanında buldum.

Kenarın yakınında duruyordu, kolları yanlarında gevşekçe sarkmış, sanki cevapları onda değil de suda gibi suya bakıyordu. Yansıması dalgalandı ve parladı, ben de sessiz ama ince olmayan bir şekilde yaklaştıkça benimki de öyle oldu. İnce davranmak istemiyordum. Şu anda değil.

Yaklaştım. Yaklaşmam gerekenden daha fazla.

Maggie yavaşça döndü, çenesini yukarı kaldırdı, sanki ne olursa olsun hazırmış gibi.

"Diğer kurtlarla flört edeceksen..." dedim, sesim alçaldı, kasıtlı olarak, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ona yeterince değer vermediğimi bilsem de. "En azından ben aynı odada olmayana kadar bekle."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, dudakları meydan okurcasına düzleşti. "Bu adil değil. Sen sahte bir şey istedin. Bu sahte."

Bu canımı yakmamalıydı, ama sanki kaburgalarım yumruk yemiş gibi hissettim. Bunun en çok hangi kısmı canımı yaktı bilmiyorum, onun bunu söylemesi mi, yoksa bunun kısmen doğru olduğunu bilmem mi? En kötüsü neydi? Neyin sahte neyin gerçek olduğunu unutmaya başlamıştım.

Birbirimize baktık ve aramızda bir şey kopuverdi. Gerginlik bile yetmezdi. Fırtına öncesi hava ya da kavga ya da öpücük öncesi sessizlik gibiydi. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Gözlerim dudaklarına kaydı.

Tanrım, ağzı.

Kendimi vazgeçirmeden önce elimi uzattım ve bir tutam saçını kulağının arkasına koydu. Hareket etmedi. Beni durdurmadı. Cildi sıcaktı. Nefesi kesildi, çok az, ama hissettim.

Çillerini sayabilecek kadar yakındık. Tek bir yanlış hareketin, artık rol yapmanın sona ereceği kadar yakındık.

Onu istedim. O anda. Orada. Brunch yok. Paket yok. Kural yok.

Sonra çığlığı duyduk. Yüksek tizli, teatral bir çığlık, ardından koi balıklarının bir hafta boyunca korkutacak kadar yüksek bir sıçrama sesi geldi.

İkimiz de hızla dönüp koi havuzunda Seraphina'yı gördük, kolları çırpınıyor, saçları sıırılsıklamdı. Elbisesi, Pinterest'teki "*Damsel Chic*" adlı panosunda planladığı gibi ona yapışmıştı.

"Oh *hayır!*" diye bağırdı, saçlarını maksimum ıslaklık draması için sallayarak. "Kaydım!"

Ne trajik bir zamanlamayla gerçekleşen bir kaza. İnledim.

Maggie dışında ortalıkta kimse yoktu ve Seraphina Lucien'in koi havuzunda boğulursa, suçul ölüm ritüelleriyle ilgili evrakları doldurmak ve soruları yanıtlamak zorunda kalan kişi ben olacaktım.

Bu yüzden iç geçirdim, tişörtümü başımdan geçirdim ve kenara çöktüm.

"Elimi tut," diye mırıldandım.

Romantik bir romandaki kahramanmışım gibi elime tutundu. Parmakları uzundu. Suyu neredeyse hiç girmedeği halde göğsü abartılı bir şekilde inip kalkıyordu.

"Bana... tişörtünü uzatır mısın?" diye sordu. "Kurulanmam lazım."

Onu teslim ettim, bu ana kadar beni bu noktaya getiren her kararımın pişmanlık duyuyordum. Yüzünü sildi, ki eklemeliyim ki, yüzü şüpheli bir şekilde kuruydu.

Sonra başımı kaldırdım. Maggie birkaç adım geride durmuş, ellerini ağzına kapatmış, kahkahasını bastırmaya çalışırken vücudu titriyordu. Gözleri parlıyordu. Yüzü sevinçle ışıldıyordu.

Ona "*sakın yapma*" diyen bir bakış attım.

Çok geçti.

Kahkahayı patlattı. Hıçkırarak gülüyordu. Ben orada gömleksiz, koi balığı suyuyla kaplı ve aşağılanmış bir şövalye gibi dururken, nefes alamayacakmış gibi ikiye katlanmıştı.

"Bu brunch lanetli," diye mırıldandım.

Maggie daha da çok güldü.

Ve Tanrı yardımcım olsun, onu daha da çok istedim.

Bu kattaki misafir banyosunda sekiz adet gri yer karosu vardı. Bunu biliyordum çünkü on dakikadır onları sayıyordum. Tekrar tekrar. Belki de derzlerin düzenini ezberlersem, sinir sistemimi susturabilirdim.

Kulaklıklarımı takıp, sesi sonuna kadar açarak ileri geri yürüyordum. Acil durumlar için çalma listemde filtrelenmiş rüzgar ve yağmur seslerini saklıyordum. Bu da acil bir durum sayılırdı.

Resmi olarak aşırı uyarılmıştım.

Çok fazla insan. Çok fazla hareket. Her kumaş dokunuşu veya el sıkışma, cildime statik elektrik yüklemesi yapıyordu, ta ki ben hepsini kazımak isteyeceğim noktaya gelene kadar. Seraphina ile yaşadığım fiyaskonun ardından Lucien'den ödünç aldığım gömleğin yakası çok dardı ve deli gömleği gibi hissettiriyordu. Çenemi sıkmaktan ağzım ağrıyordu, ağrı azı dişlerime kadar yayılıyordu.

Her şeyi doğru yapmıştım: göz teması kurmuş, doğru anlarda gülümsemiş, el sıkışmış, şakalar yapmış, repliklerimi söylemişim. Rolümü en ince ayrıntısına kadar oynamıştım. Lanet olsun, Seraphina'yı koi havuzundan bile kurtarmıştım.

Yıllarca süren pratik, sosyal etkileşimlerde maskeleyme ve manevra yapma becerimi neredeyse cerrahi düzeyde geliştirmişti. Rahatsızlığımı, başkalarını rahatsız edecek kadar dışa vurmamaya özen gösterirdim. Onu içime atmayı, başa çıkabileceğim bir zamanda ortaya çıkarmak üzere saklamayı öğrenmişim.

Ama bazen maske düşerdi. Bu sık sık olmazdı, ama tüm bu cilalanmış görünümün altında hala bir insan olduğumu hatırlatmaya yeterdi.

Bu gece, çatlaklar ortaya çıkmadan önce çıkabildiğim için mutluydum. Bir olay yaratmadan önce.

Sadece yirmi dakika daha, sonra dönüşüp kaçabilirdim. Bu kıyafeti çıkarabilir, bu sahte sakinliği atabilirdim. Yirmi dakika sonra maskeyi düşürüp nefes alabilirdim.

Yürümekten vazgeçip sırtımı duvara dayadım, ellerimi yanlarımda açıp kapattım. Başparmağımı tekrar tekrar derz dolgusu boyunca gezdirdim. Gözlerimle fayans kenarlarını saydım. Dört saniye nefes aldım. Yedi saniye nefesimi tuttum. Dört saniye nefes verdim.

İşe yaramıyordu.

Ana odadan gelen keman müziği, alaycı bir şekilde duvardan sızıyordu. Kulaklığımın ses düşmesine iki kez bastım ve bu, dünyayı biraz daha iyi engelledi. Yine de yetmedi.

Kapı gıcırdayarak açıldı. İrkildim. Ses bana yanlış geldi, çok keskin, çok ani. Ama sonra Maggie'yi gördüm.

Topuk sesleri yoktu. Aşırı parlak bir ifade ya da endişeli bir ses tonu yoktu. Sadece beni incelemek için çaba göstermeyen sakin gözleri vardı. Hiçbir şey söylemedi. Yanlış sorular sormadı. Çoğu insanın, tuvalette saklanan ve olayın ortasında kriz geçiren tuhaf bir şekil değiştireni gördüğünde yaptığı gibi, bana yaklaşmadı, irkildi ya da donakaldı.

Soğuk fayansın üzerine çapraz bacaklı oturdu ve bana en ufak bir gülümseme attı. Sonra, kulaklıklarımda duyduğum statik sesin altında zar zor duyulur bir şekilde, melodi olmaktan çok kalp atışını müziğe dönüştürmüş gibi düşük, sabit bir ses mırıldanmaya başladı.

Bu ses beni sakinleştirdi. Ciğerlerim bir ritim buldu. Göğsümdeki sıkışma azaldı.

Yavaşça yere çöktüm, sırtım duvardan kayarak onun yanına oturdum. O tepki vermedi. Sessizliği doldurmadı. Olmayan bir şey yapmaya çalışmadı.

Statik sesin yavaş yavaş azaldığını hissettim. Tamamen kaybolmadı, ama daha katlanılabilir hale geldi.

Beş dakika ya da beş saat boyunca öylece oturduk. Dönmediğim zamanlarda zaman kavramı bulanıklaşıyordu. Sonunda, omzum onun omzuna değecek kadar vücudumu gevşettim. Maggie hafifçe kayarak kollarımız birbirine değdi.

Göğsümde hissettiğim rahatlama, saatlerce soğukta kaldıktan sonra sıcağa adım atmak gibiydi.

Sesim çıktığında kendimi şaşırdım. Alçak. Sert. Kaburgalarımı
ağrıtabak kadar dürüst. "Az önce olanlar için özür dilerim, Maggie."

Gözünü bile kırpmadı. "İkimizin de bu konuda bir rehberi yok, Roman.
Ama birlikte bir çözüm bulacağız."

Bu, içimde bir şeyleri kırdı. Alnımı dizlerime dayadım, yavaşça,
derin nefesler aldım.

O kıpırdamadı.

Gitmedi.

Varlığı, baskı yapmadan alanı doldurdu. Beni düzeltmedi. Gerek de
yoktu. Yanımda olması yeterliydi.

Banyo hala çok parlaktı. Fayanslar soğuktu. Duvarların arkasında
keman müziği hala uğulduyordu.

Ama artık boğulmuyordum. Ve o
kaçmadı.

Bölüm 13

Maggie

ROMAN AYRILMAYI ÖNERDİĞİNDE, bu fırsatı hemen değerlendirdim. Eve gidip rahat kıyafetler giyip sessizliğin tadını çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Roman, eve varır varmaz rahatlamak için beni apartmanın çatısına çıkarmakta ısrar etti ve onu takip etmemek için iyi bir mazeretim yoktu. Roman çatı kapısını açtığı anda, serin hava tenimi okşadı. Rüzgâr, Körfez'den gelen o tanıdık tuz kokusunu, uzaktaki bir yemek kamyonundan gelen hafif dumanı ve yaklaşan sisin keskin kokusunu taşıyordu.

Roman, ben kendim farkına varmadan bile, neye ihtiyacım olduğunu her zaman tam olarak biliyor gibiydi. Uzun bir gecenin ardından omuzlarımın nasıl yükseldiğini, aşırı uyarılmış olduğumda başparmağımı avucuma vurduğumu veya çıkışa bir saniye fazla baktığımı fark ederdi. Kimsenin öğrenmeye zahmet etmediği bir dilde beni okurdu.

Eric hiç fark etmemişti. *Kimse* fark etmemişti. Ya fark etmemişlerdi ya da denemeye tenezzül etmemişlerdi. Ama Roman sadece fark etmekle kalmadı, harekete geçti. Onun için beni açık ve sessiz bir yere götürmek, yeniden nefes alabileceğim bir yere götürmek, dünyadaki en doğal şeydi.

Bu, onun zihninin işleyişinin en iyi yanlarından biriydi. Çoğu insanın dikkat etmediği şeylere dikkat ediyordu ve bu sayede ona kendimi açıklamak zorunda kalmıyordum.

Açık alana çıktım, rüzgârın brunch parfümünün ve grup politikasının son izlerini silip süpürmesine izin verdim. Aşağıda şehir ışıkları yanıp sönüyordu. Market Street altın bir omurga gibi parlıyordu ve Bay Bridge geceye karşı bir inci dizisi gibiydi. Ama burada, yukarıda, dünya daha sessiz geliyordu. Daha güvenli.

Roman kapıyı arkamızdan sessizce kapattı. "Çok fazla insan var. Çok fazla soru var. Biraz hava almamız iyi olur diye düşündüm, burası da geceleri en sevdiğim yerlerden biri."

"Evet, katılıyorum. Çok fazla insan var," diye mırıldandım ve yükseltilmiş bir saksı kutusunun kenarına oturdum. Teleferik ziline hafif çınlaması uzaktan yankılandı. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına doladım. Roman bir saniye havada asılı kaldı, sonra yanıma oturdu, yakın ama tam olarak temas etmeden. Bu yakınlık, her nefesimi aşırı derecede fark etmeme neden oluyordu.

Yıldızlar her zamankinden daha parlaktı, şehrin ışıklarını bastırıyordu. Ay alçakta ve doluydu, çatıların üzerine gümüş ışık saçıyor ve her şeyin kenarlarını yumuşatıyordu. Sis, Twin Peaks'in üzerine yavaş ve istikrarlı bir şekilde çökmeye başlamıştı, sanki şehrin kendi hayaleti geceye yerleşiyormuş gibi.

Sessizlik etrafımızı sardı. O gün boyunca hissettiğim ilk huzurdu bu. Aklım hala brunch'tan, sahte gülümsemelerimden, kaçındığım yorumlardan, baskıdan ve gürültüden doluydu. Ama burada, Roman'ın yanında, düşüncelerim nihayet yavaşlamaya başladı.

Sessizliği bozmak için aptalca bir şey söylemek üzereydim, belki Lucien'in mimoza piramidi hakkında bir şaka, ama Roman benden önce davrandı.

"Dönüşmek, ikiye bölünmek gibi bir his," dedi. "İnsanlar bunun sadece havalı bir parti numarası olduğunu düşünüyor. Dönüş, kükre, hakim ol. Ama bu, kafamda iki radyo olması ve her ikisinin de farklı şarkıları son sesle çalması gibi. Asla senkronize olmuyorlar."

Konuşmadım. Sadece dinledim. *Gerçekten* dinledim.

"Kimse benim iki halimi de, aradaki halimi istemiyor. Ya güçlü dönüşen adamı ya da kendini kontrol edebilen adamı istiyorlar. Asla ikisini birden. Asla altındaki şeyi istemiyorlar."

O rol yapmıyordu. Komik ya da flörtöz olmaya ya da insanların genellikle istediği versiyonu olmaya çalışmıyordu. O sadece Roman'dı. Ham ve dürüst Roman.

Ellerimiz birbirine değdi. Önemsiz bir şey olabilirdi, ama değildi. Parmaklarım onun parmaklarını bulup tutmak için can atıyordu. Hiçbir şey söylemeden, onu gördüğümü, tümünü gördüğümü söylemek için.

Ama yapamadım.

Neden kendimi yine karmaşık bir duruma sokuyordum? Roman, çekicilikle sarılmış bir kaosdu. Burada kontrolümü kaybetmeme izin veremezdim. Ona aşık olmak, öngörülemezliğe teslim olmak anlamına gelirdi ve bu, benim en çok korktuğum şeydi.

Beni fark ettiğini hissettiriyordu, ama Eric de öyle yapmıştı... ta ki yapmayana kadar. O adama tüm kalbimi vermiştim ve karşılığında yarım gülümsemeler ve boş sözler almıştım. Bir başka yavaş yavaş parçalanmayı daha kaldıramazdım.

Bu, her neyse, gerçek gibi geliyordu. Fazla gerçek. Ve ben buna güvenmiyordum.

Roman elbette çekici biriydi, ama bu onun özelliği idi. Herkese karşı böyle davranır, herkesin ihtiyaç duyduğu kişi olurdu. Bunu kendisi de itiraf etmişti. Bana nasıl hissettirirse hissettirsin, ben özel biri değildim.

Biraz geri çekildim ve aşağıdaki avluya baktım. Doris, bir vahşi yaşam belgeseli çekiyormuş gibi binayı tarıyordu.

"Üçüncü katta kurtadam yetiştiren birini yakalamaya çalışıyor," diye fısıldadı Roman.

Yüksek sesle ve içimden gelen şekilde güldüm. O da sırtıttı ve gözleri parladı.

En sevdiğim şey.

Sonra söyledi. Yumuşak bir sesle. Sanki durduramadan ağzından kaçmış gibi. "Tanrım, seni seviyorum."

Ağzım açık kalmış bir şekilde ona baktım.

O öksürdü. "Yani... ayı. Ayı gerçekten çok seviyorum. Böyle gecelerde."

İkimiz de başımızı salladık, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki o sözleri söylememiş gibi. Ama kalbim göğsümde çıkmak istercesine çarpıyordu.

Altımızda, Doris'in dürbünü birden yukarı doğru kalktı. "Kahretsin," diye fısıldadım.

Öpüşürken yakalanan gençler gibi eğildik. Kıkırdayarak içeri süzüldük ve merdivenlerden aşağı koştuk. Dairemizin kapısını açtığımızda nefes nefeseydim, koşmaktan değil, *hissettiklerimden* dolayı.

Odalarımızın arasındaki loş koridorda durduk. Hava değişti, daha yoğun hale geldi, sanki daha yavaş hareket ediyordu.

O yakındaydı. Çok yakındaydı. Sırtım duvara değdi.

O benim ağzıma baktı. Ben de onun ağzına baktım. O hiçbir şey söylemedi, ben de. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına attım ve boğazımı temizledim.

"İyi geceler, kurt çocuk."

O geri adım attı. "İyi geceler, Mags."

Kendi yatak odalarımıza girdik. İkimiz de kapılarımızı tamamen kapatmadık.

RÜYAMDA, gerçekte var olmayan bir tarlada duruyordum. Sanki dünyalar arasında kaybolmuş ve orada sıkışıp kalmış gibiydi. Yoğun bir sis ayak bileklerimi sarmış, parmaklarımın arasına girmiş, pişmanlık gibi tenime yapışmıştı.

Gökyüzünde ay olmasa da her şey yumuşak gümüş bir ışık altında parılıyordu. Çıplak ayaklarımın altında çim soğuk ve ıslaktı. Attığım her adımda çamurlu bir ses çıkıyordu, ta ki birden hareket edemez hale gelene kadar. Vücudum, kafa karışıklığı ve sessiz bir korkudan oyulmuş bir heykel gibiydi.

Sis içinde şekiller hareket ediyordu. Yaklaştıklarını duymadım. Bir an yalnızdım, bir an sonra etrafım sarılmıştı.

Onlar insan değildi. Kurt da değildi. Bu yaratıklar ikisinin arasında bir şeydi. İri omuzları ve hayvan gözleri, şekli değişen kürkleri, çok uzun uzuvları ve gülümsemiyorlarken bile parıldayan dişleri vardı.

Beni avmış gibi etrafımda daire çiziyorlardı. Bir merak konusu. Bir tehdit. Bir hata. "Kokusu yanlış."

"İnsan."

"Zayıf."

Her hece, bir neşter gibi derimi kesiyordu. Nefesim kesildi. Onlara bakmadım. Gözlerine bakarsam, onların gördüklerini göreceğimi biliyordum. Benim olmadığım her şeyi görecektim.

Sihir gücüm yoktu. Dönüşme yeteneğim yoktu. Sadece etten ve kusurlardan ibarettim.

Onlar beni gördüler. Eyeliner ve alaycı sözlerle yarattığım versiyonumu değil. Başkalarının rahatı için taktığım cilalı maskeyi değil. Sadece... beni.

Ham. Çok yumuşak. Çok küçük.

Ve sonra, sanki benim en kötü yanlarım tarafından çağrılmış gibi, Roman sisin içinden çıktı.

Ortaya çıkmak yerine, sanki başından beri oradaymış, işaretini bekliyormuş gibi *geldi*. Yüzündeki ifade, benim adıma sinirlendiğinde olduğu gibi, aynı yoğun, lazer gibi odaklanmayla bana kilitlenmişti. O gerçektir. Onu gördüğüm anda göğsümdeki ağırlık hafifledi.

Rahatlama, soğuk camdan sızan güneş ışığı gibi beni ısıttı. Bacaklarım ağırlığın altında büküldü ve ona doğru sendeledim.

Seraphina onun arkasında belirdi, o kadar yumuşak bir hareket ki sanki koreografi yapılmış gibiydi. Kolları sanki oraya aitmiş gibi beline dolandı. Vücudunun kıvrımları zahmetsizce ve sahiplenici bir şekilde onun vücuduna yapıştı.

Roman onun kendisine dokunmasına, sarılmasına, tutmasına izin verdi.

Dikkatini ona çevirdi ve bir daha bana bakmadı. Seraphina bana zaferle sırıttı. Kibirlenmesine gerek yoktu. Varlığı tek başına yeterince açıktı: *O benim. Senin hiç şansın olmadı.*

Kurtlar gülmeye başladığında, ben yıkıldım.

Bu acımasız bir ses değildi. Hayır, daha da kötüsüydü. *Eğlenceli* bir sesiydi. Sanki tüm bu durum — çıplak ayakla ve ödünç alınmış bir özgüvenle orada aptal gibi durmam — benim anlamadığım bir iç şaka gibiydi.

Döndüm ve koştum.

Sis, beni tutmak istercesine bacaklarımı çekiyordu. Her şey gerildi — göğsüm, boğazım, gerçekliğe tutunmam. Nereye koştuğumun önemi yoktu. Sadece artık orada olmamam gerekiyordu.

Etrafımda bir açıklık açıldı. Ortasında, bir koi havuzu ayna gibi parılıyordu. Hareketsiz. Fazla hareketsiz. Yüzey dalgalanmıyordu, yanına diz çöküp nefes nefese kalmış olsam bile, sanki nefesim kesilmiş gibi.

Öne eğildim ve suya baktım, terli, panik ve acınası halimi görmeyi bekliyordum.

Bunun yerine, havuzun yansımasında Roman ve Seraphina'yı çıplak ve birbirlerine sarılmış olarak gördüm. Ağzı onun ağzındaydı, elleri onun saçlarına dolanmıştı. Bu sabit bir görüntü değildi, hareket ediyordu. Gerçek, canlı ve yanlışı. Sırtı gerildi. O tırnaklarını ona geçirdi.

Midem bulandı.

Rüyadaki ben, bakışlarını kaçırmadı. İzledi ve kendini incitmesine izin verdi.

Ben Seraphina gibi değildim. Ben ruhani ya da büyülü değildim. Çan gibi gülmüyor ya da ay ışığında parlamıyordum. Erkeklerin benim için savaşmak isteyecekleri türden bir enerjim yoktu. Ben o değildim.

Ve ben yeterli değildim.

Uzaktan adımları duydum. Sis hareketlendi.

"Mags."

Bir saniye sonra. "Mags, uyan."

Omzumda gerçek ve sağlam bir el vardı. Rüya, basınç altında buz gibi parçalandı, her şey çökene kadar çatlaklar yayıldı.

Nefes nefese, ter içinde oturarak uyandım. Tişörtüm sırtıma yapışmıştı ve çarşafı etrafımda kıvrılmış bir karmaşa halindeydi. Uykuya daldığımdan beri düzgün nefes alamamışım gibi ciğerlerim zorlanıyordu.

Roman yatağımın yanında çömelmiş, eli hala kolumdaydı, kaşları çatılmıştı. "İnliyordun, ve bu seksi bir şekilde değildi."

Şaka yapamayacak kadar kafam karışık ve hassastım. İçim boşalmış gibiydi ve kendimi son derece savunmasız hissediyordum.

O ısrar etmedi.

"Hadi," dedi, yavaşça ayağa kalkarak. "Bir şeyler pişirelim. Her zaman yardımcı olur."

Saçları uykudan dağınıktı ve ağır göz kapakları, farkında bile olmadan bana gösterdiği o sabit özenle bana kilitlenmişti.

O Seraphina değildi. Eric de değildi. Ya da benim yeterince iyi olmaya çalıştığım hiç kimse değildi.

O Roman'dı. Sağlam, gerçek Roman.

"Gece yarısı oldu," diye boğuk bir sesle söyledim.

Omuz silkti. "Kurabiye için yanlışı zaman diye bir şey yoktur." Bir an geçti, sonra başımı salladım.

"Tamam."

Roman elini uzattı ve ben tereddüt etmeden elini tuttum.

ROMAN malzemeleri tezgahın üzerine dizdi: un, şeker, çikolata parçaları, yumurta, tereyağı. Ölçü kaşıkları ve bardaklar, sanki bir ritüelin parçasıymış gibi askeri bir hassasiyetle sıralanmıştı.

Tüm sahne, bir pişirme projesinden çok, *manevraları koordine etmek için planlar yerine mutfak aletleri kullanılan* stratejik bir savaş belgeseli gibi görünüyordu. Tek bir şeker tanesi bile yerinden oynamamıştı.

Tereyağı ve vanilyanın sıcak kokusunun, çaresizce ihtiyacım olan bir kucaklama gibi beni sarmalamasına izin verdim.

"Tarifte bir buçuk çay kaşığı vanilya yazıyor," dedi dikkatlice, alçak sesle. "Ama istersen yuvarlayabilirsin."

"Yuvarlayabilir miyim?"

Ağzı seğirdi. "Sadece biraz."

Tahta kaşığı uzattı. Karıştırmam için sessizce teklif etti.

Onu alırken parmaklarım onun parmaklarına değdi. Sanki bana saldırırmış gibi kaseye bakakaldım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu, bana doğrudan bakmadan. "Kabusun hakkında?"

Kafamı salladım. "Hayır."

O da bu çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Tamam. O zaman ben konuşayım."

Bir eliyle gösterişli bir şekilde yumurtaları kırdı. Bir tanesi biraz eğri düştü, sarısı parmaklarından aşağı kaydı, ama o durmadı.

"Her ne olursa, geceni mahvedemez," dedi. "Sen harikasin, Mags. Agresif bir şekilde harikasin. On üzerinden on. Kesinlikle tavsiye ederim. Tekrar oda arkadaşı olmak isterim."

Gözlerimi devirdim, ama göğsüm ağrıyordu.

"Akıllısın. Çabuksun. Aç olduğunda korkutucusun, ama bu bir şekilde seksi," diye devam etti. "İyi ve nazıksın. İnsanlara yer açıyorsun. Küçük şeyleri hatırlıyorsun."

Geçen hafta o sokak kedisini kurtardın, seni paramparça etmesine rağmen."

"O kedi bir şeytandı." "Ve yine de umursadın."

Karıştırırken kaseye baktım. Tereyağı ve şeker yavaşça birbirine karışarak, tek başlarına olduklarından daha iyi bir şey haline geldi. Roman, beni ağlatacak bir şey söylememiş gibi davranmaya devam etti.

"Sen komiksin. Benim tuhaflığımı normal hale getiriyorsun," dedi, bana bakarak. "Ve yarı uykulu haldeyken, kahveni sana ihanet etmiş gibi bakarken çok tatlısın."

"Ben sevimli değilim," diye mırıldandım.

"Yalan söylediğinde de çok sevimlisin."

Yumurtalardan biri elinde kırıldı ve ıslak bir sesle koluna döküldü.

"İğg, iğrenç," diye mırıldandı. "Yeter artık."

En İyi Unlu Torso Oscar'ını kabul ediyormuş gibi, teatral bir hareketle sweatshirt'ünü çıkardı. Üstünü katlayıp masanın üzerine koydu. Beynim aniden durdu.

"Bu haksızlık," dedim, sanki bana bir özür borçluymuş gibi göğsüne dik dik bakarak.

Roman kaşlarını kaldırdı. "Ne adil değil?"

"Sen. Üstsüz ve güzel şeyler söylüyorsun. Bu manipülatif."

Gülümsedi. "Deltoid kaslarımla seni duygusal olarak manipüle ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence sen bir tehditsin."

"Bence sen konuyu saptırıyorsun."

Uygun bir cevap bulamadan, un torbasına uzanıp bana biraz un attı.

"Yapma..." diye

uyardım. Yine yaptı.

Bu, tabii ki, savaş demektir.

Bir avuç un alıp göğsüne fırlattım. Toz bomba gibi patladı. Roman çığlık attı ve yüzüme doğru bir nefesle karşılık verdi. Çığlık attım, çırpındım ve dengemi sağlamak için tezgaha tutunurken karıştırma kabını devirdim. Hamurun bir kısmı

onun çenesine bulaştı. Buzdolabının kapısının arkasına saklanmaya çalıştı, kafasını vurdu, küfretti ve bir şekilde tezgaha konfeti gibi şeker saçtı.

Kirpiklerimde un vardı. Boynunda hamur vardı.

İkimiz de gülmekten nefes nefese kalmıştık, yere yığıldık, sırtlarımız alt dolaplara yaslandı, giysilerimiz beyaz tozla kaplandı. Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu.

"Ateşkes mi?" diye
nefes nefese sordu.

"Sana
güvenmiyorum."

Bir kavanoz fıstık ezmesi uzattı. "Bunu yiyip, kurabiyelerin başarılı olduğunu varsayalım."

Çekmeceden iki kaşık aldım ve tekrar yanına oturdum. Kavanozu birbirimize uzatarak sessizce yedik.

Saat neredeyse sabahın ikisiydi. Ölümcül yorgunlukta olmam gerekirdi. Ama bunun yerine kendimi... hafif hissediyordum. İyileşmiş değil. Düzeltilmiş değil. Ama artık boğulmuyordum.

Roman gözlerini yarı kapalı bir şekilde bana baktı. "Sen uyumalısın. Ben temizlerim."

"Hayır," dedim, yavaşça ayağa kalkarak. "Yarın zombi gibi dolaşırsak daha çok pişman oluruz. Uyuduktan sonra bu karışıklığı hallederiz."

Beni koridora kadar takip etti ve kapılarımızın önünde durduk. Onunki hala hafif aralıktı. Benimki ise güvenli bir mesafedeydi. Hala gömleksizdi. Ben hala fark etmemiş gibi davranıyordum.

"İyi geceler, tehdit," diye
mırıldandım. "İyi geceler,
huysuz yalancı."

Gülümsedim. O da gülümsedi.

Roman, sanki geri dönüp temizlemeye karar vermiş gibi dağınık mutfığa bir bakış attı. Dağınıklığı temizlemeden yatağa gidebilecek mi diye merak ettim.

Odamın içine girdim ve arkamdan kapıyı kapattım, sessizlikte yumuşak bir tıklama sesi çok yüksek geldi. Havluyla kendimi silip unla kaplı kıyafetlerimi değiştirdikten sonra yatağıma uzandım ve uzun bir nefes verdim.

Lütfen Roman'ı bir daha rüyanda görme.

Ya da gör. Sadece bir dahaki sefere duygusal olarak bu kadar yıkıcı olmasın.

Bölüm 14

Maggie

TELEFONUM, sanki gerçeklerden kaçmaya çalıştığımı biliyormuş gibi, komodinin üzerinde ısrarla titriyordu. İnleyerek yuvarlandım, hatırlamak istemediğim rüyalar ve dağınık çarşafırlara dolandım. Gözlerim kabuk bağlamış, boğazım kurumuştı ve perdelerden süzülen sabah ışığı çok parlak geliyordu.

Ekranın parlaklığına karşı gözlerimi kırptırdım ve gönderenin adı netleşene kadar gözlerimi kısarak baktım:

Eric.

Sadece adını görmek bile midemi sıkıştırdı. Kas hafızası gibi, duygusal bir refleks. Mesajı açtım.

■

Eric: Merhaba. Çiftçi pazarındaki karşılaşmamızı çok düşündüm. Gerçekten olgun ve iyileştirici bir şey yapmak istiyorum. Çiftler buluşmasına ne dersin? Sen ve Roman. Ben ve Bianca. Baskı yok. Sadece arkadaş olarak.

Yavaşça oturdum, battaniyeyi kendimi sarmaladım, sanki o mesajın içinde bekleyen duygusal mayın tarlasından beni koruyabilecekmiş gibi. Kelimeler biraz bulanıklaştı ve gözlerimi ovuşturdum, umarım bu onları farklı gösterir. Daha az cilalı. Daha az... o.

Tekrar okudum. Ve tekrar.

Elbette, metni, gelişmiş gibi görünmek için yeterince öz farkındalık içerecek, pusu kurmamış gibi davranmak için yeterince rahat olacak şekilde düzenlemişti. Nötr bir dil ve sahte olgunlukla sarılmış küçük bir bomba atarken, barış teklifi gibi görünmesi için mükemmel bir şekilde sahnelenmişti.

Ve en kötüsü, eski acıyı hissetmiş olmamdı. İçimdeki o küçük, acınası köşe hala onun bana bakmasını ve her şeyi pişman olmasını istiyordu

. İçimde sürekli bastırđđđđđ o kısım, belki de *belki*.

Belki bu beni zlediđđđđđ anlamına geliyordu. Belki sonunda seçilmiş hissedebilirdim.

Ama ben daha iyi biliyordum. Bu uzlaşma ile ilgili değildi. Bu *kontrol* ile ilgiliydi. Onun işleri medeni tutabileceđđđđđ kanıtlaması ile ilgiliydi. Parlak yeni yoga kız arkadaşını gösterip, sanki ben hiç önemli değilmişim gibi gülümsemesi ile ilgiliydi.

Onun başka biriyle mükemmel olduđđđđđ izlemek, huzurlu, çıplak ayakla, yeşil meyve suyu içen ruh ikizinin karşısında otururken kusmak istemiyormuş gibi davranmak düşüncesi midemi bulandırdı. Keder, utanç ve suçluluk duygusu mide bulantısına dönüştü.

Yine de suçluluk duygusu her zamanki gibi içime sızdı. Ya o gerçekten ciddiye? Ya bu onun için bir kapanış, nazik olmaya çalışmanın bir yoluysa? Onunla orta yol bulmayarak çocukça davranıyor muyum?

Kapının hafifçe alınması beni düşüncelerimden kopardı. "Kabus gördükten sonra daha iyi uyudun mu? Artık inleme sesi duymadım," dedi Roman kapının arkasından, uykudan dolayı sesi kısık bir şekilde.

Yarım bir kahkaha attım. "Evet. Bebek gibi uyudum. Sadece... bir mesaj aldım."

Kapı gıcırdayarak açıldı. Roman her zamanki gibi içeri girdi — davetsiz, umursamaz, yarı giyinik. Elbette ki stszd. Saçları dağınıktı, göğsü dikkat dağıtıcı derecede genişti.

Telefonu kaldırdım. "Eric buluşmak istiyor. Bianca ile. Ve seninle. Olgun bir çiftler buluşması gibi. Baskı yok, *sadece arkadaşlar*."

Roman etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Olgun ve iyileştirici mi?" "Hayır diyeceđđđ. Garip, değil mi?"

Ağzı sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Bence gitmeliyiz." "Neden?"

"nk ben senin sahte erkek arkadaşı rolünü oynamak için doğdum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Ve Eric'in benimle ne kadar seksi grndđđđđđ fark ettiđđđde kıvranmasını izlemek, benim bile bilmediđđđ bir hayaldi."

İçimdeki fırtınaya rağmen dudaklarım seğirdi. Onun için hepsi bir oyundu. Bir şakaydı. Bu, durumu kolaylaştırmalıydı. *yle olmalıydı*. Ama olmadı. Sadece her an kopabilecek bir ipin ucunda asılıymışım gibi hissettirdi ve düşüşün m yoksa rol yapmanın mı daha çok acıtacađđđđđ bilemedim.

Yine de mesajı yazdım.

Maggie: Tabii, olur. Saat kaçta?

Gönder düğmesinin üzerinde bir saniye bekledim, sonra fazla düşünmeden düğmeye bastım. Yine.

Eric: Saat altı mükemmel olur. Sabırsızlanıyorum.

Başımı kaldırdım. "Saat 6 diyor."

Roman inledi. "Ondan önce bir grup toplantım var ama hallederim."

Kalbim hızla çarptı. Benimle rol yapmasını istediğim için tüm akşamını yeniden düzenlemekten hiç çekinmedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım yataktan kalkarken.

Kapıdan geri çekildi ve sanki orada yaşıyormuş gibi rahatça duvara yaslandı. Tamam, teknik olarak öyleydik, ama koridor dardı ve zamanlamamız berbattı. Geçmeye çalıştım, ama omzum onun göğsüne değdi — sert, çıplak, sıcak göğsüne.

Gözleri bir saniye fazla uzun süre bana takıldı. Beynim bu bakışı kaydetti ve omurgamdan bir sıcaklık yükseldi.

Sonra fark ettim.

İnce pamuklu pijama gömleğimin altında sütyen giymemiştim.

Gözleri tekrar yukarı kaydı ve ben de sanki bunun bir faydası olacakmış gibi kollarımı göğsümün üzerinde çaprazladım.

"Görüşürüz," dedim çabucak.

Boğazını temizledi, aniden tavana hayran kaldı. "Evet.

Harika. Görüşürüz."

Onun yanından geçip banyoya girdim ve gereğinden fazla güç kullanarak kapıyı kapattım. Aynada yansımam bana bakıyordu, yanaklarım kızarmış, ağzım açık kalmıştı, sanki yapmadığım bir şey yaparken yakalanmışım gibi.

Bu sahte değildi. En azından tamamen değil.

Ve bu beni çok korkuttu. Çünkü uzun zamandır ilk kez, kendimi görünmez hissetmiyordum.

Ve bunun iyileştirici mi yoksa tehlikeli mi olduğundan emin değildim.

Masamda apraz bacaklı otuyordum, kapüşonlu sweatshirtimin kolları dirseklerime kadar sıyrılmış, etek ucu kalçalarımın etrafında toplanmıştı. Saatlerdir kıpırdamamıştım. Kahvem soğumuş ve unutulmuş bir şekilde yanımda duruyordu, fincan da sanki kullanışlı olmaktan vazgeçmiş gibi bir yığın eskiz defterinin üzerine dengesiz bir şekilde yerleştirilmişti. Altında küçük bir yoğunlaşma halkası oluşmuştu.

Panjurlar kapalı olsa bile ekran çok parlaktı. Bu, zonklayan baş ağrımı biraz daha şiddetlendirdi, ama parlaklığı ayarlamakla uğraşmadım. Günün büyük bir kısmında tünel görüş modunda kilitli kalmıştım — aşırı üretken, gözlerim işime yapışmış, sanki yeterince uzun süre bakarsam Roman'ı düşünmeyeceğim gibi. Ya da onunla ilgili gördüğüm rüyaları. Ya da çıplak, kaslı göğsünü. Ya da hissetmemem gereken duyguları.

Silver Lake'teki bir butik şampuan barı için bir müşteri logosu hazırlamam gerekiyordu. Organik, sürdürülebilir, vegan... Müşterinin basit ve temiz, ama yine de zarif ve feminen bir şey istediğini ifade eden tüm o moda kelimeler. Minimalist çiçekler. Belki dikdörtgen bir çubuğun etrafına kıvrılan lavanta sapsarı. Fazla çaba sarf etmeden ekolojik lüksü fısıldayan bir şey.

Dizlerimin üzerine koyduğum eskiz defterime baktım, sonra kalemimi kağıda bastırarak keskin, köşeli bir çizgi çizdim. Sonra bir tane daha. Eğriyi düzelttim.

Bu bir ta yaprağı değildi. Bir çene idi.

Roman'ın çenesi.

O kadar sert sildim ki sayfayı yırttım.

Sonra bir asma çizmeyi denedim. Yumuşak. Akıcı. Doğal.

Ama elim yine beni ele verdi. Eğri çok derinleşti ve Roman'ın varlığından haberi olmadığını iddia etme cüretini gösterdiği o dayanılmaz küçük gamzeye dönüştü. O gamze, Roman suç sınırında ve flörtöz bir şey söylemek üzereyken her seferinde ortaya çıkıyordu. Dün gece, umursamıyormuş gibi davranarak ona çok uzun süre bakmıştım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, kalemi düşürdüm ve sanki bana saldırmış gibi eskiz defterini kapattım. "Mahvoldum."

Sandalyeye yaslandım ve iki elimle yüzümü ovuşturdum. Saçlarım başımın üstünde dağınık bir topuz halindeydi ve kapüşonlu sweatshirt, Roman'ın çamaşır deterjanının kokusunu hafifçe andırıyordu. Sedir ve narenciye kokusunu alıp koku hafızamın beni mantıksız bir şekilde saldırıya uğrattığını hissedene kadar, bunun ona ait olduğunu fark etmemiştim.

Dizüstü bilgisayarımın ekranının köşesine baktım. Oradaydı, klasörlerin arasında zar zor görülebiliyordu: *E + M*.

O aptal küçük etiket. Onu neredeyse bir yıl önce yazmıştım, o zamanlar hala sonsuza dek sürecek aşklara, monogramlı mutfak havlularına ve ilişkilerini güçlendirmek için terapiye giden çiftlere inanıyordum. O zamanlar hala şanslı olanlardan biri olduğuma inanıyordum.

Ayrılıktan beri onu hiç açmamıştım. Bir kez bile.

Dizüstü bilgisayarı kapatmalıydim. Evrenin ipucunu dikkate almalı ve hayatıma devam etmeliydim. Bunun yerine, tıklayıp bir video izleyecektim. Doğum günü yemeğim.

Fareyi dosyanın üzerine getirdim ve sonunda oynat düğmesine bastım.

Ekran aydınlandı ve hoparlörlerden yumuşak bir fon müziği yükseldi. Eric'in yüzü ekranı doldurdu — temiz kesimli, kendinden emin, ütülü keten gömleğin insan vücudundaki vücut bulmuş hali. Hikayesinin ortasındaydı, bir müşteri sunumundan heyecanla bahsediyordu, sesi kendini beğenmişlikle doluydu.

"...ve onlara dedim ki, pazarın zirvesini hedeflemezsek, zamanımızı boşa harcarız..."

Arka planda kendimi izledim. Orada oturmuş, gülümsüyor, doğru yerlerde başımı sallıyordum. Gülüyor — hayır, gülmüyor. Nazikçe gülümsüyor. Mesafeli bir şekilde. Ağzım sanki koçluk almış gibi hareket ediyordu.

Mutlu görünmüyordum. Güzel ve kontrollü görünüyordum. Sanki mükemmel kız arkadaş olmayı öğrenmiş ve koreografiyi ustaca uygulamış gibiydim.

Gözlerimde hiç ışık yoktu. Rahat değildim. Nefes almaya izin bekliyordum gibi görünüyordu.

Dizüstü bilgisayarı kapattım ve yarı karanlıkta oturdum. Sonra tekrar açtım ve videoyu tekrar izledim.

Roman'la çatıda olduğu gibi hiç gülmedim. Ev sahibimizi Rus istihbarat ajanı ile karşılaştırdığında çıkardığım çirkin, filtrelenmemiş kahkaha gibi değildi. Bir öğleden sonra kızılık suyu döktükten sonra paspasla dans ederken

bir öğleden sonra kızılıık suyu döktükten sonra paspasla dans ettiğinde, kaburgalarım ağrıyana kadar güldüğüm gibi.

Telefonum çaldı. Dikkatimi başka yere çekmek için masadan kapıp aldım.

Roman'dan bir sesli mesaj.

Sesi hoparlörden düşük, tanıdık ve tamamen rahat bir şekilde dökölüyordu. "Selam, Mags. Yine banyoda kupanı unutmuşsun. Ya bu senin yeni cilt bakım ritüelinin bir parçası ya da bu kahve fincanı lanetli. Ayrıca, sana son brownie'yi ayırdım, bu da sana aşık olduğumun açık bir göstergesi. Garip davranma."

Yumuşak bir kahkaha attı. O kaba, biraz hırıltılı kahkaha, sanki biri kalbimin üzerine ılık şurup dökmüş gibi hissettirdi.

Burun kıvırdım ve hemen ağzımı kapattım. Dudaklarımda sırtıkan bir gülümsemeye mesajı tekrar dinledim.

Sonra kaydettim.

Sonra panikledim.

Sildim.

Daha da panikledim.

Kendi kendime küfrederek, hızla silinenler klasörüne girdim ve onu ulusal bir hazineymiş gibi geri kurtardım. Bir kez daha oynat düğmesine bastım ve sonra sandalyeme yaslandım, telefonumu göğsüme bastırarak, sanki kalp kırıklığı, yavaş yavaş gelişen aşk ve kafa karıştırıcı oda arkadaşları hakkında bir gençlik dizisinde başrol oynuyormuşum gibi.

Tavana baktım.

Bu sahteydi. Roman'la olan bu şey tamamen sahteydi. Onu bir sıkıntıdan kurtarıyordum. Yapılandırılmış bir başa çıkma mekanizması. Trajik bir geçmişi ve sınır sorunları olan, sıcak, gömleksiz bir ambalaj içindeki bir dikkat dağıtıcı.

Ona aşık değildim.

Bunu bir dua gibi tekrar ettim. Sanki yeterince söylersem, gerçek olabileceğini düşünerek.

İnleyerek sandalyemden kalktım ve yatağıma yığıldım. Gözlerimi elimle kapattım ve ağlamamaya çalıştım. Ya da çığlık atmamaya. Ya da gülümsememeye.

Gerçek, ağır ve kaçınılmaz bir battaniye gibi üzerime çöktü: Eğer sahteyse, neden Eric ile yaşadığım her şeyden daha gerçekçi geliyordu?

Roman'ın sesi yine zihnimde yankılandı. "Garip bir durum yaratma."
Artık çok geçti.

SAAT ZATEN BEŞ BUÇUKTU. Sırtım ağrıyordu, midem kendini sindirmeye çalışıyor gibiydi ve o kadar kafein almıştım ki sesleri hissedebiliyordum. Ama neyse, Roman'ın kendini beğenmiş sırıtışını veya koridordaki göz teması olayını düşünmeden günün geri kalanını atlatmıştım.

Çok fazla. O konuları pek düşünmemiştim... çok fazla.

Dosyamızı kaydettim, minimalist çiçek logoları canı cehenneme, ve kendimi zorlayarak dizüstü bilgisayarımı kapattım. Kafam uğulduyordu, ama işten dolayı değildi. Çift randevu yüzünden gergindim. Eric'i görecektim. Eric'i *onunla* görecektim.

Roman arabasıyla dışarıda durduğunda, ben zaten gergin bir şekilde arabaya bindim. Şehir etrafımızda uğulduyordu — kaldırımdan ayrılan bir otobüsün düşük gürültüsü, birkaç blok ötedeki bir tramvayın gürültüsü, uzaktan gelen sirenin zayıf sesi. Konuşmadım. Konuşmaya cesaret edemedim. Bacağım kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Camlar aralıktı ama hava hala çok sıcaktı, deniz tuzu ve yağmurla yıkanmış kaldırımların kokusu havayı ağırlaştırıyordu.

Roman elini dizime koydu ve bana o sinir bozucu derecede mükemmel gülümsemesinden birini attı.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Derin nefes al, katil."
Zorlukla yutkundum ve başımı salladım.
"Deniyorum."

RESTAURANT, AGRESİF BİR ŞEKİLDE SAĞLIK TEMALİYDI. Dar bir sokakta butik bir köpek pastanesi ile zanaatkar sabun dükkanı arasında sıkışmış olan restoran, adeta San Francisco'yu yansıtıyordu. Her masada kristaller parıldıyordu. Köşelerde bulunan tuz lambalarından buhar yükseliyordu, sanki

Yerler? Yoga matları. Tabii ki.

"Eğer biri aperiatifler arasında bana köpek pozunu yapmamı beklerse, buradan giderim," diye mırıldandım.

Eric ve Bianca çoktan oradaydı. Bianca çıplak ayakla ve ısıll ısıll gülümsüyordu.

Daha oturmadan Bianca, grup olarak nefes egzersizi yapmamızda ısrar etti. "Enerjiyi temizler" diye açıkladı, elleri sanki bir periymiş gibi titriyordu.

Roman'ın burun delikleri, burundan nefes alırken genişledi. Temizleme döngüsünün ortasında boğuk bir ses çıkardı ve ben de gülmemi peçeteyle saklamaya çalışırken neredeyse bayılacaktım.

Yemekler inanılmaz derecede iddialıydı. Pancar köpüğü ve kurutulmuş lahana kabuğu içeren bir şeydi. Midem duyulur şekilde guruldadığında, Roman fısıldadı, "Enerjim bu binadan hızla çıkmak üzere."

Bianca "enerjik oruç" hakkında bir monologa başladı. Roman zar zor kendini tutuyor gibi görünüyordu. Bir müzisyen köşedeki küçük sahnede akustik gitar çalmaya başladı. Bu ses, garip sessizliği doldurmaya yetti.

Sonra Eric dikkatini bana çevirdi.

"Çok... sağlıklı görünüyorsun, Maggie."

Sağlıklı mı? Güzel değil. *Işıltılı, harika* ya da *iyi* bile değil. *Sağlıklı...* Sanki bir kutu Yunan yoğurduymuşum ya da uzun süren bir hastalıktan yeni kurtulmuşum gibi.

Nazikçe gülümsedim. "Teşekkürler. Son zamanlarda yeni bir şey yapıyorum, yani uyuyorum, yemek yiyorum ve normal bir insan gibi davranıyorum. Bu devrim niteliğinde bir şey."

Masanın altında Roman'ın eli benimkine karşı gerildi. Ona bakmaya cesaret edemedim.

Eric güldü. "Her zamanki gibi küstah."

İşte yine klasik kaçamağı. Beni gölgede bırakamıyorsa, beni... anlatıyordu. Onun estetik anlayışına uymayan yanlarımı paketleyip, onları çekici tuhaflıklar olarak etiketliyordu. Eskiden, çok yorgun ve aşık olduğum için gölgede kaldığımı fark edemediğim zamanlarda bu taktik işe yarıyordu.

Bardağımdaki suyu karıştırdım. "Bana çok yararı dokundu."

Sanki özel bir şaka paylaşıyormuşuz gibi hafifçe eğildi. "Yüzün parlıyor. Bilmiyorum. Farklı görünüyorsun. İyi anlamda."

Midem, hem anı hem de refleks olarak aptalca bir şekilde ters döndü. Bir parçam, onun bunu bir kez bile olsa söylemesini çok isterdi. Bu, benim yeterli olduğumu, iyi olduğumu, beni gördüğünü teyit ederdi. Peki şimdi? Şimdi ağlamak mı yoksa Himalaya tuzu kristalinden yapılmış süsü kafasına fırlatmak mı istediğimi bilemiyordum.

Bianca farkında değil gibiydi. Trans halindeydi, akustik gitaristi izliyor ve hafifçe sallanıyordu, elleri kucağında, sanki yükselişi bekleyen sakin bir tarikat lideri gibi.

Eric başını eğdi. "Geçen gün gönderini gördüm. Ayın evrelerini gösteren tasarım mı? Muhteşem."

Oh. O yazı. Roman'ın paylaşmam için ısrar ettiği yazı, ben onun çok tuhaf, çok özel, çok *bana özgü* olduğunu düşünmeme rağmen.

Eric'e baktım. Hâlâ beni izliyordu, sanki bir şey istiyormuş gibi. Ne istediğini anlayamadım. Belki bir tepki. Hâlâ benim üzerimde etkisi olduğunu doğrulamak için.

"Sen tuhaf olanları hiç sevmezsin," dedim. Ses tonum sakindi, ama kalbim göğsümün altında çarpmaya başlamıştı.

Omuz silkti. "Belki de onları anlamamıştım. Artık anlıyorum."

Yalancı. Otuz saniye içinde pazarlanamayan ya da öğle yemeğine kadar bin beğeni almayan hiçbir şeyi anlamıyordu. Ama iltifatı nazikti, kibardı ve tehlikeli olacak kadar hüznüydü.

Yutkundum, boğazım düğümlenmişti. "Peki. Artık farklı bir bakış açın olduğuna sevindim."

"Gerçekten öyle," dedi, biraz fazla hızlı. "Hiç düşündün mü..."

Roman dikkat çekici bir şekilde boğazını temizledi. Dönmeden bile bakışlarını hissedebiliyordum. Eric koltuğunda dikleşti.

Sessizce nefes verdim ve tatlı bir gülümsemeyle, "Ne hakkında? Şampuandan vazgeçip alpaka çiftliğine taşınmak mı? Her zaman."

Eric güldü, ama biraz zoraki bir gülümsemeydi. Gözlerinin hafifçe kısılması, altında bir parça sinirlilik vardı.

Özellikle de duygusal olarak savunmasız görünmeye çalışırken.

Hâlâ barışı korumak için kendini bükmüş olan halimi unutamamıştı. Ama o kız yorgundu. Onun ruh halini idare etmekten yorgundu. Onun parlaması için kendini küçültmekten yorgundu.

Artık yorgun değildim.

"Her neyse," dedim, bardağımı kaldırarak, "sen ve Bianca çok... uyumlu görünüyorsunuz."

Gülümsedi, gözleri müzikle uyumlu olarak derin nefes alan kız arkadaşına kaydı. "Evet. O harika. Huzurlu. Eskiden işlerin ne kadar telaşlı olduğunu bilirsin."

Oof. İşte oradaydı. Yanlış yönlendirilmiş bir yumruk. "Kesinlikle. Yani, kaosun seksi olduğunu söyleyen sendin, ama ben ne bilirim ki?"

Roman burnunu çektirdi. Bianca gözlerini açtı ve Eric'in elini iki eliyle tuttu, sanki titreşimler etrafındaki havadaki molekülleri hizalayacakmış gibi kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

Eric, hakkını vermek gerekirse, durumu kurtarmaya çalıştı. "Öyle demek istemedim.

Sadece... iyi görünüyorsun. Gerçekten. Senin adına sevindim." "*İyiyim*," dedim.

Roman'ın çenesi gerildi. Hiçbir uyarıda bulunmadan, bana yaklaştı ve masanın altında elini benimkinin üzerine koydu. "Mags. Benimle dans et."

Donakaldım. "Restorandayız."

"Teknik olarak, pancar köpüğü ve hava çakralarının tapınağındayız. Hadi, eğlenceli olacak."

Ben itiraz etmeden önce ayağa kalktı ve beni de kaldırdı. Masaların arasında, garip ve yerinden çıkmış gibi sallanıyorduk. Roman beni aşağı eğdi, eğildi ve fısıldadı, "Bu gece benimsin. Oyuna devam et, tatlım."

Sonra beni öptü. Gösteriden gözleri kamaştıran, mideyi altüst eden, beyni eriten bir öpücüktü. Bunun gösteri için olduğunu biliyordum. Eric için. Ama vücudum umursamıyor gibiydi. O uzaklaştığında nefes nefese bir kahkaha attım.

Eric ayağa kalktı. "Maggie, seninle özel olarak konuşabilir miyim? Bir saniye olur mu?"

Hâlâ sersemlemiş bir halde gözlerimi kırptım. Bunu yapmak istemiyordum. "Aslında... bir randevum var... Unutmuşum."

Roman hiç tereddüt etmeden kolunu belime doladı. "Evet. Bir randevum var." Masaya biraz para attı ve bizi restorandan dışarı çıkardı.

Kapıdan çıkmayı zar zor başardık, sonra içimden kahkahalar fışkırdı. Kaldırım hiç bu kadar güzel görünmemişti ve hava hiç bu kadar güzel kokmamıştı.

Yan yana şehirde yürüdük. Sonunda Roman kolunu omuzlarıma doladı ve ben göğsümde yayılan sıcaklıkla ona yaslandım. Neon ışıkların ve dize ışıkların parıltısı çatlak kaldırımdaki su birikintilerinde yansıyor. Arkasında ise ufuk çizgisi sanki gösteriş yapar gibi parılıyordu.

"Neredeyse buna değdi," dedi. "Sadece senin böyle gülüşünü görmek için."

Ona bir bakış attım ve kalbim bir hain gibi çarpıntı yaptı.

Karnım guruladı ve cevap vermekten beni kurtardı. "Açlıktan ölüyorum. Pancar ve lahana pek doyurucu değildi."

Roman başını salladı. "Evet, gerçek yemek bulalım."

Bir yan sokakta, deniz aslanları resimli bir çamaşırhane ile eski tarz hip hop müziği çalan bir köşe bodegasının arasında park etmiş bir yemek kamyonu bulduk. Kamyon, yıllardır muayene geçmemiş gibi görünüyordu, boyası dökülüyordu ve bir farı kırılmıştı. Her şeyi sipariş ettik: burritolar, patates kızartması, funnel cake ve iki çeşit taco.

"Eve gidene kadar bekleyelim. Yetişkinler gibi," dedi Roman ciddiyetle. "Bu ertelenmiş bir zevk. Karakter geliştirme."

Daireye vardığımızda, kahve masasının üzerine ziyafeti yaydık ve bir şişe şarap açtık.

Yer açmak için kanepeden dekoratif yastıkları kaldırdım, ama Roman onları benden kaptı. "Ev arkadaşı anlaşmasını ihlal ettin. Anında sonuç: beş dakika boyunca sürekli göz teması ve bir samimi iltifat. Onlara yüzümü koydum, Mags. Biraz saygı göster."

Gözlerimi devirdim ve onları yeniden düzenlemesine yardım ettim. Hala kalan adrenalinle heyecanlanmama rağmen her şey hafif ve kolay geliyordu. Yere yakın oturduk, dizlerimiz birbirine değiyordu.

Konuşma, ikimizin de muhtemelen istediğinden daha fazla randevu havasına büründü.

"En sevdiğin film hangisi?" diye sordum.

Roman düşünödü. "Eskiden dramatik ve sanatsal bir şeydi. Ama son zamanlarda? Muhtemelen *Howl'un Yürüyen Şatosu*. Kimseye söyleme. Bir ünüm var."

Gölümsedim. "Sen ateş iblisini seviyorsun."

"Belki. Tam zamanlı tasarımcı olmasaydın ne yapardın?"

"Saçma sapan bir şey. Duvar resmi ya da iç mekan restorasyonu gibi. Bilmiyorum."

Gölerek ortaokul yıllarımızın garip anılarını konuştuk. Roman drama kulübünde olduğunu itiraf etti. "Drama kulübü: Kurt Sürümü," dedi. "Her monologda hırlama vardı."

İki kadeh şarap içtikten sonra sıırttı. "Doğruluk mu Cesaret mi oynayalım." Kaşlarımı kaldırdım. "Yine lise mi?"

"Sadece soracağım sorudan korkuyorsun."

Belki de öyleydi. Ama onun düşündüğü nedenden dolayı değil. Şarabımı masaya koydum. "Oyun başlasın."

Bölüm 15

Roman

ŞARAP ŞİŞESİ neredeyse boştu. Maggie kızarmış ve parılıyordu, sanki kendini tutmayı bilmiyormuş gibi tüm vücuduyla gülüyordu. Bu alkolün etkisi değildi. Daha vahşi, daha serbest, daha sıcak ve altın rengi bir şeydi. Ve bu beni öldürüyordu.

Bardağını geriye doğru eğdi, bir yudum daha aldı, sonra o büyük, yaramaz gözlerini bana dikti. "Doğruluk mu cesaret mi, Velasquez?"

O benim adımı her söylediğinde kalbimin nasıl atladığını gizlemek için sııttım. "Cesaret."

Yiyecek kamyonetinden aldığı yağlı kahverengi kağıt torbaya uzandı ve ikimizin de ayık olduğumuz için yemeye cesaret edemeyeceğimize yemin ettiğimiz biberlerden birini çıkardı. "Bunu ye. Bütün olarak. Parçalamadan. Su içmeden."

Bunu bir meydan okuma olarak kabul ettim, her ne kadar pişman olacağımı bilsem de. Lanet bir elma gibi ısırdım. Lav yutmak gibiydi ve Maggie gülmekten ikiye katlanırken ben küfür etmekten kendimi zor tuttum. "Aman Tanrım, Roman!"

Hayatımı kurtarmak için bir avuç tortilla cipsi aldım. "Ölüyorum," diye boğuk bir sesle söyledim, öksürerek, gözlerim yaşlarla doluydu. "Işığı görüyorum."

"Bunu kendine sen yaptın," diye hırıltılı bir sesle söyledi, çok fazla güldüğü için gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bilgin olsun, sana suni teneffüs yapmayacağım."

"Ne yazık," diye boğuk bir sesle söyledim.

Sonunda yıldızları görmeyi bıraktığımda, devam ettik. Sıra ona geldi. "Gerçek," dedi, çenesini eline dayayarak, sanki bu ciddi bir şey değilmiş gibi. Sadece bir oyun. Sadece bir şaka.

Ama sanki bir şeyin eşiğindeymişiz gibi hissettim. Hafif bir soru sordum. "Şimdiye kadar yaşadığın en kötü öpücük?"

Gözünü bile kırpmadı. "Eric. Kesinlikle. Dişçi gibi öpüşüyordu."

Bardağı ağızıma götürürken durakladım. "Dişçi mi?"

"Ağızını aç ve klinik bir mesafe. Hiçbir his yok. Sadece... değerlendirme."

Gülmekten boğuldum. "Ne, diş etlerini mi kontrol ediyordu?"

"Dürüst olmak gerekirse? Diş etlerimi kontrol ediyor *olsaydı* daha az steril hissederdim.

Diş etlerimi kontrol etseydi daha az steril hissederdim. Zihinsel olarak bir rapor yazıyormuş gibi hissettim. Muhtemelen coşku ve dil hizalaması eksikliği için puan düşürdü."

"En azından sonra sana bir çıkartma verdi mi?" Şarap kadehini kaldırdı. "Bedava diş fırçası bile vermedi."

Bu beni çok etkiledi. Başımı geriye attım ve karnım ağrıyana kadar güldüm. Benim gibi küçük bir pislik gibi bunu aklımın bir köşesine yazdım. Eric'i bir dahaki sefere gördüğümde, onu lateks eldivenler ve laminasyonlu puan kağıdıyla hayal ettim.

Maggie, bardaklarımızı doldururken sırttı.

Bu tamamen eğlenceli olmalıydı. Eğlenceliydi de. Ama kalbim sakinleşmiyordu. Bu geceki dağınık at kuyruğu ve çıplak ayaklarıyla kıvrılmış hali, içimde bir şeyleri yeniden şekillendiriyordu.

Daha önce, dans pistinde, rol yapmıyordum. Onu öptüğümde değil. Onun benim olduğunu söylediğimde de değil.

Tanrım, mahvolmuştum.

Parmağını çevirdi. "Sıra bende. Doğruluk mu cesaret mi?" "Cesaret."

"Gömleğini çıkar."

Başımın arkasına uzanıp onu çıkardım, katlayıp kanepeye koydum. "Artık hiç de ince davranmıyorsun."

"Gerek yok," dedi, ama sesi artık daha sert çıkıyordu. Gözleri çıplak göğsümde takılı kaldı. Yutkunduğunda boğazının nasıl hareket ettiğini fark etmemiş gibi davrandım.

Geriye yaslandım, nefesimin ne kadar düzensiz olduğunu görmemesi için çabaladım. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

Parmaklarımla dizime vurdum, sonra kendimi savunmasız hale getirmeye cesaret ettim. "Hiç kimseye anlatmadığın samimi bir şey nedir?"

Tereddüt etti. "Eric ile olan ilişkim sırasında kendimi o kadar çok değiştirdim ki, gerçek benliğimi unuttum."

"Ben senin kim olduğunu biliyorum." Bir saniye boyunca şişeye baktım. "Bazen, kurt formunda kalmayı tercih ederim diye düşünüyorum. Orada daha sessiz. Daha basit. İnsan gibi davranmak zorunda kalmıyorum."

Bana gülmedi ya da alay etmedi. Gözleri yumuşadı, tüm mizah kayboldu, yerine boğazımı düğümleyen sıcak bir duygu geldi. "Benim yanımda rol yapmana gerek yok."

Sessizlik uzadı, ama garip değil, nazikti. Bu beni anlaşılmış hissettirdi.

Orada kalmak istedim, sanki o gerçekten ciddiymiş gibi hissettiğim o anda. Dizi benimkine değdi. Geri çekilmedi. Beynim, içgüdülerim, her hücrem bana hafif davranmamı haykırıyordu. Şaka yap. Başka yere bak.

Bunun yerine, öne eğildim ve alçak sesle konuştum.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Kaşlarını kaldırdı, artık temkinliydi. "Cesaret."

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Seni içtenlikle öpmeme izin ver."

Yavaşça şarap kadehini indirdi. "Sadece rol yapıyoruz sanıyordum."

"O zaman rol yap," dedim. Sesim kısık çıktı. "Sadece bir dakika." Gözleri ağzıma kaydı.

Telefonu çaldı. Spor dersinde tribünlerin arkasında öpüşürken yakalanmış gibi başlarımızı telefona çevirdik.

Maggie titrek bir nefes verdi ve neredeyse ayağa fırladı. "Ben... şey... bunu kontrol etmem gerek."

Koridora kayboldu ve beni kalbim hala güm güm atarken orada bıraktı. Elimi yüzüme götürdüm. Bu artık bir oyun değildi. Ben de bu oyunun içindeydim. Tamamen. Geri çıkabileceğimi sanmıyordum.

O, istememem gereken her şeydi. Ona aşık oluyordum. Hem de çok.

Ve Tanrı yardımcım olsun, durmak istemiyordum.

Maggie geri geldi, telefonunu masaya koydu ve boğazını temizledi. Ses sessizdi, neredeyse narindi, ama odayı bir bıçak gibi kesti. Odanın diğer tarafına yürüdü ve aramızda kocaman bir mesafe yarattı.

Orada, hala yarı öne eğilmiş halde oturdum, cesaretimiz aramızda, ikimizin de duyduğu ama cevap vermek istemediği bir soru gibi havada asılı kalmıştı. Onun uzaklaşması dramatik değildi. Gürültülü de değildi. Ama yine de hissettim. Kilit yerine otururken kapının yavaşça kapanması gibi.

Tamam. Bu bir hayırdı. Şimdi değil. Belki de hiç olmayacak. Avuç içlerimle arkama yaslandım ve sanki canım yanmamış gibi davranmaya çalıştım.

O döndü, kollarını kavuşturdu. "Doğruluk mu cesaret mi?" Ona bir bakış attım. "Hala devam ediyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. Neredeyse öpüşmeyi geride bırakmak istiyordu. Daha hafif bir şey istedim. Daha güvenli. Tamam. Ben de bu oyunu oynayabilirim. "Cesaret," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. Bana yavaşça, tehlikeli bir gülümseme attı. "Gömleğini çıkarmadan Doris'in kapısını çal. Ona sırtında keneler olup olmadığını kontrol etmesini iste. Onu bunun acil bir durum olduğuna ikna et."

Ağzım açık kaldı. "Doris'e gitmemi mi istiyorsun? Gömleksiz? Gece yarısı? Keneler için mi?"

Maggie kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Evet."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Oh, çok iyiydi. Yeniden inşa ettiği duvarı neredeyse hissedebiliyordum. Peki ya bu meydan okuma? Bu, çatlakların arasına çimento dökmesiydi.

"Şunu bir netleştirelim," dedim. "Neredeyse çıplak bir adamı, uydurma tıbbi endişelerle yaşlı bir kadını taciz etmesi için mi gönderiyorsun?"

Maggie omuz silkti. "Gizlice bir korkak olmadığından emin olmam lazım."

"Oh, ben birçok şeyim, Mags. Ama korkaklık bunlardan biri değil." Kapıya doğru yürüdüm.

"Seni izliyorum." Beni koridora kadar takip etti ama köşeyi dönünce başını zar zor görebileceğim şekilde eğildi.

"Sürüngen," diye mırıldandım.

"Ruhumda patlamış mısır var."

Doris'in kapısını iki kez çaldım, bir canavarı uyandıracak kadar yüksek sesle. Sonra orada durdum, gömleksiz, çıplak ayakla ve hayatımdaki seçimlerimden tamamen pişman olarak. Birkaç saniye sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Doris, beni süpürgeyle mi yoksa tespihle mi dövse diye düşünür gibi bana baktı.

"Roman," dedi yavaşça, bifokal gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak. "Neden gömleksizsin?"

Ona en samimi yüzümü gösterdim. "Doris, yardımına ihtiyacım var. Doğa yürüyüşünden yeni döndüm. Sanırım bir... kene sorunuyla karşı karşıya kaldım."

Yüzündeki ifade değişmedi.

"Sırtımı kontrol eder misin?" Hafifçe döndüm. "Maggie'ye sorardım ama o çok hassastır."

Köşeden Maggie, mide bulandırıcı olmayan bir homurtu çıkardı.

Doris kollarını kavuşturdu. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Hayır! Hayattan keyif alıyorum, Doris. Hayattan ve halk sağlığı bilincinden."

O anda kendimi kaybettim. Kendimi tutmaya çok uğraştım, ama kahkaha atmamı engelleyemedim.

Doris bana gözlerini kısarak baktı ve keskin, buruşuk parmağını bana doğrulttu. "Keneler gülünecek bir konu değil, genç adam. Bunun şaka olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ben... ah... hayır, hanımefendi," dedim, yanağımın içini sertçe ısırarak.

"Arkanı dönsen iyi olur. Çatlaklara saklanmayı severler." Bir adım öne çıktı. "Ve bana utangaçlık yapma. Lyme hastalığı seksi mi sence? Çünkü değil."

Bu beni mahvetti. Durduramadan kahkaha patladı. Tüm vücudumu saran, nefes alamayacak kadar gülme. Ayakta kalmaya çalışırken dizlerim büküldü.

Maggie köşede kendini kaybediyordu, tamamen eğilmiş, kendini tutmaya çalışıyordu ama kesinlikle başaramıyordu. Kahkahasını bastırmak için elini ağzına kapatmıştı ama yine de duyabiliyordum. Beni çökmekten alıkoyan tek şey buydu.

Omzumun üzerinden baktım. Doris gözlerini daha da kısarak, köşeyi görmek için hafifçe yana eğildi. "Orada olduğunu *biliyorum*," diye bağırdı. "Saklandığını mı sanıyorsun? Lanet bir sırtlan gibi kıkırdadığını duyabiliyorum."

Maggie, yüzü kızarmış halde, kilitli bir kavanozdan kurabiye çalmaya yakalanan bir çocuk gibi hala sırtarak dışarı baktı.

"Oh hayır, hayır," dedi Doris, sanki trafiği yönlendirir gibi onu işaret ederek. "Buraya gelip bu zavallı adama yardım etsen iyi olur. Eğer o

keneler, onlar da *senin* sorunun. Senin küçük sarılma partilerinden birinde ya da ikinizin yaptığı her neyse, o sırada gelmiş olabilirler."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Sarılma mı? Doris, ben..." "Bana 'Doris' deme, evlat," diye tersledi. "Ve sen," parmağını Maggie'ye doğrulttu, Maggie ise gülmekten ağlıyordu—"saklanmayı bırak ve erkeğinin kıvrımlarını kontrol et. Onları görmemiş gibi davranma."

Maggie yine kendini kaybetti, o kadar çok güldü ki duvara yaslanmak zorunda kaldı.

"Ben... yapamam," diye nefes nefese söyledi.

"*Yapabilirsin ve yapacaksın*," dedi Doris. "Keneler sıcak, nemli yerleri sever. Bunu iki kez açıklamayacağım."

Bu kadarı yeterdi. Kapı çerçevesine tutunarak ayakta kalmaya çalıştım ve hırıltılı bir sesle, "Gidiyoruz, ayrılıyoruz, bitti, yemin ederim," dedim.

Doris yavaşça nefes verdi. "Tanrım, yardım et. Gençler çaresiz."

Bana sütü bile kesebilecek bir bakış attı, sonra dönüp kapısını, birçok savaştan, üç kocasından ve şimdi de bizden sağ kurtulmuş bir kadının yorgun zarafetiyle kapattı.

Hâlâ duvara yaslanmış gülümseyen Maggie'ye döndüm.

Tanrım, güldüğünde çok güzeldi. Işıl ışıl. Rahatlaması, tüm vücudunun neşeye teslim olması bir şey vardı. Bunu sık sık yapmazdı, ama yaptığında göğsüm ağırırdı.

Bir an için, Doris'in tavsiyesine uymayı diledim. Daireye geri dönmek. Gülmeye devam etmek. Belki de az önce neredeyse öpüşeceğimiz anı unutmak ve bunun bir oyunun parçası olmadığı zaman ne olacağını görmek. Sadece ikimiz olduğumuz zaman.

Ama ben daha iyi biliyordum.

O hazır değildi. Ben de hazır olduğumdan emin değildim.

Bu yüzden, daireye geri döndüğümüzde, tişörtümü giydim. "Cesaretini tamamladığını kabul et."

Kafasını salladı. "Sen kesinlikle delisin."

"Yine de, işte buradasın, yargılayıcı bir hayalet gibi peşimden dolaşıyorsun."

Gözlerini devirdi. "Biliyor musun," dedi, kanepeye geri uzanarak, "insanlarla arası kötüymüş gibi davranan bir adam için, beni güldürmede tehlikeli derecede iyisin."

"Sadece amaç uğruna," dedim. "Kene farkındalığı ciddi bir iştir."

Yine güldü ve başını yastığa yasladı. Yanına oturdum, dizim onun dizine değdi. O çekilmedi.

Orada gerçek bir şeyden kaçındığımızı bilsem de, gerçek bir öpücüğü paylaşmaya ne kadar yaklaştığımızı düşünmeden edemedim. Gözleri, sanki bunu istemiş gibi ağızma kaydı.

Dairenin darlığı etrafımızı sarıyordu, ama bu rahatsız edici değildi. Gülümsemesi gülümsemesi yumuşadı ama tamamen tamamen kaybolmadı. Sanki ne olacağını bilmiyormuş gibi dudaklarının köşelerinde asılı kaldı. Alt dudağını ısırdı ve bu benim içimi parçaladı. O küçük, dürtüsel hareket beni mahvetti. Belki de şaraptan dolayıldı.

Belki de daha önce neredeyse gerçekten öpüşeceğimiz için ve o andan beri bu düşünce beni rahat bırakmadığı içindi. Ya da belki de bütün gece onun kahkahalarını dinleyip şöyle düşündüğüm içindi: *Buna alışabilirim. Burada, tam da bu anda yaşayabilir ve aptalca mutlu olabilirim.*

Onun alanına doğru eğildim ve mesafeyi kapattığımda sırtı düzeldi. Elimi beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

O da buna izin verdi. Gözleri korkuyla büyümemişti. Tereddüt etmedi. Hatta, bana doğru eğildi. Diğer elimi kanepenin arkasına dayadım ve onu sıkıştırdım. Onu hapsetmek ya da zorlamak için değil, sadece bizim gibi hissettiğimiz bir alanı sahiplenmek için.

Nefesi kesildi ve bu ses içimi delip geçti. Sonra çenesini hafifçe kaldırdı, sanki bana meydan okuyormuş gibi.

Ben de bu meydan okumayı kabul ettim.

Ağızlarımız birbirine çarptı. Tereddütlü bir başlangıç yoktu. Nazik bir giriş yoktu. Sıcaklık, sürtünme ve çok az alana sıkışmış çok fazla arzu vardı.

Tadı şarap ve kır çiçekleri gibiydi, kendime ihtiyaç duymama izin veremeyeceğim her şey gibiydi. Elleri saçlarımda, ensemin yumrukluyordu

benimkiler ise her yerdeydi — belinde, kalçasında, çenesinde. Onun her yerine dokunmak, şeklini ezberlemek, onu derime kazımak istedim.

Yarı iç çekme, yarı inilti gibi bir ses çıkardı ve ben kendimi kaybettim.

Öpücük dağınık, koordinasyonsuz ve gerçekçiydi. Vücudu benimkine doğru eğildi, parmakları beni kendine çekmek mi yoksa itmek mi istediğine karar verememiş gibi gömleğimi çekiştiriyordu. Her halükarda, ben çoktan kendimden geçmiştim.

Zaman bulanıklaştı. Saniyeler ya da dakikalar geçmişti. Sonunda, ikimiz de maraton koşmuş gibi nefes nefese ayrıldık.

İlk ben geri çekildim. Geri çekildiğim anda pişman oldum. Öpücükten değil, gözlerindeki karışıklıktan. Yanaklarındaki kızarıklıktan. Elini dudaklarında gezdirmesinden, sanki az önce olanları anlamaya çalışıyormuş gibi.

Ağzımı açtım, ama hiçbir kelime çıkmadı.

Panik omurgamı sardı. Az önce geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmıştım.

"Ee, iyi geceler o zaman," diye mırıldandım, tam bir korkak gibi. Arkama bakmadan odama yürüdüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Kapıya yaslandım, göğsüm inip kalkıyor, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Az önce ne oldu böyle?

Bölüm 16

Roman

Ertesi gün, Maggie'yi mutfakta buldum.

Saçları, onu sinir bozucu derecede güzel gösteren o ilmekli topuzlardan birine toplanmıştı. Kapüşonlu sweatshirt'ünün kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Her zamanki kullandığı kupa elindeydi. Üzerinde pastel mor harflerle "Kahveden Önce Olmaz" yazıyordu ve kenarı kırılmıştı.

İkimiz de aynı anda kahve fincanına uzandık. Parmakları benimkilere değdi.

"Oh... uh... sen önce al" diye kekeledim.

O başını salladı ve bana bakmadan kahvesini doldurdu.

Sessizlik uzadı ve bu, onun karalamalar yaptığı, benim de aynı odada kitap okuduğum, her zamanki rahat sessizliğimizdi. Hayır, bu sessizlik, söylemediğimiz her şeyle doluydu. Dün gece, yoğun ve ağır bir sis gibi aramızda asılı kalmıştı.

Hâlâ bana bakmıyordu.

Tanrım, pişman mıydı? Elbette pişmandı. Onu sanki bir anlamı varmış gibi öpmüştüm. Sanki Lucien'i başımdan savmak için sahte bir ilişki yaşamıyorduk. Sanki haftalarca ona dokunulmaz olduğunu kendime söylememiştim.

Boğazımı temizledim. "Dün gece hakkında," diye başladım. Sesim çatladı, bu yüzden daha kararlı bir şekilde tekrar denedim. "Özür dilerim. Sınırı aşım. O... şarap yüzündendi. Ve benim aptallığım. Seni asla rahatsız etmek istemedim. Aptalca bir hataydı."

Yüzünde bir şey belirdi. Öfke değildi. Şaşkınlık mı? Hayal kırıklığı mı?

Sonunda bana baktı, sonra fincanına krema karıştırırken başını salladı. "Bugünü unutmadım," dedi sonunda. "Paketli öğle yemeği meselesi. Bunun için uzun bir ara ayırdım."

Yutkundum, hem minnettar hem de üzgündüm. "Teşekkürler. Bu benim için çok anlamlı."

Omuz silkti. "Önemli değil."

Sonra dönüp, alaycı bir yorum ya da sinsi bir gülümseme olmadan odasına doğru yürüdü. Sanki benimle orada durmak ona bir şey mal oluyormuş gibi geri çekildi. Yavaşça nefes verdim ve kendi kupamı doldurdum, ısının beni sakinleştirmesine izin verdim.

Her şeyi mahvetmiştim. Bulduğumuz ritim ne olursa olsun, ilk sahte randevumuzdan beri inşa ettiğimiz kırılgan şey ne olursa olsun... Tek bir dürtüsel öpücükle onu mahvetmiştim. İstememe izin verilmeyen bir şeye bir saniye eğilmiştim.

O acı çekiyordu ve hala eski sevgilisine aşıktı. Ve benim halime göre fazla iyiydi. Ben ise... Ben sadece iyi karın kasları olan ve yakınlığı izin olarak algılama alışkanlığı olan bir felakettim.

Tezgahın arkasına yaslandım ve yüzümü ovuşturdum.

Maggie, uzun zamandır beni gerçekten *gören* ilk kişiydi. Benim çöküşümü fark etti ve bir açıklama talep etmeden yanımda oldu. Saçma sapan oda arkadaşı anlaşmamızı kutsal bir metinmiş gibi yerine getirdi. Ben istemediğim halde beni güldürdü. Ben konuşamadığım ve arızalı bir elektrik hattı gibi mırıldandığımda benimle birlikte banyo zemininde oturdu.

Ben de ona kapağa yapııştırıp sanki benimmiş gibi öperek borcumu ödedim.

Kahveden bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. Acı. Mükemmel.

Lucien bugün çok heyecanlanacaktı. O buna "bağlı çiftler" diyordu. Sanki yakınlık ve uyumlu gardırop, ortaklık ile aynı şeymiş gibi. Sanki Maggie ve ben, alfamın peşimden düşmemesi için tüm bu olayı sahte bir şekilde yaşamıyorduk.

Ama dün gece sahte gelmemişti. Ve asıl sorun da buydu.

Lucien'in geniş arazisine vardığımızda, sabahın geç saatlerinde güneş ön merdivenleri donuk bir altın rengine çevirmiş, bakımlı güllerin ve paranın kokusu havada tasarımcı kolonyası gibi asılı kalmıştı.

Birlikte içeri girdik, kollarımız birbirine değiyordu. Maggie'nin kokusu - narenciye ve çam - beni bir ip gibi sarmıştı ve beni bu kadar kolay sakinleştirmesinden nefret ediyordum.

Lucien'in personeli bizi arka terasta kurulan beyaz kumaşla örtülü uzun bir masaya götürdü. Kristal bardaklar. Taze kesilmiş çiçeklerden oluşan masa süsleri. Tabii ki.

Seraphina, bize ayrılan masada oturuyordu. Bu, evrenin bana karşı aktif olarak çalıştığının ilk ipucuydu. Mükemmel görünüyordu. Öznel olarak değil, Roman, sen hala acı ve öfke dolusun demek istemiyorum. Nesnel olarak demek istiyorum. Profesyonelce mükemmel bir şekilde makyajlanmıştı. Ve yalnız değildi.

Yanında tanımadığım bir şekil değiştiren vardı. Gençti. Kendini beğenmiş biriydi. Çorapsız loafer giyen ve kendine girişimci diyen türden bir adamdı.

Maggie ve ben yerlerimize oturduk ve hemen Seraphina'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Mimosa kokteyli alaycı bir gülümsemeyle kaldırdı. "Gerçek aşka," dedi, tatlı bir zehirle. "Aceleye getirilmiş saçmalıklara değil."

Su bardağımı kaldırdım. "Birini sahiplenmeden önce onu gerçekten tanımaya."

Maggie hiçbir şey söylemedi, ama dudakları seğirdi.

Konuşma sıkıcı küçük sohbetlere dönüştü: sınır gerilimleri, sihirli tarım ihracatı, Lucien'in sürdürülebilir kaynaklardan elde edilen ipekten yapılmış tören pelerini için aldığı yeni sipariş.

Seraphina'nın bakışları benden hiç ayrılmadı.

Maggie'ye yaklaştım ve elimi sandalyesinin arkasına koydum. O da bana doğru eğildi ve göğsümdeki düğüm gevşedi. En azından burada, bu odada, ona karşı hala rol yapabilir ve dağılmadığımı iddia edebilirdim.

Lucien terasın diğer ucundan gözlerimi yakaladı ve çenesini eve doğru eğdi.

Hava almam gerektiğini mırıldanarak izin isteyip onu çalışma odasına kadar takip ettim. Odayı, arka arkaya dört espresso içmiş gibi bir o yana bir bu yana dolaşıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Durum sandığımdan daha kötü. Sınır gerçek bir tehdit altında. Kuzeyden rakip bir sürü yaklaşıyor ve büyülü bariyer beklenenden daha hızlı çöküyor. Benim topraklarımı ve unvanımı istiyorlar."

Ağzım kurudu. "Kahretsin."

"Bariyerin bozulduğu haberi yayılırsa, savunmasız kalırız. Yüzlerce yıldır ilk kez, burası korunmuyor. Resmen ele geçirilmeyi bekliyoruz."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Yani, çiftleşme meselesi... ciddi mi?"

Lucien başını salladı. "Aynen öyle. Eski büyü, hem sürü olarak hem de sürü içindeki bağlarımıza bağlı. Birlikten güç doğar. Daha fazla bağlı çift, daha fazla istikrar ve daha fazla temel enerji demektir."

Yutkundum.

Elini kaldırdı. "Bunu sana söylüyorum çünkü sana güveniyorum. Ve çünkü senin geleceğinde büyük şeyler görüyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Tabii ki, Roman. Sadık ve saygın birisin. Sürü bunu fark ediyor. Seni liderlik görüşmelerine dahil etmeye başlamak istiyorum. Ama önce..." Sesi kesildi, sonra şöyle devam etti: "Maggie ile bağ kurmanı istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk."

Neredeyse boğuluyordum. "Ne?"

"İdeal değil, ama acil. O sihirli desteğe ihtiyacımız var. Aile kanımız, alfa soyumuz, diğerlerinden daha güçlü bir şekilde sihre bağlı. Bu bir sorun olur mu?"

Çok hızlı bir şekilde başımı salladım. "Hayır. Sorun değil. Bana olan güvenin için minnettarım

."

Lucien omzuma vurdu ve beni orada, duvara bakarak duvara bakarken.

Sorun yok mu?

Mahvolmuştum.

Masaya geri döndüğümde, bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım.

Seraphina, avını takip eden bir dişi aslan gibi sandalyesinde öne doğru eğilmişti. Mükemmel şekillendirilmiş kaşları sahte bir merakla çatılmıştı, ancak omuzlarındaki gerginlik onu ele veriyordu.

aldatıcı bir tatlılıkla, çatal bıçak sesleri ve arka plandaki brunch gürültüsünün hemen üzerinde yankılanıyordu.

Maggie, sırtı dik, çenesi yukarı doğru eğik bir şekilde karşısına oturmuştu. Yüzünde sakın bir ifade tutmaya çalışıyordu, ama parmağını uyluğuna vurma şeklinden ve biraz fazla sabit olan gülümsemesinden sinirlendiğini anlayabiliyordum.

Köşeye sıkışmıştı. Yaklaşmamı yavaşlattım, çok geç kaldığımı anlayacak kadarını yakaladım.

"...Yani, bu tuhaf, değil mi?" Seraphina'nın arkadaşlarından biri, sanırım Callie, kendi kendini beğenmişliğinden boğulmamak için çabalıyor gibi suyundaki pipeti çevirerek dedi. "Sen buradan değilsin, süründe ailen yok, sürünle bağın yok. Ve birdenbire Roman seni etrafında dolaştırıyor... Ne? Sanki onunmuşsun gibi mi?"

"Sürüyle bağ kurmaya *ihtiyacım yok*," dedi Maggie sakın bir şekilde, ama ben onun niyetini çoktan anlamıştım. Sağ omuzu hafifçe içe doğru çekilmişti. Kendini koruyordu. "Roman, onay kurulu olmadan kimi istediğine karar verebilecek kapasitede."

Seraphina güldü. "Maggie," dedi, fazla neşeli bir sesle. "Naif olma. Roman sıradan *biri* değil. O bu sürünün geleceği. Bunun bir masal olduğunu mu sanıyorsun? Seni aşkından dolayı *seçtiğini mi* sanıyorsun?"

Çenem kilitlendi.

"Maggie'nin sana kendini açıklamasına gerek yok," dedim, gürültüyü kesip geçecek kadar keskin bir sesle.

Seraphina başını bana doğru çevirdi. Sahte gülümsemesi kayboldu.

"O *hiçbir şey* açıklamak zorunda değil," diye devam ettim, Maggie'nin yanındaki koltuğa kayarak. "Ama hepiniz benim aşk hayatıma bu kadar ilgi duyduğunuz için, durumu açıklığa kavuşturayım."

Maggie'nin eli kucağındaydı. Masada buldum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Nabızı hızlandı.

"Onu kullanmıyorum," dedim, Seraphina'ya bakarak. "Ne siyaset için, ne görünüş için, ne de başka bir şey için. O sadece hayatımın aşkı."

Birkaç kişi nefesini tuttu. Biri sessizce alaycı bir şekilde güldü. Seraphina sanki ona tokat atmışım gibi görünüyordu

.

Maggie gerildi, ama ben elimi onun elinin üzerinde tutmaya devam ettim ve başparmağımla parmak eklemlerinin arkasını okşadım.

"O, başıma gelen en güzel şey," dedim ve bu sadece gösteriş için değildi. Her kelime doğruydu. "Eğer burada bununla bir sorunu olan varsa, bunu kendine saklamayı öğrenmesini öneririm."

Callie ağzını açtı. Konuşmasına izin vermedim.

"Maggie'yi bir daha *sorgulayan* olursa," dedim, sesim sessiz bir tehdide dönüştü, "bana resmi olarak meydan okuyabilir."

Bu, herkesi susturdu.

Maggie'ye döndüm. Şaşkın görünüyordu. Dudakları hafifçe aralanmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sanki odadaki tek sabit şey benmişim gibi elimi sıkıca tutuyordu.

Saçını kulağının arkasına koyup, "Benimle gel" diye fısıldadım.

"

Ayağa kalktım ve onu da yanımda sürükleyerek kalabalığın arasından geçtim

. Ev gürültülüydü, ama burada, dünya sırf bizim için yavaşlamıştı.

Hâlâ tek kelime etmemişti.

Ben başımı onun çenesini yukarı. Gözleri gözleri benim benimkilerle buluştu — parlak, okunaksız, belki de hala yetişmeye çalışıyordu.

"İyi misin?" diye yumuşak bir sesle sordum.

Biraz fazla hızlı bir şekilde başını salladı. Dokunduğum yerde nabzını hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Bütün bunlara katlandığın için. Benim için."

Kaşları hafifçe çatıldı, sanki neden ona teşekkür ettiğimi anlamamış gibi.

"Teşekkür ederim. Beni koruduğun için." Ve sonra dudakları benim dudaklarıma değdi.

Bu, pratik yapılmış ya da mükemmel bir öpücük değildi. Gösteriş için de değildi. Yerçekimi bizi birbirimize çekti. Maggie, tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi parmaklarını gömleğime geçirdi. Avucumu beline bastırıp onu kendime doğru çektim.

Öpücük yavaş yavaş acı vericiye, çekingenlikten açlığa dönüştü. Ağzını bana açtı ve ben kendimden geçtim. Her seferinde o yumuşak

ses çıkardığında, onu hemen oradan kaldırıp...

Omuzları misafir odasının kapısının yanındaki ahşap panele çarptı. Dudaklarımı onun dudaklarında tutarken, arkasında kapı kolunu aradım ve kapıyı açtım. İçeriye sendeleyerek girdik.

Nefesi kesilmişti. Saçları dağınıktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve arzuluyordu.

Onu tekrar öptüm ve bu sefer, sanki hayatımız boyunca bunu beklemişiz gibi o da beni öptü.

Bölüm 17

Maggie

Gözümü kırpmaya bile vaktim olmadan sırtım duvara çarptı. Roman bana dokunmadı, ama onun sıcaklığı yerçekimi gibi üzerime bastırıyordu ve ben, ne olacağını hiç bilmeden onu buraya kadar takip ettiğimi fark ettim.

Gözlerinde alaycı bir yaramazlık izi yoktu. Zırh gibi giydiği o keskin, kendini beğenmiş tavır?

Gitmişti.

Geriye kalan daha karanlıktı ve bana bunun ne olursa olsun, artık rol yapmadığını söylüyordu.

Nefesim kesildi. Omurgam kilitlendi. Nefes alamıyordum, ama gözlerimi de ondan ayıramıyordum. Roman kararını vermiş gibi bana bakıyordu. Ve ne karar vermiş olursa olsun, vücudum çoktan kabul etmişti.

Sessizlik uzadı ve aramızdaki boşlukta bir şey oluştu.

Ellerini yavaşça kaldırdı, onu durdurmam için bana zaman tanıdı. Durdurmadım.

Parmak uçları kalçalarımındaki kumaşı okşadı, sonra dokunuşu daha sert, daha kararlı hale geldi. Avuç içleri oraya yerleşti ve dizlerimin neredeyse çökmek üzere olduğunu hissettim. Roman bana, dünyada dokunmak istediği tek şey benimmişim gibi baktı. *Hissetmek* istediği tek şey.

Nasıl düşüneceğimi hatırlamaya çalışırken başımın arkası duvara daha sert bastırdı.

Ama Roman bana öyle bakarken düşünmek imkansızdı. Aniden, onun grubunun oyunlarında sadece bir piyon ya da gerçek bir kız arkadaş bulmakla uğraşmak istemediği için tahammül ettiği uygun bir oda arkadaş olmadığını hissettim.

Bana, benim onun için *gerçekmişim* gibi bakıyordu. Ve bu, Seraphina ile girdiğimiz herhangi bir kavgadan, herhangi bir bakışmadan, daha önce çiğnediğimiz herhangi bir kuraldan daha çok korkutuyordu beni.

Çünkü onu durdurmak istemiyordum. Masaya geri dönüp, geri dönüşü olmayan bir şeye adım atmamış gibi davranmak istemiyordum.

Kalçalarımı sımsıkı kavradı ve yüzüme bakarak çekinecek miyim diye baktı.

Geri çekilmedim.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı. Nefesim kesildi, bacaklarım otomatik olarak açılıp beline dolandı.

Duvar sırtımı tuttu. Roman her şeyi tuttu.

Omuzlarını sımsıkı tuttum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onun da duyabileceğinden emindim. Beni duvara sıkıştırırken parmaklarım gömleğinin arkasına takıldı, gözleri ağzımdan boğazıma, sonra tekrar gözlerime kaydı...

Ben tüm varlığımla evet demeden başka bir hareket yapmayacaktı.

"Roman..."

Sözümü bitirmeme izin vermedi. Dudakları bir kez dudaklarıma değdi ve her şey bulanıklaştı.

Şifonyere doğru yürüdü ve beni üzerine oturttu, yüzeyi elbisenin kumaşı üzerinden bile serindi. Nefesimi düzenlemeye çalışırken avuçlarımı ahşaba bastırdım. Konuşmuyordu. Konuşmasına gerek yoktu. Bana bakışı, sanki dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi, söyleyebileceği her şeyden daha güçlüydü.

Duvar, koridordan gelen sesleri kesiyordu. Kahkahalar, çatal bıçak sesleri. Mimosa kadehinin yeniden doldurulurken çıkardığı yumuşak tınlama. O dünya artık yoktu.

Dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımın arasına oturdu.

Ona baktım, kalçalarımın arasında yayılan sıcaklığı, her hakları varmış gibi uyluklarımdan yukarı doğru kayan ellerinin sıcaklığını çok iyi hissediyordum. Bütün vücudum ihanet etmişti. Nabzım savaş davulu gibi atıyordu ve cildim aşırı hassaslaşmıştı. Titriyordum ve o henüz bana dokunmamıştı bile.

Elleri yavaşça ve saygıyla elbisenin altına kayd1. Parmakları dizlerimin üstündeki çıplak tenime dokunduğunda nefesim kesildi. Daha yukarı çıktığında nefesimi tuttum. Uyluklarım titredi.

"Bana bırak, Mags," diye fısıldadı.

Durmam için tüm nedenler - *bu sahte, bu tehlikeli, bu seni mahvedecek* - ağız bana dokunduğu anda yok oldu.

Nefesim kesildi, kendimi durduramadan ellerim saçlarına uçtu. Parmaklarım kalın saç tellerine kıvrıldı, ona tutunmam gerekiyordu, yoksa uçup gidecektim. Boğazından düşük bir inilti çıktı, sanki hoşuna gitmiş gibi. Sanki daha fazlasını istiyormuş gibi.

Dilini üzerimde yavaşça gezdirdi, deniyor, keşfediyordu. Kalçalarım istem dışı hareket edince, homurdandı ve beni kendine çekti, uyluklarımı daha sıkı kavradı.

Nefes almayı unuttum.

Kafamdaki tüm düşünceler kayboldu. Dilinin her dokunuşu, ağızının her baskısı omurgamda kıvılcımlar saçıyordu. Sabırlı ve titizdi, beni titretmeyi, nefesimi kesmeyi, parmaklarımı saçlarına sıkıca geçirmeye zorlayan şeyi buldu. Onun adını fısıldadığımda, bana karşı inledi.

Başımı geriye attım ve dudağımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım.

Zevk içimi kapladı, ama beni mahveden duyguydu. Dokunuşlarındaki özen. Sanki hayatı pahasına tutunuyormuş gibi uyluklarımı tutuşu. Her dil darbesiyle beni taparcasına sevgisi, sanki bu bir hata değil, kendi seçtiği bir şeymiş gibi.

Dayanmaya çalıştım, o anı, odayı, her şeyi kendime tutturmaya çalıştım.

Ama yapamadım.

Tanımadığım bir sesle, istemeden çıkardığım bir çığlıkla kendimden geçtim. Bir sıcaklık dalgası üzerime çöktüğünde kalçalarım onun ağızına doğru sıçradı ve bir arada tuttuğumu sandığım her şeyi paramparça etti.

O, benim bu dalgayı atlatmama izin verdi, titrediğimde dokunuşuyla beni sakinleştirdi.

Duvara yaslandım, göğsüm inip kalkıyordu, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Roman hala dizlerinin üzerindeydi, sanki ben güneşmişim gibi bana bakıyordu.

Beni mahveden şey buydu. Zevk değil, orgazm bile değil, o *bakış*. Gözlerindeki arzu, benim onun istediği bir şey olduğumu söylüyordu. Gösteriş için değil. Sürü için değil. Rol yaptığımız için değil.

Konuşamadım. Büyüyü bozmayacak, anı mahvetmeyecek, ya da olanı olduğu gibi adlandırmayacak ne söyleyeceğimi bilemedim.

Ama belki de çok geç kalmıştım. Ona gerçek beni gösterdiğim ve onun gitmediği için içimi kemiren, dayanılmaz bir his vardı.

Beni *istiyordu*.

ODADAN İLK ÇIKAN BEN OLDUM.

Yanaklarım yanıyordu. Saçlarım berbat durumdaydı. Roman'ın dokunuşu hala uyluklarımda yanıyordu. Elbiseyi düzeltmek veya kırıksıklıkları gidermek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sanki üzerinde "*Misafir Odasında Oral Seks Yaptım*" yazan bir neon tabela takmış gibiydim.

Arkamda, Roman'ın telaşsız adımlarını duydum. Avucuyla saçlarını okşarken çıkardığı yumuşak ses, kolunu düzeltirken kumaşın çıkardığı ses. Omzumun üzerinden arkama baktım. Beş dakika önce bacaklarımda arasında başını sokmamış gibi, çok rahattı.

Yutkunarak, kendimi yürümeye zorladım.

Kalabalığın içine geri adım attığımızda, sanki odadaki hava emilmiş gibiydi. Konuşmalar durdu. Biri çatalını düşürdü. Tüylerim diken diken oldu. Herkes bize bakmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Bakışlarım eşlere takıldı — mükemmel stil, kusursuz giyim, nemli havada hala sağlam duran yarı tutturulmuş bukleler. Biri kaşlarını kaldırdı ve yanındaki kadına fısıldadı. Bir diğeri sırtışını saklamaya çalışmadı. Masanın karşısında, biri eşine, *sonunda yaptılar* demek olan bir bakışla dirsek attı.

Seraphina boğuldu. Bu küçük bir öksürük değildi, tam anlamıyla gözleri yaşartan, şampanyayı yanlış boruya kaçırma anıydı.

bardağını masaya vurdu ve sanki bizim gerçek olduğumuzdan emin olmak istercesine gözlerini kuvvetlice kırptı.

Masanın altına girip saklanmak istedim. Ya da bayılmış gibi yapıp arka kapıdan kaçıp bir daha geri dönmek istedim. Roman elimi tuttu ve hiçbir şey olmamış gibi parmaklarımızı birbirine doladı.

Ya da belki de her şey varmış gibi.

Midem altüst oldu. Beynim hala misafir odasında bir yerlerdeydi ve yeniden çalışmayı reddediyordu. Odaklanabildiğim tek şey, avucumun içindeki onun avucunun sıcaklığı ve sanki sahte flört stratejimizi bir anda çok yüksek bir seviyeye taşımamışız gibi beni sessizce koltuğumuza geri götürmesiydi.

Bırakmalıydım. Şöyle demeliydim: *Az önce ne yaptık biz? Ya da: Artık böyle davranamayız.* Ama yapmadım. Elimi tutmasına izin verdim. Sandalyemi çekmesine izin verdim. Kalabalık masaya oturmamı sağladı ve ben de o anda kendimi kaybetmemiş gibi davrandım.

Orada oturdum, biraz sersemlemiş ve aramızda az önce olanlardan dolayı biraz kafam güzel.

Gözüm yine Seraphina'ya takıldı.

Donakalmıştı. Solgundu. Parmakları, sanki onu dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi, bardağının tabanını sıkıca kavıyordu. Ruju bulaşmıştı, ağzının köşesinde soluk bir çizgi vardı.

Roman, kasıtlı ve acı verici bir yavaşlıkla, kumaş peçetesini aldı ve ağzının kenarlarını sildi. Sırıtişını saklamaya bile zahmet etmiyordu.

Masa sessizliğe büründü.

Seraphina'nın yüzü buruştu. Boğazı titredi, burun delikleri genişledi ve bir saniye boyunca, bardağı fırlatacağını sandım.

Ayağa kalktı. Sandalyesi, sessiz yemek odasında keskin ve şiddetli bir sesle yere sürtünerek geri çekildi. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Ben bunun *benim* olacağına inanarak büyütüldüm." Neredeyse ona acıyacaktım. Neredeyse. Arkasını dönüp, topukları hassas bir şekilde tıklayarak, sırtı dik, saçları arkasında bir perde gibi dalgalanarak odadan çıktı.

Onun gidişini izlerken, göğsümde sıcak ve elektriksel bir şey çiçek açtı. Bunun zafer olduğunu anladım. Bir kez olsun, fırtınayı başkası

ve bu his... gerçektir. Ham, dağınık ve muhtemelen önemsizdi, ama benimdi.

Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

Çünkü Roman'ın dudaklarında hala o kendini beğenmiş, kendini tatmin eden tuhafılık vardı. Rakibini mat ettikten sonra takacağın türden bir gülümseme. Ya da düşman topraklarına bayrak diktiğinde.

Aniden nefes alamadım.

O sırtış. Peçeteyle silme hareketi. Zamanlama. Her şey çok mükemmel bir şekilde uyuşuyordu. Ya bu *benimle* ilgili değilse? Ya hiç de öyle değilse? Ya aramızda olan her şey oyunun bir parçasıysa? Bu, benim oynamayı hiç kabul etmediğim bir tahtada iyi zamanlanmış bir hamle miydi?

Kalbim mideye düştü ve tabağımdaki yemekler birden midemi bulandırdı. Yumurtalara, tostlara veya şurupta yüzen çileklere bakamıyordum bile. İştahım kaçmıştı.

Sıcaklık da öyle.

Tabağıma bakarak, bunu belli etmemeye çalıştım. Fısıltılar, yarısı içilmiş kokteyller ve beni dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettiren adamla çevrili sandalyemde çökmemek için uğraştım.

Şimdi ise beni dünyanın en aptal kadını gibi hissettiren adam.

Ben öyle miydim? Bir araç mı? Bir gösteri mi? Seraphina'nın içkisini boğazına kaçırıp yenilgiyle fırlayıp gitmesini sağlamak için bir numara mı?

Roman masanın altında elimi tuttu. Ben irkildim. Çok ince bir hareketti, ama onun bunu fark edecek kadar uzun bir süre durakladığını hissettim. Bana baskı yapmadı ya da bir şey söylemedi, ama elini yavaşça geri çekti, sanki beni yakmış gibi benden uzaklaştığımı görmemiş gibi.

İyi. Bırak merak etsin. Bir kez olsun kafası karışık kalsın.

Çünkü artık neyin gerçek olduğunu anlayamıyordum. Gülümsemesi değil. Yumuşaklığı değil. "*Sana ben bakayım*" dediği şekli değil. Ve göğsümdeki acının kalp kırıklığı mı, utanç mı, yoksa gerçek olamayacak kadar iyi hissettiren bir şeyin sona ermesinin çarpıntısı mı olduğunu anlayamıyordum.

Muhtemelen hepsi.

Hareketsizce oturdum, sığ nefes alıp verdim, ellerimi kucağım da birleştirdim, böylece onları onun saçlarına doladığımı hatırlamayacaktım. Böylece, onun dudakları üzerimdeyken parçalandığımı hatırlamayacaktım. Artık tatmin duygusu yoktu. Kullanılmış hissediyordum. Boş. O odadaki sıcaklık, kalan son kırılğan onurumu da yakıp kül etmişti.

Ve en kötüsü neydi?

Hâlâ yanımda oturuyordu, çok yakındaydı. Ve onun için önemli olduğumu düşündüğümde hissettiğim duyguyu hatırlamaktan kendimi alamıyordum.

Bölüm 18

Roman

Bir elim direksiyonda, diğer elim kucağımda sıkıca yumruklanmış, parmak eklemlerim gerginlikten ağrıyordu. Aramızdaki sessizlik huzurlu değildi. Keskin ve kırılğan bir sessizlikti, sanki biri yanlış nefes verirse ortasından çatlayacak bir cam levha gibi. Birkaç saniye arayla ona yan gözle bakıyordum, başını çevirip bir şey söylemesini, bana *bakmasını* umuyordum... ama Maggie, sanki şu anda benimle aynı yerde bulunmaya dayanamıyormuş gibi pencereden dışarıya bakmaya devam ediyordu.

Kollarını kavuşturmuştu. Çenesini sıkımişti. O sözleri tekrar tekrar duyuyordum, kafamda silemediğim bir lanet gibi dönüp duruyorlardı.

Bunu Seraphina'yı üzmemek için yaptın, değil mi?

Arabaya bindiğimiz anda bunu sormuştu, beni yerimden söküp atmış ve çaresiz bırakmıştı. Öyle değildi. Alakasız bile yoktu. Ama onun öyle düşündüğü, benim sözlerim yüzünden çöküntüye uğradığı halde, Seraphina ile girdiği bir kavgada bir piyon olduğunu düşündüğü gerçeği, beni çığlık atmak istememe neden oldu.

Çenemi sıktım, direksiyonu sabit tuttum ve sürmeye devam ettim.

Daireye vardığımızda, motoru durdurdum ama koltuğumda kaldım, anahtarlar elimde ağırlaşmıştı. Maggie tek kelime etmeden dışarı çıktı. Beni beklemedi. Bana bakmadı bile.

Onu takip etmek için merdivenlere çıkmadan önce birkaç nefes egzersizi yaptım, ama göğsümdeki ağırlık her adımda daha da artıyordu.

Arkamdan kapıyı kapattığımda, sanki söylemediğimiz her şeyi kilitleyen bir kilit gibiydi. Daire loştu ve

Sessiz, gölgelerle ve olan biten her şeyin hayaletleriyle dolu. Gereğinden fazla güç kullanarak botlarımı çıkardım. Biri duvara çarptı. Umurumda değildi.

Maggie, aramıza bir bariyer koyarak doğrudan mutfağa doğru yürüdü. Hâlâ bana bakmıyordu.

Düşüncelerim hayal kırıklığı ve panikle doluydu ve kafamda Lucien'in sesi giderek daha yüksek bir yankı yapıyordu. *Maggie'yi bir an önce sahiplenmelisin.* O aptal zamanlayıcı, nasıl etkisiz hale getireceğimi bilmediğim bir bomba gibi tik tak ediyordu.

Ona söyleyemezdim. Söylersem, onu manipüle ettiğimi düşünecekti. Onu köşeye sıkıştırdığımı. Hiçbirinin gerçek olmadığını.

Onu kaybedemezdim.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek oturma odasında bir, iki kez dolaştım, sonra dönüp ona baktım, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

"Gerçekten *onun* için mi yaptığımı düşünüyorsun?" Sesim çok alçak, çok gergindi. "Onu kıskandırmak için mi?"

Maggie irkildi. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Ama masaya döndüğümüzde nasıl görüldüğünü biliyorum."

Bu, istediğimden daha fazla canımı yaktı. Haksız değildi. Ama bu, durumu adil hale getirmiyordu.

Çenemi sıkarak ona doğru adım attım. "Seraphina'yı kızdırmak için sana öyle dokunacağımı, sana öyle bakacağımı mı sanıyorsun?"

Kollarını kalkan gibi kavuşturdu. "Artık ne yaptığını bilmediğini düşünüyorum."

Sinirim kabardı. "Ciddi olamazsın." "Oh, çok ciddiym."

"*Bunu* taklit edeceğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdım. "*Drama* için sana ağzımı değdireceğimi mi sanıyorsun?"

"Bence sen yürüyen bir çelişkinsin Roman," diye karşılık verdi, gözleri parıldayarak. "Bir dakika önce bana sahte flört kurallarımızı hatırlatıp beni kaçış planın olarak kullanıyorsun, bir dakika sonra da sanki ben seninmişim gibi davranıyorsun. Hangisi doğru?"

Net bir cevabım yoktu. Tek sahip olduğum şey öfke, kafa karışıklığı ve ona bunu anlatmak için acı veren, tırmalayan bir ihtiyaçtı.

"Beni çok korkutuyorsun, sorun bu!"

Sessizliği bu sözler bozdu. İkimiz de donakaldık. Nefes nefeseydik. Gözlerimiz odanın iki ucunda, sanki bir kanyonun iki yakasında duruyormuşuz gibi birbirine kilitlendi.

Bana bakıyordu, dudakları aralanmış, göğsü çok hızlı inip kalkıyordu. "Az önce ne dedin?"

"Dedim ki," diye dişlerimi sıkarak, ona doğru bir adım daha attım, "beni çok korkutuyorsun."

Bu sefer sesimi yükseltmedim. Sözler orada asılı kaldı, çıplak, dürüst ve çirkin.

Çünkü doğruydu.

Onun bana hissettirdikleriyle ne yapacağımı bilmiyordum. Onu *isteyen* tarafımla ne yapacağımı bilmiyordum — sahte bir kız arkadaş olarak değil, Lucien'in eşleşme emrinden stratejik bir çıkış yolu olarak değil, sadece o olarak.

Maggie'ye ihtiyacım *vardı*.

Ona yaklaştım. O geri çekilmedi.

"Söyle," diye homurdandım. "Sen de hissetmediğini söyle." Dudakları açıldı, ama hiçbir şey çıkmadı.

Bu kadarı yeterliydi.

Mıknatıslar gibi birbirimize çarptık, dudaklarımız barıştan çok savaşa benzeyen bir öpücükle birbirine çarptı. Parmakları gömleğimin yakasına yapıştı, benimkiler ise belini buldu ve onu bana doğru çekti. Aramızda bir santim bile boşluk olmasına dayanamıyordum.

Kanepeye doğru sendeleyerek yürüdük, masanın köşesine çarptık, öpüşürken hala yarı tartışıyorduk. Hala gerginlik, ateş ve söylemek istemediğimiz şeyler içindeydik.

Maggie beni yere itti ve saçları dağınık, nefesi kesik kesik bir şekilde kucağıma oturdu.

Ona baktım, şaşkın ve inanamadan gülerек. "Demek artık işleri böyle hallediyoruz?"

Tek cevabı başka bir öpücük oldu. Şiddetli. Derin. Pervasız.

Düşünmedim. Nefes almadım. Ellerim cildini, elbisesinin eteğini buldu. Tamamen soyunmadık... zamanımız, yerimiz, sakinliğimiz yoktu. Her şey çok telaşlı, çok gergindi. Gömleğim açıktı. Sütyeni kenara itilmişti.

O sıcaktı, gerçekti ve kollarımdaydı, beni dünyaya bağlayan bir çapa gibiydi.

Bunun ne kadarının öfke, ne kadarının ihtiyaç olduğunu anlayamıyordum. Beni öptüğü için mi, yoksa *gitme* demenin başka bir yolunu bilmediği için mi, bilmiyordum. Belki ikisi de. Belki ikisi de değil.

Belki de tüm bu olay lanetlenmişti.

Ama o benim boynuma yapışıp, sanki kaybolacağımdan korkar gibi sırtıma sarıldığında, belki de bunun gerekli olmadığını düşündüm. Belki de bu, beni çok korkutsa bile işe yarayabilirdi. Birbirimizin kalbini sözlerimizle kırmayı nasıl durduracağımızı bilmesek bile.

Gerginlik, arzu ve söyleyemediğimiz sözlerle dolu bir karmaşa içinde kanepede birbirimize yaklaştık, uzuvlarımız birbirine dolandı ve açgözlülükle birbirine dokundu. Parmakları ensemdaki saçları kavradı ve ben alnımı alnına dayadım.

Ve kısa, nefes kesen bir saniye boyunca, düşünmeyi bıraktım ve sadece hissettim.

Sırt üstü uzandım, fırtınanın etkisiyle ciğerlerim hala fazla çalışıyordu

Göğsüm, kilometrelerce koşmuşum gibi inip kalkıyordu, ama ben hiç kıpırdamamıştım. Maggie bunu bana sadece ağzıyla ve birkaç acımasız gerçeikle yapmıştı.

Güneş ışığı omuzlarına çizgiler halinde düşüyordu, o benim üzerimde dururken, boğazının çukuruna ve belinin kıvrımına altın rengi bir ışık saçıyordu. Saçları dağınıktı, vahşi ve gözlerine düşüyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı, öpüşmekten, ısirmaktan ve bu gece onun için tam olarak kim olduğumu söylemekten hala pembeydi.

Bunu hak etmiyordum. Onu hak etmiyordum. Ama bu, onu hiç başka bir şeyi istemediğim kadar istememi engellemedi.

Kanepede aşağı kaydı, hareket ederken çıplak teninin ısısı benimkine değdi. Parmakları kot pantolonumun bel kısmının altına kayınca nefesimi tuttum. Elleri aceleci değildi. Nazik ama kararlıydı. Kot pantolonumu kalçalarımdan aşağı itti ve boxerımı çıkardı, parmak eklemleri penisimin alt kısmına tam da tüm vücudumu gerginleştirecek kadar baskı uygulayarak dokundu.

Ona baktım — yarı çaresiz, yarı yıkılmış halde — ve gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarını ayırmadı. Utanç yoktu. Tereddüt yoktu. Sadece sessiz bir yoğunluk vardı. Sanki bunu *istiyormuş* gibi. *Beni* istiyormuş gibi.

Ağzı bana dokunduğunda beynim sessizleşti.

Sanki sıcaklığın içine dalmış gibiydim. Dudakları yumuşaktı, yavaştı, ilk başta neredeyse alaycıydı, sanki tam olarak neyi sevdiğimi ve nasıl sevdiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi. Dili ucunu sürükledi, önce hafifçe, sonra kalçalarımı titretmeye yetecek kadar sabit ve kasıtlı bir şekilde. Bu his boğazımdan bir inilti çıkmasına neden oldu.

Elini bana doladı ve beni daha derine çekti, dili penisimin altındaki hassas noktaya bastırdı.

Dişlerimi sıktım. "Maggie..."

Dudaklarında benim adım her zaman beni mahvederdi. Ama dudaklarında *benim penisim*?

Bu tamamen farklı bir yıkımdı.

Yavaşça beni daha derine alırken yanakları çöktü. Emirken dili etrafımda dönüyordu, beni işlerken dudakları etrafımda sıkılaşıyordu. Her hareket daha yumuşaktı. Daha kendinden emin. Daha yıkıcı.

Düşünemiyordum. Konuşamıyordum. Kontrolü biraz olsun elinde tutabilmek için parmaklarımı kanepenin minderlerine gömdüm.

Kalçalarım izinsiz olarak kıpırdadı. O çekilmedi. Etrafımda inledi, sesi boğazından geçip omurgamdan aşağı bir deprem gibi titreşti.

"Tanrım," diye inledim, başım yastığa çarptı. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, çekmeden, sadece *ona* dokunmak için. Kendimi ona bağlamak için. "Beni öldüreceksin."

Durmadı. Aksine, daha da cesurlaştı, tek bir akıcı hareketle beni daha da içine aldı, burnu karnıma değiyordu. Nefesim kesildi, vücudumdaki her sinir bir işaret fişeği gibi parladı.

Ve yine de göz teması kurmaya devam etti.

Beni mahveden de bu oldu. Bunu yaparken beni *izledi*. Benim çöküşümü görmek istedi. Bunu görmesi *gerekiyordu*.

Ve ben ona istediğini verdim.

Uyluklarım titriyordu. Karın kaslarım gerildi. Dayanmaya, bunu uzatmaya çalışıyordum, *mücadele* ediyordum. Ama ağzının her kaygan, sıcak kayışı beni uçuruma daha da yaklaştırıyordu. Eli, ağzının

, tam doğru şekilde bükerek, beni tekrar içine çekerken diliyle mükemmel bir ritim tutturuyordu.

Bütün vücudum kilitlendi. "Maggie," diye inledim, artık çaresizdim.

Kalçalarım kanepeden kalktı, dudaklarımdan onun adı döküldü. Durmadı, geri çekilmedi.

Ve ben kırıldım. Sertçe.

Dünya, ağzının sıcaklığı, nefesinin sesi ve *onun* ezici hücumu ile daraldı. Zirveye ulaşmam şiddetli, muhteşem bir çarpışmayla gerçekleşti. Ben titreyene, mahvolana, göğsüm fırtınada koşmuş gibi inip kalkana kadar ağzını üzerimde tuttu.

Sonunda beni bıraktığında, dudakları şişmiş ve çenesi ıslak, yüzünde yine aynı okunamaz ifadeyle bana baktı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde çıplak hissettim.

Fiziksel olarak bitkin düştüğüm için değil, daha fazlasını istediğim için. Onun her şeyini. Her inatçı, ukala, dağınık saçlı santimini.

Çok geç kalmıştım.

Ve geri dönmek istemiyordum.

HALA ÇIPLAKTIM, battaniye kalçalarımı sarıyordu, göğsüm çıplaktı, nefesim zar zor düzelmeye başlamıştı. Kanepenin minderinde, birkaç dakika önce tırmaladığım yerden kalıcı bir çukur vardı ve bacaklarım biraz uyuşmuştu, ama umursamıyordum.

Maggie parlıyordu.

Gerçekten parlıyordu. Işıltılı, sihirli bir şekilde değil, ama yüzü kızarmış, harap olmuş, cildini saran yumuşak bir ışıkla, ona bakarken boğazımın düğümlenmesine neden olacak şekilde. Saçları başının etrafında kaosun bir halesi gibiydi, dudakları öpücük izleriyle doluydu.

Onun için kendimi kaybetmiştim. Ve geri dönmek bile istemiyordum.

Gözlerim boynunun eğimini, kumaşın altındaki kalçasının kıvrımını takip etti ve tek düşünebildiğim şey şuydu: *benim*. Bölgesel, baskıcı bir anlamda değil, daha çok sessiz, acı veren, *lütfe kal* bir şekilde, henüz nasıl ifade edeceğimi bilmediğim bir şekilde.

Tık. Tık. Tık.

Sanki biri yerden ateş etmiş gibi tüm vücudum gerildi.

Maggie'ye bir bakış attım, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Lütfen bana onun Doris olmadığını söyle."

Sanki gerçek dünyada yaşadığımızı, bu kanepede kurduğumuz duygusal ve cinsel sisin içinde yaşamadığımızı hatırlamış gibi gözlerinde panik belirdi.

Sessizce ama kesinlikle çığlık attı ve başını elbisesiyle örtüp hızla ayağa kalktı. Sessiz adımlarla kapıya doğru yürüdü. Ben battaniyenin altına daha da gömüldüm, sanki bu beni seksen yaşındaki ev sahibimizin beni taş a çevirmesinden koruyacakmış gibi.

Maggie kapıyı araladı. Nefesimi tuttum.

"Yüzün... *parlıyor*," dedi Doris, genellikle istenmeyen öğütler veya doğrudan tehditlerden önce kullandığı kuru, aldatıcı bir şekilde tarafsız ses tonuyla.

Maggie paniğe kapıldı ve kapıyı çarptı.

Benden hırıltılı, tüm vücudumu saran bir kahkaha çıktı. "Yüzde yüz parlak görünüyorsun. O kadının cadı radarı var. Muhtemelen koridordan seks kokusunu almış."

Maggie bana sert bir bakış attı, ama gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Bir kez daha kapı çalındı. Maggie inleyerek kapı kolunu tekrar tuttu ve yüzünü ve isteksizce omzunu gösterecek kadar kapıyı açtı. Doris, her zamanki gibi, hiç etkilenmemişti.

"Bunu kapının altına bırakacaktım," dedi Doris, mahkeme celbi gibi basılı bir broşürü elinde tutarak, "ama sesler duydum. Bununla ilgili olabileceğini düşündüm."

Odanın diğer ucunda Maggie'nin içten içe öldüğünü hissedebiliyordum.

"Fırın bozuldu. Isıtma birkaç gün çalışmayabilir. Özür dilerim."

Sonra dönüp, sanki on saniye içinde hem ilahi yargıyı *hem de* elektrik kesintisini haber vermiş gibi değilmişçesine bir sonraki daireye doğru yürüdü. Maggie, benim yapabileceğimden daha fazla haysiyetle kapıyı kapattı. Broşürü bulaşıcıymış gibi iki parmağıyla tuttu.

"Isıtıcı bozulmuş," diye mırıldandı, okurken. "Bina genelinde bakım gecikmesi. Talep üzerine geçici taşınabilir üniteler sağlanacaktır. Sıcak giyinin. Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz."

Dramatik bir şekilde inledim. "Harika. Önce *senin* yüzünden neredeyse yanıyordum, şimdi de ısıtıcı bozuldu mu? Bu bina sağlık açısından tehlike arz ediyor."

Broşüre baktı. "Neden mesaj atmadı ki?"

"Çünkü Doris analog bir insan. Muhtemelen telefonların ruh kapıları olduğunu düşünüyor."

Bana yorgunluk ve eğlence arasında bir ifadeyle baktı. O bakışı çok sevdim.

"Oda arkadaşı anlaşmasına göre," dedim ciddiyetle, "ben çıplak ve savunmasız durumdayken kapıyı açmadan önce beni *uyarmalısın*."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Battaniyeyi belime daha sıkı sardım. "Evet. Dördüncü alt bölüm. Mahremiyet Maddesi. En az üç maddeyi ihlal ettin."

"Üç mü?"

"En az üç." Oturup, bir kafir gibi sııttım. "Bu en az üç kucaklaşma demek. Ve bir özür muffin. Tam boy. Tarçınlı."

Gözlerini kısarak baktı, ama dudakları seğirdi. "*Gerçekten* sayıyor musun?"

"Bir hesap tablom var."

Bu bana kahkahasını kazandırdı. Kafasını salladı ve yanımdaki kanepenin koluna uzandı, elbisesi yukarı kayd ve fırından çıktıktan sonra şikayetlerime odaklanmamı *çok* zorlaştıran bir parça uyluk ortaya çıktı.

"Tanrım, sen çok saçmasın," diye mırıldandı. "Ben çok eğlenceliyim."

"Sen bir şeysin, tamam."

Omuzu omzuma değdi ve ben elimi onun dizine koydum. Baş, sanki bunu haftalarca değil yıllardır yapıyormuşuz gibi hafifçe benimkine yaslandı. Sanki o hep bu daireye aitmiş gibi, çıplak ayakla, kızarmış yüzle ve gülümsemelerini saklayarak.

Pencerenin dışında rüzgâr caddede uluyordu. İçeride ise sessiz ve rahattı. Bu da beni çok korkuttu.

Çünkü ona baktıkça, rol yapmadığımı fark ettim. Ve o da bana baktığı anda?

Onun da rol yapmadığını anladım.

Yüksek sesle söylemedim, ama kelimelerin göğsümün altında bir yerde kıvrıldığını, serbest kalmak için beklediğini hissedebiliyordum.

Kal.

Kaçma.

Lütfen bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi davranacağımız bir an olmasın.

"Üşüdün mü?" diye sordu

Maggie. Kafamı salladım.

Ama evet, donuyordum — ısıdan değil, çok hızlı hareket edersem veya çok fazla konuşursam tüm bunların yok olacağından korktuğum için.

Battaniyeyi daha yukarı çektim, ona yeterince yaklaşarak fısıldadım: "Oda arkadaşı anlaşmasına göre bana bir muffin borçlusun."

Gülümsedi.

O gülümsemeyle günlerce yaşayabilirdim.

Bölüm 19

Maggie

Üç kat giyinmişim ama yine de üşümeden kurtulamıyordum. Dairede, sadece cildinizi ısırmakla kalmayıp, kemiklerinizin içine girmeye çalışır gibi derinlere yerleşen keskin bir soğuk vardı. Aldığım her nefes buharlaşıyordu. Her uzvum ağırlaşmıştı.

Tek ısıtıcı yatak yanında uğultuyla çalışıyordu, yumuşak turuncu ışığı dünyayı küle dönmüş gibi gösteriyordu.

Roman onu almam için ısrar etmişti.

Ve ısrar etti derken, "Ben böyle öleceğim, Maggie. Yalnız. Mutsuz. Trajik. Hikayemi anlat" dediğini ve sonra ben pes edip ısıtıcıyı odama sürükleyene kadar koridorda dramatik bir şekilde yere yığıldığını kastettim.

Artık Roman'dan daha sıcaktım. Ve yalnızdım.

Uykuya dalmaya başlamıştım, rüyaların gerçeğe dönüştüğü o ucsuz bucaksız boşlukta, arkamda yatağın çöktüğünü hissettim. Çam ve ten kokusu ve inkar edilemez bir şekilde Roman'a ait bir koku aldım. Tanıdık bir kokuydu. Sakinleştirici. Ve beni ısıtıcıdan daha hızlı ısıttı.

"Umarım sakıncası yoktur," diye mırıldandı, sesi soğuktan ve yorgunluktan titriyordu. "Ama ben donarak öleceğim. Seninle birlikte burada uyuyabilir miyim?"

Cevap verecek vaktim olmadı. Sanki benimle yatak paylaşmak her zaman mantıklı bir sonraki adımmış gibi, çoktan battaniyenin yarısına girmişti. Çıplak göğsü sırtıma değdi ve birdenbire soğuk artık benim için en önemli sorun olmaktan çıktı.

Onun sıcaklığı anında içimi kapladı. Arkamda yerini değiştirdi, battaniyeyi ikimizin üzerine daha fazla çekti, sonra bir kolunu belime doladı. Sıkı değil. Zorlayıcı değil. Sadece *oradaydı*.

Ama evet, oradaydı.

Onun eski tişörtlerinden birini giyiyordum — giysileri gizemli bir şekilde benim çamaşırlarımla karışıyordu. Sütyen giymemiştim. Sadece iç çamaşırı ve onun kokusunu taşıyan bu yıpranmış pamuklu tişört vardı. Nefesi enseme ısıtıyordu. Her nefes alışında göğsü omurgama baskı yapıyordu. Onu hissedebiliyordum — *tüm* vücudunu — sırtımda soğuktan kaynaklanmayan bir titremeye neden olacak kadar yakın.

Kendime bunun sorun olmadığını söyledim. Sadece ısınmaya çalışıyorduk.

Ama parmakları sanki hep orada olmuş gibi nazikçe belime yayılmıştı. Sanki vücudum, rahatsız etmekten korktuğu ama dokunmaktan kendini alamadığı tanıdık bir yermiş gibi.

Hafifçe kıpırdadım. Aramızdaki son birkaç santimi kapatacak kadar.

O hareketsiz kaldı.

Ben de öyle.

Sıfırlama düğmesi olmayan tehlikeli bir oyun oynuyorduk ve ben durmak istemiyordum.

Eli yavaş ve kararlı bir şekilde hareket etti, gömleğimin kumaşı üzerinde kaydı — *onun* gömleği — eteği kalçama değene kadar aşağıya doğru. Parmak uçları kenarın altından kaydı, çıplak tenimde sıcaklığını hissettim. Titreyerek nefes verdim.

Dudakları kulağıma değdi. "Durmamı söyle."

Söylemedim. Söyleyemedim. Bunun yerine, ona dönerek yüzümü ona çevirdim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onun da hissedebileceğinden emindim. Gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu — yumuşak, ciddi, bekleyen. Bana vazgeçme şansı veriyordu.

Bu kadarı yeterliydi.

Aynı anda hareket ettik, birbirimize çarptık, ağızlarımız aç, beceriksiz ve mükemmeldi. Pürüzsüz değildi. Koreografisi yoktu. Ama çaresizdi ve Tanrım, gerçektir.

Sanki açlıktan ölmüş gibi, sonunda ona kendimi verdiğime inanamıyormuş gibi beni öptü. Parmaklarım saçlarına dolandı, ağızma inlemesi için yeterince çektim. Elleri omurgamdan aşağı kaydı, aramızda bir santim boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti.

Sabırsızlıkla onun eşofmanının bel kısmını çektim. Öpüşmeyi, sadece gömleğimi başımdan çıkarmak için kesintiye uğrattı, gözleri her santimimi ezberlermişçesine üzerimde dolaştı. Avuç içleri kaburgalarımı okşadı

kaburgalarımı okşadı, başparmakları göğüslerimin yanlarını okşadıktan sonra aşağıya doğru kaydı. Kalçamı kavradığında, düşünmeden ona doğru eğildim.

Kollarımız ve battaniyelerle karışık bir şekilde, incelik ve duraklama olmadan birbirimizi soyduk, ta ki çıplak kalana kadar, tenimiz tenimize değene kadar.

Aramızda sadece ateşten başka bir şey kalmayana kadar.

Sanki çıkardığım her sesi tatmak istercesine beni öptü ve sanki tapınmaya değer bir şeymişim gibi çenemi avuçladı. Parmakları uyluklarımın arasına girip, yavaşça, müstehcen dairesel hareketlerle beni okşarken, ben de onun dokunuşuna kendimi kaptırarak inledim.

"Benim için çoktan ıslandın," diye fısıldadı boynuma, sesi arzuyla doluydu. "Sen de bunu istiyordun, değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim. "Tanrım, evet."

Beni hizaladı, gözleri gözlerime kilitlendi ve içime girdiğinde ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Sırtım kavislendi, bacaklarım belini sardı ve onun adını inleyerek haykırdım.

"Tanrım, Maggie..." Sesi bozulmuştu, sanki kendini zor tutuyor gibiydi. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Yavaş ve derin bir şekilde başladı, sanki içimdeki her santimetreyi haritalandırıyormuş gibi. Her itişinde nefesim kesildi ve tırnaklarımı sırtına geçirdim. Kalçalarımı ona doğru kaldırdığımda inledi ve tempo değişti — artık daha hızlı, daha sert, sanki kendini durduramıyormuş gibi.

"Aynen böyle," diye övdü, nefes nefese ağzımı öperek. "Al beni... işte böyle. Benim mükemmel kızım."

Sözler ağzımdan dökülene kadar yalvardığımı fark etmemiştim —onun adı, lütfen, daha fazla—tekrar tekrar. Ağzı tekrar ağzımı kapattı, her sesi yutarken elini aramıza kaydırıp klitorisimi okşadı.

"Benim için boşal, bebeğim," diye ısrar etti, alını alnıma bastırarak. "Senin üzerimde parçalandığını hissetmek istiyorum."

Bütün vücudum gerildi ve titredi. Zevk o kadar hızlı içimi kapladı ki nefesim kesildi. Paramparça oldum, duvarlarım onun etrafında sıkışırken çığlık attım, dudaklarından bir küfür kopardı.

O pes etmedi, orgazmım boyunca içime girmeye devam etti, ta ki aniden çekilip beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirene kadar. Ne olduğunu anlamaya bile zamanım olmadan, tekrar içime girdi, daha derine ve daha sertçe, beni yastığa çığlık attıran noktaya vurarak.

"Siktir, evet," diye inledim, ona doğru iterek. "Tam orası..."

"Açgözlü kız," diye homurdandı, kalçalarımı kavrayarak. Onun bırakmasını hiç istemedim. "Beni kendimden geçireceksin."

Vücudumuz birbirine çarptı, ses kirli ve bağımlılık yapıcıydı. Elini uzattı ve başparmağını klitorisime bastırdı, bu his beni ikinci kez orgazma ulaştırdı.

Bu onu mahvetti. Derin bir şekilde içeri girdi, adımı bir dua gibi inleyerek, sert bir şekilde boşaldı, beni kendine sıkıca tutarken içimde nabız gibi atıyordu.

Yan yana, çarşafların içine yığıldık, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kolunu bana doladı.

"Buraya geldiğimde sana öyle dokunmayacaktım," dedi boğuk bir sesle, dudakları saçlarımı okşayarak. "Yemin ederim dokunmayacaktım."

"Ben istedim," diye fısıldadım, hala sersemlemiş, hala onun solan yankısı etrafında titreşirken.

Gülüştü, tenime karşı alçak ve sıcaktı. "İyi."

Orada, cildimiz nemli, köşede bir yerlerde ısıtıcı uğultusu eşliğinde uzandık. Ama ihtiyacım olan tüm sıcaklık zaten beni sarmıştı.

Rahatlamaya başladım, kaslarım gevşedi, zihnim sakinleşti. Roman'ın nefes alıp verme ritmi benimkine uyum sağlamıştı, yavaş ve düzenliydi, sanki bedenlerimiz sonunda dinlenmemize izin verdiğine karar vermiş gibi.

Kolu belime dolanmıştı, en iyi şekilde ağırdı, beni kendisine bağlamıştı. Göğsü sırtıma bastırıyordu, her yükselip alçalması, yalnız olmadığımı fısıldayan bir güvenceydi. İstenildiğimi.

Yumuşak bir iç çekişle, parmaklarım battaniyeyi kavradı.

Sonra gök gürültüsü patladı, keskin ve ani, sanki gökyüzünde bir kırbaç çırpılmış gibi, ve tüm vücudum sarsıldı. Nefesim boğazımda takıldı. Her kasım tekrar gerildi. Gözlerim birden açıldı, panik omurgamdan yukarı doğru yayılırken karanlığa bakakaldım.

Bu mantıklı değildi. Hiçbir zaman mantıklı olmamıştı. Ama fırtınalar beni her zaman aynı şekilde etkilerdi. Gürültü. Baskı. Durduramayacağın bir şeyin geldiği hissi.

Roman, ben konuşmadan önce değışikliğı hissetmiş gibi, anında kollarını sıktı. Eli, beni tutmak için değil, yalnız olmadığını hatırlatmak için yavaş ve kararlı bir şekilde yan tarafıma doğru kaydı. Göğsü sırtıma daha da yaklaştı. Başını eğdiğinde, boynumun arkasında sakallarının yumuşak dokunuşunu hissettim.

"Ben yanıdayım," diye fısıldadı, sesi derin ve sessizdi, sanki gecenin kendisine aitmiş gibi. "Güvendesin."

Boğazım yandı. Cevap vermedim.

Ona döndüm, yüzümü göğsüne gömdüm ve onun kokusu -çam, sıcaklık, cildine yapışan o hafif dumanlı koku- beni sarana kadar, dışarıdaki gürültü o kadar da yüksek gelmedi.

Eli omzuma kaydı ve beni çok sıkmadan bana yakın tuttu. Sanki "Güvendesin" demek için yeterliydi.

Ve birkaç saniye boyunca, neredeyse buna inandım. Ama rahatlığın altında, bir yerlerde, bir şüphe kıvılcımı belirdi.

O böyle çok *gerçekçi* geliyordu. Çok yakın, sıcak ve... *burada*. Kendimi buna kaptırmak istedim. Bunun bir anlamı olduğuna inanmak istedim. Bu bağın gerçek olduğunu düşünmenin delilik olmadığına inanmak istedim.

Ama zihnimin derinliklerindeki ses, çocukluğumdan beri beni takip eden ses, henüz benimle işini bitirmemişti.

Ne yapıyorsun, Maggie? Neden onun seni gördüğünü düşünmene izin veriyorsun?

O Roman Velasquez. Kasvetli, dramatik, doğaüstü bir kaos ve çekicilik gücü, rakip şekil değıştirenlerle kavga eden ve tek bir kaş kaldırışıyla kızları kızartan biri. Eski rekabetlerin, güç oyunlarının ve sürü politikalarının dünyasında yaşıyor.

Peki ya sen? Sen normalsin. Sıkıcısın. Fırtına sırasında battaniyenin altına saklanan, kapıların çarpmasıyla hala irkilen, söylediğı her şeyi üç kez düşünmeden ağzından çıkarmayan kız.

Onun gibi biri senin gibi birinden ne isteyebilir ki?

Yutkundum. Yanağım onun cildine yapışmıştı ve kalbinin yumuşak, düzenli atışlarını duyabiliyordum. Her şey çok mükemmeldi. Çok kırılgandı.

Bunun gerçek olduğuna inanırsam ve öyle değilse, nasıl toparlanacağımı bilmiyordum.

Ama sonra Roman'ın eli omurgamdan aŗađı doğru kaydı. Nazikçe. Güven verici bir şekilde. Sanki vücudu, onun hiç sesli olarak söylemediği şeyleri söylemeye alıŗıyormuŗ gibi.

Beni nasıl savunduğunu dŗndm. *O benim hayatımın aŗkı.* Seraphina'ya sanki onu sorgulamaya cesaret ediyormuŗ gibi bakıŗlarını diktiği anı. Beni o kŗeye çekip gözlerimin içine bakarak iyi olup olmadığımı sorduğu anı.

ŗphelerimi bastırdım, zihnimin kenarına sürüklendiler ve ulaŗılamaz hale geldiler. Bu gece her şeyi özemezdim. İstemiyordum da.

Onun kollarında böyle sarılmıŗken olmazdı. Dıŗarıda fırtına koparken, vücudu benimkine sıcak sıcak yapıŗmıŗken ve baŗparmađı omzumun kıvrımını okŗarken, sanki denese bile bana dokunmaktan kendini alamıyormuŗ gibi.

Titrek bir nefes verdim ve Roman beni biraz daha sıkı tuttu. "Ben yanındayım," dedi yine, bu sefer daha sessizce. Bir söz gibi. Ona inandım. Sadece bu gece için, ona inanmaya karar verdim.

Gözlerimi kapattım ve kalp atıŗlarının sesinin beni uykuya götürmesine izin verdim. Yalnız hissetmiyordum.

Güvende ve istenildiğimi hissettim.

Sonunda uyku beni ele geçirdiğinde, belki de hep buraya ait olduğumu dŗnmeye baŗladım.

Sıcaklıkla sarılmıŗ. Kaosa karŗı kıvrılmıŗ.

Geri alamayacağım bir şeye sessizce dŗyordum.

Bölüm 20

Roman

Ertesi gün, Lucien'in sabahın üçünde uydurduğu son kaprisinden ziyade, kraliyet düğünü veya kutsal bir tören haberini ileten bir mektup geldi. Kalın, krem rengi parşömen, kenarları yaldızlı, gerçek mumla mühürlenmişti. Sanki San Francisco'da kira kontrollü bir dairede değil de, ortaçağ fantezisinde yaşıyormuşuz gibi, koyu kırmızıya bir kurt başı damgalanmıştı.

Koşudan döndüğümde, Maggie hiç tereddüt etmeden mektubu açıyordu. Uyluklarını örten tişörtümü giymiş, saçları uykudan dolayı hala dağınıktı. Bana, kendi yansımamdan daha iyi tanıdığım o şüphe ve eğlence karışımı bakışla baktı.

"Patronun bize Hogwarts postası göndermiş," dedi, kağıdı patlayacakmış gibi tutarak.

Bir şişe su aldım, açtım ve Lucien'in bu sefer ne hayal ettiğini öğrenmeden önce uzun bir yudum aldım. "Ne yazıyor?"

Maggie, Kentucky Derby'deki spiker gibi abartılı resmi bir ses tonuyla yüksek sesle okudu. "Velasquez Bekar/Bekarlar Birliği Yarışması'na, geleneksel bir bağ kurma ve kutlama törenine davetlisiniz. Arkadaşlık, rekabet ve mistik kutsamalarla dolu bir öğleden sonra için lütfen hazır bulunuz."

Bir ara durdu ve parşömenin üstünden bana baktı. "Roman. Altında bir arma var. *Parlak*."

İnleyerek yüzümü ovuşturdum. "Lucien'in Pinterest'i indirmesine izin vermenin bir hata olduğunu biliyordum."

Maggie, mektubu parmaklarında sallayarak tezgaha yaslandı ve burnunu çekti. "Yemin ederim, bu adam bize birlik mumunu ya da çiftlerin vizyon panosunu yaptırmaya çalışırsa, ben yokum."

Düşünmeden kolumu beline doladım. Artık aramızda olan şey buydu. Dokunmak doğal bir şey haline gelmişti. Vücudum, ona yakın olmak istemiyormuş gibi davranmaktan vazgeçmişti. O da kasılmadı ya da geri çekilmedi. Tanrım, bana mükemmel uyuyordu, sanki o da benim için yaratılmış gibiydi. Belki de öyleydi. Tanrım, yardım et, belki de öyleydi. Zamanın hızla geçtiğini unutmamıştım ve hala Maggie'ye hızlanan hak talebini nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyordu. Ya da daha iyisi, bundan tamamen kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Yutkundum.

Başını geriye eğip bana baktı, ağzı bir sırtışa dönüştü. O sırtış, ilk günden beri beni mahvetmişti.

"Gidiyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Gidiyoruz." Tabii ki gidiyorduk, diye iç geçirdim. Kimse Lucien'e hayır demezdi, özellikle de "sürü geleneği" ve "birliğin kutsaması" gibi ifadeler kullandığında.

Birkaç saat sonra malikaneye vardık, sadece yarışma kıyafeti olarak tanımlanabilecek giysiler giymiştik. Maggie siyah tayt, botlar ve vücudumu garip hissettiren kısa bir ceket giymişti, saçları yarısı yukarıda, sanki kazara öyle olmuş gibi görünüyordu ama ben bunun öyle olmadığını çok iyi biliyordum. Ben ise kot pantolon, Henley tişört ve deri ceket giymiştim.

Lucien merdivenlerin başında bizi karşıladı, sanki lanet olası Olimpiyatları düzenleyecekmiş gibi gülümsüyordu. Arkasında, kadifeyle kaplı bir kaide üzerinde, devasa bir kupa güneşte parılıyordu. Elbette özel yapımdı. Gümüşten oyulmuş, pençeleri birbirine kenetlenmiş iki kurt, sanki bir aşk romanının kapağında gibi birbirlerine bakıyorlardı.

"Ah, parlak çiftimiz!" Lucien, sanki savaştan dönmüşüz gibi kollarını açtı. "Velasquez Birliği Hazine Avı'na hoş geldiniz! Her görevi tamamlayıp malikaneye ilk dönen çift kazanır. Kazananlar, benim kişisel mistik bereketim

ve San Francisco'nun en iyi zanaatkarları tarafından dövülmüş bu muhteşem kupayı kazanacak. Tüm ipuçları aynı, ancak bunları alacağınız sıra her çift için rastgele olacak. Her seferinde sadece bir ipucu alacaksınız ve bir sonraki ipucunu almak için her konumda bir fotoğraf çekmeniz gerekecek."

Maggie kaşlarını kaldırdı ve kupayı işaret etti. "Bunu sadece bunun için yaptırdın, değil mi?"

Lucien göz kırptı. "Aşk için sanat eseri sipariş edemiyorsam, alfa olmanın ne anlamı var?"

İnlememi zorla bastırdım. "Lucien..."

O, o imkansız gücüyle omzuma vurdu. Lucien, dünyaya gösterdiği o cilalı, dramatik figürden ibaret değildi. Tanıdığım çoğu kurttan daha cesurdu. "Bana sonra teşekkür edeceksin, Romanus. Şimdi. Çiftler, toplanın!"

Avlu çiftlerle doldu — gerçek eşler, yeni bağlar, Lucien'in muhtemelen zorla katılımını sağladığı birkaç umutlu çift. Seraphina bile yeni partneri Dwight ile oradaydı. Herkes gülüyor ve heyecanlıydı. Güneş parlaktı ve havada Körfez'den gelen deniz tuzu kokusu keskin bir şekilde hissediliyordu.

Maggie bana yaslandı, ben de kolumu ona doladım, dudaklarımı saçlarına bastırıp derin bir nefes aldım. Vanilya kokuyordu ve ne derse desin, her zaman kullandığı kolonyamın hafif kokusu da vardı. Tanrım, ben bittim.

Lucien, füze fırlatacakmış gibi telefonunu havaya kaldırdı. "Av başlasın," diyerek ekranı dokundu.

Telefonlarımız aynı anda çaldı. İpuçları, dijital sarmaşıklarla çerçevelenmiş altın rengi harflerle kayan bir yazıyla ekrana geldi. Uygulama, sanki kralın gelişini duyuruyormuş gibi bir trompet sesi bile çaldı.

"Onu telefonumdan engellemem gerek," diye mırıldandım, Maggie de hafifçe güldü.

İlk ipucunu okumaya yeni başlamıştık ki alarm rahat havayı bozdu. Bir uluma — eğlenceli değil, gösterinin bir parçası değil. Uyarı.

Vücudumdaki her kas gerildi. Sohbet kesildi, yerine kırık cam kadar keskin bir sessizlik geldi.

Lucien dönüştü. Vücudu değil, kurda dönüşmedi, ama enerjisi değişti. Neşeli ev sahibi, brunchların ve Pinterest panolarının alfa erkeği yok olmuştu. Bu, zirveye tırmanan ve kimsenin yüksek sesle konuşmadığı şeylerle bizi güvende tutan alfa erkeğiydi. Duruşu düzeldi, gözleri çelik gibi sertleşti, sesi gök gürültüsü gibi çatladı.

"Romanus, içeri gir. Onu güvenli bir yere götür. Hemen. Sonra burada buluşuruz." Bakışları, çoktan arkasına dizilmiş olan adamlarına çevrildi. "Güney sınırı. Haydutlar. Ben söylemeden kimse harekete geçmesin. Önce arabuluculuk yapmaya çalışacağız."

Maggie konuşmaya başladı, ama ben onu kapıya doğru çekiyordum bile.

"Roman," dedi, nefesi kesilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Sorun yok." Sesim hissettiğimden daha sakin çıkmıştı. "Lucien halleder."

Ama kalbim çarpıyordu çünkü onun içindeki ikiyüzlülüğü biliyordum — çelenkler ve büyüdü ganimetlerle dolu adam, çizgisini aşan herkesi yok edecek kadar keskin pençeleri olan koruyucu. Lucien her şeyde aşırıydı. Ve şu anda, Tanrıya şükür, tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Maggie, eski büyülerle dolu ve Lucien'in satın alabileceği, pazarlık edebileceği veya kanını akıtarak var edebileceği her türlü koruyucu kalkanla güçlendirilmiş kalın duvarların arkasına girene kadar hareket etmeyi bırakmadım. Elini tüm yol boyunca benim elimde tuttu, parmakları sıkıca kavradı. Tartışmadı, soru sormadı. Yüzümden bunun Lucien'in abartılı törenlerinden veya çiftleşme oyunlarından biri olmadığını anlayabilmişti. Bu gerçektir.

Lucien'in iç odalarına açılan, duvarları gümüş telkari ve gizli koruma sembolleriyle süslenmiş ağır meşe kapıya ulaştık. Kalbim çarparken ona döndüm.

"Mags, burada kal. Arkamdan kapıyı kilitle." Başparmağımla yanağını okşadım ve bir anlığına onun sıcaklığına kendimi kaptırdım. "Ben ve Lucien dışında kimseye kapıyı açma. Tamam mı?"

Gözleri keskin ve endişeli bir şekilde benimkileri aradı, ama başını salladı. "Tamam. Dikkatli ol."

Söylemek istediklerimi söyleyecek vaktim yoktu: Onun bana gösterdiği ilgiyi hak ettiğimden emin olmadığımı, ona zarar vermeye çalışan herkesi paramparça edeceğimi. Bunun yerine, yanağına bir öpücük kondurdum, döndüm ve koştum.

Sürü arazisi önümde uzanıyordu, hava gerginlikle titriyordu. İçimdeki her içgüdü canlanmıştı: kurt, koruyucu, asker olan tarafım. Güneş batmaya başlamış, ağaçların arasından uzun altın çizgiler oluşturuyordu, rüzgâr çam kokusu ve daha karanlık bir koku taşıyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Lucien'in beklediği avlunun kenarına ulaştım. Yanında, birlikte kan döktüğüm, birlikte savaştığım, bazı günler kendimden daha çok güvendiğim adamlar duruyordu. Lucien, onlara katıldığımda bana bakmadı. Bakışları ağaçların çizgisine kilitlenmişti, vücudu güçle titriyordu.

Giysilerimizi sessizce bir ağacın yanına sakladık. Tek vücut gibi hareket ettik, sözsüz ve tereddütsüz. Kurtum, bir sıcaklık ve içgüdü dalgasıyla serbest kaldı, duyularım keskinleşti, dünya netleşti. Orman artık sadece ağaçlar ve topraktan ibaret değildi. Bir bölgeydi. Evimdi. Ve biri buraya izinsiz girmeye cüret etmişti.

Lucien'in kurdu, erimiş çelik gibi parlayan gözleri olan, gümüş ve gece yarısı rengine devasa bir canavardı. O saldırıyı yönlendirirken, geri kalanımız onu çevreledik, pençelerimizle toprağı dövdük, serin akşam havasında nefesimiz sıcak ve vahşiydi. Kimsenin izinsiz geçmemesi gereken sınır boyunca, sihirli koruma kalkanları görünene kadar koştuk.

Ve yine de, biri geçmişti.

Haydut, koruma duvarlarının çizgisinde, çatlağın hemen ötesinde duruyordu, tekrar dik duruyordu, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi, çoktan insan formuna dönmüştü. Uzun boylu, sıırım gibi biriydi ve bize sıırıyordu. Çıplak vücudu çamurla kaplıydı, çıplak ayakları sanki orası ona aitmiş gibi yere basıyordu.

Lucien, davetsiz misafirle konuşmak için insan formuna geri döndü, vücudu öfkeden kabarmış ve heybetliydi. Sesi alçak ama ölümcül bir tondaydı. "Benim topraklarıma izinsiz girdin. Amacını söyle ya da merhamet dile."

Haydut yere tükürdü. "İzinsiz girenleri istemiyorsan, belki de daha iyi koruma önlemleri almalısın. Belli ki, güç eksikliği var. Alfa'n çok zayıf olmalı."

Derin, tehlikeli bir hırıltı sıramızdan yankılandı, gece havasında bir vaat gibi yayıldı. Etrafımdaki tüm kurtlar gerildi, tüyleri diken diken oldu, kalın kürklerinin altında kasları gerildi. Dudaklarım dişlerimin üzerine çekildi, durduramadan bir hırıltı çıktı. Haydutun kokusu burnuma çarptı: kibir, meydan okuma, henüz dökülmemiş kanın kokusu. Meydan okuma kokuyordu, kendisine ait olmayanı alabileceklerine inanan aptalların ona aşılacağı çarpık bir ideoloji kokuyordu. Ve biz, bunun bedelinin ne olacağını ona hatırlatmak için buradaydık.

Lucien, her santimetresiyle bir alfa gibi öne çıktı. İstilacıya dik dik baktı, aralarındaki hava tehditlerle doluydu. Haydut hala insan formundaydı, sanki ölümün nefesinin ensesinde olduğunu hissetmiyormuş gibi sırtmaya devam ediyordu.

Lucien'in sesi gerginliği kesip attı, alçak ve ölümcül, kazandığı her savaşın, kanını döktüğü her sürü arkadaşının otoritesini taşıyordu. "Ömrünün sonuna gelmiş bir adam için büyük konuşuyorsun."

Serseri güldü, boş ve mizahsız bir sesle. "Elinden geldiğince tahtının tadını çıkar, Alfa. Yaklaşan sürüler var, onu altından çekip alacaklar. Tüm gücün, tüm kuralların anlamsız. Sen ve evcil hayvanların neyin vurduğunu bileceksiniz."

Hepsi bu kadardı. Lucien ona verdiği tek şans buydu.

Lucien tereddüt etmeden dönüşüm geçirdi. Dönüşüm, güzelliği ile acımasızdı — kemikler kırılıyor, etler yerini tüylere bırakıyor, eller pençelere dönüşüyordu. Dönüşüm o kadar hızlı ve kusursuzdu ki, nefesim kesildi. Kurt, gümüş rengi ve öfkenin vücut bulmuş haliyle ileri atıldı.

Haydut tepki verecek zaman bile bulamadı. Dört ayak üstüne çöktü, vücudu büküldü, havayı çatırtı ve patlama sesleri doldurdu. Kurt formu daha zayıf, daha koyu ve daha hızlıydı, ama yeterince hızlı değildi. Lucien, dönüşümü tamamlanmadan üzerine atladı. Fırtına gibi, tüm kas gücü ve öfkesiyle ona vurdu ve haydutu yere yapıştırdı. Çarpma sesi, kemik, toprak ve kıkırdakların ıslak çıtırtısı ağaçlar arasında yankılandı.

Birbirlerine saldırdılar, kürk ve dişler bulanık bir görüntü oluşturdu, pençeler kesiyor, çeneler ısırıyordu. Haydut savaştı, ama Lucien' 'in acımasızlığına karşı koyamadı. His jaws found the rogue's scruff, his

omzunu, yanını ısırdı — her ısırık bir uyarı, her vuruş ölçölüydü. Onu öldürmedi, ama izini bıraktı. Kan yere sıçradı.

Haydut yüksek, kesik bir çığlık attı. Lucien'in ağırlığı altında vücudu gevşedi, kuyruğu kıvrıldı, kulakları kafatasına yapıştı. "*Merhamet,*" diye haykırdı. "*Merhamet, lütfen...*"

Lucien hemen bırakmadı. Haydutu yerde tuttu, dişlerini boyun ile omuzun birleştiği yumuşak yere geçirdi, onu öldürmek için bir nefes kaldı. Hırıltısı zeminde, göğsümde, nöbet tutan her kurdun kemiklerinde titreşti. Sonunda onu bıraktığında, haydut titreyerek, sızlanarak, karnı yere değecek şekilde yere yığıldı.

Lucien insan formuna geri döndü, buruşuk kurtun üzerinde dikilip, gözleri alev alev yanıyordu. Haydutun ensesini yakaladı, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu dik bir şekilde kaldırdı ve kulağına hırladı. "Geri dön. Seni gönderenin yanına sürün. Burada bulduklarını anlat. Bu toprakların benim olduğunu söyle. Sürümü dişlerimle, pençelerimle ve ateşle koruduğumu söyle. Bir daha gelirlerse merhamet görmeyecekler. Ölüm görecekler."

Haydut kaçmak için çaresizce mücadele ediyordu. Sınırı geçip, topallayarak, kan izleri bırakarak, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp gecenin karanlığında kayboldu. Onun kokusu sadece bir anı olana kadar, rüzgâr onun korkaklığının son izlerini silene kadar orada kaldık. Orman sessizleşti, yıldızlar parlak bir şekilde gökyüzünde parlıyordu, dünya nefesini tutmuştu.

Lucien döndü, yüzü taş gibi sert, göğsü inip kalkıyor, elleri kanla lekeliydi. Bakışları üzerimizde dolaştı ve hiçbir söze gerek yoktu. Yasa uygulanmıştı. Sınır çizilmişti. Bir daha meydan okunmayacaktık. Sonuçsuz kalmayacaktı.

Birlikte geri çekildik, kemik ve sinirlerin sesi havada yankılandı. Adrenalin hala damarlarımda dolaşıyordu, kurt derimin hemen altında, hazır, bekliyordu. Ama Lucien'in sakinliği hepimizi sardı, bizi sakinleştirdi. Sessizce giysilerimizi giydik, herkes hazır olana kadar bekledik ve sonra ayrıldık.

Malikaneye geri dönmeye başladığımızda, düşüncelerim dönüp duruyordu.

Lucien, saçma sapan ödül komisyonları, büyümlü çöpçü uygulamaları, brunch ve çelenklere olan takıntısıyla, *çok*

fazlaydı. Kendi iyiliği için fazla gürültülü, fazla dramatik, fazla duygusaldı. Ama bu, onun özüydü. Kimsenin ona gerçekten karşı gelmeye cesaret edememesinin nedeni buydu. Bizim sorgusuz sualsiz onu takip etmemizin nedeni buydu. Kendi adamlarını tehdit eden herkesi parçalayacak alfa. Sürüsüne zarar gelmesine izin vermeden önce kendi kanını akıtacak koruyucu.

Ve ağaçların arasından geçerken, aklıma Maggie geldi. Kahkahası, sıcaklığı. Onu sahip olduğum her şeyle koruyacaktım. Tıpkı Lucien gibi. Tıpkı ailem gibi.

Çünkü artık biz öyleydik. Ve kimsenin bunu bizden almasına izin vermeden önce, cenneti ve dünyayı yerle bir ederdim.

Bölüm 21

Maggie

SESSİZLİK en kötü kısmıydı. Kalp atışları arasındaki boşlukları dolduruyor, saniyeleri saatlere uzatıyor ve evdeki her gıcırta, dışarıdaki her rüzgâr esintisi, sanki dünya nefesini tutmuş gibi geliyordu. Kapının önünde, kollarımı sıkıca kendime dolayarak, sanki Roman'ı oradan geçirebilecekmişim gibi o ağır meşe kapıya bakarak volta atıyordum. Buradaki duvarlar kalın ve eskidi, doğru açıdan bakıldığında hafifçe parıldayan koruyucu büyülerle kaplıydı. Ama dünyadaki tüm sihir, en kötüsünü hayal etmemi engelleyemedi.

Oturmaya çalıştım. Dikkatimi başka yere vermeye çalıştım. Beş dakika kadar sürdü, sonra tekrar ayağa kalktım ve halıda bir iz bırakmaya devam ettim. Malikanede artık çok sessizdi. Avludan kahkahalar gelmiyordu, Lucien'in saçma sapan kadehlerinin uzaktan gelen tıkırtıları da yoktu. Sadece bekleyişin ağırlığı vardı.

Kapı nihayet açıldığında, sonunda tekrar nefes alabildim. Roman ilk olarak içeri girdi, biraz dağınık, botlarında kir vardı ama sağlamdı. Gözleri hemen benimkilerle buluştu ve omuzlarımdaki gerginlik anında yok oldu. Lucien hemen arkasından geldi, sanki bir savaştan çıkıp doğrudan bir fotoğraf çekimine girmiş gibi görünüyordu — elleri kanlı, saçları geriye taranmış, gümüş kol düğmeleri sanki savaş hiç de zorlu bir görev değilmiş gibi parıldıyordu.

"Herkes güvende," dedi Roman, her zaman kendimi toplamamı kolaylaştıran o sabit, düşük ses tonuyla.

Lucien yine karizmatik ve çekici bir şekilde sırıttı.

"Ve şimdi bu tatsızlık geride kaldı," dedi, sanki bir parti başlatıyormuş gibi ellerini çırparak

"Şimdi önümüzdeki meseleye geri dönmeliyiz. Oyunlar! Bağ kurma! Birliğin büyüü!" Gözleri, sanki sınırdaki tehdit hiç olmamış gibi, teatral bir ışıltıyla parladı. "Hadi, hadi. Av devam etsin!"

Onu zar zor duyabiliyordum. Roman birkaç uzun adımla odayı geçti ve ben daha iyi düşünebilmeden, kendimi onun kollarında buldum. Onun sıcaklığı beni sardı, beni yere bağladı, gerçektir. Kendimi ona bağlamak istercesine gömleğinin arkasını tuttum.

"İyi misin?" diye sordum göğsüne yaslanarak, sesim kısık, kalbim hala yavaşlamaya çalışıyordu. "Yaralanmadın mı?"

"İyiyim," dedi, elleriyle sırtımı okşayarak, yanağıyla saçlarımı okşayarak. "Söz veriyorum. Hallettim. Buradayım."

Onu incelemek için geri çekildim, çizikler, morluklar, başka bir şey olduğunu gösteren herhangi bir şey var mı diye baktım. O da beni rahat bıraktı, ağzında küçük, çarpık bir gülümseme belirdi.

"Bana söyledin, değil mi? Eğer bir şey olursa..."

"Sana söyledim, Mags," dedi yumuşak bir sesle, başparmağıyla yanağını okşayarak, gözlerini gözlerime dikerek. "Yemin ederim."

Dünya yanıp kül olsaydı bile farkına varmazdım. O buradaydı. Önemli olan tek şey buydu.

Lucien, sadece Lucien'in yapabileceği şekilde, yüksek sesle ve dramatik bir şekilde boğazını temizledi. "Bu çok dokunaklı," dedi, kollarını diğer çiftlerin toplandığı avluya doğru açarak, "ama gerçek bağlar rekabetin ateşinde kurulur! Haydi, gidin!"

Roman elimi tuttu, parmaklarımızı sanki bu bizim için çok doğal bir şeymiş gibi birbirine geçirdi. Belki de öyleydi.

"Şehri fethedecek misin?" diye sordu, her şeyin yolunda olduğuna inanmamı sağlayan rahat bir gülümsemeyle.

"Hadi yapalım," dedim, endişenin ağırlığı nihayet geceye geri adım attığımızda hafiflemeye başlamıştı.

Lucien'in uygulamasından gelen İLK İPUCU, bir fantastik romandan çıkmış gibi görünüyordu: *Şehrin eski kalbinde sığınak ara.*

Harfler ekranın üzerinde altın rengi parılıyordu, mesajın kenarlarında sarmaşıklar kıvrılıyordu. Lucien'in sesini kafamın içinde duyabiliyordum.

Roman, arabasının direksiyonuna otururken sırttı ve motor çalışmaya başladı. "Şehrin eski kalbi. İnce bir espri."

Emniyet kemerimi takarken inledim. "Sence bu ipuçlarını mum ışığında tüy kalemle mi yazıyor?"

"Kesinlikle," dedi Roman, yola çıkarken. "Lucien tiyatroyu sever."

Malikâne arkamızda kayboldu, şehir ışıkları uzaktan bizi çağırıyordu. "Muhtemelen kapağında 'Alpha Musings' yazan deri ciltli bir deftere."

Muir Woods'a giden yol kolaydı, şehir tepeler ve ağaçların arasında kayboluyordu, gece serin ve açıktı. Roman bir elini direksiyonda tutarken, diğer elini aramızda tutuyordu, o kadar yakındı ki, ara sıra parmak eklemlerinin arkası benimkilere değiyordu. Aramızdaki boşluğu kelimelerle doldurmamıza gerek yoktu.

Parka vardığımızda, dünya değişti. Hava daha serin ve nemli hale geldi, betonla hiç tanışmamış yosun, çam ve toprağın keskin yeşil kokusunu taşıyordu. Ay ışığı gümüş iplikler halinde ağaçların tepesinden süzülüyordu, yükselen sekoyalar yere eski ve dikkatli gölgeler düşürüyordu.

Sessizce ilerledik, ayakkabılarımızın altında düşen iğneler çıtırdadı. Orman, şehrin asla hissedemeyeceği bir şekilde canlı hissettiriyordu. Her nefes yağmur gibi tadı vardı. Her ses - adımlarımız, başka bir patikada uzaktaki yürüyüşçülerin sohbetleri, bir baykuşun yumuşak ötüşü - sessizlikte büyütülmüş gibi geliyordu.

Roman içi boş ağacı ilk bulan oydu, içine girebileceğimiz kadar geniş bir açıklığı olan devasa bir sekoya ağacı. "İşte bizim kadim kalbimiz."

Birlikte o boşluğa sıkıştık, kabuğu sırtıma sertçe değiyordu, yer açmak için hareket ederken göğsü benimkine değiyordu. Garip bir durum yoktu. Gerginlik yoktu. Sadece sıcaklık vardı. Bu bana güven hissi verdi.

Dar alanda kamerayı ayarlamaya çalışırken telefonumu aradım ve Roman sessizce güldü, nefesi saçlarımın gevşek tellerini hareket ettirdi. Dudakları başımın üstüne değdi.

"Kıpırdama," diye mırıldandım, doğru açıyı bulmaya çalışırken.

"Hareket eden sensin," diye alay etti, ama her zamanki gibi sabırlı bir şekilde hareketsiz kaldı, bir eli kalçamda, düşünmeden bile beni sabit tutuyordu.

Fotoğraf makinesinin flaşı, etrafımızdaki ağaçların kıvrımlarını, birbirine yakın yüzlerimizi ve gerçek gülümsemelerimizi yakaladı. Bir an için, hazine avını, oyunları, dünyanın geri kalanını unuttum. Sadece biz vardık, ikimizden de daha eski ve daha güçlü bir şeyin kalbinde saklanmış olarak.

Gecenin karanlığına geri adım attığımızda, orman farklı geliyordu. Ya da belki de ben öyle hissediyordum. Her halükarda, Roman'ın elini bırakmaya hazır değildim.

Aptallar gibi sırtıyorduk, çok fazla gülmekten ve birbirimize çok yakın durmaktan yüzümüz kızarmıştı. Telefonum hala elimdeydi, ekranda selfie vardı — biraz bulanık ama önemli olan açıdan mükemmeldi. Roman'ın kolu omuzlarımı sarmıştı, yanağı hafifçe yanağıma değiyordu, ikimiz de eski ağacın kıvrımlarıyla çerçevelenmiştik.

"Tamam," dedim, Lucien'in uygulamasını tıklayarak. "Bir tane bitti."

Fotoğrafı yüklediğimde uygulama, sanki bir peri birleşmemizi kutsamış gibi, saçma sapan bir parıltı sesi çıkardı. Ekranda altın rengi bir onay işareti belirdi, ardından Lucien'in mesajı geldi: *Bağınız güçleniyor! Bir sonraki kutsal göreve geçin.*

Gözlerimi devirdim, ama gülümsemeyi kesemedim. Roman'ın başparmağı elimin sırtını okşadı, sessiz, sakinleştirici bir dokunuş.

Uygulama yine her zamanki gibi dramatik bir şekilde çaldı ve bir sonraki ipucu ekrana geldi: *Şehrin çikolata tapınağında bağınızı güçlendirin.*

Roman kıkırdadı ve beni arabaya doğru çekmeye başladı. "Ghirardelli Meydanı. Lucien gerçekten mükemmel bir randevu gecesi planlıyor, değil mi?"

"Onun brunch'larından daha iyi," dedim, onun yanına yaklaşarak. Ve işte böylece, el ele tutuşarak bir sonraki saçma maceramıza doğru yola çıktık.

Ghirardelli Meydanı'na vardığımızda, gece tamamen çökmüştü, ama yer her zamanki gibi canlıydı. Eski fabrika tabelasının parıltısı tuğlaların üzerine sıcak bir ışık yayıyordu, meydan dondurma külahlarını sımsıkı tutan turistler, kol kola dolaşan çiftler, şekerin etkisiyle zıplayan çocuklarını kontrol etmeye çalışan ailelerle doluydu. Çikolata kokusu

havayı dolduruyordu — yoğun ve tatlı. İnsanları sarmalayıp, sizi buraya getiren her kararı unutturuyordu.

Şikayet ettiğimden değil tabii.

Roman kaldırıma park etti ve motoru kapattı. Kapı arkamdan kapandığı anda, kalorilerin önemi olmadığı ve bu tür kararların kendini kontrol etme konusunda varoluşsal bir krize yol açmadığı bir rüyaya adım atmış gibi, bu zenginliğin etkisi beni sardı.

Roman, merdivenleri çıkarken sırttı, eli belimin alt kısmına dokundu.

"Çikolata tapınağı," dedi, kalabalığa bakarak. "Lucien kendini gerçekten aştı."

Dükkan, insanlar tezgahın önünde üç sıra halinde bekliyor olsalar bile her şeyi rahat hissettiren yumuşak, altın rengi bir ışıkla aydınlatılmıştı. Roman elimi tuttu ve beni sipariş sırasına doğru çekti. "Ne yapıyoruz, katil? İki kişilik dondurma mı? Yoksa tam bir şeker komasına mı giriyoruz?"

"Şeker komasına girelim," dedim. Gece zaten gerçeküstüydü, neden olmasın ki?

Sıra bize geldiğinde, Roman tereddüt etmeden menüdeki en büyük sundae'yi sipariş etti. Kase o kadar büyüktü ki, kuş banyosu olarak da kullanılabilirdi.

Onu merdivenlere taşıdık ve çeşmenin yanında bir yer bulduk. Yakınlarda bir müzisyen gitarını çalarken, hüzünlü ve duygulu bir şarkı söylüyordu. Gece havası serin ama soğuk değildi, körfezin kokusu, erimiş çikolata, deniz esintisi ve şehrin kokusu havada yayılıyordu. Roman yanıma otururken bacaklarımı kıvırdım, bana kaşık uzatırken uylukları benimkine değdi.

Yemeye başladığımızda bir selfie çektim. İkimiz de yetişkin insanlar olarak iki porsiyon sipariş edebilecekken, birbirimizin kasesinden birer lokma çaldık. Ama bu daha iyiydi. Bu *bizimdi*. Onun kasesinden bir kaşık dolusu fudge çaldım, o da kendi kaşığının kenarından bana alaycı bir bakış atarken sırttım.

"Hırsız," dedi.

"Ağla bakalım," diye karşılık verdim, ama sözlerim içten değildi, kalbimin atışı ve onun gülümsemesinin gözlerine yansmasıyla yumuşamıştı.

Sundae'nin ortasında, şekerin yol açtığı pişmanlığın ilk belirtilerini hissetmeye başladığım sırada, Roman'ın gözleri yaramazlıkla parladı ve başparmağındaki çikolata lekesini burnumun ucuna sürdü.

Kendime rağmen gülerek bir peçete aldım. "Sen tam bir baş belasıydın."

Peçetenin ulaşamayacağı kadar geriye yaslandı ve piyango kazanmış gibi sırtarak, "Kabul et. Ben hazine avını eğlenceli hale getiriyorum." dedi.

"Su tabancası getirmediğim için şanslı olduğumu kabul ediyorum." Kaşlarını kaldırdı, sırtışı daha da derinleşti. "Sıradaki tur."

Ve orada, turistlerle dolu bir çikolata dükkanının merdivenlerinde, istemediğimiz saçma bir yarışmanın ortasında, göğsümde yine o tehlikeli çarpıntıyı hissettim. Bu sadece eğlence değil, bu sadece bir oyun değil, bu bizdik ve korkutucu bir şekilde gerçek olmaya başlamıştı.

Lucien'in uygulamasından bir sonraki ipucu, dondurma kaselerini temizlediğimiz anda geldi. Telefon, saçma sapan bir fanfare ile çaldı, ekranın üzerinde yazılar parlıyordu, sanki Lucien kimse görmezden gelmesin diye bizzat büyü yapmış gibiydi: *Denizden gelen bir tanıkla kaderinizi mühürleyin.*

İnledim ve bacaklarımı önüme uzattım. "Yemin ederim, Lucien puan kazanmak için bize bir balıkla öpüşmemizi isterse, ben yokum."

Roman gülerek ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Hadi, güneş ışığı. Gidip denizden gelen tanıkları bulalım."

Kısa bir sürüşle Fisherman's Wharf'a vardık, arabadan inmeden önce bile burayı tanıdık gürültüsü bizi karşıladı. Tuzlu su kokusu, kızarmış yiyecekler ve sokak satıcılarının baharatlarının kokusuyla karışıyordu, satıcıların mallarını tanıtan sesleri, rıhtımdaki deniz aslanlarının havlamalarıyla karışıyordu.

Deniz aslanlarının, sanki orası onların bölgesiymiş ve biz insanlar davetsiz misafirlermişiz gibi, tahta şamandıraların üzerine yayılmış halde durduklarını gördük. Gece, daha az kalabalık olmuştu; fotoğraf çeken turistler, korkuluklara yaslanmış çiftler, karanlık suya gümüş dalgalar yansıtan şehir ışıkları.

Roman beni kenara doğru çekti, eli sanki orada olması gereken yermiş gibi yine elimi buldu. Sanki hala rol yapmıyormuşuz gibi. Sanki tüm bunlar ayrıntılı bir gösterinin parçası değilmiş gibi.

"İşte oradalar," dedi, en gürültücü olanlara doğru başını sallayarak. "Doğal ortamlarında majestik hayvanlar. Rahatsız edilmeden tembellik ederken, rıhtımın gerçek krallarını izle."

Burun kıvrarak telefonumu çıkardım. "Dur. Beni güldürürsen fotoğraf çekemem."

Biraz dikleşti ve en iyi sahte belgesel anlatıcı ses tonunu takındı. "Dişinin, tek avcısı olan vahşi deniz aslanının fotoğrafını çekmeye çalışmasını izleyin..."

Deniz aslanlarından biri yaklaşarak, beni korkudan zıplatacak kadar yüksek sesle havladı. İçgüdüsel olarak Roman'ın elini tuttum, parmaklarım onun parmaklarını sıkıca kavradı.

O hiç irkilmedi. Sadece parmaklarımızı birbirine kenetledi, sıcak ve kararlı bir şekilde, beni bir adım geri çekti. "Sakin ol," dedi, başparmağı benimkine dokunarak, sözleri deniz aslanından çok bana yönelikti. "Sadece seni etkilemeye çalışıyorlar."

Kalbim hızla atıyordu, ama artık korkudan değil. Ondandır. Beni sanki nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi sakinleştiren o aptalca, rahat tavrından dolayı.

Selfie'yi çektik — ben hala yarı gülerek, yarı titreyerek, Roman ise gecenin sahibiymiş gibi sırtarak. Bir sonraki ipucu çoktan hazırды, ama ben aceleyle bakmadım. Bu anın tadını çıkarmak istedim, eli elimde, arkamızda şehir, önümüzde uzanan su, ve bunun sadece bir oyun olmadığını, bunun gerçek olduğunu, bunun bizim olduğunu hayal etmek istedim.

Bir sonraki ipucu ekranımda belirdi: *Şehrin büyüsunü kullanın, çelik atına binin.*

Roman bizi en yakın tramvay durağına doğru yönlendirirken, ben inleyerek telefonu ceketimin cebine koydum. "Çelik at mı? Lucien iyi mi? Arama geçmişini kontrol etmeli miyiz?"

Roman güldü ve bu beni etkiledi. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim ve ayakta olmasaydım, bacaklarımı çaprazlayıp kalçalarımı sıkardım. "Sana söylüyorum, geç saatlere kadar

ipuçları ve Pinterest panoları hazırlıyor. Her tatilde bir paket avı düzenleyecek."

"Yıl bitmeden sihirli kse otu ve büyülü Paskalya yumurtalarından kaınacağız," dedim.

Tramvay gürültüyle geldi, pirinçten parçaları sokak lambalarının ışığını yansıtıyordu. Yaz tatilindeki çocuklar gibi tramvayın yan tarafına asılarak bindik, Şehir ışıklar ve hareketlerle bulanık bir Şekilde etrafımızda açılıyordu. Zilin sesi Şehrin düşük uğultusuyla karışıyordu, tuz, kaldırım ve yağmurla ıslanmış tuğla kokusu etrafımızı sarıyordu.

Roman'ın kolu arkamdaydı, sanki uuyormuŐuz gibi hissetmek için dışarıya doğru eğildiğimizde beni dengeliyordu. Onun kahkahası benimkiyle karışıyordu ve bir an için, sadece bir an için, bunu puan ve gösteri için yaptığımızı unuttum. Gerçek gibi geliyordu. Kolaydı.

O bana bir bakış attı ve ben ne olduğunu anlayamadan, yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. Sıcak, sağlam, o kadar doğal ki, sanki bir seçim bile değildi. Kalbim hızla çarptı. Beynim ne olduğunu anlayana kadar, bir nefeslik bir süre ona kendimi kaptırdım, sonra bunun tehlikeli bir durum olduğunu hatırladım. Kendimi toparladım, ama dudaklarının izi hala aklımdaydı. Kimseyi kandıramayacağımı biliyordum, özellikle de kendimi.

Maceramızın bir sonraki ayağı için parkın yakınında indiğimizde, Lucien'in uygulaması tekrar çaldı. *Şehrin en ikonik eşiğinde birliğinizi yakalayın.*

Roman arabayı açarken sırtıttı. "Golden Gate Köprüsü. Lucien gerçekten elinden geleni yapıyor. Belki bitiŐ çizgisinde havai fişekler olur."

Yolcu koltuğuna oturur oturmaz botlarımı çıkardım ve çıplak ayaklarımı torpido gözüne koydum. Şehir pencerelerin önünden hızla geçiyordu: neon ışıkları, apartman pencerelerinin yumuşak ışığı, uzaktaki silüetin keskin parıltısı. Roman'ın çalma listesi hoparlörlerden geliyordu: bana tanıttığı, yaz geceleri ve olasılıklar gibi gelen bir indie grubu. Ayak parmaklarım ritimle birlikte ritim tutuyordu.

Köprü görünmeye başladı, kırmızı kemerleri gecenin karanlığında parlıyordu, ışıklar bir yıldız dizisi gibi uzanıyordu. Arabadan indiğimiz anda rüzgar esti — serin ve kuvvetli, saçlarımı yüzüme savurdu

Geriye doğru iterek, düz olmayan kaldırımında dengemi sağlamaya çalışırken gülerек.

"Tamam," dedim, telefonumu çıkararak. "Lucien'e paranın karşılığını verelim."

Roman kaşlarını kaldırdı. "Planın ne?"

Gülümsedim, onun önüne geçtim ve bir elimi kalçama koyup, diğer elimi köprüye doğru uzatarak, sanki bir oyun programında sunuyormuşum gibi, klişe bir poz verdim. "Nişan çekimi. Tabii ki."

O da hiç tereddüt etmedi. "Oh, bunu yapıyoruz."

Ben tepki veremedim, bir dizinin üzerine çökmüş, bir kolunu belime dolamış, diğer kolunu da romantik bir filmin son sahnesindeymişiz gibi dramatik bir şekilde uzatmıştı. Ben çılgın atarak gülmeye başladım ve telefonum elimden kayarken onun omzuna yapıştım. Yakındaki bir grup turist alkışlamaya başladı, biri de sanki şehir turunun bir parçasıymışız gibi fotoğrafımızı çekti.

"Sen çok komiksin," dedim.

"Eğleniyorsun," dedi, gözleri parlayarak. "Kabul et."

Tartışmadım. Çünkü eğleniyordum. Tanrım, yardım et, eğleniyordum.

Saçlarımız dağınık, gülümsemelerimiz sahte olamayacak kadar büyük, köprü mükemmel bir arka plan olarak selfie çektik. Artık bir görev ya da oyun gibi gelmiyordu. *Biz* gibi geliyordu.

Arabaya geri binerken son ipucu geldi ve bizi Golden Gate Park'a yönlendirdi. Roman vites değiştirirken eli benimkine değdi ve ikimiz de yerimizden kıpırdamadık. Park bu saatte sessizdi, havada ıslak çim ve okaliptüs kokusu ağır basıyordu.

Ve sonra Eric'i gördüm. Tabii ki.

Bianca, pürüzsüz at kuyruğu ve tertemiz spor kıyafetleriyle onun yanından ayrılmıyor, kristal su şişesini sanki sihirli özellikleri varmış gibi sıkıca tutuyordu. Eric'in gözleri yukarı kaydı ve ağzı, bir zamanlar midemi altüst eden ama şimdi tüylerimi diken diken eden o yarı gülümsemeye dönüştü. Bakışları üzerimden geçip, benim elimi saran Roman'ın eline takıldı ve o gülümseme sertleşti, kenarları kırılmanlaştı. "Maggie," dedi, her zamanki gibi nazik bir sesle. "Bu gece sana rastlayacağımı

."

Yüzümde nazik ve tarafsız bir ifade tuttum. "Eric. Bianca."

Bianca bize ilgisiz bir bakış attı, tek bir göz kırpmasıyla, sonra hemen telefonunda gezinmeye devam etti, sakızını tembelce çiğnedi. Roman'ın varlığını fark etmemiş gibiydi.

Ancak Eric'in gözleri keskin bir şekilde bizi süzüyordu, sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi. Bakışları, Roman'ın şu anda kalçamda duran elinde bir an fazla kaldı, sanki oraya aitmiş gibi. Belki de öyleydi.

Sevgiyle güldü, ama ben gerçeği biliyordum. "Kalbinin sesini dinlediğin için seni hep takdir etmişimdir... seni nereye götürürse götürsün." Gözleri yavaşça Roman'ın vücudunu taradı, inceledi.

İşte oradaydı. İnce bir iğneleme. Roman'ın eli gerildi, ben de bunu hissettim.

"Ve sen her zaman terlemeden küçümseyici davranma konusunda yetenekliydin," dedim tatlı bir gülümsemeyle.

Eric omuz silkti, zararsızmış gibi davrandı, ama gözleri parladı. "Yargılamıyorum. *Mutlu* görünüyorsun. Sanırım önemli olan da bu."

Roman hareket etti, vücudu hafifçe döndü ve yüzeyin altında kurtun parıltısını görebildim. Sakin. Kontrolcü. Kesinlikle eğlenmiyordu.

"Önemli olan bu," dedi Roman, sesi rahattı, ama altında çelik gibi bir sertlik vardı. "O mutlu olmayı hak ediyor."

Eric ağzını açtı, belki de aslında bir hakaret olan başka bir üstü kapalı iltifatla karşılık vermek için, ama Roman hareket etti. Sadece bir adım attı, sanki bize çıkmamızı işaret eder gibi döndü, ama botu yolun düz olmayan kenarına takıldı — kazara mı, kasıtlı mı, bilmiyorum — ve bu sırada omuzu Eric'in omzuna çarptı.

Rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışan Eric, tökezledi. Bir ayağı çeşmenin kenarındaki nemli taşta kaydı, kolları havada sallanıyordu, şaşkınlık ve öfkenin mükemmel bir örneğiydi. Ve sonra...

Sıçrama.

Ses muhteşemdi. Yankılanıyordu. Kesin. Bianca çığlık attı, suyu leggingsine sıçrayınca geriye atladı. Telefonu elinden düşmek üzereydi ve bütün gece boyunca ilk kez, dehşetle gözlerini kocaman açarak yukarı baktı.

Eric su yüzüne çıktı, saçları alnına yapışmış, gömleği yanlıştır yerlere yapışmış halde. Yüzündeki şok

yeterince komikti, ama kendini toparlamaya çalışması, çeşmenin suyuna ayak bileklerine kadar batmış haldeyken bir parça bile olsa haysiyetini korumaya çalışması beni çok etkiledi.

Glmekten kendimi alamadım. Durduramadan kakhaha patladı, nefesim kesildi, gözlerim yaşardı. Roman, masumiyet timsali Eric'e baktı, ama dudaklarının köşeleri titriyordu.

"San Francisco'nun öngörülemez arazisi," dedi Roman, ciddi bir ifadeyle, özür dilemeden, açıklama yapmadan. Sanki yerin kendisi Eric'i hiç yardım etmeden ihanet etmiş gibi orada durdu.

Eric, burnundan su damlarken, ona öfkeyle baktı ama cevap veremedi. Kendini çeşmeden çıkardı, her adımında ayakkaıları şapır şapır ses çıkartıyordu.

Roman bana döndü, sonunda gülümsemesi ortaya çıktı ve tekrar elimi tuttu. Elimi nazıkçe sıktı ve yürümeye başladık, Eric'in ıslak ayak seslerini ve Bianca'nın çılgınca azarlamalarını arkamızda bırakarak.

Acele etmedik. Roman, kakhahalarım sessiz kıkırdamalara dönüşürken bana baktı.

"İyi misin?" diye sordu, başparmağıyla benimkini okşayarak. Ona gülümsedim. "İyiden de iyiyim."
Ciddiydim.

Çünkü ilk kez, kaybeden kız gibi hissetmiyordum. Kaan kız gibi hissediyordum.

İpucu, artık tanıdık olan altın rengi parıltıyla geldi, Lucien'in büyülü uygulaması neredeyse kendini beğenmişlikle parıldıyordu: *Maceranızın, aranızdaki bağı temsil eden bir hatırasını geri getirin.* Bu sözler, bir masalın büyük finali gibi ekranımda akıp gitti, ama tek hissettiğim, Eric'in yarattığı kaostan, Roman'ın elinin benim elimde hissettirdiğı duygudan, o karmaşadan sanki hiç dokunmamış gibi uzaklaşırken hissettiğim duygudan hala sakinleşmeye çalışan kalbimin sessiz arpıntısıydı.

Parkı geçip arabaya doğru yürürken Roman'a bakarak nefes verdim. şehir artık etrafımızı yumuşak bir şekilde sarıyordu, sokak lambalarının ışığı nemli yollara haleler oluşturuyordu. Rüzgâr saçlarını dağıttı, gömleğinin etekleri dışarı çıkmıştı, kolları sanki umursamayı unutmuş gibi yukarı sıyrılmıştı

unutmuş gibi, ve gülümsemesi - dünyaya gösterdiği alıştırılmış gülümseme değil, gerçek gülümsemesi - ağzının köşelerinde kalmıştı.

"Ee, ne olacak?" diye sordum, telefonu sanki görmezden gelemeyeceğimiz ilahi bir otoriteymiş gibi kaldırarak. "Büyük simgemiz ne olacak? Bir taş mı? Bir yaprak mı? O bedava gazetelerden biri mi?"

Roman yürümeyi bıraktı, ceketinin cebine uzandı ve daha görmeden göğsümü sızlatan sessiz bir kesinlikle bir şey çıkardı. Avucunu açtı ve işte oradaydı: buruşuk bir tramvay bileti, kenarları yıpranmış, mürekkebi solmuş, bütün gece farkında olmadan onunla oynadığı belli oluyordu.

"Bu," dedi, sesi gece boyunca sertleşmiş, alçak bir tonda. Gözlerime baktı ve bakışlarını sabit tuttu, alaycı bir gülümseme yoktu. Sadece dürüstlük vardı. "Bu geceyi hatırlamak için süslü bir şeye ihtiyacım yok."

O, bileti elime sıkıca tutturdu ve parmaklarımı sanki çok değerli bir şey gibi onun etrafına doladı. Belki de öyleydi. Boğazım düğümlenmişti, konuşamayacak kadar sıkışmıştı, bu yüzden başımı salladım ve Lucien'in uygulamasının hayal edebileceğinden çok daha değerli olan o küçük kağıt parçasını avucumun içinde sıktım.

Rahat ve konforlu bir sessizlik içinde malikaneye geri döndük. Roman'ın eli vites kolunda duruyordu ve ara sıra benim elime dokunuyordu, ama ikimiz de elimizi çekmedik. Şehir ışıkları, sürülerin yaşadığı topraklara giden karanlık virajlara, uzun ve gölgeli ağaçlara, serin ve temiz geceye yerini bıraktı. Önümdeki tepede Lucien'in malikanesinin yumuşak ışığını seyrettim ve bütün gece boyunca içimde biriken aynı hain çarpıntıyı hissettim.

Dairesel yola girdiğimizde, Lucien bizi bekliyordu. Bir tür Alfa Gatsby gibi en üst basamakta durmuş, kollarını genişçe açmış, sanki bir avdan değil de savaştan dönmüşüz gibi sırtıyordu. Etrafında sürü toplanmıştı, bazıları yorgun görünüyordu, bazıları gülüyordu, hepsi kadife kaplı kaide üzerinde duran absürt, büyümlü ödüllü izliyordu. Ay ışığında parıldıyordu, gümüş kurtlar birbirine dolanmıştı, büyü gözlerini sanki canlıymışçasına hafifçe parlatıyordu.

Roman beni arabadan indirdi - tabii ki indirdi - ve birlikte merdivenleri çıktık, şehrin gece havası hala giysilerimize yapışmış

kıyafetlerimize, cildimize yapışmış haldeydi. Lucien ellerini çırpı, ses avluda yankılandı.

"Şampiyonlarımız geri döndü," diye duyurdu, çünkü incelik hiç onun tarzı olmamıştı. "Ve bu kutsal töreni hangi maceralarının hatırası ile kutsuyorlar?"

Bilet koçanını elime aldım, elim biraz titriyordu, ama bunun havanın soğukluğundan kaynaklandığını kendime söyledim. "Bir tramvay bileti," dedim, biraz gülünç hissederek. "Bu... bu bizim."

Lucien'in gülümsemesi yumuşadı, tüm o teatral tavırlarının altında gurur ve bilgelik vardı.

"Eşsiz bir arkadaşlık enerjisi," dedi, sanki Olimpiyatlarda bir madalya kazanmışız gibi. İki eliyle kupayı kaldırdı, parmak uçlarında sihirli kıvılcımlar çakarken, onu kutsal bir emanet gibi Roman'a uzattı. "Bu gece kurulan bağı sana her zaman hatırlatsın."

Roman kupayı aldı ve bana baktığında, gecenin ağırlığı aramızda hissedilir hale geldi, sıcak ve görmezden gelinmesi imkansızdı. Düşünmeden - en azından düşünmeden olduğunu umuyordum - şakağıma bir öpücük kondurdu. Sadece bana özel bir öpücük.

Kendimi ona yasladım. Sadece bir saniye. Onun kalp atışlarını hissetmeye yetecek kadar uzun, onu içime çekip aptalca bunların hiçbirinin sahte olmaması gerektiğini dilemeye yetecek kadar uzun. Kalbim yine o haince küçük titremeyi yaptı ve ben buna karşı koymadım. Bu sefer değil.

Diğerlerinin alkışları, Lucien'in dramatik yorumları, havadaki sihrin ışıltısı... hepsi kayboldu, geriye sadece Roman ve ben kaldık. Hayal dünyasıyla dolu bir gecede gerçek hissettiren tek şey buydu.

Sonunda geri adım attığımda, Roman'ın gözleri benimkilere bakıyordu ve orada bir şey vardı... Adını koymaya hazır olmadığım, ama inkar edemediğim bir şey. Gülümsedim ve birlikte sürünün karşısına döndük, aramızda ganimet, gece hala söylenmemiş şeylerle uğultulu.

Bölüm 22

Maggie

Ertesi sabah kickboks stüdyosuna girdiğimde, omuzlarımı düşürdüm ve kauçuk ve ter kokusunu içime çektim. Hala önceki geceki hazine avının heyecanını yaşıyordum ve ciddi bir şekilde canlarına okumaya hazırdım.

Müzik çoktan çalmaya başlamıştı. Düşük bas. Yüksek enerji. Lastik paspasların kokusu, hafif okalıptüs spreyi ve eski usul ter kokusu havayı dolduruyordu. Bu benim tarzım bir aromaterapi idi.

Burası benim yerimdi. Serotonin sığınağım. Boyası dökülmüş, eski ekipmanlarla donatılmış, beni asla hayal kırıklığına uğratmayan küçük bir depo spor salonu. Buraya kafamı boşaltmak, endişelerimi yakmak ve şanslıysam, tekrar nefes alabilecek kadar uzun süre kendi zihnimden uzaklaşmak için gelirdim.

En sevdiğim torbayı arka taraftan seçtim ve sargılarımı sarmaya başladım, bu tanıdık ritüele minnettardım. Önce sol el. Döndür, bileği sar, parmak eklemlerinin üzerinden geriye doğru. Diğer her şey bekleyebilirdi.

İkinci elime zar zor ulaşmıştım ki onu duydum. O sesi.

"Oh, merhaba Maggie. *Seni* burada göreceğimi beklemiyordum."

Sarmayı bıraktım. Yavaşça, sanki vücudumun bir saniyeye ihtiyacı varmış gibi, evet, Tanrı gerçekten acımasızdı ve hayır, bugün bir erteleme almayacaktım.

Başımı çevirdim.

Seraphina. Üzerinde hala etiketleri duruyor gibi görünen, tertemiz tasarımcı spor kıyafetleri giyiyordu. Makyajı kusursuzdu. Ter izi bile yoktu. Zaten eğitmenle konuşuyordu, at kuyruğunu düzeltirken sanki bir reklam çekimindeymiş gibi sallıyordu.

Kickboks yapmayı *seviyor* muydu acaba?

Hayır. Hayır, elbette sevmiyordu. Buraya tek bir amaçla gelmişti: Benim eğlence hayatımı mahvetmek.

Üç yüz dolarlık spor ayakkabılarla bir panter gibi süzülerek geldi, kendine güveni ve parlak dişleriyle. "Yeni bir şey denemek istedim," dedi, gözleri sahte bir masumiyetle parıldıyordu. "Bugün senin partnerin olsam sorun olur mu?"

Gülümsedim. Sıkı bir gülümsemeydi. Gergin. Cinayet davasından hemen önce birine attığın türden bir gülümseme. "Tabii. Neden olmasın."

Görünüşe göre, barışı sevmiyordum.

Isınmaya başladık ve ilk otuz saniye içinde bunun cehennem gibi olacağını anladım.

"Dikkatli ol," dedi, üçüncü kez bileğimin açısını düzelterek. "Yine dirseğini açıyorsun. Bu sakatlığa yol açabilir."

"İyiyim," diye mırıldandım ve dikkatimi tekrar tatbikata verdim.

O henüz bitirmemişti.

"Harika gidiyorsun," diye ekledi, sesi hafif ve netti. "*Bir insan için.*"

Nefes aldım. Nefesimi

tuttum. Nefesimi bıraktım.

Bir yumruk. İki. Odaklan.

Onu öldürmeden bu dersi atlatabilirim, bunu bir zafer olarak sayardım. Ama Seraphina ne zaman duracağını bilmiyordu. Ya da belki de biliyordu. Belki de amaç buydu.

"Dikkatli ol," dedi yine, ön sıradakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kalçanla öncülük ediyorsun. Roman her zaman doğru formun her şey olduğunu söyler, özellikle de esnekliği konusunda. Fark ettin, değil mi?"

Yumruğum havada durakladı. Dişlerimi sıktım, burnumdan nefes almaya zorladım ve devam ettim.

Esneklik. Cidden mi? Roman'ın kalça rotasyonuyla övünüyor muydu? Hem de *herkesin önünde*?

Bir sonraki yumruk, gerekenden daha sert bir şekilde ped'e çarptı. Farkında değil gibiydi. Ya da belki farkındaydı ve her saniyenin tadını çıkarıyordu.

Esneme hareketlerine geçtik. Matı aldım. Gözlerimi kapattım. Odaklanmaya çalıştım.

Sonra o eğildi. Çok yakındı.

"Peki..." dedi, sesi şeker gibi tatlı ve meraklıydı, "siz ikiniz ne kadar ciddisiniz? Yani, *gerçekten* birlikte misiniz yoksa sadece evcilik mi oynuyorsunuz

oynuyorsunuz?"

Gözlerimi açtım ve ona sert bir bakış attım. "Bu seni ilgilendirmez."

O, tatmin ve ince bir acımasızlıkla gülümsedi. "Roman'ın işleri her zaman benim işim olmuştur."

Orada neredeyse kendimi kaybedecektim. Ama kaybetmedim, çünkü antrenör alkışladı ve bir sonraki egzersizi söyledi: partnerinizin tuttuğu ağır bir torbaya artan güçte bir dizi tekme atmak.

Seraphina sanki bu bir spa tedavisiymiş gibi sıırıttı. Eldivenlerimi giydim, her bir cırt cırtın sesi gereğinden fazla çıkıyordu. O torbanın önünde durdu, elleri yerinde, sanki ona dokunmam imkansızmış gibi kendinden emin ve rahat bir duruşla.

Sanki o yenilmezmiş gibi. Sanki benim başarısız olacağımı *biliyormuş* gibi.

Ama artık kendimi tutmak istemiyordum. Şekerle kaplı aksaniyla sarılmış her pasif-agresif içnelemeden sonra değil. *Onun* dünyasına ait olmadığımı sonsuzca hatırlatmasından sonra değil.

Nefes aldım. Kendimi
hazırladım. Ve
saldırdım.

Bacağım torbaya o kadar sert çarptı ki ses spor salonunda yankılandı. Bu öfke değildi, hassasiyetti. Amaçtı. Aylarca süren gerginlik ve güvensizlik mükemmel bir darbeye dönüştü.

Seraphina sendeledi. Kendinden emin gülümsemesi kayboldu, geriye doğru sendeledi ve sert bir şekilde poposunun üzerine düştü.

Spor salonu bir anlığına sessizleşti. Müzik yoktu. Sohbet yoktu. Sadece birinin su şişesinin yere çarpmasının sessiz hışırtısı vardı.

Antrenör hemen yanına koştu. "Hey, tamam, bugünlük bu kadar yeter."

Eğitmen, Seraphina ayağa kalkarken hâlâ onunla ilgileniyordu. Seraphina, sanki herkese sarsılmadığını göstermek istercesine, yavaş ve dikkatli hareketlerle üzerindeki tozları silkeliyordu. Yanakları kızarmış, at kuyruğu saç tokası kaymıştı, ama gözleri bana kilitlenmişti.

"Biliyor musun," dedi, sesi birkaç kulak misafiri dikkatini çekecek kadar yüksek sesle, "Roman şu anda eğlenceli. Eminim sana kendini özel hissettiriyordur. Ama biraz zaman tanı. Sıkılacaktır. Her zaman öyle olur."

Sonra gülümsedi — geniş, kendini beğenmiş bir gülümseme değil, küçük ve keskin bir gülümseme. Bu gülümseme içime işledi ve orada kaldı.

Bir an onun bakışlarını karşıladım, gözlerimdeki "sana inanmıyorum" ifadesini görmesine izin verdim, sonra dönüp dışarı çıktım.

Dışarıdaki soğuk hava bana tokat gibi çarptı, ama ben neredeyse hissetmedim. Göğsüm hala inip kalkıyordu, adrenalin beni bir fitil gibi ateşliyordu. Ama kaosu altında suçluluk yoktu. Utanç yoktu.

Rahatlama vardı.

Çünkü onun oyununa gelmemiştim. Onun seviyesine inmedim. Ona hakaret etmemiştim ya da sözlerle karşılık vermemiştim.

Vücudumun benim adıma konuşmasına izin vermiştim.

Ve bu iyi hissettirmişti. Hayır... *doğru* hissettirmişti. Ve içimde bir yerlerde, her zaman yeterince sert olmadığımı, yeterince güçlü olmadığımı, *hiç* yeterli olmadığımı düşünen tarafım?

Sonunda sessizleşti.

Kickboks dersimden sonra bodrum merdivenlerinden inerken ÇAMAŞIR SEPETİ kalçama batıyordu, ama düşüncelerim içindeki çoraplar ve tişörtlerle hiç alakalı değildi. Hiç alakalı değildi.

Tavan lambası, çalışmaya devam mı etsin yoksa pes mi etsin karar verememiş gibi titriyordu ve kül blok duvarların ve eskimiş makinelerin üzerine donuk, sarı bir ışık saçıyordu. Arka planda kurutma makinesinin ritmik ve rahatlatıcı uğultusu duyuluyordu.

Ama beynim? Tam bir kaos.

Dersten hemen sonra hissettiğim güven kaybolmuştu, ama yine de soğukkanlı davranmaya çalışıyordum. Sanki hissettiğim her şey sadece o anın heyecanı, oda arkadaşıyla yaşanan gerginlik, düşmanlıktan sahte ilişkiye, oradan da arkadaşlık ve fayda ilişkisine dönüşen bir sapma gibi.

Ama Roman'a karşı rahat hissetmiyordum. Hiç de bile.

Sepeti katlanır masanın üzerine bıraktım ve katlanmayı bekleyen temiz gömlek yığınının uzandım. Ellerim otomatik pilotta hareket ediyordu — katla, katla, istifle — ama geri kalan her şeyim dönüyordu.

Artık sahte bir ilişkiden daha fazlasıyız. Kahretsin, oda arkadaşlığından da fazlasıyız. Arkadaşlıktan da fazlasıyız.

Aklıma gelen bu cümle beni fiziksel olarak irkiltti.

Seks arkadaşları.

Yüzümü buruşturdum. Hayır. Kesinlikle hayır. Bu öyle bir şey değildi. Bu terim, o olaydan sonra beni kucakladığı şekli açıklamıyordu. Dışarıda gök gürültüsü patladığında, sanki beni evrenden korumak onun asıl işiymiş gibi "Ben yanımdayım" diye fısıldadığı şekli açıklamıyordu. Bu cümle, onun teninin kokusunun neden kendi yatağında hiç hissetmediğim kadar güvende hissetmemi sağladığını açıklamıyordu.

Bu daha derindi. Daha korkutucuydu. Sonsuz derecede daha karmaşıktı.

Bir şekilde sepetime girmiş olan siyah tişörtlerinden birini katladım, kenarında küçük bir yırtık olan, "çaba göstermediğinde" giydiği tişört, ki tabii ki o zaman aptalca seksi görünüyordu. Dudaklarımı sıkıştırdım ve devam ettim.

Bir yanımda, kickboks dersinde Seraphina ile konuşarak hata yapıp yapmadığımı merak ediyordu. En son istediğim şey, Roman'a istemediğim sorun çıkarmaktı. Roman üzerinde herhangi bir hak iddia etme hakkım var mıydı ki? Üstelik, o da bir bakıma haklıydı. Roman ve ben gerçek değildik.

Dürüst olmak gerekirse, gerçek anlamda "çiftleşmenin" ne anlama geldiğini bilerek bilmezden gelmişim. Bilmeme gerek yoktu. Ama şimdi... merak ediyordum. Muhtemelen merak etmemem gereken bir şekilde, çünkü Roman ve ben asla çiftleşmeyecektik. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Odaklanmaya çalışarak titrek bir nefes aldım. Kurutma kağıtlarını almak için eğildim ve masanın altındaki dolabı açtım, her zamanki gibi markasız yumuşatıcılar ve terk edilmiş tek çoraplar bulmayı bekliyordum.

Onun yerine, çiçek desenli bir defter buldum.

Parlak pembe. Spiral ciltli. Ortaokulda yapılan pijama partilerini anımsatan, ama tehditkar bir şekilde neon renkli parlak kalemle yazılmış yazılarla süslenmiş.

Kiracı Şüphe Günlüğü — DOKUNMAYIN, SADECE EV SAHİBİNİN GÖZLERİ İÇİN

Gözlerimi kırptım. Bakakaldım. Doğal olarak, defteri açtım.

İlk birkaç sayfa titizlikle tarihlenmişti. Hepsi aynı dalgalı el yazısıyla yazılmıştı.

3B dairesi: şüpheli homurtular... muhtemelen kurt barındırıyor.

2. kattaki erkek, doğal olmayan şekilde mükemmel saçlara sahip.

Şüpheli görünüyor mu? 2B'deki kız bitkilerle konuşuyor. Potansiyel deli mi?

Sayfaları çevirdim.

4C'deki kiracı geceleri etrafta dolaşıyor. Ayakkabısız. Garip bir enerji.

Kötü cadı mı?

Biri fıstık ezmemi çalıyor. Muhtemelen hayaletlerle ilgili.

Burun kıvırdım. Sonra kahkahayı bastım. Kontrolsüz bir şekilde içimden patladı ve ağzımı elimle kapatana kadar bodrumda yankılandı. Tabii ki Doris'in şüphe günlüğü vardı. Tabii ki aşırı kafein almış bir kriptozooloji avcısı gibi kiracıları takip ediyordu.

Ama sayfaları çevirdikçe kahkahalarım kesildi.

Bu bir şaka değildi. O gerçekten hepimizi belgeliyordu. Bizi izliyordu. Her şeyi çözülmesi gereken bulmacalar ya da etkisiz hale getirilmesi gereken tehditler gibi yazıyordu. Ve Roman... Roman iki kez ayrı ayrı bahsedilmişti. Birinde "gece geç saatlerde dolaşması" ve diğerinde "dolunayda olağandışı uluması" yazıyordu.

Göğsüm sıkıştı. Bu artık komik değildi.

Deferi kolumun altına sıkıştırdım, çamaşırların geri kalanını bırakıp yukarı koştum. Apartmanın kapısını açana kadar durmadım. Roman mutfaktan başını kaldırdı, tabii ki çıplak ayakla ve gömleksizdi, üzerinde "*Bırak Uyuyayım Ya Da Öleyim*" yazan saçma sapan siyah bir kupadan bir şeyler içiyordu.

Deferi tezgaha çarptım. "Çamaşır yıkama işi pek iyi gitmemiş galiba."

"Bizi izliyor," dedim, nefes nefese. "Doris. Bir defter buldum. Sanki... binadaki herkes hakkındaki şüphelerini yazdığı gerçek bir günlük gibi. Seni potansiyel bir kurt olarak nitelendirmiş."

O da yanıma gelip defteri açtı. Birkaç satır okudu. Kaşlarını kaldırdı. Sonra omuz silkti. "Evet, mantıklı."

Ben şaşkın şaşkın baktım. "Roman."

"O zararsızdır," dedi ve defteri, sanki eve son kullanma tarihi geçmiş kuponlar getirmişim gibi bir kenara koydu. "Muhtemelen herkesin

eski bir kuralı çiğniyor ya da gizlice kılık değiştirmiş bir rakun olduğunu düşünüyor. Bir keresinde çöpü 'çok fazla erkeksi enerjiyle' dışarı çıkardığım için bana bağırmıştı. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Ona baktım. "Değişim kuralları, gizlilik ve *her şey* konusunda çok gergindin, ama şimdi bu konuda... *neyse ne mi diyorsun?*"

Roman sırtıttı. "Mags, o hala sabit hat kullanıyor. Cevaplayıcısına ulusalsak bile doğaüstü bir varlığı ifşa edemez. Ben riske girmemeyi tercih ediyorum, çünkü onun önünde doğrudan şekil değiştirsem sorun çıkar, ama ikimiz de onun bu binadaki herkesi şahin gibi izlediğini biliyoruz."

Gözlerimi kısarak baktım. "Sen de *kimsin?*"

O, sanki bu günün en önemli olayıymış gibi tezgaha yaslandı. "Senin çok seksi, çok sakın oda arkadaşın. Şimdi resmi bir sarılma şikayeti mi yapmak istersin, yoksa sorun yok mu?"

Gözlerimi devirdim. Sertçe. Ama yine de gülümseme yüzüme yayıldı. Birazcık.

Arkamı dönüp uzaklaşırken, içimden "Sen benim ölümüm olacaksın" diye mırıldandım.

Çamaşırları bitirmek için bodruma inerken Roman'ın sesi koridorda peşimden geldi. "Buna değer."

Güldüm. Ama endişe? O kaldı. Çünkü tüm mizahın, tüm şakalaşmanın, tüm sıcaklığın altında bile, onun için ne olduğumu hala bilmiyordum. Ve şakalar arasındaki o sessizlik, sormaya korktuğum bir soru gibi gelmeye başlamıştı.

Giysilerimi kaldırdıktan sonra, savaştan kurtulmuş bir kadın gibi kendimi dairede sürükledim. Vücudum, uzun bir kickboks gününün, duygusal sarsıntının ve son kırk sekiz saati, doğaüstü, sinir bozucu oda arkadaşına aktif olarak aşık olmadığımı iddia ederek geçirdiğim için, tüm vücudumu saran o özel türden bir ağrıya ağırlaşmıştı.

Her yerim ağrıyordu.

Tek istediğim sıcak bir duştu. Belki bir dilim tost. Muhtemelen ölüm.

Zombi filmi seçmelerine katılıyormuşum gibi banyoya doğru topallayarak yürüdüm.

"Küvette yine kurt kılı varsa," diye mırıldandım, tişörtümü çıkarırken, "duygusal zararlar için dava açacağım."

Şaşırtıcı bir şekilde, evren bu gece merhametliydi. Küvet temizdi. Hatta pırıl pırıldı. Tek bir saç teli bile yoktu. Tanrı onu korusun.

Suyu açtım ve duşun altına girdim, cildimi yakarken biraz tısladım, sonra en sevdiğim mükemmel sıcaklığa ulaştı. Su, ağrıyan omuzlarıma bir lütuf gibi geldi. Başımı geriye eğdim ve saçlarımla ıslanmasına izin verdim, buhar ikinci bir deri gibi etrafımda kıvrılıyordu.

Bir kez olsun, düşünmek istemiyordum. Seraphina'yı düşünmek istemiyordum. Doris'i ve onun doğaüstü takipçisi defterini düşünmek istemiyordum. Roman'ın bana nadir bir şey gibi bakmasını ve ona inanmak istemenin ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmek istemiyordum.

Sadece sıcaklık istedim. Sessizlik. Sabun. Belki bir dakikalığına hayatımın basit olduğunu hayal etmek istedim.

Şampuanımı köpürtmenin yarısına gelmişim — gözlerim kapalı, cennetin kapılarını bulmuşum gibi iç çekiyordum — arkamda havada bir değişiklik hissettim.

Soğuk değildi. Tehditkar değildi. *Roman'dı.*

Ellerim belime kaydı, yavaş ve emin adımlarla. Sıcak nefes omzuma değdi. Roman'ın göğsü sırtıma bastırdı ve nefes almayı unutacak kadar uzun bir süre hareketsiz kaldım. Buhar aramızda dönüyordu. Kalbim bir kez, haince ve yüksek sesle takıldı, sonra sadece onunla bulabildiğim bir ritme oturdu.

"Paylaşmak önemsemektir. Suyu tasarruf etmeliyiz. Çevre için, anlarsın ya?" diye mırıldandı, ağzı kulağımı okşayarak.

Sonra beni fayanslara doğru bastırdı.

Karşı koymadım. Onun sıcaklığına yaslandım ve ellerinin dolaşmasına izin verdim. Ağzının benimkini o tanıdık, açgözlü şekilde bulmasına izin verdim, bu da bunun sıradan bir şey olduğunu iddia etmeyi imkansız hale getirdi. Duş, bulanık bir duygu seliydi. Buhar. Su. Ten. Ellerin kalçalarım üzerinde kayması. Sanki kendini o ana bağlamış gibi öpüşmesi.

Sanki o an *benmişim gibi.*

Beni döndürdü ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kolayca kaldırdı, beni nazikçe serin fayanslara yapıştırdı. Ağzı dudaklarımdan

Çenem, boğazımdan aşağıya doğru kaydı ve ben onun omuzlarına sarıldım, nefesimizin sesi ve aramızdaki suyun akışında kendimi kaybettim.

Zaman kayboldu. Sadece o vardı.

Sonunda suyu kapattı, omzuma bir kez öptü ve beni banyodan çıkardı. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi kollarımı boynuna doladım.

Bizi yatak odasına doğru yürürken, havlu almaya tenezzül etmeden parke zemine su damlatıyordu. Beni yere indirdiğinde, ben hala sersemlemiş ve başım dönmüş bir haldeydim ve yatağa atladım.

Yatağa çarptığımda bir kez zıpladım ve gülmeye başladım... ta ki Roman donup kalana kadar. Gözlerini kırıştıtararak yatağa, sonra da bana baktı.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadı, yüzünde dehşet belirmişti. Söylemek istediği sözleri tutmaya çalışır gibi yutkundu.

Kafam karışmış, hala nefes nefese, ona baktım. "Roman?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, kolları sanki nesli tükenmekte olan bir kuşu ürkütmemek için çırpınıyordu. "*Islaksın*. Yatakta."

Kaşlarımı çattım. "Ama amaç da buydu?"

Bana sanki bir savaş suçu işlemişim gibi baktı. "Şey... Bunu düzeltebilirim. Aşağı in. Havlu sererim. Bu yatak örtüsü kaşmir. Yoksa... süet mi? Mikrofiber mi? Ya da belki rayon. Artık hatırlayamıyorum bile. Panik yapıyorum."

Kıkırdamadan kendimi alamadım.

"Bu yüzden maddelerimiz var, Mags. Maddeler. Medeni insanlar gibi. Dördüncü Bölüm, B Alt Bölümünde havlu kurallarına uymayı kabul ettin."

Kollarımı dizlerimin üzerine kavuşturup sııttım. "Şu anda *ciddi* misin?"

"Bu yatak çok şey gördü," dedi, çarşaf dolabına doğru koşarak, "ama *nem* onun sonunu getirecek."

"Lanet havluları almak için 2,5 saniyen var," diye uyardım, hala sııtarak.

Roman kurt adam hızıyla ortadan kayboldu. Geri döndüğünde havluları cerrahi bir hassasiyetle yerleştirdi, biri kalçaların altına, diğeri ise nedenini sormadığım bir kare şeklinde katlanmıştı.

Onu tüm bu süre boyunca izledim, eğlenerek ve -Tanrı yardımcım olsun- tamamen tahrik olarak.

İşini bitirdiğinde, yatağın kenarında durdu ve savaş öncesi son bir kontrol yapan bir adam gibi gözlerini kısarak bana doğru yürüdü, belimden tuttu ve dişleri ve bela dolu bir sırıtışla beni battaniye kalesine sürükledi.

"Artık yasal," diye cildime karşı homurdandı.

Ağzı tekrar ağzımı bulana kadar gülmeyi kesmedim.

Ondan sonra ikimiz de pek konuşmadık.

Bölüm 23

Roman

O GÜLÜYORDU. Havlularla dalga geçerek beni hala nefes nefese bırakmış, ben onun dudaklarından öpücükler yağdırırken hala sırtıyordu. Tadı diş macunu, buhar ve hak etmediğim tatlı bir şey gibiydi, ama yine de peşini bırakmadım. Onu ağızımla ezberlemek istediğim için onu öpmeye devam ettim.

İki eliyle yüzümü kavradı ve sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi beni kendine çekti. Biz. Şimdi.

Onun üzerine çıkarken, onu ezmek için kendimi destekledim ama onun açıkça istemediği bir santim bile boşluk bırakmadım. Uylukları açıldı ve beni aralarına kabul etti.

Parmakları boynumun arkasına dolandı ve beni tekrar aşağı çekti. Bu sefer öpücük aceleye gelmedi, daha derin, daha ağırdı. Aramızda yavaşça bir acı filizlendi.

Kalçalarını bana sürtünecek kadar kaldırdı ve ben onun ağızına inleyerek, bir elimle başının yanındaki yatağa tutunarak kendimi tuttum. Diğer elim yan tarafına kaydı ve başparmağım göğsünün yumuşak kıvrımını buldu.

O buna karşılık olarak vücudunu kavisledi ve benim kendimi tutma gücüm bir kademe daha azaldı.

"Durmamı istiyorsan söyle," diye fısıldadım dudaklarına.

Söylemedi. Sadece bana ateşli, güven dolu, arzu dolu bir bakış attı ve bu bakış doğrudan sikime gitti.

Onu yatağa yatırıp, yüzündeki saçlarını çekip, tekrar öptüm. Elim çıplak karnını, kaburgalarını okşadı, şimdi daha kararlı bir şekilde göğüslerini avuçladım. Ağızma nefesini verdi, sanki kendini tutamıyormuş gibi vücudunu bana bastırdı.

Ve işte o an geldi. Sabrım tükendi.

"Siktir, Maggie..." Sesim istediğimden daha sert çıktı. "Sen muhteşemsin. Her şeyin."

Yanakları kızardı.

Onun üzerine eğildim, göğüslerim göğüslerine, tenim tenine değdi ve onu tekrar öptüm, sonra sikimi ona sürtmeye başladım, her ıslak, sıcak santimini hissedebilecek kadar yavaşça.

Ağzıma inleyerek "Lütfen" dedi.

"Lütfen ne?" diye mırıldandım, dudaklarımı çenesinden boğazına doğru kaydırarak.

"Lütfen, Roman... Seni hissetmek istiyorum."

İhtiyacım olan tek şey buydu. Kendimi hizaladım ve ona girdim, beni içine alırken her sıkı, kasılan santimetresini hissedebilecek kadar yavaşça. Onun sıcaklığı beni bir mengene gibi sardı ve o anda boşalmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Kafam bir küfürle omzuna düştü.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun," diye boğuk bir sesle söyledim. "Çok sıkı. Çok mükemmel."

Tırnakları sırtımı tırmaladı, kalçaları eğilip beni daha derine çektiğinde içimi bir titreme kapladı. O küçük hareket ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Yavaş başladım, sürtünmenin tadını çıkararak, sanki sadece benim için yaratılmış gibi vücudunun benimkine uyum sağlamasını izledim. Ama kontrolüm uzun sürmedi. Kalçalarını bana doğru kaldırdı ve ben kendimi kaybettim — daha sert, daha derine girerek, vücutlarımızın ıslak çarpışması odayı doldurana kadar.

"Aynen böyle," diye inledim, alnımı alnına bastırarak. "Beni çok iyi karşılıyorsun, bebeğim. Bu sık için yaratılmışsın. Benim için yaratılmışsın."

Ağzını açtı ve nefes nefese benim adımı fısıldadı. Onu sertçe öptüm, her iniltiyi yutarak, tekrar duymak zorunda kalana kadar. Geri çekildim, yavaş ama derin bir şekilde ittim, gözlerinin cam gibi parlamasını izlemek için ona yeterince sürtündüm.

"Tekrar söyle," diye emrettim, sesim alçak ve keskin bir tondaydı. "Adımı söyle."

"*Roman*," diye nefes nefese söyledi.

"Tanrım, buna bayıldım." Onu tekrar öptüm, sonra elimizi aramıza soktum, klitorisini buldum ve sıkı, kirli daireler çizerek ovuşturdum. "Gel

, Mags. Başardın."

Bütün vücudu gerildi, sonra duvarları ıslak ve sıcak bir şekilde beni sıkıca kavrayarak titremeye başladı, derin nabızlarla beni sağdı. Çığlık attı ve ses beni yıldırım gibi delip geçti.

"Siktir, evet. İşte bu. Benim için geldiğinde mükemmelsin. Çok mükemmelsin."

Durmadım. Duramazdım. Onu bu noktaya getirdim, kendi orgazmımın omurgamdan yukarı doğru tırmanışını hissedene kadar hızımı korudum.

Çekildim ve onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çevirdim. Avucumla kıcının kıvrımlarını okşadım, sonra tekrar sertçe içeri girdim ve beni tekrar yutan kaygan, sıkı sıcaklıkta inledim.

Bu manzara beni neredeyse mahvetti — yüksek kalçaları, kavisli sırtı, dağınık saçları, kızarmış ve nemli cildi.

Kalçalarını morartacak kadar sertçe kavradım ve merhametsizce, hızlı ve derinden ona girdim, ta ki kolları pes edip yatağa yığılana kadar.

"Şu haline bak," diye inledim, göğsüm sırtına değecek şekilde üzerine eğildim, bir elim saçlarına dolanarak başını yukarı kaldırdım.

"Böyle çok güzelsin. *Benimsin.*"

"Evet," diye inledi, sesi kırıldı. "Söyle."

"Ben seninim."

Son bir kez daha ona sertçe girdim, daha çok bir hırıltı gibi bir iniltiyle içini doldurdum, vücudumdaki her kas bu kuvvetle kilitlendi. Kalçalarım çaresizce sarsıldı, hala son bir rahatlama peşindeydi.

Uzun bir dakika boyunca, tek duyabildiğim bizim nefes alış verişimizin sesi oldu — düzensiz, eşit olmayan, harap.

Yavaşça dışarı çıktım ve onun yanına yığıldım, onu da benimle birlikte sürükleyerek göğsüme yarı uzanmış hale getirdim. Cildi sıcaktı, yapışkandı, ama umurumda değildi.

"Güzel," diye mırıldandım ve saçlarına bir öpücük kondurdum. "Çok güzel."

Göğsümde tembel desenler çizdi, dokunuşu ne kadar yorgun olsam da kaslarımda küçük sarsıntılar yarattı.

Çarşafın ıslanması ya da dışarıdaki dünyanın dönmeye devam etmesi umurumda değildi. Yatağın dağınık olması umurumda değildi. Tek önemli olan, kızıl ve doymuş bir şekilde bana sarılmış olmasının verdiği histi.

Tek umursadığım, yanımdaki Maggie'ydi.

Parmaklarını göğüs kıllarımın arasında gezdirerek, sadece onun görebileceği şekiller çizdi. Nefesi yavaşlamıştı, ama henüz uykuya dalmamıştı. Onda hala sessiz bir farkındalık hissedebiliyordum, coşku ve dinlenme arasındaki o sıcak, rüya gibi alan.

Tavana baktım ve kendimi vazgeçirmeden önce sözler ağzımdan dökülsün diye bekledim. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kimseyle."

Hiçbir şey söylemedi, ama eli hareketsiz kaldı, avucunu kaburgalarıma dayadı.

"Sen benim için sadece önemli değilsin," dedim. "Sen her yerdesin. Seni her yerde hissediyorum. Sanki..." Titrek bir nefes verdim, kelimeleri ararken. "Sadece odada bulunarak sinir sistemimi düzenliyorsun."

Başını kaldırdı ve yüzümü avuçladı, başparmağıyla yanağımı okşadı. Nazikçe. Kararlıca. Sanki bu kelimelerin bana neye mal olduğunu biliyormuş gibi.

"Roman..." Sesi şimdi daha yumuşaktı, neredeyse tereddütlüydü. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Onun dokunuşu kalbimin atışını hızlandırırsa da, soğukkanlı davranmaya çalışarak mırıldandım.

"*Çiftleşme* gerçekten ne anlama geliyor? Yani, bunu gerçekten yapan çiftler... gerçek olanlar. Nasıl bir şey? Sihirli bir şekilde ömür boyu birbirlerine bağlılar mı? Bu... bozulabilir mi? Kendi iradeni elinden alıyor mu?"

Ona baktım. Romantizm peşinde değildi, gerçekten anlamak istiyordu.

Yavaşça nefes verdim. "Gerçek olması gerekiyor. Siyaset ya da sihirli kotalar için bir gösteri değil. Bu... bir bağ. Herhangi bir yeminden, herhangi bir evlilikten daha derin. Evet, seni bağlar. Kanda, kemiklerdeki sihir. Birbirinizi hissedersiniz. Birbirinizi taşırsınız."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Yani, sonsuza kadar mı?"

"Evet. Ölüm bile onu gerçekten bozamaz. Bu yüzden bu bir armağandır. Güzel olması gerekir. *Yapmak zorunda olduğun* için seçtiğin bir şey. Seni tuzağa düşürmek ya da seni daha az sen yapmak için değil, seni daha fazla sen yapmak için vardır. Daha güçlü. Daha bağlı." Boğazım düğümlenerek durakladım. "Ama sadece gerçekse."

Bana, her kelimeyi kataloglar gibi inceleyip kendi kafasında bir şeyle karşılaştırıyormuş gibi baktı. "Kendimi... görülmüş hissediyorum. Güvende. Senin yanında da kendim olabileceğimi hissediyorum. Küçülmeden. Rol yapmadan."

Boğazım yine düğümlendi, çünkü bu, birine vermek istediğim ama asla yapabileceğime inanmadığım her şeydi.

Elini öptüm ve o da tekrar oturup göğsüme yaslandı. Bacağını kalçama doladı ve kolunu belime doladı.

Acele yoktu. Baskı yoktu. Sadece ellerin teni okşaması ve nefeslerin paylaşılması vardı. Parmak eklemlerimle dizinin arkasını her dokunduğumda, gülümsemesi kaburgalarımına değişiyordu. Ben harekete geçmeden önce her hareketimi biliyordu. Ve ben onun hareketlerini öğrenmeyi asla bırakmak istemedim.

Aramızdaki hava, söylenmemiş şeylerle doluydu, ama ağır bir atmosfer değildi. Endişeli, kötüye işaret eden bir atmosfer değildi.

İyi türden.

"Bu anı sonsuza kadar yaşamak istiyorum" türünden.

Ama bu gece sonsuza kadar bir yalandı, çünkü beynim durmak bilmiyordu. O, sanki oraya aitmiş gibi yanıma kıvrılmış olsa bile. Kollarımda huzur olsa bile.

Lucien'in sözleri kan dolaşımında zehir gibi geri geldi.

Mümkün olduğunca çabuk. Lucien muhtemelen bizim çoktan çiftleşmiş olmamızı bekliyordu ve ben bu konuyu Maggie ile nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum. Daha fazla zamanımız olması gerekiyordu. Bir plan yapmam gerekiyordu.

Uykuya dalarken dudakları hafifçe açıldı ve ben onun altında hafifçe kıpırdadığımda parmakları derime gömüldü.

Maggie o ısırığın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Onu neye bağlayacağını. Kan, dişler ve içgüdüde ne tür bir sihir yaşadığını. Onu buna zorlamayacaktım. Siyaset için değil. Sürüde kalmak için değil. Onu elde tutmak için bile değil.

O seçmeyi hak ediyordu, bu seçim bana her şeyimi kaybetmeme mal olsa bile. Çünkü *onu* istiyordum. Bir hak iddiası değil. Bir bağ değil. *Onu*. Ve onu özgür bırakmanın bedeli onu kaybetmekse... o zaman bu bedeli öderdim.

Başının üstüne öptüm ve fısıldadım, "Sen benim için çok değerlisin, bunu mahvedemem."

O kıpırdamadı. Benim kollarımda güvende uyuyordu, içimdeki fırtınadan habersiz.

Gece boyu uyanık kaldım, kalbim korku ve bağlılıkla çarpıyordu. Eğer o isterse, onu bırakacak kadar güçlü olabilir miydim?

MAGGIE günlerdir uyumamış gibi uyuyordu.

Bir kolunu göğsüme uzatmış, yanağını köprücük kemiğimle omzumun arasındaki çukura dayamıştı. Parmak uçlarımda hâlâ onun kokusu vardı.

Hareket etmek istemiyordum. Düşünmek istemiyordum.

Bir kez olsun, rol yapmıyor ya da bir sonraki hamlemi planlamıyordum. Sadece var oluyordum. Onunla birlikte. Bu, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.

Nefesi yavaş ve düzenliydi, rahat ritmi benim içimdeki kaosu yatıştırdı. Sırtında küçük daireler çizerek, onun sıcaklığına kendimi bağladım. İşte buydu. Farkında olmadan peşinde koştuğum şey buydu.

Beklentiler yoktu. Tehditler yoktu. Sürü toplantıları yoktu.

Lucien yoktu. Sadece Maggie vardı.

Tabii ki, o anda ilk vızıltı sessizliği bozdu. Sonra ikinci.

Telefonum karanlıkta bir lanet gibi parladı ve onu komodinden aldım.

Lucien. Tabii ki.

Onun adını, ortadan kaybolmasını umarak uzun uzun baktım. Kaybolmadı. Ya önemli bir şeyse? Ya bir şey olmuşsa? Sürü güvenliği. Bölge ihlali. Politika. Görmezden gelemeyeceğim şeyler.

İç geçirdim ve cevap verdim. "Evet?" diye fısıldadım.

Lucien'in sesi sakindi. Fazla sakindi. Net, sanki çayını yudumlarken, benim farkında olmadan üzerinde durduğum satranç tahtasına gülümsüyor gibiydi.

"Maggie ile henüz bağ kurdun mu?"

Donakaldım. Gözlerim Maggie'ye kaydı. Eli kalbimin üzerinde duruyordu, parmakları uykusunda hafifçe seğiriyordu.

"Ben... hayır," dedim, sesimi alçak tutmaya çalışarak.

"Henüz değil." "Oh, iyi," dedi. "Bu işleri kolaylaştırır."

Midem düğümlendi.

"İkinizin erken bir aşamada kendi başınıza bağlanmasına izin vermek yerine, bağlanmamış tüm çiftler için bir sürü bağlanma töreni düzenlemeye karar verdim," diye devam etti. "Tabii ki halka açık olacak. Gelecekteki birliği, morali ve gücü kutlamak için."

Biraz doğrulup oturdum, omuzlarıma gerginlik çöktü.

"Sen ve Maggie'nin başrol oyuncularını olmanızı istiyorum. Ritüelin merkezinde. İnşa ettiğimiz yeni neslin sembolik liderleri."

Ne oluyor lan?

"Yarın gece. Ve ertesi gün malikanede yeni bağlanan tüm çiftler için bir resepsiyon vereceğiz. Büyük bir etkinlik. Dans, yemek... genel neşe. Sürünün iyi partileri sevdiğini bilirsin."

"Sabırsızlanıyorum," dedim, sözlerim ağızımda kuru ve cansızdı. "Mükemmel." Lucien başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Ekran kararana kadar ona baktım, sonra telefonu yanıyormuş gibi yere attım.

Her şeyin ağırlığı göğsüme çöktü.

Bir *bağlanma* töreni. Herkesin önünde. Tüm gerçeği bile bilmeyen, Lucien'i kandırıp bana biraz zaman kazandırmak dışında hiçbir şeye razı olmayan, tam da bu tür bir baskıdan onu korumam için bana güvenen bir kadınla.

Artık bundan temiz bir çıkış yolu yoktu. Her şeyi mahvetmeden geri adım atmak mümkün değildi.

Bağın ne anlama geldiğini ona söylememiştim. Ruhlarımızı birbirine bağlayacak kalıcı bir bağdı. Bir kez gerçekleştiğinde, geri dönüşü yoktu.

Ona söylememiştim çünkü korkaktım.

Nefesim hızlandı. Çok hızlandı. Onu uyandırmamak için nefesimi sakinleştirmeye çalıştım.

Yine aşağı baktım. O hafifçe hareket etti, daha yakınlaştı, benim adım gibi bir şey mırıldandı. Kafasının üstüne öptüm.

"Sen benim için çok önemlisin, bunu mahvedemem," diye fısıldadım yine.

Korku azalmadı. Daha da arttı. Her şeyi mahvetmek ya da her şeyi değiştirmek için yirmi dört saatim vardı. Ve bu süreçte onu kaybetmeden ikisini de nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Sanki cevapları verebilecekmiş gibi tavana baktım. Hiçbir yardım gelmedi.

Maggie. Mags. Kızım.

O bunu istememişti. Bu bağın onu neye bağlayacağını bilmiyordu. Beni sevdiğini bile söylememişi. Ben de söylememiştim. Yüksek sesle değil. Önemli olan şekilde değil.

Acaba hiç kimse çiftleşme töreninde kendi ölümünü sahte olarak göstermiş miydi? Google'da aramaya değer olabilir.

Yanımda Maggie kıpırdadı. Sesi uykulu ama uyanıktı. "Neler oluyor?"

Nefes almaya zorladım kendimi. "Önemli bir şey yok. Sadece... sürü politikası saçmalıkları."

Parmakları bileğimi okşadı. Bir şeylerin ters gittiğini her zaman anlardı. Her zaman hissedirdi. Ona sonsuza kadar yalan söyleyemezdim, ama şu anda, bu kadar huzurlu, yumuşak, açık ve bana aitken ona söyleyemezdim.

Yataktan kayarak indim. Maggie dirseğiyle kendini destekledi, kaşları çatılmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Yatağını kendine mi istiyorsun? Eğer bu sana fazla geliyorsa, seni rahatsız ediyorsam ya da..."

Sesi kırıldı. Geri döndüm, içim burkuldu.

"Hayır," dedim biraz fazla çabuk. "Tanrım, hayır. Öyle değil." Elimi omzuna koyup, orada biraz tuttum. O da bu dokunuşun bitmesini istemiyormuş gibi bana doğru eğildi. "Sadece koşmam lazım."

Gözlerinde şaşkınlık belirdi.

"Kafam çok doluğunda, şekil değiştirip binanın arkasındaki ormanda koşarım. Bu, kendimi sıfırlamama yardımcı olur. Şekil değiştirmek benim için duygusal bir şey.

Bu ilkel bir şey. Sanki... gürültüyü atmak gibi." Sessiz kaldı. Bırak da söyleyeyim.

"Sen değilsin, Mags. Şu anda beni *bunaltmayan* tek şey senin burada olman."

beni bunaltan tek şey."

Kanca'dan bir kapüşonlu sweatshirt aldım, kot pantolonumu giydim ve kaçıyormuşum gibi hissetmemeye çalıştım. Ama belki de kaçıyordum.

Kapıda tereddüt ettim.

"İstersen burada kalabilirsin. Odana dönmek zorunda değilsin. Yatakta uyu. Artık senin kokun var." Arkama bakmaya cesaret ettim ve gülümsemeye çalıştım. "Hoşuma gitti. Bu arada, sabah erken devriye görevim var, uyandığında burada olmayacağım."

Hiçbir şey söylemedi. Israr etmedi. Peşinden gelmedi.

Ellerimi yanlarımda yumruk yapıp koridora çıktım, dönüşüm çoktan yüzeye çıkmak üzereydi.

Törene sadece bir gün kalmıştı ve ben hala ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ormana doğru yola çıktım. Sessizliğe doğru. Boşluğa doğru. Ve almaya hazır olmadığım bir karara doğru.

DIŞARIDAKİ HAVA KESKİN, soğuk ve canlandırıcıydı ve ruh halime mükemmel uyuyordu.

Botlarım donmuş yaprakların üzerinde çıtırdıyordu. Binanın arkasına doğru ilerledikçe şehir daha da sessizleşiyordu. San Francisco arkamda bulanıklaşıyordu, sirenler, ışık kirliliği ve tutamadığım son teslim tarihleri. Burada dünya ağaçlara, karanlığa ve soğuğa küçülmüştü.

Bu hali daha çok hoşuma gitti.

Her nefes alışım biraz acı veriyordu, ama bu acı yardımcı oluyordu. İçimdeki her şey çöküyor olsa da, hala bir bedenim olduğunu hatırlatıyordu. Acı temizdi. Basitti. Dürüsttü.

Açıklığa vardığımda, nabzım yavaşlamaya başlamıştı. Ormanda selvi ve okaliptüs ağaçları sıralanmıştı ve ay ışığı düşmüş bir kütüğün üzerinde parlıyordu.

Burnumdan nefes verdim ve kapüşonlu sweatshirt'ümü, ardından tişörtümü çıkardım. Her hareketim metodik ve kasıtlıydı. Sırada kot pantolonum, sonra çoraplarım ve boxer'ım vardı.

Tek tek. Katladım. İstifledim. Düzgün küçük köşeler. Sayamayacağım kadar çok gece tekrarladığım bir ritüel.

Düzenlilik ve kontrol, düşüncelerim kaos içindeyken bana yardımcı oluyordu.

Avuç içimi bir kütüğe bastırdım, sonra gözlerimi kapattım ve dönüşümü çağırdım.

Kemiklerim gerildi, çatırdayarak ve donuk bir basınçla yeniden şekillendi. Çenem öne doğru çekildi. Uzunlarım büküldü. Parmaklarım pençelere dönüştü, pençelerim hafif bir acı hissiyle serbest kaldı. Derim dalgalandı, sonra kalınlaşarak siyah, pürüzsüz ve tanıdık bir kürk haline geldi.

Zihnim sakinleşti.

Gözlerimi açtım. Artık her şey daha netti. Daha az karmaşık değil, ama daha az gürültülüydü.

İleriye doğru fırladım. Ağaçların arasında zikzaklar çizerek koşarken rüzgar burnumdan geçiyordu, bacaklarım düşünmeme gerek kalmadan bir ritim tutturmuştu. Her adımda suçluluk ve utanç duygusu azalıyordu. Maggie'ye her baktığımda ve ona söylemediğim şeyi hatırladığımda midemde hissettiğim bükülen, mide bulandırıcı ağrı azalıyordu.

Ormana kendimi açıklamak zorunda değildim. Akıllı, seksi veya güzel olmak zorunda değildim. Burada sadece koşabilirdim.

Yapraklar arkamda dağılıyordu. Kökler pençelerime takılıyordu. Ciğerlerim yanıyordu, kaslarım isyan ediyordu.

Her saniyesini zevkle karşıladım.

Açıklık tekrar açıldı. Ay ışığı, sanki nazik davranmaya çalışır gibi, donmuş çimlere dokundu.

Durdum, başımı geriye attım ve uludum. Uzun, yüksek sesle, içten. Ses, sanki kendi pençeleri varmış gibi boğazımı çizdi. O uluma, yüksek sesle söylemediğim her şeyi yansıtıyordu: Onu kaybetme korkusu. Lucien'in baskısı. Nasıl çözebileceğimi bilmediğim sırların suçluluğu. Otuz yaşında olup da iyi şeyleri kırmadan nasıl koruyacağımı hala bilememenin utancı.

Vücudum titriyordu, ama zihnim daha sakindi. Tamamen düzelmiş ya da gerçekten iyi değildi, ama daha sakindi. Açıklığın kenarına kadar sessizce yürüdüm

ve geniş bir ağaç gövdesinin yanına çöktüm. Kuyruğumu zırh gibi bacaklarımın etrafına sıkıca doladım ve yanlarım inlemeye başladı.

Bu beden, bu şekil ağlayamıyordu, ama şu anda insan şeklimde olsaydım, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor olurdum.

Belki de bu yüzden bazen kurt olmayı daha çok seviyordum.

Burada aşırı konuşkan bir panik sarmalı yoktu. Dolaşmak yoktu. Döngü yoktu. Maggie'nin bana attığı her bakışı aşırı analiz etmek, onun da benim hissettiğimi hissedip hissetmediğini merak etmek ya da sadece bana karşı nazik olan birine kendi isteklerimi yansıtmak yoktu.

Kurt olarak her şey yavaşladı. Her seferinde tek bir bilgi akışı. Okaliptüs kabuğunun kokusu. Burnuma çarpan kırılğan don. Yeraltında küçük bir şeyin hafifçe koşuşturması.

Bu kadarı yeterliydi. Hepsi bu kadardı. Lucien değil. Kabul etmediğim ve kaçamadığım bağlanma törenleri değil.

Sadece bu. Sadece ben.

Gözlerimi kapattım, burnumu toprağa bastırdım ve dünyanın sessizliğine kapıldım. Öylece sonsuza kadar kalabilirdim. Hareketsiz. Kimsenin bulamayacağı bir sır gibi sessizliğe gömülmüş. Ama kurt olarak yaşayamazdım. Maggie benim yatağında uyurken, hak etmediğim parçalarını bana emanet ederken yaşayamazdım.

Ona her şeyi anlatmak istedim. Gözlerine bakıp her şeyi itiraf etmek istedim — sakladığım duygularımı, Lucien'in benden istediğini, bağlanmanın gerçek anlamını. Bir çıkış planı bulmak için zamanımın kalmadığını.

Ama ya o giderse? Ya bana baktığında bir partner değil, bir yalancı görürse? Ya ona gerçeği söylersem ve onu yüksek sesle sevme şansı bile bulamadan onu kaybedersem?

Pençelerim toprağa saplandı.

O bir seçim yapmayı hak ediyordu. Neye bulaştığını bilmesi gerekiyordu. Ve sonuçlarını anlamadığı için kalmaktansa, özgürce uzaklaşmasını tercih ederdim.

Başka birini seçmesi düşüncesi göğsümü yakıyordu. Ama Lucien lanet olası bir fotoğraf çekimi istediği için bir bağı zorlamak, aceleye getirmek?

Hayır. Ona bunu yapamazdım. Yapamazdım.

Gözlerimi açtım. Artık daha sakindim. Toprağa basmıştım. Toprak. Soğuk. Kalbim nihayet uyarı çanı gibi göğsüme çarpmak yerine düzenli bir ritim tutmuştu.

Belki biraz daha böyle kalırdım. Belki de ona gerçeği söylemeden önce dağılmamak için tek yol buydu.

İstesem de istemesem de yarın geliyordu. Ve hala her şeyi mahvedecek sözleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ama denemeliydim.

Çünkü onu seviyordum.

Ve hiçbir parçam onu yalanlarla sevmek istemiyordu.

WARD-STRENGTH TRACKER elimde uğulduyordu, soluk mavi ekranı baz çizgisinin hemen üzerinde duruyordu. Bunu ilk kez kullanıyordum. Neyse ki, yeterince büyük bir grubumuz vardı, bu yüzden sadece ara sıra devriye gezmek zorunda kalıyordum.

Güneş doğmadan önce mülkün etrafında yavaşça dolaşıyordum, botlarım donmuş çimlerin üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu, gökyüzü sıkıcı bir gri renkteydi, sabırlı olup beklerseniz güneşli bir gün olacağına dair umut veriyordu.

Okumalar sabitti, özel bir şey yoktu.

Sonra rüzgarda çiçeklerin ve sıcak tenin en hafif kokusunu aldım.

Döndüm ve orada duruyordu. Maggie. Aynaya bakmamış gibi dağınık bir topuz, vücudunu yutan büyük beden kapüşonlu sweatshirt, etek ucu taytının üzerinden uyluklarına değiyordu. Ve tüm bunların altında... hala dün gecedен kalma benim kokum vardı. Ağzım kurudu.

Salam vermek için kağıt torbayı kaldırdı, dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Kahvaltı iyi gelir diye düşündüm."

Göğsüm sıkıştı. Paket görevinden dolayı değil. Başka bir nedenden dolayı.

Tehlikeli olan.

Takip cihazına baktım. Rakamlar yükseldi. Sıçradı. Okumada temiz, parlak bir artış vardı, sanki ley hatları saf adrenalin enjeksiyonu almış gibi. Gözlerimi kıptım, cihazın yan tarafına dokundum, tekrar kontrol ettim. Hala yüksekti.

"Devriye gezen diğerk adamlarla karşılaştım," dedi, yaklaşarak, sesi rahat bir tonda. "Tarih podcast'i anlatır gibi konuşan adam mı? Bana burayı gösterdi."

"Tyson," dedim dalgın bir şekilde, aramızdaki mesafe kapanırken sayıların sabit kaldığını izleyerek.

Bana ulaştığında çantayı uzattı ve taze ekmek ve kahvenin kokusu onun kokusuna karıştı, baş döndürücü ve sıcak. İzleyici daha parlak yanıp sönmeye başladı. Nabzım da ona uyum sağladı.

"Buna gerek yoktu..." diye başladım, ama o başını salladı.

"Ben istedim."

Sözleri göğsümün derinliklerine indi ve içimdeki bir düğümü çözdü. Aynen öyle, içimde taşıdığım statik elektrik, kemiklerimde sürekli uğultu yapan ses, yumuşadı.

Kendimi vazgeçirmeden önce, elimi yanağına koydum, başparmağımla çenesinin yumuşak çizgisini okşadım. O da eğildi, gözleri benimkilere sabitlendi. Dudaklarının benimkilere ilk dokunuşu yavaştı, deneme amaçlıydı. Elim saçlarına kaydurdım ve öpücüğünü derinleştirdim, tadını çıkardım, sessizliğin tadını çıkardım. Seyirci yoktu. Gösteri yoktu. Sadece o vardı.

Ayrıldığımızda, bana gülümsedi ve ben kendimi "Teşekkür ederim" derken buldum.

Ve bunu sadece kahvaltı için söylemedim.

Yine takip cihazına baktım. Hala tırmanıyordu.

Bu sadece bizi birbirimize bağlamaya çalışan sihir olmalıydı. Öyle olmalıydı. Bunu aklımdan çıkardım.

Cihazı ceketimin cebine soktum, görünmemesi için sakladım.

Bölüm 24

Maggie

Eski spor ayakkabılarım ve büyük beden kapüşonlu sweatshirtümle, muhtemelen hala eğri duran topuzumla daireden çıkmak istememiştim. Aynaya bile bakmamıştım. Duş bile almamıştım. Cildim uyku ve Roman'ın çarşaflarının kokusunu taşıyordu. Uyluklarım, dizlerimi biraz gevşetip nabzımı biraz hızlandıracak şekilde ağrıyordu.

Ama o anının getirmesi gereken sıcaklık — boynumdaki ağzı, işimiz bittikten saatler sonra bile kalbimin üzerinde kalan eli — şimdi kırılğan geliyordu. Sanki yanlış nefes alırsam kırılabilirmiş gibi.

Daha fazla kafein istedim. Ve belki de kimsenin soru sormadığı, sessiz bir yerde oturup Roman'ın sessizliğinin ne anlama geldiğini ya da "*dostum*" kelimesinin neden omurgamı gerginleştirdiğini düşünmek zorunda kalmayacağım bir an istedim. Şehir etrafımda uyanıyordu, sokaklar henüz tamamen dağılmamış gece sisinden nemliydi. F hattı tramvayı arkamdan gürültüyle geçti, şoför sanki kendi kişisel müziğiymiş gibi zili çalıyordu.

Roman'la kahvaltı yapmak riskli bir hareketti. Aramızdaki ilişkinin ne olduğunu bile bilmiyordum ve kesinlikle çaresiz görünmek istemiyordum. Ama o durumu iyi karşıladı ve beni gördüğüne gerçekten sevindi.

Kahve dükkanının kapısının üzerindeki zil, içeri girdiğimde çaldı. Karamel aroması, kavrulmuş kahve çekirdeklerinin kokusuyla karışarak beni sıcak bir kucaklama gibi sardı ve bir an için her şeyin normal olduğunu hayal edebildim. Çalan müzik listesi yumuşak ve hüzünlüydü — muhtemelen kalp kırıklığı ve şehir ışıkları hakkında sözleri olan akustik bir şeydi — ve her şeyi uzak ve güvenli hissettiriyordu. Pencereilerin

köşeleri buğulanmıştı, dışarıdaki caddenin manzarası bulanıktı, sanki dünya bana bir süreliğine saklanmam için izin veriyormuş gibi.

Burası benim mekanımdı. Roma öncesi, paket öncesi, sihir öncesi, hayatın kaosa sürüklenmesinden önceki dönem. Küçük dükkan, Market'in daha sakin bir yan sokağında gizlenmişti. Turistler farkına bile varmadan önünden geçiyorlardı ve burada kimse benden daha fazlasını beklemeden oturup kahvemi yudumlayıp nefes alabiliyordum.

Tezgaha yaklaştım ve her zaman aynı şeyi sipariş etmeme rağmen tahtayı taradım: yulaf sütlü Americano. Belki bir kruvasan alırım. Belki iki tane. Vücudum hala dün gecedan yorgun hissediyordu ve Roman'ın ellerinin beni haritalandırmasından kaynaklanan, uykusuzluktan kaynaklanan, yüzümden silemediğim bir sırıtış vardı.

O sırada Seraphina'yı gördüm.

Sanki bütün şehir onun etrafında düzenlenmiş gibi pencerenin kenarında oturuyordu. Mükemmel bir duruş, krem rengi blazer, sabahın dokuzunda olmasına rağmen sanki kuaförden yeni çıkmış gibi pürüzsüz ve parlak saçlar. Matcha latte'sini sanki Vogue dergisinde bir aksesuar gibi tutuyordu.

Çok hızlı döndüm, kalçam pasta vitrinine çarptı. Dengemi sağlamak için elimi uzattım, parmaklarım soğuk cama dolandı. Başımı eğdim, gözlerim satın almayacağım bir vişneli Danimarka pastasına takıldı. Dışarıdaki tramvay ziline sesi çok yüksek geliyordu, sanki benim utancımı ilan ediyormuş gibi.

Lütfen beni görmeyin. Lütfen beni görmeyin. Lütfen...

"Maggie. Merhaba."

Çok geç. Döndüm ve zorla nazik bir gülümseme takındım. Ağzımda gerginlik ve pişmanlık tadı vardı. "Seraphina. Merhaba."

O, Pinterest panosundaki gibi doğal bir şekilde taze, dinlenmiş ve ıslıl ıslıl görünüyordu. Ter kokan kapüşonlu sweatshirt'ümün enseme yapıştığını hissedebiliyordum. Ağzımın köşesinde diş macunu lekesi olabilir. Onun göz bebeklerinde kendimi görebiliyordum: dağınık, bitkin, insan.

Kickboks dersinde aramızdaki etkileşimi hatırlatmasını bekledim. Kazara bilerek ona sert bir tekme attığım ve onun bunu hissettiğini bildiğim o anı. Ama o bu konuyu açmadı. Bu çok direkt olurdu.

Bunun yerine, kağıt kesiği gibi keskin ve ince bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bu gece için çok heyecanlı olmalısın."

Midem altüst oldu. "Bu gece mi?"

Panik beynimi sardı, olasılıkları gözden geçirdim. Bir akşam yemeğini mi unuttum? Bir grup toplantısını mı? Büyülü bir etkinlik mi düzenlemem gerekiyordu? Roman'ın dramatik tarot gecesi mi?

Daha büyük bir gülümseme zorladım. Dişlerimi daha fazla gösterdim.

"Oh. Evet. Sabırsızlanıyorum."

Seraphina'nın kirpikleri titredi, gülümsemesi gerçek olmadığını gösterecek kadar gerildi. Dışarıda sis nihayet dağılmaya başladı ve sokağın eğimi, soluk sabah gökyüzüne karşı tanıdık tramvay kablolarının karmaşası ortaya çıktı. Gözleri, beni dengesiz hale getirdiğini biliyor gibi parladı.

"Korkmuyor musun?" diye sordu, sanki sıradan bir sohbetmiş gibi. "Bilirsin... insan olmak falan?"

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

"Sen ve Roman'ın bu geceki bağlanma töreninin başrolünde olduğunuzu duydum. İlk ısırılanlar. Merak etme." Bakışları beni keskin bir neşter gibi sıyırdı. "Eminim nazik davranacaktır."

Saçlarını omzunun üzerinden attı ve topukları fayanslara tıklayarak kapıya doğru süzüldü. Sokağa çıktı ve erken saatte işe gidenler ve turistlerin arasına karıştı.

Ben orada, tamamen hareketsiz durdum, yüzümdeki gülümseme süzgeçten geçen su gibi akıp gitti.

Bağlanma töreni mi? *Bu gece* mi? Başrol oyuncularını mı? *İlk ısırılan mı?*

Roman tek kelime etmemişti. Dün gece de, bu sabah da.

Kulaklarımda kanın uğultusu, kahve dükkanının gürültüsünü bastıracak kadar yüksekti. Barista adımı seslendiğinde neredeyse fark etmedim. Uyuşmuş elimle içkimi aldım ve teşekkür etmeden doğruca dışarı çıktım. Americano'm kenarından taşarak parmak uçlarımı yaktı. Hiç hissetmedim.

Kaldırımında durup etrafa baktım. Gökyüzü maviydi. Bir otobüs gürültüsüyle geçti. Yan taraftaki fırının önünde insanlar gülüyordu. Dünya eğildi. Altımdaki zemin kaydı ve bunu fark eden tek kişi bendim.

Bana söylememişti. *Neden* söylememişti?

Son birkaç günü tekrar düşündüm. Şefkatini. Yavaş öpücüklerini. Beni kırılgan ve kutsal bir varlıkmışım gibi tutuşu.

Dün gece sevişmemiz.

Beni buna alıştırmaya mı çalışıyordu? Büyük ısırik öncesinde yumuşak bir başlangıç mı? Onun için hepsi sadece bir kutuyu işaretlemek miydi?

Göğsüm ağrıyordu. Parmaklarım kahve fincanını sanki beni gerçek bir şeye bağlayacakmış gibi sıkıca kavradı. Kızgın değildim, ama içimde bir şüphe oluşmuştu. Birisi size başka neler söylemediğini merak etmeye başladığınızda, bunu durdurmak zor olur.

Eve yürürken, Seraphina'nın sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Eminim nazik davranacaktır.

Roman bana dürüstlük sözü vermişti. Onun sürüsüne nasıl yardım edeceğime dair bir seçim hakkı vereceğine söz vermişti. Bunların hepsi, sürüsü içindeki konumunu iyileştirmek ve onu biriyle çiftleşmeye zorlanmaktan kurtarmak içindi.

Ama bu gece bir seçim gibi gelmiyordu. Daha çok bir son tarih gibi geliyordu.

Aniden, dün geceki hiçbir şey artık sıcak gelmiyordu. Her şey hesaplanmış gibi geliyordu.

Her şeyde yanılmış olabileceğimi hissettim. Onun hakkında. Bizim hakkımızda.

Ayakkabılarımı çıkarmadan doğrudan daireye girdim.

Kahvem hala elimdeydi. Kafeden çıktığımdan beri bir yudum bile içmemiştim. Çenemi o kadar sıkıştırmış ki ağrıyordu. Kalbim, eve koşmuşum gibi çarpıyordu, ama ben yürümüşüm. Hızlı, tabii ki. Aslında öfkeyle yürümüşüm. Kırmızı ışıkları, kaldırımları, bana bakıp sonra başka yere bakan insanları bile fark etmemiştim.

İçeri girdiğimde Roman mutfak tezgahının önünde duruyordu, sanki çoktan sona ermiş bir ev hayali gibi. Sanki ben ayrıldığımdan beri dünyada hiçbir şey değişmemiş gibi.

Başını kaldırdı, gözleri uyanık ve endişeliydi. "İyi misin?"

Onun yanından geçtim, kahvemi tezgaha biraz sertçe koydum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Cildim sıcaktı. Boynum, kulaklarım, göğsüm, hepsi yanıyordu.

"Kafede Seraphina'ya rastladım," dedim.

Roman yutkundu. "Öyle mi?"

"Bana bu akşamki bağlanma töreninden bahsetti. Senin ve benim başrol oyuncularımız olmamız gerektiğini söyledi."

Yüzü birden dondu. Midem düğümlendi. O ağzını açmadan önce her şeyi anlamıştım. Suçluluk. Panik. Gözlerinde okunmayan "*oh lanet olsun*" ifadesi.

Sanki patlayacakmışım gibi yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Mags, yemin ederim. Sana söyleyecektim. Bugün. Lucien bana bunu dün gece geç saatlerde söyledi. Ben sadece... nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum."

Sanki ben ona saldırırsam diye korkuyormuş gibi bana doğru ölçülü bir adım attı.

kaç

cağı "Seni ısırmayacağım," dedi çabucak. "Asla..."

ml. Beni ısırma, benimle çiftleşmek gibi, en kötü sonuç olacakmış gibi söyledi.

asla geçemeyeceği bir sınırmış gibi söyledi. O kadar düşünülemez, o kadar korkunç bir şeydi ki, bana bunun söz konusu bile olmadığını garanti etmek zorunda kaldı.

Kısa bir baş sallama yaptım. Omuz silktim. Rahat görünmeye çalıştım ama kırılmalı bir ifadeyle kaldım. "Tabii. Elbette."

O bunu anlamadı. Ya da belki anladı ama ne yapacağını bilemedi. Her halükarda, gözleri yumuşak ve üzgün görünüyordu ve bu sadece acımı daha da artırdı. Tam olarak kızgın değildim. Bir şeyler fırlatmak ya da sesimi yükseltmek istemiyordum. Ama kendimi kaybediyordum.

Bana ait olduğumu hissettirmişti. Peki şimdi? Şimdi sadece kullanışlı olduğumdan emin değildim. Ya da tüm bunlar sadece hasar kontrolüydü. Ya da suçluluk duygusu. Ya da çarpık bir sorumluluk duygusu. Ben özel değildim. Yararlıydım. Politik bir amaç için bir araç.

Ve en kötüsü, boğazımı ağrıtan ve göğsümü yakan kısım, ona aşık olmamdı.

Onu *istiyordum*. Ama o beni istemiyordu. Aynı şekilde değil.

Roman elini saçlarının arasından geçirdi ve biraz volta atmaya başladı. "Sanırım bundan kurtulmanın bir yolunu buldum."

Kalbim hızla çarptı. "Kurtulmak mı?"

Bana baktı, gözlerinde umut parıltıyordu, sanki bana bir can simidi uzatıyormuş gibi. "Evet. Törenden kurtulmak için. Lucien'e gidip açıklasam..."

"İstediğin bu mu?" diye sordum, çenemi kaldırarak. "Bundan kurtulmak mı?"

Roman tereddüt etmedi.

"Tabii ki," dedi. "Plan bu değildi. İşlerin bu kadar kontrolden çıkmasına çok üzüldüm."

Sözleri sakın ve samimiydi. Ama sözleri, en hassas noktandan bıçak gibi saplandı. Net bir kesik. Net bir gerçek.

O bunu istememişti. *Beni* istememişti. Sadece karışıklığı düzeltmeye çalışıyordu.

Kalbim mideme düştü. Ciğerlerim sıkıştı. Tabii ki, o ayrılmak istiyordu. Neden istemesin ki? Ben bir insandım. Onun dünyasının bir parçası değildim. Ay ışığında parlamıyordum ya da doğaüstü bir ışıltım yoktu. Şık, gizemli ya da güçlü değildim. Ben sadece... bendim.

Dağınıktım. Sihirli değildim. Whole Foods'ta paniğe kapılan ve ıspanak bozulduğunda ağlayan türden bir kızdım.

Kendimi zorlayarak başımı salladım, ifademi nötr tutmaya çalıştım.

"Tamam.

Dinliyorum. Planın nedir?"

Biraz neşelendi ve sahnelenmiş bir çatışma, grup dostu bir bahane ve belki Lucien'in farklı bir çifti öne çıkarmak için ikna edilebileceği hakkında bir şeyler söylemeye başladı.

Çoğunu duymadım. Sözleri bozulmuştu. Tek duyabildiğim, kafamın içinde dönen kendi sesimdi:

Buna güvenmemekte haklıydın.

Onu içeri aldın ve sonuç bu oldu.

Kendine gel, Maggie. Senin yıkıldığını görmesine izin verme.

O konuşurken, el kol hareketleri yaparken, her şeyi düzeltmeye çalışırken ona baktım.

Kaosu düzeltmeye çalışıyordu.

Ama gerçek çoktan ortaya çıkmıştı. O

beni seçmiyordu.

Ve ben onun beni seçeceğini düşünecek kadar aptaldım.

Bölüm 25

Roman

Kanepenin kenarına oturdum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup enseme ovuşturdum. Cildim vücuduma çok küçük geliyordu. Sanki vücudum şu anda beni içinde tutmayı bilmiyordu.

Odanın diğer tarafında Maggie ileri geri yürüyordu. Kollarını kavuşturmuştu.

Her adımda kaşlarının arasındaki kırıışıklık daha da derinleşiyordu.

Yüzümü ifadesiz, vücudumu hareketsiz tuttum, ama içim? Hızla çalkalanıyordu.

Lucien'in sözleri kafamda dönüp duruyordu. *Sen ve Maggie başrol oyuncularınız.*

Sanki biz birer eğlenceymişiz gibi. Sürünün dikkatini altta yatan politikadan uzaklaştırmak için mükemmel bir romantizm.

Maggie volta atmayı bıraktı ve bana baktı. Yüzünde şu anda hiç yumuşaklık yoktu. Sadece ihanetin üzerine katmanlanmış merak vardı, ifadesi doğal olmayan bir şekilde tarafsızdı.

Boğazımı temizledim. "Tamam. Peki, çılgın bir fikir... Bence bunu taklit edebiliriz

."

Gözleri kısıldı. "Sihirli bir ruh bağı mı taklit edeceğiz?"

Omuzlarımı silktim. "Şey, görünüşünü taklit edelim. Diğer çiftlerin büyülü

diğer çiftlerden gelen sihir dalgası bunu maskeleyebilir."

Maggie kollarını daha sıkı kavuşturdu. "Açıkla."

Ben de açıkladım. Tören sırasında bağın toplu olarak nasıl ölçüleceğini, sihir vurduğunda ley hatlarının nasıl parladığını anlattım.

"Ley hatları yeterince parlarsa, Lucien soru sormaz. En azından hemen sormaz," dedim.

İkimizin de düşündüğünü söylemedim. Lucien eninde sonunda öğrenecekti. Her şeyi riske atıyordum: sürüdeki yerimi, konumumu, geleceğimi...

Ama onun açık isteği olmadan onu sahiplenemezdim, sahiplenmek istemedim. O bunun ne anlama geldiğini anlamadan. Bu düşünce midemi bulandırdı. Düşünmek bile çenemi ağrıtıyordu.

Onu bu şekilde incitmektense sürgüne gönderilmeyi tercih ederdim.

Yanımdaki kanepeye uzandı, uzuvları gevşek ama gözleri sıkı. Düşünüyordu. Her zaman düşünüyordu. "Tamam, diyelim ki sahte bir ilişki yaşayalım. Nasıl? Bunun için bir senaryo var mı? *Ruhlarınızın birbirine bağlandığını nasıl taklit edeceğinize dair* sihirli bir Pinterest panosu falan?"

Durduramadan burnumdan bir ses çıktı. Onun alaycı sözleri göğsümde bir şeyleri parçaladı. "Maalesef yok. Ama bir tane yapabiliriz. Sahte flört arşivlerine ekleyebiliriz."

Planlamaya başladık. Isırığı simüle etmek için sahte kan. Sonrasında infazcılarını atlatmak için kokuyu maskeleyen otlar. Hala kendimdeymiş gibi görünmek için yeterince keskin bir şey giyecektim. Zamanlamayı saniyesine kadar senkronize ettik: ne zaman öne çıkacağımızı, ne zaman geri çekileceğimizi, ne zaman eğileceğimizi, ne zaman nefes alacağımızı.

Bu bir plandı. Aptalca, kırılgan, çaresiz bir plan.

Şakaklarım zonkluyordu ve burnumun köprüsünü sıktım. Maggie bana bir bakış attı. "Bu kadar, değil mi?"

Tereddüt ettim. Tanrım. Bu kısmı hiç sevmiyordum.

"Neredeyse," dedim. "Bir şey daha var." Kafasını dikkatle eğdi.

"Ertesi gün bir resepsiyon var. Yeni bağlanan tüm çiftler için."

Gözlerini kırptı. "Bir resepsiyon mu?"

Ben başımı salladım. "Slash galası. Kıyafet kodu: yoğun. Tüm sürü katılacak. Tam bir... olay."

İnledi ve başını kanepeye geriye attı. "Hay sıçayım. Bir sürü kaç tane etkinlik düzenleyebilir ki? Sizler birbirinizi gerçekten çok seviyor olmalısınız."

Midem kıvrılrsa da sııttım. *Seni sevmemek için ne kadar uğraştığımı bir bilsen.*

"Kostüm boyası kullanacağız. Isırık izleri gibi göstereceğiz. Kimse yakından bakacak kadar yaklaşmaz. Koku devriyesini ben hallederim."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

Oturma odasında yer açmak için sehpayı kenara çektik ve prova yapmaya başladık.

Sadece pratik yapıyoruz.

Kendime böyle söyledim.

Onun arkasında durdum, ellerim omuzlarının yakınında duruyordu. Bana döndü, yüzü yukarı doğru eğikti, sanki sadece bakarak göğsümü delip geçmeyecekmiş gibi.

"Sen beni 'ısırdığında' geri çekilir miyim yoksa erir miyim?" diye sordu. Ben ciddi bir ifadeyle cevap verdim. "İdeal olarak? İkisi de biraz."

Gözlerini devirdi ama bakışlarını kaçırmadı. Yaklaştım. Öne eğildim. Ağzım boynuna yaklaştı... cildinin sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındı.

Ona dokunmadım. Nefes almadım. Ama kokusu yine de beni sardı. Yumuşak ve keskin. Sedir ağacı ve sabah gibi. Sıcaklık gibi. O gibi.

Nabzım boğazımda hızlandı. Kurtum öne doğru itti, göğsümün içinde pençelerini geçirdi. Bunun ne olduğunu biliyordu. Gerçekten istiyordu.

Ama ben istemedim. *Yapamadım.*

O seçmeyi hak ediyordu. Anlamayı. Tüm benliğiyle evet demeyi. *tüm* benliğiyle evet demek.

Gözlerimi kapattım ve geri çekildim. Aramızdaki hava elektrikli gibiydi. Tehlikeli. Tek bir yanlış hareket tüm odayı ateşe verecekmiş gibi.

"Tamam. Baştan alalım," diye fısıldadı

Maggie. Başımı salladım ve geri çekildim.

Sıfırla.

Yine.

Eğer yanlış oynarsam, onu kaybedebilirdim. Doğru oynarsam da, yine de kaybedebilirdim.

Gelinlik mağazasının kapısındaki ÇAN yumuşak bir sesle çaldı. İçeride her şey lavanta lavanta ve pahalı mum pahalı mum

kombinasyonu, kendimi ani bir destinasyon düğününe karşılayamayacak durumdaysam hiçbir şeye dokunmamam konusunda uyardı.

Maggie'yi takip ettim ve bizi buraya getiren her kararımдан hemen pişman oldum. Krem rengi duvarlar. Gül altın rengi raflar. Her yerde aynalar. Gömme aydınlatmanın uğultusu altında hafifçe çalan, biraz cadımsı bir müzik.

Bir satış elemanı, korkutucu derecede coşkulu bir şekilde bize doğru süzülüyordu. "Precious Lace'e hoş geldiniz! Elbise denemeye mi geldiniz?"

Hayır demek için ağzımı açtım, ama Maggie sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi başını salladı.

"Evet," dedi. "O eş. Sorun benim."

Satıcı kadın bunun sevimli olduğunu düşünerek güldü. Ben de gülümsemeye çalıştım. Muhtemelen yüzümü buruşturmuşumdur.

Safılık kumaşı, tören katmanları ve ay ipeği gibi kelimeler konfeti gibi etrafa saçılmaya başladı. Kumaştan çok kristal olan bir elbise giyen mankenin yanında sert bir şekilde durdum ve ellerimi ceplerime sokarak içimden ölüyormuşum gibi davranmadım.

Maggie, elinde birkaç seçenekle perdenin arkasına kayboldu. Sesini duyabiliyordum — rahat, biraz alaycı ve altında büyük bir gerginlik vardı. O da rol yapıyordu. Bizim yaptığımız buydu. Çünkü yeterince iyi rol yaparsak, belki de kimse ikimizin de içten içe biraz kırık olduğunu fark etmezdi.

Yürümemeye çalıştım.

Kurtum burada ne yaptığımızı anlamıyordu. Kafası karışık bir şekilde göğsümü tırmalamaya devam ediyor, daireler çizerek hırıliyordu. Bu bir çiftleşme anı olmalıydı. Gerçek. Kutsal. Ama değildi.

"Hazır mısın?" diye seslendi Maggie ve perdeyi çekti.

Beynim çalışmayı durdurdu.

Elbise basitti. Beyaz, dar, parlaklık ya da dantel yoktu. Belini sarıyor ve ayak bileğinin hemen üstüne kadar uzanıyordu. Omuzları çıplaktı ve ışık tenine vurarak onu bir tablonun parçası gibi gösteriyordu. Saçları başının üstünde dikkatsiz bir zarafetle toplanmıştı, birkaç tel sanki mükemmellikten sıkılmış gibi dökülüyordu.

Kostüm giyiyormuş gibi görünmüyordu. Benim geleceğim gibi görünüyordu.

Ciğerlerim görevlerini unutmuştu. Göğsüm içten dışa yumruk yemiş gibi ağrıyordu. Gözlerimi çok hızlı kırptıyordum, boğazım düğümlemişti.

Kaşlarını çattı. "Hey... iyi misin?"

Boğazımı temizledim ve elimi havada salladım, durumu örtbas etmek için bir tür şaka bulmaya çalışıyordum. "Evet. Hayır, sadece... burada ne yakıyorlar böyle? Adaçayı mı? Gül yaprakları mı? Alerjilerim isyan ediyor."

Ağzı yarı gülümsemeye dönüştü. Aynaya döndü.

Biraz döndü.

Tanrım, mükemmel görünüyordu. Sanki çoktan benim olmalıymış gibi görünüyordu. Uzun zaman önce her şeyi mahvetmemiş olsaydım, sahip olabileceğim hayat gibi görünüyordu.

Ama o benim değildi. Eğer olsaydı, bu saçma davranışını bırakıp bana gerçekten istediğini söylerdi.

Ama yapmadı. Ben de rolümü oynadım.

Satıcı kadın geri geldiğinde "Alacağım" dedim. Maggie bana şaşkın şaşkın baktı. "Ciddi misin?"

Bir kez başımı salladım. "O olsun."

O gerçek kıyafetlerini giyerken ben ödemeyi yaptım. Faturaya bakmadım. Onu o elbiseyle tekrar görebilmek için iki katını bile öderdim.

Güneş binaların arasında batarken birlikte dükkandan çıktık. Giysi torbasını kırılğan bir şey gibi tutuyordu. Ben taşımayı teklif ettim. O da izin verdi.

Bu küçük jest, yardım etmeme izin vermesi, beni neredeyse mahvetti. Yürürken elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı.

Hiçbir şey söylemedim, ama o anı hafızama kazıdım. Keşke her zaman böyle olabilseydi. Gösteriş yok, politika yok. Sadece o ve ben, eve doğru yürüyorduk. Aynı alanda var oluyorduk, kalplerimiz aynı ritimde atıyordu.

Eğer işler farklı olsaydı... Eğer bizi bu sahte flört fırtınasına sürüklemeseydim... Eğer grup baskısını ve sahte törenleri yaşamamış olsaydık...

Beni seçer miydi?

Maggie'yi seviyordum. Eskiden gözlerimi devirdiğim türden bir gençlik aşkı değildi. Şehvet değildi. Sevgi değildi. Kolaylık değildi. Onu, kışın kurt olarak koşmayı sevdiğim gibi seviyordum.

kışın kurt olarak koşmayı sevdiğim gibi sevdim. Tüm bedenimle. Kemiklerime kadar net bir şekilde.

Bana meydan okudu. Ben kendimi kapattığımda beni uyardı. Görünmek istemediğimde beni *görünür* kıldı.

Onu hiç kimseyi istemediğim kadar istemiştim. Ve bunu mahvedeceğimden korkuyordum.

Apartmana yaklaşırken ona baktım. Soğuktan yanakları pembeleşmişti. Soyunma odasından çıktığında bir gelin gibi görünüyordu. Bir yalan gibi görünüyordu.

Onu kaybedersem, bundan kurtulamayacağım.

Ama bunların hiçbirini söylemedim. Ona kapıyı açtım ve onu içeriye kadar takip ettim.

Her şeyin olması gerektiğı gibi olduğunu olması gerektiğı gibi olduğunu

Bölüm 26

Roman

Lucien, tekerlekli, süslü bir korkuluk gibi, kollarını açmış, mükemmel bir gülümsemeye arabadan inmeden önce, *biz zar zor* arabadan çıkabildik. "İşte buradasınız! Benim parlak, şüphe uyandıran, ışıldayan başrol oyuncularım."

Kaşlarımı çattım. "Şüpheli ne?"

"Parlak," diye tekrarladı. "Kaderinizde yazılı olan o cazibeye sahipsiniz. Hadi, beni takip edin. Sahne zamanı."

"Sahne mi?" Maggie ve ben aynı anda söyledik.

Lucien, kokain almış bir oyun programı sunucusu gibi koridorda dönerek uzaklaştı. Personel, şampanya tepsileri ve büyülü ışıklar saçan kürelerle etrafta dolaşıyordu. Doğu kanadından hafif bir müzik sesi geliyordu. Bir yerlerde, biri sevinçten ya da sihirli bir sarhoşluktan çılgık atıyordu.

Lucien'in coşkusuyla koridorda adeta sürüklenirken Maggie'nin gözlerine baktım. Bir şey sormak için ağzını açtı, muhtemelen "*Bu da neyin nesî?*" diye, ama biz çoktan altın süslemeli bir kapıdan geçerek eskiden salon olan ve şimdi tam bir sahneye dönüştürülmüş odaya girmiştik.

Spot ışıkları. Yarım daire şeklinde dizilmiş sandalyeler, küçük, yükseltilmiş bir platforma bakıyordu ve üstündeki parlak tabelada şöyle yazıyordu:

"ARKADAŞLAR: BİRBİRİNİZİ GERÇEKTEN NE KADAR İYİ TANIYORSUNUZ?"

Hayır. Kesinlikle hayır.

Lucien bir kez alkışladı ve bize dönerek, "Sürpriz! Siz ikiniz bizim başrol oyuncularımızsınız ve tabii ki tüm grubun konuşma konusu olduğunuz için, tören kısmından önce küçük bir uyumluluk testi yapmanın eğlenceli olacağını düşündük. Sadece birkaç soru. Biraz flört. Biraz bağ kurma büyü. Çok sevimli olacaksınız."

Kan basıncım kritik seviyelere çıktı. "Lucien, ne tür bir testten bahsediyoruz?"

"Bilirsin işte. En sevdiğin yemek. Sinirini bozan şeyler. Aşk dilleri. Tüm o ilginç şeyler." Elini sanki önemsiz bir şeymiş gibi salladı, sonra topuklarını döndü. "Beş dakika sonra perde açılıyor!"

Ve ortadan kayboldu. Maggie ve ben orada durduk. Omurgam kilitlendi ve avuçlarım terlemeye başladı.

"Bizi canlı canlı yiyecekler," diye mırıldandım. "Bunun için prova yapmadık. Cevaplarımız yok. Nasıl yapacağız... Mags, tüm sürüyü uyumlu olduğumuza ikna edebilir miyiz?"

Maggie önüme geçti ve iki elimi de tuttu.

Her şey durdu. Odadaki kaos, göğsümdeki çarpıntı, boğazımda yükselen panik... O bana dokunduğu anda hepsi bir anda yatıştı.

Başparmakları, parmak eklemlerime yavaşça dairesel hareketlerle masaj yaptı. "Hey.

Nefes al."

Nefes aldım. Titreyerek.

Sesi yumuşak ve sabit kalmaya devam etti. "Haftalarca birlikte vakit geçirdik.

Düşündüğümüzden daha fazlasını biliyoruz."

Yutkundum. "Bu iş yüzümüze patlayacak."

"Ya da," dedi, gözlerimi tutarak, "kazara bu işte harika olacağız. Birlikte yaşıyoruz. Birbirimiz hakkında epey şey biliyoruz."

Gülümsedi ve Tanrı yardımcım olsun, kendimi yenilmez hissettim.

Bir asistan bizi ayrı ayrı kenara çekip sorulan soruları cevaplamamızı istedi. Birkaç dakika sonra, en az yüz kişilik bir kalabalığın önünde sahnede oturuyorduk. Lucien ön sırada oturmuş, tek başına bir kraliyet düğünü düzenlemiş gibi gülümsüyordu.

Kadife takım elbiseli bir adam mikrofonu aldı ve kendini bu gecenin *uyumluluk şefi* olarak tanıttı. Bunun gerçek unvanı mı yoksa Lucien'in uydurduğu bir şey mi olduğundan emin değildim, ama işi ciddiye alıyordu. Kartları, dramatik duraklamaları ve her şeyi vardı.

"Basit bir şeyle başlayalım," dedi sunucu. "Roman, Maggie'nin en sevdiği yemek nedir?"

Maggie sertleşti. Nefes almaya zorladım, hafızamı zorladım.

"Şey... o, bunun soba erişttesi gibi havalı ve sağlıklı bir şey olduğunu iddia ediyor, ama aslında tarçınlı şekerli tost makinesi waffle'ları."

Kalabalık güldü. Maggie bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu çok doğru."

Omuz silktim. "Uykunda mırıldanıyorsun."

Sonraki kart.

"Maggie, Roman'ın en sinir bozucu alışkanlığı nedir?"

Başını eğdi ve sıırttı. "Baharat rafını alfabetik sıraya koyuyor. Sormadan."

Kalabalıktan biri hayretle nefes aldı. "Sen bir canavarsın!"

Elimi kaldırdım. "Alfabetik sırayla dizilmezse kaos olur. Orada bir şeyi nasıl bulabilirsin ki?"

Sunucu sıırtarak devam etti. "Roman, üzgün olduğunda Maggie seni nasıl teselli ediyor?"

Dünya biraz sallandı. Boğazımı temizledim. "Beni zorlamaz. Yanıma oturur. Bazen mırıldanır. Berbat ve detone olur, o da bunun farkındadır, ama yardımcı olur. Hiçbir şeyin yardımcı olamadığı kadar."

Maggie hiçbir şey söylemedi, ama eli masanın altında benim elimi buldu.

Sunucu kartları dramatik bir şekilde karıştırdı. "Maggie, Roman *seni* nasıl teselli ediyor?"

Tereddüt etti. "Beni saklamama izin veriyor. Ama yakınımnda kalıyor. Yalnız kalmak istediğimde bile yalnız olmadığımı hissettiriyor."

Oda sessizdi. Lucien dramatik yelpaze sallamayı bile bıraktı.

Sorular gelmeye devam etti: içimizden şakalar, gizli yetenekler, nasıl tanıştığımız, birbirimiz hakkındaki ilk izlenimlerimiz, en sevdiğimiz mevsim, en sevmediğimiz şeyler, ilişkiyi bitiren şeyler.

Ve bir şekilde, doğru cevapları vermeye devam ettik. Mükemmel değildi, ama gerçkti.

Çünkü biz dikkatliydik. Çünkü onun yatarken çorap giydiğini ve uykusunda onları çıkardığını biliyordum. Çünkü o, benim yüksek sesle çığnemeyi sevmediğimi biliyordu ve ben bu sesi duymamak için bilerek mısır gevreğini ıslatmıştım ama o hiçbir şey dememişti. Çünkü onun gök gürültüsünü sevmediğini biliyordum ve o da benim kendisinden başka kimsenin bana dokunmasını sevmediğini biliyordu.

Sunucu sonunda kartlarını indirdi ve sahnenin kenarındaki süslü koltuklarda oturan yaşlılara döndü.

Bir onlardan onlardan ileri ileri eski gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı.

"Ya çok iyi tahmincilersiniz," dedi yavaşça, "ya da şimdiye kadar gördüğümüz en uyumlu çiftsiniz."

Kalabalık alkışlarla coştı. Tezahüratlar. Kahkahalar. Biri ıslık çaldı.

Maggie bana doğru eğildi, dudakları kulağıma değdi. "Ya biz harika yalancıyız ya da korkunç derecede uyumluyuz."

Gülümsemeye çalıştım, ama boğazım düğümlenmişti.

Ona baktım ve tek düşünebildiğim şey şuydu: *Hayatımda hiç kimseyle bu tür bir bağ hissetmemiştim*. Yakınından bile geçmemişti. Bunun gerçek mi, sihir mi yoksa yakınlık mı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, bunun şimdiye kadar hissettiğim en dürüst şey olduğuydu.

Ve eğer bu bir yalan olsaydı, asla söylemeyi bırakmak istemeyeceğim türden bir yalandı.

Sonunda sahneden ayrılmamıza izin verildiğinde ikimiz de rahat bir nefes aldık. Fuaye çok sıcaktı, çok parlaktı, altın süslemeli saçmalıklarla doluydu. Maggie'nin elini sıktım ve kemerli kapıdan geçtik. O da elimi sıktı. Cildi serindi, dokunuşu sabitti — göğsümde hissettiğim fırtınayla tam bir tezat oluşturunuyordu.

On adım bile atamadan Seraphina, stiletto topuklu ayakkabılarla lanet bir hayalet gibi ortaya çıktı.

"Maggie." Gülümsemesi plastikti. "Roman."

Maggie bir kaşını kaldırdı ve "Ben şurada olacağım" diye mırıldandı, sonra günlerce aklımdan çıkmayacak bir sırtışıla ikramların bulunduğu masaya doğru yöneldi.

Seraphina hiç vakit kaybetmedi.

"Sana son bir şans vermek istedim," dedi, gözleri Maggie ile benim arasında gidip gelirken, sanki olasılıkları hesaplıyormuş gibi.

Kaşımı kaldırdım. "Anlamadım?"

"Sana son bir şans vermek istediğimi söyledim. Beni seçmen için. Benim ve Dwight'ın aileleri, onunla benim mükemmel bir çift olduğumuzu düşünüyor. Stratejik. Temiz. Ama bence sen ve ben mükemmel bir çiftiz."

Gözlerimi Maggie'den ayırmadan, onun biriyle gülüşmesini izledim. O bu dünyaya ait değildi, ama yine de buradaki herkesten daha parlak bir yıldızdı.

"Umarım sen ve Dwight birlikte mutlu olursunuz," dedim düz bir sesle, sonra Seraphina'ya döndüm. "Gerçekten."

Gülümsemesi kayboldu. "Bunu bir kez daha düşünmek istemiyor musun? Sen ve ben..."

"Ben Maggie'yi istiyorum." Ses tonum kesindi. Kesin.

Yüzü buruştu. "Sanırım, iyi bir şeyin tam önünde durduğunu fark edemiyorsun."

Maggie'ye tekrar baktım. Mini kruvasan çalmış ve sanki hazine kaçırmış gibi onu peçeteye saklamaya çalışıyordu.

"Oh, biliyorum," dedim, onu izlerken. "İyi bir şeyin neye benzediğini çok iyi biliyorum."

Konu burada kapandı. Seraphina öfkeyle Dwight'ın yanına doğru yürüdü, Dwight ise dışı koltuğunda oturmayı tercih etmiş gibi görünüyordu. Hiç pişmanlık duymadım.

Lucien birkaç dakika sonra bizi buldu. Gülümsemesi çok genişti, takım elbisesi müstehcen bir şekilde altın süslemeliydi. "İşte buradasınız. Vakit geldi."

Maggie'nin yanımda gerginleştiğini hissedebiliyordum.

"Beni izleyin," dedi Lucien, kolunu salonun arkasındaki çift kapıya doğru uzatarak.

Ay ışığıyla aydınlanan ve sürü üyeleriyle dolu devasa bir odaya girdik. Onlarca kişi vardı. Hava beklentiyle doluydu, sihir o kadar yoğundu ki tadılabilirdi.

Ortada yükseltilmiş bir platform vardı. İki süslü sandalye, dokunmuş gümüş bir duvar halısı ve Lucien'in yanında kraliyet sarayındaki soylular gibi sıralanmış bir dizi yaşlı. Cildim yanmaya başladı.

Lucien'in sesi, saygı ve tiyatrosallıkla odada yankılandı. "Bu gece, türümüzün en kutsal ayinine tanık oluyoruz: eşlerin birleşmesi. Kanla birleşen, sihirle mühürlenene, bağlılıkla güçlenen."

Gözlerimi, basit beyaz elbisesiyle karşımda duran Maggie'den ayırmadım. O, benim geleceğimin her versiyonunda yer alması gereken biri gibi görünüyordu. Ve bunun farkında bile değildi.

Lucien bize işaret etti. "Roman. Maggie. Öne çıkın."

Öyle yaptık. Maggie'nin kalp atışlarını bulduğum yerden duyabiliyordum. Ya da belki de benimkilerdi.

"Bir iddiada bulunmak sadece içgüdü değildir. Güven demektir. Seçim demektir. Ruhun ruhla buluşup 'Evet. Şimdi bile. Hala bile' demesidir." Lucien bana başını salladı. "Bağı tamamla."

Ağzım kurudu. Cebime uzandım ve kapsülü avucuma aldım, dönmüşken ağzıma attım. Küçük, neredeyse fark edilmezdi. Ezilmiş kurt kökü ve otlar, gerçek gibi kokması için bir damla kanımla karıştırılmıştı.

Maggie'nin arkasına geçtim ve parmağımın ucuyla boynundaki deriyi okşadım. Titredi ama geri çekilmedi.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

"Sadece yap," diye fısıldadı.

Tanrı yardımcım olsun. Ağzımı onun cildine yaklaştırdım ve kapsülü dişlerimin arasına sıkıştırdım. Boynuna dokunduğum anda, istem dışı bir çığlık attı.

Bu ses içimde bir şeyi parçaladı ve bunu gerçekten yapmak istediğim arzusunun yoğunluğuyla dizlerim titredi. Onu işaretlemek. Onu sahiplenmek. Sadece sihrin yapabileceği şekilde bunu resmileştirmek. Lucien istediği için değil. Sürü için gerekli olduğu için değil.

Ama ben istediğim

için. Onu sevdiğim

için.

Ama yapamadım. Bu yüzden kapsülü ısırdım ve sahte kanın omzuna damlamasına izin verdim. Dudaklarımın temas ettiği cildinin sıcaklığı beni neredeyse çıldırtıyordu. Ağzım kırmızı lekelerle kaplı halde yavaşça geri çekildim. Maggie elini uzattı ve sanki inanamıyormuş gibi izi dokundu.

Lucien kollarını kaldırdı ve "Bağ tamamlandı!" diye bağırdı.

Kalabalık coştı. Gözlerimi devirip çığlık atmak istedim.

Maggie'ye baktım. Gülümsemeye ve mükemmel eş gibi görünmeye çalışıyordu. Ama gözleri çok donuktu.

El ele, alkışlar kulaklarımızda çınlarken platformdan indik. Çiftler arkamızda sıraya girmiş, kendi bağlarını kurmak için bekliyorlardı. Umurumda değildi.

Onları izlemeden malikaneden ayrıldık. Başkasının mükemmel masalını bir an daha görmek istemedim.

Çünkü benimki yanımda yürüyordu ve bu gerçek değildi. Ve daha ne kadar rol yapabileceğimi bilmiyordum.

Bölüm 27

Maggie

Yumurtaları sanki beni ihanet etmişler gibi bakakaldım.

Benim ruh halime göre çok sarı, çok neşeli, çok agresif bir şekilde iyimserlerdi. Roman mutfak adasının karşısında oturmuş, sanki dünyadaki son dostuymuş gibi kahvesini yudumluyordu. Ayrı odalarda uyandığımızdan beri iki kelimedenden fazla konuşmamıştık. Aramızdaki sessizlik çiğnenebilecek kadar yoğundu.

Biz eşleşmiştik. Bir nevi.

Sahte eşler. Kamuoyuna bağlı. Sihirli bir şekilde birbirine yakın.

Hala, nasıl oldu da "karmaşık bir ayrılıktan kaçan travmatik bir kadın"dan "bağlanma sorunları olan drama kraliçesi bir kurt adamın sahte ruh ikizi sevgilisi"ne dönüştüğümü anlamaya çalışıyordum.

Roman'a baktım. Saçları dağınıktı, sanki bütün gece duygularını bastırmak için çarşaflarında yuvarlanmış gibi. Bileğinde yumurta lekesi vardı. Normal görünüyordu. Bütün malikane dolusu büyülü yaşlıların önünde beni sahiplenmiş gibi davranan biri gibi görünmüyordu.

Yine de, sessizliği bozmazsam bu sessizlik beni öldürecekti. "Peki," dedim, yumurtalarımı karıştırarak.

"Şimdi plan nedir?"

Bana konuşacağımı beklemiyormuş gibi şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. "Ne?"

"Bilirsin," dedim, çatalımla belirsiz bir hareket yaparak. "Artık birbirimize *bağlı* olduğumuza göre. Ki açıkça bağlı değiliz. Lucien bunu öğrendiğinde ne olacak?"

Roman çenesini ovuşturdu, gözleri kupasına düştü. "Kendime biraz zaman kazanmayı umuyordum. Hepsi bu. Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmak için

bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı bulmak için."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tabii. Çünkü büyüü bir ruh bağı taklit etmek, işleri çözmek için çok rahat bir yol sapmasıdır."

Ağzı, tartışmak istermiş gibi kıvrıldı, ama yapamadı. "Lucien benim rütbemi yükseltmemi istiyor. Sonunda onun beta'sı olmamı istiyor. Ama bu konuda yalan söylediğimi öğrenirse, beni sürgüne gönderebilir."

Kahvemi yavaşça yudumladım ve bir saniye düşünmeye başladım. "Bu gerçekten en kötü şey mi olur?"

Başını kaldırdı. "Ne?"

"Yani... tüm bunlardan pek de memnun görünmüyorsun. Sürekli sürüden rahatsızsın, her törende gözlerini deviriyorsun, Lucien'in partileri sana kişisel bir saldırıymış gibi davranıyorsun. Neden herkesi mutlu etmeyi bu kadar önemsiyorsun?"

O içini çekip geriye yaslandı, parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Çünkü sahip olduğum tek şey bu, Mags. Sürü. Lucien. Bildiğim tek aile bu. Anne babam ben çocukken öldü. Kardeşim yok. Lucien beni arasına aldı, eğitti, ait olduğum bir yer verdi."

Sözleri sakindi, ama içinde bir ağırlık, göğsünün arkasında bir hüzn vardı ve dışarıya doğru bastırıyordu.

"Tamam. Ama bu yeterli mi? Tek bildiğin bu olduğu için, tek olman gerekenin bu olduğu anlamına gelmez. Gerçekten onun betası olmak istiyor musun?" diye sordum. "Yoksa bunu sadece Lucien öyle dediği için mi yapıyorsun?"

Gözlerini kaçırdı. Bu bana her şeyi anlatıyordu.

"Roman, sadece bir başkasının gözünde iyi görünmek için kendini kaybetmene gerek yok. Anlıyorsun, değil mi? Farklı bir şey istemek senin hakkın. Bir zamanlar sana yardım etmiş insanlara karşı bile sınırlar koymak senin hakkın."

Tek kelime etmedi.

"Gerçekten ne istediğini uzun uzun düşünmelisin. Lucien'in istediği şeyi değil. Kağıt üzerinde iyi görünen şeyi değil. Ve eğer beta olmak istemiyorsan, onunla ciddi bir konuşma yapmalısın. Bu çekingenlikten bıktım artık. Kendi hayatında bir yan karakter değilsin."

Bana baktı, ama yüzündeki ifade, sınırı aşmadığını gösteriyordu. Onun duyması gereken bir şey söylemişim.

"Bu..." Derin bir nefes aldı. "Bu gerçekten iyi bir tavsiye."

"Evet, öyle," dedim, bir parça daha yumurta batırarak. "Ben sadece güzel görünüş ve alaycı sözlerden ibaret değilim."

Gülümsemesi küçük ama samimiydi.

Sonra saatine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Gala için hazırlanmaya başlamalıyız."

"Roman, saat sabahın on."

"Bu bütün gün sürecektir bir kutlama. Tören ve tören öncesi fotoğraflar için erken gelmemiz gerekiyor."

Ben İnledim. "Sen Siz gerçekten bilmiyor
nasıl iyi süt bir süt

Omuz silkti ve ayağa kalkarak tabaklarımızı topladı. "Neye bulaştığını biliyordun."

"Tartışmalı," mırıldandım mırıldandım, ve makyajımı
makyaj çantayı ve onu kanepeye doğru sürükledi.

Bir anlığına ona bakakaldım, sonra ona baktım. "Sanırım şimdi beni gerçekten ısırmış gibi görünmenin zamanı geldi."

Kaşları kalktı.

İç geçirdim. "Bunu isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama... lütfen makyajımı yapar mısınız?"

Roman kahkahayı bastı. "Ne?"

"Duydun beni," dedim, halının üzerine çapraz bacaklı oturdum. "Hadi, koca kötü kurt. Makyaj becerilerini görelim."

Yavaşça yanıma geldi, önümde çömeldi ve kostüm dükkanından aldığı makyaj malzemelerini aldı.

"Bunu pişman olacağım," diye mırıldandı.

"Muhtemelen," dedim. "Ama ben zaten her şeyden pişmanım, sen de kulübe katıl."

Parmakları köprücük kemiğime dokundu. Çok hafif bir dokunuştı, ama yine de nefesim kesildi. O, omzumun hemen üzerindeki cilde gölgeler ve sahte kurumuş kan izleri çizdiğinde, kalbim çarparken hareketsiz kaldım.

Acaba o da hissediyor muydu, aramızda giderek daha da göz ardı edilmesi zor hale gelen şeyi?

Sonunda geriye yaslandığında, bana bir şey söylemek istermiş gibi baktı. Ama söylemedi.

"Geçer." "Ne geçer?"

"Isırık. Gerçek gibi geçecek. Kimsenin sana çok yaklaşmasına izin verme."

Ona baktım, benimle sahte bir bağ kuran ve alfa'sına yalan söyleyen, ama yine de beni hiç kimsenin yapamadığı kadar kendim gibi hissettiren bu adama. Ona ne düşündüğünü, gerçekten ne istediğini sormak istedim.

Onun yerine, "Teşekkürler" dedim. "Tabii ki."

GALA, rüyadan çıkmış gibi görünüyordu.

Yumuşak ışıklandırma, malikanenin büyük balo salonunu sıcak, bal kaplı bir fanteziye dönüştürmüştü. Altın aplikler kadife kaplı duvarlara uzun gölgeler düşürüyordu ve köşedeki yaylı dörtlü, göğsümü ağrıtabilecek kadar güzel bir melodi çalıyordu. Müzik her şeyi sarıyor, sohbetlerin arasında süzülüyor, şampanya kadehlerine dokunuyor, ritimle sallanan çiftlerin etrafında kıvrılıyordu.

Roman ve ben içeri girer girmez, elinin benim elime kayduğunu hissettim. Zorlayıcı değildi. Gösterişli değildi. Sadece sabitti. Tanıdık.

Bana sırtıtarak baktı. "Bu dansı bana ayırır mısın?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Çocukluk arkadaşlarının önünde beni dramatik bir şekilde eğecek misin?"

"Sadece 'lütfen' dersen," dedi, prens gibi eğilerek elbisenin eteğini kaldırmaya çalışır gibi.

Gözlerimi devirdim ama elimi eline koydum. "Peki. Keyfine bak."

Müzik daha yavaş, daha zarif bir parçaya geçti ve ben bunun ne kadar saçma olduğunu şaka yapamadan Roman beni dans pistinin ortasına çekti.

Onu takip etmeyi kolaylaştıran sessiz bir özgüvenle hareket ediyordu. Bir eli belimin alt kısmına bastırırken, diğeri eli benim elimi gevşekçe tutuyor, parmakları benim parmak eklemlerimi okşuyordu. Nedense kendimi sahtekar gibi hissetmiyordum. Kutlama boyunca yalan söyleyen bir kadın gibi hissetmiyordum.

İstenildiğimi hissettim.

Bir kez döndük, eli beni zahmetsizce hareket ettirdi ve ben güldüm, gerçekten güldüm. Ses, durduramadan ağzımdan çıktı.

Roman'ın gülümsemesi daha da genişledi. Gerçek. Filtrelenmemiş. Alışılmış bir gülümseme gibi görünmüyordu.

"Bunda çok iyisin," dedim, tekrar döndüğümüzde, topuklarım cilalı zemini zar zor sıyrıyordu.

"Birçok şeyde iyiyim."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, gülümsemeyi zorla bastırarak. "Neden böylesin?"

"Çünkü konuşmaya devam etmezsem, hissetmemeye çalıştığım her şeyi gerçekten hissedebilirim."

Göğsüm sıkıştı. Dramatik, pembe dizi tarzında değil. Sadece kendime söylemeye izin vermediğim yüzlerce şeye dolu ve şişmiş bir şekilde.

Yeni eşleşmiş çiftler için bir gereklilik olsa da, onunla buraya gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Buradaki her şey, sonsuza kadar inanmanı sağlayacak şekilde tasarlanmıştı. Müzik. Etrafımızdaki bedenlerin yavaş, rüya gibi dönüşleri.

Başımı geriye eğdiğimde Roman'ın bakışları dudaklarıma düştü, sonra sanki istememiş gibi gözlerime bakmak için yukarı doğru kaydı.

Bu çok fazlaydı. O çok fazlaydı.

Ve bu anın sonsuza kadar sürmesini istedim.

Dans etmeye devam ettik. Kaç şarkı geçti bilmiyordum. İki mi? Üç mü? Umurumda değildi. Vücudum, sanki aynı mermer parçasından oyulmuş gibi onun vücuduna uyuyordu. Onun kokusu - sıcak sedir, narenciye ve sadece Roman'a ait olan derin bir koku - kaçmak istemediğim bir ip gibi beni sardı.

Eli hafifçe kaydı, parmakları omurgamın kıvrımının altında okşadı. Yukarı baktım.

Yüzündeki ifade okunamazdı. Kenarları gergindi. Ama başparmağı sanki kendini tutamıyormuş gibi sırtımda yavaş, yatıştırıcı daireler çizdi.

Ve içimden bir ses, bu iş bittiğinde, performans sona erdiğinde, benim de değişmiş olacağımı söylüyordu. O artık sadece sahte erkek arkadaşım değildi. Sadece arkadaşım da değildi. O, benim hiç istemediğim, hiç beklemediğim ve belki de hak etmediğim bir şekilde beni tanıyormuş gibi hissettiren biriydi.

Ama o beni istemiyordu. Gerçekten istemiyordu.

Özgürlük istiyordu. Alan istiyordu. Lucien'in baskısı, tören kıyafet kuralları ya da deri yerine sahte kapsülleri ısırıldığı bağlanma törenleri olmayan bir hayat istiyordu.

Ve ben... Benim beni seçen biri olsun istedim.

Kolaylık olsun diye değil. Orada olduğum için değil. Yeterince iyi bir oda arkadaşı olduğum ve eski şekil değiştirenlerden oluşan bir grubu kandırarak kadar rolümü iyi oynadığım için değil.

Birinin bana Roman'ın şu anda baktığı gibi bakmasını ve bunu içtenlikle yapmasını istedim. Ama sonunda Lucien'le konuşmak, yarattığımız bu karmaşayı çözmek için cesaretini bulduğunda, özgür olacaktı.

Ve taşınmak zorunda kalırdım, çünkü onunla aynı alanı paylaşmamın imkanı yoktu. Elini sırtımın çıplak derisi üzerinde gezdirdikten sonra olmazdı. Dans ederken güldüğümde gözlerindeki bakıştan sonra olmazdı. Sessiz gecelerden, sahte iddialardan ve bütün malikanenin önünde durup benim ona ait olduğumu söylediği andan sonra olmazdı.

Gerçek olmadığını bilsem de, gerçekmiş gibi *hissetmiştim*. Sorun da buydu. Gözlerimi kaçırdım, boğazımda oluşan düğümü nefes almaya çalışarak geçirdim. Roman'ın eli hafifçe sıkıştı.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle. "Nereye gittin?"

Kafamı salladım. "Hiçbir yere. Sadece düşünüyordum." "Ne hakkında?"

"Seninle birlikte bir kurt adam galasına nasıl geldiğimi. Senin seçtiğin gelinlikle. Senin sürdüğün makyajla. Boynumda sahte bir ısırik iziyle ve bizim aşık olduğumuzu düşünen bir sürü insanla."

"Biliyorsun, tüm bunlar başladığında senin evet diyeceğini düşünmemiştim."

"Neredeyse yapmayacaktım," dedim, sesimi hafif tutarak. "Sen biraz dağınıktın. Ben de öyleydim."

Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine yansımadi. "Hâlâ öyleyim."

"Daha iyi oldun," dedim, ona bakarak. "Biraz daha az drama. Daha az homurdanma."

"Sadece sen benim saçmalıklarımı sürekli yüzüme vuruyorsun diye."

"Birinin yapması lazım."

Yavaşladık. Şarkı bitiyordu. An bitiyordu. Yine de ikimiz de dans pistinden ayrılmak için kıpırdamadık. Cesurca bir şey söylemek istedim. *Bunu kaçırma. Beni seç, lütfen.*

Geri adım attım. Büyüyü bozacak kadar.

"Dans için teşekkürler," dedim, sesim hissettiğimden daha sağlamdı. O başını salladı. "Ne zaman istersen."

Ve bir anda, illüzyon sona erdi. Müzik çalmaya devam etti. Işıklar sıcaklığını korudu. Şampanya hala diğer insanların ellerinde parıldıyordu. Ama göğsümdeki acı devam etti.

Çünkü sonra ne olacağını biliyordum. Ve onu kaybetmeye hazır değildim.

Bölüm 28

Maggie

Üçüncü kadeh şarabımı ve üçüncü bardak suyumu içiyordum, gecenin sonunda Roman'ın koluna örümcek maymunu gibi yapışmamak için bir tür denge kurmaya çalışıyordum. Topuklarım çoktan ağrımaya başlamıştı. Sahte gülümsemelerden yanaklarım acıyordu. Ve ne zaman biri bardağını çok sert çınlatsa ya da çok yüksek sesle gülse, sanki arkamda bomba patlamış gibi irkiliyordum.

Roman, yanımda barda durmuş, çocukluk arkadaşlarından biriyle derin bir sohbete dalmıştı. Arkadaşının adını söylediği anda unutmuştum. Rahat görünüyordu — çenesi hafifçe eğik, yüzünde hafif bir gülümseme — ama onu artık yeterince tanıyordum, rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Parmaklarının elindeki bardağa vurma şekli, sanki rüzgârın yönünün değişmesine hazırlıklıymış gibi omuzlarının hafifçe eğik duruşu bunu gösteriyordu.

Suyumu yudumladım. Tanrıya şükür soğuktu. Boğazım kurumuştum ve dans, şampanya ve havadaki konuşulmamış gerginlikle balo salonu ısınmıştı.

O sırada Lucien ortaya çıktı. Her zamanki gibi ipek bir cüppeyle veya sahneye yakışır bir ilanla görkemli bir giriş yapmadı. Bu seferki... farklıydı. Gülümsemesi fazla gergindi, gözleri fazla keskin, hareketleri biraz fazla hızlıydı. Roman'ın kolunu acil bir durummuş gibi yakaladı, ama bunu yakasından tüyü çeken bir adamın zarafetiyle yapmaya çalıştı.

Onun söylediklerini duymamalıydım, ama orkestra ara vermişti ve konuşma sesleri o kadar azalmıştı ki, Lucien'in sahne fısıltısı doğrudan bana ulaştı.

"Ciddi bir sorunumuz var," dedi, hâlâ Roman'ın kravatına iltifat ediyormuş gibi gülümsüyordu. "Koruma kalkanları ve ley hatları bağlara tepki vermiyor. Hiç. Beklediğim gibi değil."

Roman'ın parmakları durdu. "Ne kadar kötü?"

Lucien'in gülümsemesi değişmedi, ama sesi daha keskin bir tona düştü. "Yeterince kötü ki, sihir konusunda birazcık bilgisi olan biri dışarı çıkarsa fark eder. Okumalar durgun. Yeni eşleşmelerden hiçbir dalgalanma yok. Hiçbir şey yok."

Bardağı dudaklarıma götürürken donakaldım.

Roman'ın sesi alçak ve sakindi. "Belki de sadece zaman gerekiyor. Asırlık bir büyüün bir gecede kendini yeniden düzenlemesini bekleyemezsin..."

Lucien'in çenesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde gerildi. "Büyü anında tepki vermeliydin."

Midem bulandı. Nabzım hızlandı. Belki de, sadece belki, "bağımız" bir gösteri olduğu için tepki vermiyordu.

Roman duruşunu değiştirerek Lucien'in beni görmesini daha da engelledi. "O zaman bir gece bekleyelim. Herkes içip dans etsin. Sabah hallederiz."

Lucien, duvarların kulakları varmış gibi odaya bakındı, sonra kısa bir baş sallama yaptı. "Peki. En kaliteli tekiladan bir shot içip, güneş doğana kadar bunu unutmaya çalışacağım. Ama yarın da okumalar hala düz çıkarsa..." Gülümsemesi keskin bir bıçak gibi keskinleşti. "Sonra ne yapacağımızı bilmiyorum."

Roman'ın koluna hafifçe vurdu, ipek bir etek gibi dönerek kalabalığın içine kayboldu.

Eğer koruma büyüleri bu saçmalığın işe yaramasına güveniyorsa - ve işe yaramıyorsa - o zaman ne olacak? Büyü blöfümüzü gördüğünde ne olacak?

Aniden, biri çantasıyla dirseğime çarptı. Elimi sarsacak ve suyun yarısını kolumdan aşağı akıtacak kadar güçlü bir çarpma oldu. Sessizce nefesimi tuttum, soğukluk elbisenin kumaşından geçip omzuma sızarken irkildim. Keskin bir soğukluk askının altından sızdı ve bar tezgahından peçete almaya çalıştım.

Roman fark etmedi. Hala konuşuyordu. Hala her şey yolundaymış gibi davranıyordu.

iyiymiş gibi davranmaya devam ediyordu.

Kolumu sildim, bir kadın gibi kumaşı hafifçe dokunarak

Bir sahne yaratmak için, ta ki gözümün ucunda bir şey yakalayana kadar.

Seraphina. Sanki uçuyormuş gibi bana doğru dans edercesine geliyordu, bir eliyle Dwight'ın koluna sarılmış, diğer elinde ise istediği her şeye sahip bir kızın kendine güveniyle bir kadeh şampanya tutuyordu.

Mutlu görünüyordu. Hatta ıslıl ıslıl. Gözleri samimi ve yumuşak bir parıltıyla ışıldıyordu. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı, bir kulağının arkasına saç telleri sıkıştırılmıştı, böylece boynunun sol tarafı tamamen görünür durumdaydı.

İşaret çok açıktı. Köprücük kemiğinin hemen üzerinde, kalıcı bir çürük gibi derin ve kırmızı-mor iki kabuklu yara izi vardı. Acı verici görünüyordu. Ve gurur verici.

Ve sonra anladım.

Yara izleri. Çürükler. *Su*.

Siktir. *Su*. Elim hala nemli bir peçeteyi sıkıyordu. Acaba ben...? Peçeteyi düşürdüm ve parmak uçlarımla Roman'ın önceki gece ısırık izi taklidi yaptığı boynumun kıvrımını okşadım.

Makyaj. Fondöten. Roman'ın özenle karıştırdığı sahte kan lekesi.

Gitmiş miydi?

Cildim... pürüzsüz hissediyordu. Yapışkan değildi. Pudra gibi değildi. Sadece cilt. Göğsümde panik yükseldi. Düşünmeden saçımı çözdüm ve omuzlarımin üzerine düşerek boynumu kaplamasına izin verdim. Bunu hızlıca yaptım. Çok hızlıca. Sanki bir şey saklıyormuşum gibi.

Çünkü saklıyordum.

Kalbim çarparken odayı taradım. Lucien'i görmedim. Yaşlılardan hiçbirini görmedim. Roman gözlerini kısarak eğildi, dudakları kulağıma değdi. "Ne oldu?"

Ona bakmadım. Kıpırdamadım. Sadece, zar zor duyulacak şekilde fısıldadım. "Yaralar."

Hareketsiz kaldı. Eli belimin alt kısmına dokundu, yüzü soldu. "Kahretsin." Yüzümü ışığa doğru çevirdi ve içinden küfretti. "Gitmiş."

"Hadi canım."

"Düzeltmeyi deneyebilirim."

"Neyle? Kokteyl peçetesi ve kırmızı şarapla mı?"

Dudakları glmek ister gibi seğirdi ama yapmamalıydı. "Bir çaresini buluruz."

"Sürekli bunu söylüyorsun," diye fısıldadım, "ama bir Şey bulmuyoruz. Tap dansı yapıyoruz."

"zgnm."

Neden zr dilediğini bilmiyordum — bu an, bu karışıklık, tüm bu lanet olası numara — ama yine de başımı salladım. Seraphina'nın yara izinin onu nasıl parlatmış olduğunu düşünmemeye çalıştım. Ya da benimkinin başından beri hiç var olmadığını.

Ve sonra, tabii ki, Seraphina yanımıza geldi.

"Maggie," dedi neşeyle ve sanki yıllardır en iyi arkadaşmışız gibi bana sarıldı, oysa biz pasif-agresif rakipler olarak koridorda birbirimize hırıldamıştık.

Ben kaskatı kesildim. Roman kıpırdamadı. Arkamda durdu, elleri yanlarında yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Seraphina yanağıma öpücük kondurdu. "Sadece senin adına çok mutlu olduğumu söylemek istedim. Yani, açıkçası yanlış bir başlangıç yaptık, ama artık sen de grubun bir parçası olduğuna göre çok iyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum."

Gülme, ağlama ya da bayılma isteğimi bastırdım.

"Teşekkürler," dedim, sanki az önce tüm vücudumda adrenalin patlaması yaşamamış gibi gülümseyerek.

Gözleri Roman'a kaydı ve tekrar bana döndü. "Güzel, değil mi? Bağlanmak. Yani, her Şeyi değiştiriyor. Sonunda kim olduğumu anladığımı hissediyorum."

Ben belirsiz bir şekilde başımı salladım, parmaklarım çantamı daha sıkı kavradı. "Evet. Bu... hayatımı değiştiren bir Şey."

Seraphina hafifçe döndü. "Dwight'a yaramı göstermeye karar verdiğimi söyledim. Onu hak ettim, göstermenin bir sakıncası yok, değil mi?"

Gözleri boynuma kaydı ve bir Şeylerin ters gittiğini fark ettiği anı tam olarak gördüm.

Başını eğdi. Dudakları aralandı.

"Bekle," dedi yavaşça. "Yaran nerede, Maggie?" Roman yarım adım ne çıktı, tüm vücudu gerginleşti. Zorla gülümsedim. "Oh. Ben... abuk iyileşen biriyim."

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz saçma geldi, ama ses tonumu neşeli ve hafif tutmaya çalıştım.

Gözleri kısıldı. "O kadar hızlı mı?"

Omuz silktim. "Göründüğüm kadar kırılgan değilim galiba."

Kafamı çevirmeye zar zor vakit buldum ki Seraphina'nın eli omzuma yapıştı.

"Bir bakayım," diye tısladı ve saçımı o kadar hızlı bir şekilde yana çekti ki, boynum yana doğru kırıldı.

"Ne yapıyorsun?" Onu itmeye çalıştım, ama tırnakları batmıştı ve sanki cinlenmiş bir kadın gibi boynumu tırmalıyordu.

"Orada hiçbir şey yok," diye bağırdı, sesi çılgın ve zafer dolu bir tona dönuştü. "Onu hiç ısırmamış! Bak! Hiç yara izi yok!"

Her şey durdu. Kemanlar sessizliğe büründü, kadehler kadeh tokuşturma sırasında dondu ve kısa, nefes kesici bir saniye boyunca, sanki tüm sürü taş a dönüşmüş gibi hissettim.

Sonra bize döndüler. Gözleri boynuma kilitlendi. Roman'a. Bana.

Roman'ın sesi yanımda çatladı, alçak ve acil. "Maggie. Gitmeliyiz."

Hâlâ Seraphina ile itişip kakışıyordum, ama o beni çekmeye başlamıştı bile, eli benim elimi sıkıca tutmuştu. Sıcak. Emredici.

Düşünmeye zaman yoktu. Kalabalığın içinden koştuk, sütunları geçtik, nefes kesen sesleri, fısıltıları ve en az bir tane tam anlamıyla hırıltıyı atlattık. Biri Roman'ın koluna uzandı, ama o hiç tereddüt etmeden onu itti. Büyük kapılardan dışarı fırladık ve geceye çıktık, soğuk hava yüzüme çarptı.

Arabaya doğru koşarken Roman tek kelime etmedi. Kilidi açarken parmakları titriyordu. Arkamızdan sesler yükselirken arabaya atladım ve kapıyı kapattım. Gaz pedalına bastı. Malikaneden uzaklaşıp yolda hızlanırken lastikler gıcırdadı.

Nabzım yavaşlamıyordu. Göğsüm ağrıyordu. Ellerim titremeyi kesmiyordu.

Bana bir kez baktı. "İyi misin?"

"Hayır," diye bağırdım. "Az önce ne oldu lan?"

Roman burnundan nefes verdi, direksiyonu sıkıca kavradı. "Hallederiz."

"Bunu söylemeyi bırak." Sesim çatladı ama umursamadım. "Sen hep bunu söylüyorsun."

Cevap vermedi. Tabii ki vermedi.

Ona döndüm, enseme bir sıcaklık hissettim. "Cehennemin eşiğindeyiz Roman. Anlıyorsun, değil mi? Artık 'akışına bırakma' aşamasında değiliz. 'Meşaleler ve dirgenler' aşamasındayız ve sen hala gizli bir planın varmış gibi davranıyorsun."

"Bir yolunu bulacağım," dedi düz bir sesle.

Ben gülmeden güldüm. "Tanrım, kendini duyuyor musun? Sanki sızan lavaboyu koli bandıyla tamir etmeye çalışan bir adam gibisin. Denemiyorsun bile. Sadece tepki veriyorsun. Her zaman tepki veriyorsun."

Roman çenesini sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

Koltuğa yaslandım. "Neden sözünü tutmayıp bir kez olsun proaktif davranmıyorsun? Bir şey söyle. Bir şey yap. Bir seçim yap. Sürüyü önemseydiğini söylüyorsun. Beni önemseydiğini söylüyorsun. Kanıtla."

Elleri direksiyonu sıktı. "Yapma." "Neyi yapma?"

"Bunu seni önemseydiğimle ilgili bir mesele haline getirme."

Boğazım yandı. "O zaman ne hakkında? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, bu durumu olduğu gibi kabul edip, başına gelecekleri başkalarının karar vermesine izin vermekten gayet memnun görünüyorsun."

Sessizlik.

Yine ona dönüp baktım. "Ee?" Hala bir şey yoktu.

Peki. Öyle olsun.

Yolun geri kalanında pencereden dışarı bakarak, kollarımı zırh gibi göğsümün üzerinde kavuşturup, tanıdık sokakların bulanıklaşmasını izledim. O, apartmanımızın önüne park edene kadar tekrar konuşmadık. Roman önce indi ve arabanın kapısını biraz fazla sert kapattı. Ben de onu takip ettim, gece havasına çığlık atmamaya çalışarak.

Merdivenlerin yarısına geldiğimizde Eric'i gördüm.

Kapının önünde duruyordu, bir elinde beyaz şakayık buketi, diğer eli cebinde, ne yapacağını bilemezmiş gibi.

Midemi bir ağrı sardı. Roman yanımda donakaldı.

Eric'in gözleri ikimiz arasında gidip geldi. Ağzı seğirdi, ama gülümsemeye çalıştı. "Selam."

"Ne... Ne yapıyorsun burada?"

Çiçekleri sanki her şeyi açıklayacakmış gibi uzattı. "Konuşmak istedim. Düşündüm ki... belki evde olursun."

Roman hafifçe öne çıktı. Sanki çoktan gelmiş olabilecek bir yumruk bekliyormuş gibi tüm vücudu gerginleşti.

Eric'e, sonra Roman'a baktım. Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey.

Bir başka komplikasyon.

Bölüm 29

Roman

HAREKET ETMEDİM. En alt basamakta durdum, kendimi sakinleştirmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Sokak sinir bozucu bir şekilde sessizdi.

Eric, birinin silmeyi unuttuğu bir resim gibi görünüyordu. Fazla temiz, fazla cilalı. Artık var olmayan bir Maggie'ye aitti. Elindeki buket hafifçe titriyordu, ama sesi sabitti.

"Bir hata yaptım," dedi. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Her şeyi bitirmenin merhametli olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi seni böyle görünce, halini görünce..." Ona bir adım daha yaklaştı. "Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim, Mags. Hiç bu kadar... *sen gibi* görmemiştim. Birlikte olduğumuz tüm zaman boyunca."

Bu takma ad beni ürpertti. Maggie, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe irkildi, ama ben bunu fark ettim. Çünkü her hareketini, her nefesini izliyordum.

Eric tekrar bana baktı, gözlerinde yarı yürekli bir özür vardı. "Bunu senin önünde yaptığım için üzgünüm dostum. Gerçekten üzgünüm. Ama anlamalısın... Maggie ve benim uzun bir geçmişimiz var. Bir geçmişimiz var."

Hemen cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki?

Ellerimi kaldırdım, geri adım attım, sanki önemi yokmuş gibi omuzlarımı hafifçe silktim. Sanki bu önemli değilmiş gibi. "Buyurun," dedim. "Size biraz mahremiyet vereyim."

Daire kapısını açtım ve içeri girdim, kapıyı aralık bıraktım. Kapı çerçevesinin hemen arkasında durdum, elim hala kapı kolundaydı.

Ve dinledim.

"Hemen cevap vermek zorunda değilsin," dedi Eric, sanki ona yeniden yaklaşmaya çalışır gibi alçak ve yumuşak bir sesle. "Seni özledim. Ve tekrar denemek istiyorum. Lütfen. Bir düşün."

Ardından gelen sessizlik, suya düşen bir taş gibi hissettirdi. Sıçrama yoktu. Sadece göğsümde yayılan yavaş bir dalgalanma vardı.

Kapıyı bıraktım ve mutfığa girdim, iki elimi tezgaha dayadım. Kalbim, bir şeyi hissetmemeye çok uğraştığımda olduğu gibi, çirkin ve düzensiz bir şekilde göğsümde çarpıyordu.

Elbette böyle olacaktı. Elbette. Bunu önceden tahmin etmeliydim.

Sürünüze yalan söylüyorsunuz. Bir bağı sahte olarak gösteriyorsunuz. Haftalardır her gün aşık olduğunuz kızın sadece bir oda arkadaşı, sadece bir arkadaş, sadece uygun bir hikaye olduğunu iddia ediyorsunuz. Tüm enerjinizi bunu bir arada tutmak için harcıyorsunuz ve sonra hesaba katmadığınız tek şey, kontrol edemediğiniz tek değişken, lanet olası bir buket çiçekle ortaya çıkıp her şeyi mahvediyor.

Çünkü o numara yapmak zorunda değil.

Çünkü o kıza ilk sahip olan oydu.

Ve bildiğim kadarıyla, onu tekrar ele geçirecekti.

Boynumun arkasını tuttum. Kaşını geri gelmişti. Sahip olamadığım bir şeyi istemekten kaynaklanan, derimin altında hissettiğim o vahşi, kazıyıcı his. İstememem gereken bir şeydi. Ama istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki midem ağrıyordu.

Onu dans pistinde görmeyi bırakamıyordum: Elbisesinin ışıklar altında parıldayışı. Gülüşünün sanki oraya aitmiş gibi göğsümü delip geçmesi.

O anı çok sıkı tutmamak için çok uğraşmışım. Daha sıkı tutmalıydım.

Her şey çözülüyordu. Sanki başından beri hiçbir şeyi kontrol edememişim gibi, her şey ellerimden kayıp gidiyordu. Nabzım kulaklarımda güm güm atıyordu. Çenemi o kadar sıkımsam ki ağrıyordu. Mutfakta bir ileri bir geri yürüyordum, her adımım keskin ve öfke doluydu. Kime kızgın olduğumu bile bilmiyordum. Kendime mi? Eric'e mi? Seraphina'ya mı? Lucien'e mi? Bütün lanet olası sürüye mi?

Parmaklarımı yumruk yapıp tekrar açtım. Tekrar tekrar. Sanki bu yardımcı olacakmış gibi burnumdan nefes alıp verdim. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Koku. Ses. Bulaşık

. Buzdolabının düşük uğultusu. Çıplak ayaklarımın altındaki ahşabın gıcırtısı.

Hiçbiri işe yaramadı.

Duvarlar çok yakın geliyordu. Tavan çok alçaktı. Cildim sanki yerine oturmamış gibi kaşınıyordu. Dönüşüp kapıdan kaçmak üzereydim ki, ön kapının açıldığını ve ardından yavaşça kapandığını duydum.

Maggie.

Donakaldım, ellerim tezgahın kenarına dayandı. Nefesim boğazımda takıldı, sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Arkanı dönmedim. Dönmemeye gerek yoktu.

Ağlıyordu. Birinin kırılmamaya çalışıp yine de kırılmasının o yumuşak, acı verici sesi içimde bir şeyleri kırdı.

Ne olduğunu sormak istedim. Ona zarar verip vermediğini. İyi olup olmadığını. Sormadım.

Yapamadım.

Onun yerine, yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Eğer onun için ağlıyorsa... Eğer ona evet dediği için ağlıyorsa, bunu duymak istemiyordum. Duyamazdım.

Acı, keskin ve hızlı bir şekilde göğsümü delip geçti, sonra da sönük ve boğucu bir hale dönüştü. Ayaklarım, başka nereye gideceklerini bilmiyormuş gibi beni odamın ortasına taşıdı.

Ne halt ediyordum ben?

Neden kendimi bu kadar derine batırmıştım? Neden onun benim için bu kadar önemli olmasına izin vermiştim?

Avuç içlerimi gözlerime bastırdım ve burnumdan derin nefes aldım, kaburgalarımın arkasındaki acıyı sadece oksijenle bastırmaya çalıştım.

İşe yaramadı.

Kurtum huzursuzdu, içimde çıkmak istercesine dolanıyordu. Ormanı parçalamak ve bir şeyi kovalamak istiyordu. İçgüdülerimin kontrolü ele almasını istiyordu, böylece ben hiçbir şey hissetmeyecektim.

Ama dönüşmedim, çünkü ya Maggie'nin bana ihtiyacı olursa?

Ya kapımı çalıp, konuşmak, teselli olmak, herhangi bir şeye ihtiyaç duymak için gelirse ve ben burada olmazsam?

Bu düşünce beni hasta etti.

Bu yüzden B planına geçtim. Köşeden eski koşu bandını çıkardım, fişe taktım ve en yüksek ayara getirdim.

Hızla soyundum ve dönüşüm geçirdim, sihir ve ısı dalgasıyla tüylerim cildimde patladı. Kemiklerim çatırdadı ve yeniden düzenlendi. Duyularım keskinleşti. Dört ayağımın üzerine indiğim anda, koşu bandına atladım ve koşmaya başladım.

Sertçe. Hızlıca. Acımasızca.

Pürüzsüz zemine çarpan pençelerimin sesi, kafamın içinde çığlık atan düşüncelerimin sesiyle karışıyordu. Her şeyden kaçabileceğimi düşünerek koştum. Söylediğimiz yalanlar. Seraphina bizi ifşa etmeden önce bana bakışı. Arabada aramızda uzayan sessizlik. Onun ağladığını görüp uzaklaştığımda göğsümde hissettiğim acı.

Gözlerimi kapattım ve ormanı hayal ettim. Çam ve meşe ağaçları ve kalın çalılar. Kürkümdeki rüzgar. Dalların arasından sızan ay ışığı. Hayvanların benim için yol açtığını, yolu temizlediğini, beni engelsiz koşmama izin verdiğini hayal ettim.

Artık düşünmek istemiyordum. Hissetmek istemiyordum. Kapı açıldı.

Gözlerimi açtım, başımı çevirip kapıda duran onu gördüm, kaos, kargaşa ve kalp kırıklığının tanrıçası gibi duruyordu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde dehşet ve inanamama arasında bir ifade vardı.

Koşmayı bırakmadım. Bırakamazdım. Durursam, duygularım yine beni yakalayacaktı. Bu yüzden sadece... homurdandım. Ona verebileceğim tek şey buydu.

Beni, koşu bandını ve köşedeki giysi yığınımı sırayla baktı.

"Bunu hiç görmemişim gibi davranacağım," diye mırıldandı, odadan yavaşça çıkarken, "ve yatmaya gidiyorum."

Kapı tekrar kapandı.

Nefesim ağırlaşmış, ayaklarım hiç yavaşlamadan, dümdüz önüne baktım. Hayatım mahvoldu.

Bölüm 30

Maggie

Gecenin çoğunu tavana bakarak geçirdim, diğer odada muhtemelen hala kurt formunda olan, muhtemelen hala koşu bandında koşan Roman'ı düşünerek. Vücudum hala her şeyden dolayı titriyordu — Eric geçmişten bir hayalet gibi ortaya çıkmış, Seraphina yüzlerce insanın önünde aklını kaçırmış, Roman sanki ona ihanet etmişim gibi gözlerimden kaçırıyordu.

En kötüsü neydi? Ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum. Tüm bunları sınıflandırabileceğim düzenli bir kategori yoktu. Eric'i istemiyordum, bunu biliyordum. Adımı sanki hala ona aitmiş gibi söylediği anda bunu anlamıştım ve içimden bir şey geri çekilmişti.

Ama Roman bana bunu sormadı. Bir kez bile. Bana konuşulmayı hak ettiğim gibi bakmadı bile. Ve bu, hazır olduğumdan daha fazla acı verdi.

Sabah olduğunda, duşumu almış, giyinmiş ve mutfak tezgahında sert bir şekilde otururken Roman sessizce yumurta yapıyordu.

Çatalın tabağa sürtünme sesi hiç bu kadar kişisel gelmemişti.

Hiçbir şey söylemeden önüme bir tabak koydu. Alaycı bir yorum yoktu. Dram yoktu. Kazara bir sırtış yoktu. Sadece porselenin tıkırtısı ve çiğnenebilecek kadar yoğun bir gerginlik vardı.

Sessizce yemek yedik.

Bu, şimdiye kadar paylaştığımız en garip yemektir ve bu, köken hikayemizin, bir telenovela'ya rakip olacak kadar duygusal patlamalar yaşayan bir sürü alfasının gözetiminde eşmiş gibi davranmamızı içerdiğini düşünürsek, bir şey ifade ediyordu.

Roman sonunda boğazını temizledi. "Lucien arıyor ve mesaj atıyor. Bizi görmek istiyor."

Çatalımı bıraktım. "Tamam..."

"O biliyor. Ya da en azından şüpheleniyor. Aynen şöyle dedi: 'Gerçekten öğrenemeyeceğimi mi sandın?'

Midemi bir ağrı sardı. "Kahretsin."

Roman hiç irkilmedi. "Evet."

Bir an için konuşamadım. Ona bakarak, daha çok öfkeli mi yoksa kalbi kırık mı olduğuma karar vermeye çalıştım. Muhtemelen ikisi de. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bu sabah öğrendim."

"Yine de," dedim, sesim ihanete çok yakın bir şey ile keskinleşmişti. "Hemen bir şey söylemeliydin."

Sanki bardağın içinde benim asla bulamayacağım cevaplar varmış gibi bardağına bakakaldı.

Sessizlik yine uzadı. Artık dayanamıyordum. Göğsüm içime çöküyor gibiydi ve kalbim bana bir şey söylemem için çığlık atıyordu.

"Eric'le tekrar denemeye karar vermedim."

Bu onun dikkatini çekti. Başını kaldırdı ve bakışlarında bir şey parladı. "Tamam."

"*Tamam mı?* Tek söyleyeceğin bu mu?" Neden rahatlamamıştı?

"Ne dememi istiyorsun, Maggie?" Sesi yükselmedi, ama çatladı.

"Ona evet demediğim için mutlu değil misin?"

"Şey, ona hayır demek için pek istekli görünmüyordun."

"Ne dediğimi bilmiyorum. Şoktaydım Roman!" Elimi masaya vurduğum, kahvem kenarından döküldü. "Sahte çift olduğumuzdan, sonra gerçek olduğumuz ortaya çıktığından ve sonra da tüm sürünün önünde gerçek anlamda aşağılanmamızdan bu yana tek bir şeyi bile sindirebildiğimi mi sanıyorsun?"

Roman'ın çenesi seğirdi. "O zaman düşün."

"Düşünüyorum! Ne istediğimi anlamaya çalışıyorum, Roman. Gerçeği bilmek ister misin?"

Cevap vermedi, ama omuzları gerildi. Ama o konuşmadan, ben daha fazla bir şey söyleyemeden, ön kapıda gürültülü bir vuruş duyuldu.

Donakaldım.

"Romanus, orada olduğunu biliyorum. Benden kaçırıyorsun, ama artık gerçekte yüzleşme zamanı geldi. Lanet kapıyı aç."

Lucien.

Roman inledi ve giyotine doğru yürüyen bir adamın duruşuyla ayağa kalktı. Bar taburesinden kayarak indim ve isteksizce omuz silktim.

"Odama gideceğim," diye fısıldadım. "Sana mahremiyetini vereyim."

Beni durdurmadı. Koridordan geçip yatak odamın kapısını kapattım, iğrenç hissetmeme rağmen söylenenleri duyabilecek kadar aralık bıraktım. Dinlemekle gurur duymuyordum, ama kendini koruma içgüdüğü galip geldi.

Ön kapı açıldı ve Lucien'in sesi fırtına gibi içeriye yankılandı.

"Gerçekten öğrenemeyeceğimi mi sandın? Roman, sen berbat bir yalancısın."

Anlamalı bir sessizlik oldu.

"Seni kuyruğundan asmalıyım," diye devam etti Lucien. "Ama şansına, sana bir teklifim var."

Artık gerçekten dinliyordum.

"Güvenebileceğim birine ihtiyacım var," dedi Lucien. "Cesur birine. Nicholas ölümün eşiğinde. O beta koltuğunu koli bandı ve saf kinle bir arada tutuyor. O öldüğünde, yerine geçecek birine ihtiyacım olacak."

Sessizlik oldu, sonra Roman'ın sesi, alçak ve tereddütlü. "Hasta olduğunu biliyordum, ama öleceğini bilmiyordum."

"Elbette bilmiyordun. Kimsenin bilmesini istemiyor. Ama parlama vaktin geliyor, Roman. Sana hak ettiğin yeri teklif ediyorum, eğer buna hazır olduğunu kanıtlayabilirsen. Bu, gerçek bir eşle yerleşmek anlamına geliyor. Ev arkadaşıyla değil."

Bu cümlelerin ardından gelen sessizlik camları parçalayacak kadar yoğundu. "Kiminle evleneceğimi bana söyleme, Lucien!"

Neredeyse nefesim kesilecekti. Roman'ın hayatında Lucien'e hiç böyle karşı çıktığını sanmıyorum. Elim kapı çerçevesinin üzerinde titriyordu.

Lucien güldü. "Benim seçimim hakkında ne diyeceğini bekleyip görelim. Bak kim buldum."

Nefesimi tuttum. Sonra yumuşak, kadınsı bir ses duydum.
"Yıllar geçti, Roman. Ama seni hiç unutmadım. Senin yanında olmaktan onur duyarım."

"*Willow?*"

Ve bir anda, kalbim mideme çöktü. Willow. Kaan kız. Onun tek ve gerçek aşkı.

Kapıdan geriye doğru sendeledim, nefesim kesildi.

Lucien, satranç maının sonunu yöneten bir adam gibi ellerini ırdtı.
"Gidelim. Malikaneye giderken işleri konuşabiliriz."

Roman'ın tereddüt ettiğini duydum. "Önce Maggie'yi kontrol edeyim." "Vakit yok," dedi Lucien. "Onu sonra kontrol edebilirsin."

Ayak sesleri kapıya doğru ilerlemeden önce uzun bir sessizlik oldu. Başım dönüyordu. O sesi duymaktan kendimi alamıyordum. O ismi.

Sonra kapı onun arkasında kapandı.

Beni kalbimin ortasında taze, yepyeni bir çatlakla yalnız bıraktı.

Aklım başımda değildi, bu yüzden muhtemelen savaşa hazırlanıyormuş gibi, uyumsuz çoraplarla dolu bir çekmeceyi spor çantasına tikiştirdim.

Gerçek şu ki, burada kalamazdım. Bir saat daha kalamazdım. Onun eşyalarıyla çevrili bir dakika daha kalamazdım. Onun kokusu. Kanepedeki yastıġa sinmiş hatırası ve duvar kancasına eğri büğrü asılı duran kapüşonlu sweatshirt'ü.

Banyoda diş fıralarımız, birbirine karışmış banyo malzemelerimizi koruyan küçük nöbetçiler gibi yan yana duruyordu. Benim yüz temizleyicim onun tıraş kreminin yanında, nemlendiricim onun tıraş losyonunun yanında. İki tüp diş macunu. Biri ezilmiş, diğeri ise altından özenle açılmış. Willow'un eşyalarının yakında onun eşyalarıyla karışacağını bilerek, hıkırığımı bastırıp odadan kendime ait her şeyi kaldırdım.

Burası artık bir daire değildi. Burası, istediğim ama sahip olamadığım her şeyin mozaikliydi.

Roman gitmişti. Willow'la birlikte o kapıdan çıkmış ve geriye bakmamıştı. Belki de sonunda istediği her şeye kavuşmuştu. Sürüdeki hak ettiği yere. Bir zamanlar bana sonsuza kadar birlikte olacağını söylediği kadına. Belki de şu anda Lucien'in gösterişli SUV'sinde gidiyorlardı, sohbet ediyorlardı, birbirlerine gülümsüyorlardı, sonunda ona geri dönecek olan bir hikayenin sonunu getiriyorlardı.

Peki ya ben? Ben neydim? Ara kız. Gemisi gelene kadar güvenli bir liman.

Bir damla daha gözyaşı düştüğünde öfkeyle yanağımı sildim ve en yakınimdaki kot pantolon yığınının kaptım. Onları çantaya tıktırırken ellerim titriyordu. Katlamaya zahmet etmedim. Artık umursamıyordum.

Eski hayatını geri istiyorsa, ben kim oluyordum da ona engel olacaktım?

Bavulumu çok sert kapattım ve fermuar sıkıştı. İçimden küfrettim, fermuar açılana kadar çektim ve bavul da beni ihanet etmiş gibi ona baktım.

Kapı çalındı. Donakaldım, kalbim güm güm atıyordu. Roman mı?

Belki anahtarını unutmuştu. Belki söyleyecek bir şeyi olduğu için geri dönmüştü. Belki...

Neredeyse kapıya uçarak gittim, o kadar hızlı açtım ki omzum neredeyse çıkıyordu.

Roman değildi.

"Doris," dedim, gözlerimi kırptırarak.

Elinde bir Tupperware kabı tutuyordu, gözlükleri burnunun ucunda duruyordu ve ağzı, ekşi bir şey söyleyecekmiş gibi büzülmüştü.

"Henüz dönmedi mi?" diye sordu, omzumun üzerinden bakarak.

Kapının eşiğinde durup, gözyaşlarım beni ele vermeden önce hızla yüzümü sildim. "Hayır. Henüz dönmedi."

Doris başını salladı, sonra beni baştan aşağı süzdü. Bakışları omzumun üzerinden görünen açık valize kaydı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Tereddüt ettim. "Seyahate çıkıyorum."

"Peki." Yaklaşarak, henüz konuşmasını bitirmediğini belli etti. "Bir şey söylemeli miyim, söylememeli miyim diye düşündüm, ama uzun zamandır şüphelerim vardı"

ve bugün duyduğum şey sadece bunları doğruladı." Donakaldım. "Ne demek istiyorsun?"

Doris, duvar kağıdının dinliyor olabileceğinden endişelenir gibi koridora baktı. "Az önce B dairesine muzlu puding götürürken kapınızın önünden geçtim. Roman'ın biriyle, aslında iki kişiyle konuştuğunu duydum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama... durup dinledim."

Midem bulandı. "Doris..."

Elini kaldırarak, sanki torunlarından biriymişim gibi beni susturdu. "Bundan gurur duymuyorum, ama emin olmam gerekiyordu. Ve şimdi eminim. O da onlardan biri, değil mi? Bir... şekil değiştiren?"

Bu kelime duman gibi havada asılı kaldı.

Kollarını kavuşturdu. "Sürüyü bahsettiğini duydum. Ve birinin öldüğünü. Ve Willow adında, sanki bir Hallmark filminde oynayan bir kızıdan bahsetti. Ve sakın bana yalan söylemeye kalkışma, Margaret. Yaşlıyım, ama bunak değilim."

Aniden içimi kaplayan paniği yatıştırmak için yanağımın içini ısırdım. "Ne yapacaksın?"

Doris çenesini kaldırdı. "Roman'ın eşyalarını toplayıp daireyi boşaltması için üç günü var. Sözleşmeyi ihlal etti."

Ağzımı açtım ama sözler çıkmadı. Artık içimde mücadele edecek güç kalmamıştı. Bugünden sonra. Willow'dan sonra.

Ama içimde bir şey beni çekiyordu. Sönmek bilmeyen küçük bir köz. Roman bunu hak etmiyordu. Sırf kim olduğu için her şeyi kaybetmeyi hak etmiyordu.

Nefes aldım, omuzlarımı düzeltmeye çalıştım. "Bak, Doris... Anlıyorum. Doğaüstü şeyler korkutucu ve kafa karıştırıcı olabilir. Ama Roman iyi bir adam. Aslında en iyisi."

Ağzı büküldü. "Bana yalan söyledi."

"Kendini korumak için," dedim hemen. "Hayatta kalmak için. Bu dünyada onun gibi olmak kolay mı sanıyorsun? Ona iki yatak odalı bir daire ve park yeri vermek için can atan ev sahipleri olduğunu mu sanıyorsun?"

Cevap vermedi.

"Her ay kirasını erken ödüyor. Kar yağdığında güneş doğmadan yürüyüş yolunu kürekliyor. Seni aramadan

seni aramadan tamir ediyor. Ve dökülen tüylerini temizliyor. Takıntılı bir şekilde."

Kaşları biraz kalktı. "Tüy döküyor mu?"

Başımı salladım. "Çok. Ama sürekli süpürdüğü için bunu asla fark edemezsin. Neredeyse deli gibi."

Bu, ağzının köşesinde hafif bir seğirme yarattı. Belki bastırılmış bir gülümsemeydi. Ya da belki bir kas spazmı.

"O nazik biridir," diye ekledim, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Bana karşı. Herkese karşı. Bir sineği bile incitmez."

Doris Tupperware kabını hafifçe vurdu. "Bana düşünecek çok şey verdin."

"Umarım düşünürsün."

Dönüp uzaklaşmaya başladı. "Söz veremem."

Ortopedik sandaletleri yere vurarak koridorda kayboldu. Kapıyı kapattım, mandal yerine otururken çıkardığı ses midemi ağrıtan bir kesinliğe sahipti.

Roman evini kaybedebilirdi.

Ben çoktan kaybetmiştim.

Daireye son bir kez baktım — tezgâhın üzerindeki boş kahve fincanına, her zaman benim kokumun sinmiş olduğunu söylediği battaniyeye, gençler gibi doğruluk mu cesaret mi oynadığımız kanepeye.

Son valizimi kapatıp anahtarlarımı aldım ve çantalarımı arabaya taşıdım. Onları bagaja koyduktan sonra sürücü koltuğuna oturdum.

Kaçmıyordum, ama onun beni seçeceğini umarak hareketsiz durmaya da devam edemezdim.

Çünkü belki de çoktan seçmişti. Sadece ben değildim.

Bölüm 31

Roman

Malikaneye giden yol boyunca küçük sohbetler edildi. Lucien sohbeti yönlendirirken, ben yıllar önce aşık olduğum kızın yanında gergin bir şekilde oturuyordum. Kapıdan içeri girdiğimizde, kendimi yerden söküp atmak istedim. Burada ne işim vardı ki?

Lucien öncü oldu ve Willow ile benim sohbet edebileceğimiz bir yere gelmemizi söyledi.

Onun peşinden gittim, ellerimi ceketimin ceplerine gömdüm, botlarım karolarda, istemediğim bir geri sayım gibi güm güm sesler çıkarıyordu.

Bunu neden kabul ettiğimi bilmiyordum.

Aslında, bu doğru değildi. Nedenini çok iyi biliyordum.

Çünkü Lucien istedi. Aslında Lucien, sıradan bir dil ve hayır demeyi göze alamayacağın şekilde kaşlarını kaldırarak talep etti. Lucien'in bağırmasına gerek yoktu. Hayır demenin kişisel bir ihanet gibi hissettirecek bir yöntemi vardı, bu ihanet dalga dalga yayılacak ve kurtların, ataların ve onun hatırlatmak istediği diğer her şeyin mirasını hayal kırıklığına uğratacaktı.

Böylece, istemediğim bir tuzağa, kabul etmediğim bir gelecek için isteyerek giriyordum.

Bütün bunlar, onu her zaman memnun etmeye çalışan halimden nasıl kurtulacağımı öğrenemediğim için oldu. Ve bir şekilde, işbirliği yapmanın bana kontrolü sağlayabileceğini hala düşündüğüm için. Ona bu performansı, bu konuşmayı, kaderinde yazılı aşk hakkındaki bu modası geçmiş masalı sunarsam... Hayatımın geri kalanını olduğu gibi koruyabilirdim. Önemli olan kısmını.

Maggie'ye benzeyen kısmı.

Tanrım, Maggie.

Gözlerimi her kapattığımda, onun yüzünü görüyordum. Benim aptal şakalarım güldüğünde ya da film trivia'da beni yendiğinde taktığı yüzü değil. Hayır, diğer yüzü. Bana mahremiyet vereceğini söylediğinde taktığı yüzü. Ben uzaklaştığımda taktığı yüzü. Sessiz. Yaralı. Bitti.

Ona tek kelime etmeden daireden çıkmıştım. Çünkü yalvarmadan nasıl kalacağımı bilmiyordum.

Çünkü onun hala beni orada isteyip istemediğini bilmiyordum.

Lucien çift kapıyı açtı ve içeri girip oturmamı işaret etti. Bunun gerçek olmadığını kendime hatırlatmak için yeterince uzun süre tereddüt ettim. Onun planladığı her ne fanteziyse, artık bana ait değildi.

Willow artık bana ait değildi. O kapı yıllar önce kapanmıştı ve şimdi geri dönmek istemiyordum.

Elini omzuma koydu. "Akıllıca bir karar ver, Roman. Bu iyi bir eşleşme. Sürü de saygı duyacaktır. Burada mirastan bahsediyoruz. Güçten. Yeniden kurulmadan."

Onun sözleri beni etkilemedi. Etkili olmadılar. Sadece, içinde bulunmak istemediğim bir koridorda yankılanan gürültüydü.

Sadece susması için bir kez başımı salladım. Arkasına bakmadan uzaklaştı.

Salona girdim.

Willow hemen arkamdan geldi ve şöminenin yanında durdu, pencerelerden içeri giren ışık silüetini çerçevesliyordu. Altın kahverengi saçları sırtına kadar uzanıyordu ve gümüş mavisi elbisesi hareket ettiğinde parlıyordu. Eskiden tanıdığım bir kızın anısı gibi görünüyordu.

"Roman," diye fısıldadı, sanki saklamış gibi adımı aramızdaki boşlukta uzattı. "Hiç değişmemişsin."

Cevap vermedim. Onu incelerken, ağır ve sıkı bir sessizliğin bastırmasına izin verdim. Hâlâ güzeldi. Altın rengi teni, yumuşak kıvrımları, yaz sonu buğdayı rengi saçları. Her zaman bakması kolay biriydi. Aşık olması kolay biriydi. Benim keskin olduğum yerlerde yumuşaktı.

Ama tek hissettiğim, donuk bir boşluktu.

Acı yoktu. Yanma yoktu. Willow'u kollarıma alıp aramızdaki yılları unutmamı söyleyen bir içgüdü yoktu. Sadece sessiz bir anlayış vardı.

Bir zamanlar sahip olduğumuz her şey artık benim farklı bir versiyonumda yaşıyordu. Henüz bir şeyleri kaybetmeyi ve nefes almaya devam etmeyi öğrenmemiş bir çocuk. Willow yaklaşıırken topukları yumuşak bir ses çıkardı. Elleri yanlarında duruyordu, ama onların seğirdiğini görebiliyordum — dokunmak istiyorlardı uzanmak istiyordu. Tutulmak istiyordu.

"Seni özledim," dedi titrek bir sesle. "Lucien ortaya çıktığında... belki de rüya görüyorum sandım. Kendime umut vermedim, gerçekten, ama bir parçam merak ediyordu."

Utangaç ve kararsız bir şekilde gülümsedi ve kollarını yavaşça bana doğru uzattı, onu durdurmam için bana zaman tanıdı.

Durdurdum.

Bir adım geri. Bir elim aramızdaki boşluğa uzandı.

Willow dondu. Elleri bir an havada kaldı, sonra göğsüne doğru kıvrıldı. Gülümsemesi, donmuş bir çiçek gibi soldu.

"Seni görmek güzel," dedim, kendimde böyle bir sakinlik ve mesafe olduğunu bilmediğim bir tavırla. "Ciddiyim. İyi olduğuna sevindim. Ama Lucien burada ne olacağını düşünüyorsa... öyle olmayacak."

Kaşlarını çattı, kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluştu. "Anlamıyorum."

Öyle yaptım. Lucien'in hala sarıldığı fanteziye, tarihin kaderi belirlediği fikrine kapılmıştı. Parçalar doğru şekilde düzenlenirse benim bir piyon gibi yönlendirilebileceğimi düşünüyordu. Onu, daha basit bir zamandan kalma bu güzel kalıntıyı, önüme sallandırırsa pes edeceğimi düşünüyordu. Kendi başıma kurduğum hayatı unutacağımı düşünüyordu. Maggie'nin ruj izinin olduğu, kenarı kırık bir kahve fincanı ve alaycı bir oda arkadaşı ilanı ile başlayan hayatımı.

"Yani," dedim yavaşça, çünkü gerçek olmasına rağmen hala canımı yakıyordu, "ben başka birine aşığım. Ve bunu istemiyorum. Seninle değil. Artık istemiyorum."

Willow hemen bir şey söylemedi. Orada durdu, dudakları hafifçe aralanmış, sanki yeterince uzun süre hareketsiz kalırsa bunu anlamaya çalışacakmış gibi. Sonra kolları düştü. Omuzları çöktü.

"Bilmiyordum," dedi sessizce. "Lucien başka birinden bahsetmedi. Bana sana ihtiyacım olduğunu söyledi. Bunun beklediğimiz an olduğunu söyledi."

"O, hikayeleri istediği gibi şekillendirmekte çok iyidir."

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Gözlerini sertçe kırıştırtarak başka yere baktı. "O bir şekil değiştiren mi?"

"Hayır. O bir insan." Bu sözün etkisini bekledim. Yumuşamadan önce irkildiğini gördüm.

"O bir şey olmalı."

"Öyle," dedim. "Gergin olduğunda çok gürültücü. Kuru mısır gevreğini kutudan direkt yiyor ve her yere bardak bırakıyor. Duşta detone şarkı söylüyor. Beni deli ediyor." Sesim biraz titredi. "Ve onunla birlikteyken kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim."

Willow yutkunurken boğazı hareket etti. "Her zaman daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı, sanki bu sözler bana yönelik değilmiş gibi. "Birbirimize geri döneceğimizi düşünmüştüm."

Nefes aldım ve göğsümde tutturdum.

"Ben de öyle düşünürdüm," dedim nazikçe. "Ama bu Maggie'den önceydi."

Gözleri parladı ve sessizce taşımaya çalıştığı acıyı, omurgasını dik tutan gururunu görebiliyordum. "Eskiden bizim kaçınılmaz olduğumuzu söyledin."

"Yanılmışım. Ama o zaman öyle düşünüyordum."

Bir kez, keskin ve hızlı bir şekilde başını salladı, sanki daha yavaş hareket ederse soğukkanlılığını tamamen yitirecekmiş gibi. Kapıya doğru döndü ama elini kapı koluna koyduktan sonra durakladı.

"Beni gerçekten gören ilk kişi sendin, Roman," dedi arkasına bakmadan. "Umarım o da seni görür."

"Görüyor," dedim. "Bazen benim kendimi gördüğümde daha iyi."

Willow bana sıkı ve kırılğan bir gülümseme attı. "O zaman senin adına mutluyum. Çok acı verse de."

"Seni asla incitmek istemedim."

"Biliyorum." Bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar başını salladı. "Kendine iyi bak, Roman."

"Öyle yapacağım."

Kapıdan çıktı ve benim geçmişim de onunla birlikte gitti. Ardından gelen sessizlik artık farklıydı. Gergin, ağır bir sessizlik

beklentinin gergin, ağır sessizliği değil, temiz bir sükunetti. Dürüsttü. Kesindi. Yeni bir şeye yer açıyordu.

Yavaşça nefes verdim ve elimi yüzümden aşağı doğru geçirdim.

Bu bir son gibi gelmiyordu. Sanki benim kapattığım bir bölüm, başka birinin gündemi tarafından yeniden açılmış gibiydi. Ama en azından artık bitmişti.

Pencereye döndüm ve geniş arazinin ötesine baktım, göğsüm tamamen farklı bir nedenden dolayı ağrıyordu. Geri döndüğümde Maggie'nin hala orada olup olmayacağını bilmiyordum. Ya da daireden ve hayatımdan sonsuza kadar çıkıp çıkmadığını. Eğer gitmişse, kendimi asla affetmeyecektim. Onu hiçbir açıklama yapmadan acı içinde gitmesine izin vermiş olacaktım, sadece sessizliğim ve korkaklığım onun peşinden bir gölge gibi sürüklenecekti.

Onun yerine Lucien'e ve sürüye itaat etmeyi seçmiştim ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Ama hala bir şansım varsa, herhangi bir şans, onu boşa harcamayacaktım.

Lucien'i barda buldum, sanki hayatımda bir bomba patlatmamış gibi, kristal bir bardakta pahalı ve koyu renkli bir içkiyi karıştırıyordu. Ama bana attığı gülümseme kısa sürdü. Önünde, bardağın yanında, ley hattı izleyici duruyordu, ekranında soluk mavi bir ışık yanıp sönüyordu, rakamlar o kadar düşüktü ki ölüm cezası gibi görünüyordu. Farkına bile varmadan parmaklarım uyluğuma vurmaya başladı, beynim bir sonraki düzine düşünceyi sıralamak için çabalarken beni sabit tutuyordu.

Sanki onu ihanet etmiş gibi ona baktı. "Willow çoktan gitti mi?"

Oturmadım. Gülümsemedim. Oyuna gelmedim. "Seninle konuşmam lazım."

Kaşlarını kaldırdı, açıkça eğleniyordu. "Vay vay. Bu ses tonu. şu gözler. Sonunda cesaretin mi arttı?"

"Buraya oyun oynamaya gelmedim, Lucien," dedim düz bir sesle. "Willow'u, sana çözmeni istemediğim bir sorunun çözümüymüş gibi bana attın.

Lucien omuz silkti. "O bir acil durum planıydı. Bu sayede sürümüzün gücünü artırabilir ve aynı zamanda güçlü bir ortak kazanabilirdin."

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Hayatım boyunca senin istediğin şeylere göre seçimler yaptım. Sürünün ihtiyaçlarına göre. Beni, senin yararlı olacağını düşündüğün kişiye dönüştürmene izin verdim. Ama bu artık sona eriyor."

Sırıltısı biraz azaldı.

"Sürü topraklarını terk edip tek başıma şehirde yaşamayı seçtiğimde ilk kopuşu gerçekleştirdim. Ama o zaman bile, her şeyi senin beklentilerinin yönlendirmesine izin verdim. Hak iddia töreni. Sahte bağ. Kendime bununla başa çıkabileceğimi söyledim. Maggie'yi uzak tutarken aynı zamanda seni de mutlu edebileceğimi söyledim." Sesim onun adını söylerken takıldı. "Ama artık bunu yapamıyorum. Rol yapmaktan bıktım."

Lucien konuşmadı, ama beni hesaplayıcı bir sessizlikle izledi.

"Onu seviyorum," dedim. "Maggie'yi. O, 'sürü tarafından onaylanmış bir eş' ya da sihir gücünü artıran bir planın parçası değil. O kaos ve renk dolu ve bana istediğim söylenen hiçbir şeye benzemiyor. Ve o benim için her şey."

Uzun bir nefes verdi. "Ne istiyorsun, Roman?"

"Onu istiyorum. Şehri istiyorum. Sürüye yardım edeceğim, çünkü hala önemsiyorum, ama beta rolünü üstlenmek fikri ruhumu parçalıyor. Ben böyle biri değilim. Maggie'yi hazır olmadığı bir çiftleşme bağına sokma fikri de ilgimi çekmiyor. Önce o gelir. Sonra sürü. Başka her şeyi yaparım. Ama bunu yapmam."

O sözümü kesmeden devam ettim. "Ben lider değilim. Ben çatlaklar yayılmadan önce onları gören kişiyim. Birisi üç gece üst üste akşam yemeğine gelmediğinde bunu fark ederim. Birisi yapamadığını itiraf etmekten utandığı için yapıyormuş gibi davrandığını anlarım. Ben buyum."

Lucien geriye yaslandı, dudakları gülümsememeye çalışır gibi seğirdi.

"Güç istemiyorum," dedim. "Bağlantı istiyorum. Gerçekten benim gibi hissettiren bir hayat yaşamak istiyorum."

Beni uzun bir süre inceledi, sonra bardağını hala soluk bir ışık yayan izleyicinin yanına koydu. "Ve işte bu yüzden," dedi, "iki sezon önce

iki sezon önce senin için bir rol yarattım."

Kaşlarımı çattım. "Ne rolü?"

"Sürü Entegrasyon Görevlisi," dedi, sanki bu çok açılmış gibi. "Senin gibi kurtlar - yabancılaşmış, yerinden edilmiş, hayal kırıklığına uğramış - ile sürü yapısının çekirdeği arasında bir bağlantı. Bir köprü. Bir tampon. Eski gelenekler ile modern dünya arasında bir tercüman. Bu bir güç koltuğu değil. Bu bir bağlantı. Kurtların sürü dışındaki yaşama alışmalarına yardım edersin. Onlara konut bulur, iş bulmalarına yardım eder, ritimleri öğretirsin. Evrak işleri, terapi, dostluk. Onların uçurumdan düşmelerini engellersin."

"Sürünün sosyal hizmet uzmanı olmamı mı istiyorsun?"

"Senin yapıştıracı olmanı istiyorum," dedi Lucien basitçe. "Sen farkında olmadan zaten bunu yapıyorsun. Birinin eksik olduğunu fark ediyorsun. Zorlandıklarını anlıyorsun. Sorunlara dönüşmeden önce kalıpları görüyorsun. Bu zayıflık değil, Roman. Bu, çoğu alfanın taklit edemediği bir liderlik özelliği."

Yutkundum. "Ve bana bu konuda gerçekten güvenecek misin?"

"Güvenirim," dedi. "Ama önce korumamız gereken bir sürü olduğundan emin olmalıyız."

Bardağını masaya koydu, izleyicinin loş ışığı yine gözüne çarptı. Sesi daha sessizdi: "Ve şu anda, bağlantı bizim sahip olmadığımız tek şey. Bu okumalar sabahkinden daha düşük. Sürümüme karşı başarısız oldum, Roman."

Göğsümde bir şey dondu. "Başarısız olmadın."

"Öyle mi?" Takip cihazının yan tarafına hafifçe vurdu. "Tüm bu yeni bağlar kuruldu, ama ley hatları umursamıyor bile."

Ve birdenbire anladım. O sabah Maggie, benim yatak kokan kapüşonlu sweatshirt'ümü giymiş, o rahat gülümsemesiyle bana kahvaltımı getirmişti. Takip cihazındaki artış o kadar keskin olmuştu ki, neredeyse beni geriye savuracaktı. Büyünün uğultusu, göğsümdeki düzenli atışlarla uyumluydu.

Bunu yapan bağ durumu değildi. O idi. Biz. Gerçek. Senaryosuz.

"Lucien," dedim yavaşça, "Sanırım sorunun ne olduğunu biliyorum." Bakışları keskinleşti. "Devam et."

Ona ani artıştan bahsettim. Maggie'den bahsettim. Cihazın daha önce ya da sonra böyle tepki vermediğinden bahsettim. "Bağın mühürlenmesi ile ilgili değıl. Ley hatları performansla ilgilenmez. Gerçek olana tepki verirler."

Çenesi seğıirdi ve ben onun bu düşünceyi kendi geçmişinin süzgecinden geçirdiğini anladım. Philip yıllar önce öldüğünden beri sürü eskisi gibi değildi. Birçok yönden, bizi bir arada tutan, birbirimize bağlı, umut ve hayat dolu kılan oydu. Kaosun ortasında kalp atışı gibiydi, aksi takdirde birbirlerine asla güvenemeyecek olan kurtlar arasında gerçek ve kalıcı ilişkiler kuran oydu. Lucien her zaman harika bir alfa olmuştu — güçlü, zeki, stratejik — ama bu özellikler onun güçlü yanları değildi. Ona benzemiyordu.

Ve kaderindeki eşin büyüünün sonsuza kadar süreceğı konusunda muhtemelen haklı olsa da, o da eskisi gibi değildi. Onu kaybettiğinden beri, tüm cazibesi ve hızlı zekasıyla bir ilişkiden diğetine geçiyor, kimseye içindeki boşluğu göstermiyordu.

İşte bu yüzden bu konu önemliydi. Bir ilişkinin kabuğı ile gerçek arasındaki farkı anlayan biri varsa, o da Lucien'di.

Beni uzun bir süre inceledi. "Demek istediğın..."

"Diyorum ki, koruma kalkanlarını sağlam tutmak istiyorsak, sahte davranamayız. Ne törenlerde, ne politikada, ne de yatakta. Gerçek bir bağ, gerçek bir güven olmalı. Büyü farkı anlar. Tüm bu zoraki bağlar, büyüünün kabul etmediğı son çare niteliğinde."

Geriye yaslanıp düşündü.

"Yarın akşam sürüyü bir araya getirmeni istiyorum," dedim. "Görevi güncellemek için değıl. Onları sınır bölgesine getir. Gösteriş yapma. Söylendiğı için eşleşmeler olmasın. Sadece... bağ kurma. Konuşma. Paylaşma. Ortak düzenleme. Birbirimiz için gerçekte kim olduğumuzu hatırlama. Hepimiz. Var mısın?"

Ağız yavaşça tehlikeli bir gülümsemeye dönüştü. "Benden Kumbaya partisi düzenlememi istiyorsun."

"Onlara birbirlerini tekrar önemsemeleri için bir neden vermeni istiyorum," dedim. "Eğer haklıysam, gerisini sihir halleder."

Bölüm 32

Maggie

Tereyağlı tost ve tarçın kokusuyla uyandım. Bir an için nerede olduğumu unuttum. Yumuşak gri duvarlar benim değildi ve güneş ışığı pencereye tanıdık açıyla vuruyor değildi. Sonra göğsümdeki ağrı bana hatırlattı.

Charlotte'un evi.

Doğru. Kız kardeşimin yanına kaçmıştım.

Gözlerim kuruydu, muhtemelen önceki gece vücudumdaki tüm nemi ağlayarak boşaltmıştım. Misafir yatağı, sanki beni bir arada tutacakmış gibi battaniyeye sarılarak yuvarlandığımda gıcırdadı. Tavana baktım. Üzgün hissetmiyordum. Boşalmış hissediyordum. Sanki biri içimi bir kepçeyle boşaltmış ve geri koymayı unutmuş gibiydi.

Kapı hafifçe çalındı ve ben cevap veremeden kapı aralandı ve Charlotte, bir fincan ve bir tabak yemek içeren bir tepsi ile içeriye göz attı.

"Uyanmışsın," dedi nazikçe. "Konuşmaktan ziyade tostun daha iyi gelebileceğini düşündüm."

Zorlukla oturdum. "İkisi de beni öldürebilir."

Bana yarım bir gülümsemeyle yaklaştı ve tepsiyi kucağıma koydu. Tost, meyve ve latte. Her zamanki gibi mükemmeldi. Kız kardeşim, sevgisini hizmet ederek gösteren türden bir insandı. Bana nadiren sevdiğini söylerdi, ama ihtiyacım olduğunda bana tepside güneşi getirirdi.

Onu hak etmiyordum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," mırıldandım.

"Biliyorum." Yanıma oturdu, bir bacağını altına kıvırdı. "Ama yapmak istedim."

Tostun köşesini ısırdım. "Bundan nefret ediyorum. Her zaman dağılan, her zaman kurtarılmaya ihtiyaç duyan kız kardeş olmaktan nefret ediyorum. Muhtemelen telefonunda benim adımın görünmesinden korkuyorsundur."

Charlotte saçlarımı yüzümden çekip aldı.

"Sen bir yük değilsin Maggie. Sen benim küçük kız kardeşimsin. Bu, ihtiyacın olduğunda misafir odamda dağılıp kalmak gibi ömür boyu sürecek ayrıcalıklar getirir."

Gözlerim yine haince ve hızla doldu. "Ben tam bir felaketim."

"Değilsin." Sesi sertleşti, neredeyse benim adıma sinirlenmiş gibiydi.

"Sen zor bir dönemden geçen birisin. Arada fark var."

Burnumu çekip kucağıma baktım. "Roman'ın farklı olduğunu gerçekten düşünmüştüm."

Parmakları benimkini kavradı, sabit ve sıcaktı. "Anlat bana."

Yavaşça nefes verdim. "O beni... anlıyordu. Onun yanında rol yapmam gerekmiyordu. Her cümleyi fazla düşünmem ya da onun tepkilerini, sanki onun hayatta kalması gereken duygusal bir projeymişim gibi yönetmem gerekmiyordu. Ben de onu anlıyordum. Onun ihtiyacı olan şey bendim. Bizim..." Sesim kırıldı. "Aynı frekansta olduğumuzu düşünüyordum."

Charlotte araya girmede. Sessizliğin uzamasını bekledi, başparmağıyla elimde daireler çizdi.

"Sahte bir ilişkiydi," dedim. "Ve yine de bir şekilde gerçek duygular beslemeye başladım."

"Çünkü senin için sahte değildi."

Dudaklarımı sıkıca ısırarak başımı salladım.

O içini çekti. "Bak, şu anda bu muhtemelen saçma bir tavsiye gibi gelebilir, ama doğru kişi? Doğru kişi ikna edilmeye ihtiyaç duymaz. İlişkinin yürümesi için kendini acı verici şekillere sokman gerekmez. Doğru kişi senin olduğun yerde seninle buluşur."

"Ya onu zaten tanıyorsam ve o... aynı şekilde hissetmiyorsa?"

Charlotte kaşlarını kaldırdı. "O zaman o doğru kişi değildir."

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Bu çok kolay bir mantık."

"Doğru. Doğru kişi kalır. Onu uzaklaştıramazsın. Ağlayabilir, bağırabilir, kendini sabote edebilirsin - ve evet, bu çok karmaşık olur - ama o

korkup kaçmayacak. Yine de ortaya çıkacak. Zorunda olduğu için değil, istediği için."

Dudaklarımı sertçe ısırđım. Onun haklı olduğunu duymaktan nefret ediyordum. Onun yanılmasını ne kadar istediğimden nefret ediyordum. Çünkü eğer yanılıyorsa, belki de Roman sadece bir hata yapmıştı. Düzeltilebilecek bir hata.

Ama eğer haklıysa, belki de onu hiç sahip olmamıştım. "Bu yataktan kalkmam lazım," dedim.

Charlotte memnun görünüyordu. "Evet. Vücudunu hareket ettir. Koşmak zorunda değilsin. Sadece dışarı çık, temiz hava al, güneşte dur. Beynine hala hayatta olduğunu hatırlatacak bir şey yap."

Sulu bir kahkaha attım. "Terapist gibi konuşuyorsun."

"Dün gece Instagram'da birçok ruh sağlığı videosu izledim."

Kafamı salladım, istemeden gülümsedim.

Charlotte ayağa kalktı ve boş kahve fincanını aldı. "Çürümeye izin verilir. Çürümeyi destekliyorum. Ama sadece geçici olarak. Ruhun hala orada, Mags. Sadece geri gelmesi için yer açman gerekiyor."

Başımı salladım.

"Kalkacağım."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

O odadan çıkarken, bacaklarımı yatağın kenarına salladım, her kasım sanki uykumda maraton koşmuşum gibi ağrıyordu. Yarısı açılmış gecelik çantaya, komodinin üzerindeki mendil yığınınına, yastık kılıfındaki maskara lekesine baktım.

Tanrım, artık kendimi tanıyamıyordum bile.

Belki Charlotte haklıydı. Belki üzgün olmak her şeyin tamamı değildi. Belki aynı anda hem hareket edebilir hem de ağlayabilirdim. Belki yas tutabilir ve büyüyebilirdim.

Belki bunu atlatabilirdim.

Ayağa kalktım. Titrek ama dik duruyordum. Bu bir başlangıçtı.

Kickboks dersi doğru karar gibi görünüyordu. Charlotte'un dediği gibi, hareket etmem gerekiyordu. Derin nefes almam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım.

İkinci rauntun ortasında, yumruk torbasına vururken parmak eklemlerim zonklamaya başladı, ama durmadım ya da hızımı kesmedim. Ter sırtımdan aşağı damlıyor, spor sütyenimin bandını ıslatıyordu, ama yine de vurmaya devam ettim. Sol kroşe. Sağ çapraz. Geri adım. Tekrar.

Buna ihtiyacım vardı.

Her vuruş bir nefes gibi geliyordu. Yumruğumu torbaya her sertçe vurmam, göğsümdeki ağrıyı biraz daha hafifletiyordu. Keder, öfke, kalp kırıklığı, kafa karışıklığı... Hepsini içimde biriktiriyordum ve ilk kez kendime izin verip bunları dışarı çıkardım ve iyiymiş gibi davranmayı bıraktım.

Çünkü iyi değildim.

Roman'ı özlemiştim. Bu beni şaşırtmadı. Ama şaşırtıcı olan, tüm bu özlem, acı ve çözülme sürecine rağmen, hala onun için en iyisini istememdi. Ve eğer bu Willow demekse, eğer Willow ona güven, ilgi ve bütünlük hissettiriyorsa, o zaman onun adına mutlu olmayı öğrenebilirdim.

Bu süreçte kalbim parçalansa bile.

Nefes nefese durdum, ellerimi dizlerimin üzerine koyup kollarımı sarkıtarak dinlendim. Çanta, üçüncü raunt için bekliyormuş gibi önümde hafifçe sallanıyordu. Belki daha sonra.

Başımı kaldırdım ve...

Aman

Tanrım.

Roman.

Kapüşonlu sweatshirtü ve kot pantolonuyla tamamen uyumsuz görünüyordu, nemli saçları kulaklarının etrafında hafifçe kıvrılıyordu ve elinde, her şeyden öte, bir bebek gibi kucağında bir demet çömlek tutuyordu.

"Üzgünüm," dedi nefes nefese, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. "Buraya kickboks dersine kaydolmak için gelmedim, ama dürüst olmak gerekirse, bundan sonra buna ihtiyacım olabilir."

"Roman," diye boğuk bir sesle söyledim, matın ortasında donakalmıştım.

O bir adım öne çıktı. "Sahte bir eş istemiyorum," dedi yüksek sesle, sesi stüdyonun duvarlarında yankılandı. "Seni istiyorum. Sadece seni."

Solumdaki kadınlar nefeslerini tuttular. Eğitimci hafifçe kıkırdadı. Roman aramızdaki mesafeyi kapattı

elinde tuttuğu paketi uzattı.

"Bunları getirdim," dedi. "Haftalar önce çiftçi pazarında görmüştün. Eline alıp geri koymuştun. İhtiyacın olmadığını söylemiştin." Bezi dikkatlice açtı ve sevdiğim ama almaktan vazgeçtiğim iki el yapımı seramik vazo ortaya çıktı. Mavi-altın sırlı ve narin çiçek desenli olanlar.

"Onları kullanabileceğini düşündüm," dedi. "Bilirsin. İki amaç için."

Kaşlarımı kaldırdım, kalbim çarpıyordu. "Hangi amaçlar?"

"Ya benim küllerim için kullanabilirsin," dedi ciddi bir ifadeyle, "çünkü sensiz içeride öleceğim."

Birkaç kişi yine nefesini tuttu. Bir bayan "Aww" dedi.

"Ya da," diye devam etti, küçük urnayı kaldırıp içinden bir demet kır çiçeği çıkardı, "bunları içinde saklayabilirsin. Çünkü seni hayatımda istiyorum, Maggie. Oksijene ihtiyacım olduğu gibi. Sensiz nefes alamıyorum."

Dudaklarım açıldı, ama hiçbir şey çıkmadı.

Roman bir adım daha attı ve çiçekleri ve vazoları yanımdaki paspasın üzerine nazikçe koydu. "Ve senin bir sonraki soruna cevap vermek için," dedi. "Lucien biliyor. Her şeyi. Ve ona tam olarak ne istediğimi söyledim."

"Öyle mi?" diye fısıldadım, buna inanmaya cesaret edemedim.

"Ona seni istediğimi söyledim. Sürüyü seviyorum, ama onun için yaşamak istemiyorum. Şehirde olmak istiyorum. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum, ama beta olmak? Bu ben değilim. İçimdeki bir şeyi yok ediyor. Bu yüzden reddettim."

Ağzım açık kaldı. "Sen... reddettin mi?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evet."

Yaklaşp önümde çömeldi, sanki evlenme teklif ediyormuş gibi, ama daha az baskı ve daha çok çaresiz bir sevgiyle. "Lucien bana başka bir şey teklif etti. Yeni bir rol. Sürü Entegrasyon Görevlisi. Genç kurtlara ve uzaklaşmış üyelere insan hayatına geçişlerinde yardım edeceğim. İş, daire, terapist, neye ihtiyaçları varsa bulmalarına yardım edeceğim. Sürüler arasında toplantılar düzenleyeceğim, ortamı sakın tutacağım. Büyüyü gizli tutacağım."

Yutkundum. "Bu sana çok uygun görünüyor."

O da başını salladı. "Lucien de öyle düşünüyordu. İnsanları yönetmektense, onları birbirine bağlamakta daha iyi olduğumu söyledi. Ve ben de sürünün büyüsunü nasıl kurtaracağımı biliyorum, ama bunu sana daha sonra anlatırım."

Boğuk bir kahkaha attım.

"Ve," diye ekledi Roman, "bize onayını verdi. Birbirimize nasıl baktığımızı gördüğünü ve o oyun programını mahvettiğimizi söyledi."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Gerçekten ezip geçtik."

"Ciddiyim, Maggie." Sesi yumuşadı, sanki yine ikimiz baş başa kalmışız gibi. "Söylediğimde ciddiydim. Seni istiyorum. Oda arkadaşı olarak değil. Sahte bir şey olarak değil. Sadece sen ve ben olarak."

Boğazım düğümlendi. Ona baktım, kalbim patlayacakmış gibi hızla atıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Sanırım seni bunca zamandır sevmişimdir, ama seni kaybettiğimi düşünene kadar bunun farkında değildim."

Roman ayağa kalktı ve uzanarak alnımdaki terli saçlarımı geriye itti. "Beni kaybetmeyeceksin. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seni istiyorum, Maggie James... eğer beni kabul edersen."

Hiçbir şey söylemedim. Elimi uzattım ve onu öptüm.

Bu, iki insanın deneme amaçlı verdiği gergin, test edici bir öpücük değildi. Sağlamdı. Şiddetti. Binlerce söylenmemiş kelime, dudaklarımızın baskısı içinde saklıydı. *Seni seviyorum. Seni seçiyorum. Kaçmaktan bıktım.*

Kollarını bana doladı, stüdyo dönse de beni sabit tuttu. Sanki ben her şeyimmışim gibi beni öptü.

Arka planda, tüm sınıf alkışladı. Birkaç kadın gerçekten tezahürat yaptı. Biri burnunu çekip, "Bu The Bachelor'dan daha iyi" diye mırıldandı.

Onun dudaklarına karşı güldüm ve alnımı onun alnına bastırdım. "Bu gerçek hayat olamaz."

"Gerçek," dedi Roman. "Ve ben hiçbir yere gitmiyorum."

Onun kollarında, terli yabancılarla dolu bir kalabalığın ve kalbimin kırılmasının acısını çeken bir kum torbasının önünde, uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettim.

Güvende.

Beni kurtardığı için değil. Beni gördüğü için. Kaldığı için.
Ve ben onu asla bırakmayacaktım.

Bölüm 33

Roman

HAVA, uzun bir günün ardından gelen o ^{serin}, temiz esintiyle beni biraz daha derin nefes almaya teşvik ediyordu. Sınır boyunca uzanan çimler, botlarımın altında hâlâ nemliydi. Her şeyin altında, koruma büyülerini uğultu yapıyordu — sanki dinliyorlarmış gibi, düşük ve sabit bir titreşim.

İzleyici elimde duruyordu, yumuşak mavi ışığı parmak eklemlerimi okşuyordu. Ekranında sayılar yanıp sönüyordu, avucumda sessiz bir nabız gibi.

Henüz resmi olarak toplantı başlamamıştı. Sadece ben ve Maggie, doldurulması gerekmeyen bir sessizlik içinde çevrede dolaşıyorduk. Arada sırada, sırf benimle dalga geçmek için bir şeyler söylerdi — Lucien'in bu gece, sanki bu bizim büyümüzü kurtarmak için son çare değil de yaz kampı gibi bir şeymiş gibi taktığı "Kumbaya" ismiyle ilgili alaycı sözler.

Gözlerimi devirdim. "Bunu çok fazla söylersen, ona eşleşen tişörtler bastırırım."

O sırttı. "Marshmallow ve şarkı söyleme de dahil mi?"

Ağzım seğirdi. "Kesinlikle hayır."

Yürümeye devam ettik, omuzlarımız ara sıra birbirine değiyordu. Kasıtlı değildi, ama her değdiğinde, izleyicinin rakamları keskin bir şekilde yükseldi, sanki lanet şey bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi.

"Çalışıyor mu?" diye sordu, cihazı işaret ederek.

Aşağıya baktım. Bir başka ani artış. Işık bir anlığına parladı, o yaklaşıp kolu yine benimkine değene kadar sabit kaldı.

Bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalıştım ve izleyiciyi yanıma daha yakın tuttum. "Belki."

"Belki mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu çok bilimsel." Omuz silktim, rahat davranmaya çalıştım. "Uğursuzluk getirmek istemem."

Gülümsemesi hâlâ oradaydı, dudaklarının köşelerinde alaycı bir ifade vardı. Takip cihazına baktım, sonra tekrar ona. "Gerçi... daha fazla test edebiliriz."

Nasıl diye sormadan önce, kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, sanki her zaman oraya aitmiş gibi bana yasladım. Takip cihazının ışığı gözümün ucunda parladı, ama artık rakamlar umurumda değildi.

Onu yavaşça, acele etmeden öptüm. Bir soru ya da iddia değil, sadece gerçek bir şey. Dünya, koşuşların hafif uğultusu ve bana karşı düzenli nefes alıp verme ritmi dışında sessizleşti.

Omuzlarımda, çenemde, göğsümde hissettiğim gerginlik kayboldu. Zihnim, "ya eğer"ler ve sürü politikasıyla dolu dağınık bir karmaşa değildi. Sadece o vardı. Ağzının şekli, vücudunun sıcaklığı, onunla birlikteyken gecenin o kadar ağır gelmemesi.

Bağlantılıydık. Huzurluydık. Daha önce ne kadar uğraşırsam uğraşayım taklit edemediğim bir şekilde dengelenmiştik.

Sonunda geri çekildiğimde, onu yakınımdaya tuttum, alnımı alnına dayadım.

"Eminim işe yarıyor," dedim sessizce.

Onu görmeden önce sesini duydum. Lucien'in botları nemli çimleri ezerek ilerliyordu, adımları sanki gece yarısı yürüyüşüne çıkmış gibi rahattı. Ama iz sürücünün ışığına adım attığında gözleri keskinleşti ve rakamlara odaklandı.

Yanımda durdu ve kollarını kavuşturdu. "Ee? Kazanıyor muyuz, yoksa hayal kırıklığımı içerek unutmak için mi buradayım?"

Ekranı ona doğru eğdim. "O buraya geldiğinden beri yüksek seviyede sabit kalıyor."

Rakamlar parlak ve kesin bir şekilde yanıp sönüyordu, sanki sonunda işe gelmeye karar vermişler gibi.

Lucien'in bakışları takip cihazı ile Maggie arasında gidip geldi, sonra tekrar bana döndü. Her zamanki kendini beğenmiş maskesi çatladı ve yerine, sadece birkaç kez gördüğüm bir şey çıktı: saf, filtrelenmemiş bir coşku.

"Başardın kuzen," dedi, sesi sıcak ve neredeyse saygıyla doluydu.

Ben geri çekilemeden, beni kucakladı. Erkeklerin umursamıyormuş gibi görünmek için yaptıkları, yarım yamalak, sırt sıvazlama türünden bir kucaklama değildi. Tam anlamıyla, kolları sarılmış, neredeyse yapışkan bir kucaklamaydı. Donakaldım, beynim kısa devre yaptı, sonra onu aşırı sevgi dolu bir golden retriever gibi garip bir şekilde sırtına vurdum.

Gülümseyerek uzaklaştı, sanki bunu doğrulamak için koruma duvarları neon ışıklarla aydınlanacakmış gibi ağaçların olduğu yere doğru dönmüştü. "Hissediyor musun? Değişimi? Tekrar canlandı. Oh, bu işe yarayacak."

Maggie'ye baktım. Bizi eğlenerek, bilmiş bir gülümsemeyle izliyordu, bu da göğsümü sıkıştırıyordu. Evet, ben de hissettim.

Grubun geri kalanı yavaşça, ikiye üçer gelmeye başladı, botların veya pençelerin çitirtisi ve alçak sesli mırıldanmalar açıklığa yayılıyordu. Bazı yüzleri hemen tanıdım — birlikte büyüdüğüm, devriye gezdiğim, yanında savaştığım kurtlar. Diğerleriyle ise yıllardır etkileşimim olmamıştı, bu gece ya meraktan ya da Lucien'in başka seçenekleri olmadığını açıkça belirtmesinden dolayı sınıra geri çekilmişlerdi.

Bazıları kenarda durmuş, kollarını kavuşturmuş, durumu değerlendiriyorlardı. Birkaç tanesi zaten alçak sesle, tereddütlü bir tonda konuşuyordu, gözleri sanki havai fişek gösterisini bekler gibi koruma alanlarına kayıyordu.

Lucien, sanki bunun için doğmuş gibi, artan kalabalığın içinden geçiyordu, tüm cazibesi ve omuzlara hızlıca dokunan elleriyle, insanları kendine çeken bir gülümsemeyle. Ama ben gerçeği biliyordum — hala izleyici okumalarından heyecanlanmıştı ve kimse onun ne kadar çökmek üzere olduğunu görmesin diye kendini o şovmen tavrıyla tutuyordu.

Ateş çukuruna doğru adım attım. Henüz yakılmamıştı, ama istiflenmiş odunlar doğru anı bekliyordu. İz sürücü gevşek bir şekilde yanımda asılı duruyordu, yumuşak ışığı parmak eklemlerimi okşuyordu.

Gürültü kesildiğinde, Lucien gibi dik durmaya ya da kendimi göstermeye çalışmadım. Sadece konuştum.

"Bu gece hiçbir beklenti yok," dedim. Sesim sabitti, ama sanki zaten birlikte bir şey yapıyormuşuz gibi alçak sesle konuştum. "Kanıtlayacak bir şey yok, sergileyecek bir şey yok. Poz kesmeyin. Sadece birbirinizle bağlantı kurmaya çalışın. Gerçek bir sohbet yapın. İsterseniz sınırı geçin. Yemeği paylaşın, şarabı paylaşın. Sizin için gerçekten önemli olan bir şey inşa edin."

Kalabalığın içindeki yüzlere baktım, bazıları temkinli, bazıları meraklı, bazıları yumuşak bakışlıydı.

"Bence sihir birlik istiyor," dedim. "Öyleyse ona birlik verelim. Gerçek birlik. Tören için takındığımız türden değil. Birbirimize ait olduğumuzu hatırladığımızda hissettiğimiz türden."

Heyecan verici bir kapanış yoktu. Alkış yoktu. Sadece sessizlik, sonra birkaç baş sallama, birinin ağzının yavaşça gülümsemeye dönüşmesi, birbirlerine doğru kaymaya başladıklarında dalgalanma gibi bir hareket. Alçak sesle konuşmalar başladı. Biri bir şişe şarap açtı. Koruyucular, her kelimeyi duymuş gibi, botlarımın altında hafifçe uğuldadılar.

Değişim yavaştı, ama oradaydı. Başka biri, sanki bütün hafta bir bahane bekliyormuş gibi, sepetten bir somun ekmek ve bir parça peynir çıkardı.

Açıklığın uzak tarafında, iki genç sürü üyesi "her ihtimale karşı" getirdikleri peri ışıklarını asmaya başladı, yumuşak, altın rengi bir ışık ağaçlarda parıldayana kadar onları alçak dallara doladılar.

Maggie, yanmayan ateş çukurunun yanındaki bir daireye oturdu, dizlerini kendine çekti ve benim duyamadığım bir şeye gülüyordu. Yine de gece boyunca devam etti — hafif, kolay, gerçek.

Açıklığın etrafından dolaşarak tanıdıklarımı selamladım, tanımadıklarımı tanıştırdım, kendi başlarına başlatamayacakları konuşmalara birkaç garip çifti soktum. Zorlama yoktu. Sadece küçük bir itekleme.

Yanımdaki izleyici, daha önce hiç görmediğim kadar yükseğe tırmanmaya devam ediyordu. Her seferinde biri tıklayınca — yıllardır konuşmamış iki grup üyesi arasında bir kucaklaşma, ikisini de gülmekten kırıp geçiren bir şaka, karşındakini gerçekten dinlediğini gösteren sessiz bir dinleme — parlaklık sanki bizimle birlikte kutluyormuş gibi yükseldi.

Ve bu sadece cihazdan kaynaklanmıyordu. Havada hissedebiliyordum, derimin altında sıcak bir uğultu, sanki tüm bölge aylardır ilk kez derin bir nefes almış gibi, zemin boyunca hafifçe uğultu yapan koruma kalkanları.

Sonra Lucien vardı.

Kalabalığın içinde, fazla şampanya içmiş eksantrik bir düğün sunucusu gibi dolaşıyordu ve herkesin bir şeyler hissetmesini sağlamak

herkesin bir şeyler hissetmesini sağlamak. Bir elinde mendillerle, diğer eliyle birinin omzuna vurup "Evet! Ona çocukluk travmanı anlat! Bu bağ kurmaktır, bebeğim!" gibi şeyler söylüyordu.

Bir ara, ateş çukuruna yaslanmış bir çifti gördü ve açıklığın karşısından, "Duygularını şarkı söyle!" diye bağırdı.

Onun dikkatini çekip, eğer geri adım atmazsa takip cihazını ateşe atacağımı ima eden bir bakış attım. Beni ne kadar zorlayabileceğini çok iyi biliyor gibi sırttı. Ve bu seferlik, umurumda değildi.

Çünkü bu gece, her şey yolunda gidiyordu. Her şey.

Ateşin ışığında Maggie'yi gördüm. Dizlerini kendine çekmiş, çembere doğru eğilmiş oturuyordu, saçları sanki kendi halesi varmış gibi alevlerin parıltısını yansıtıyordu. Gülümsüyordu, gerçekten gülümsüyordu ve bu gülümseme gözlerini aydınlatıyor, yüzündeki her çizgiyi yumuşatıyordu.

Bir an için, elimdeki izleyiciyi unuttum. Korumaları, politikayı, bu gecenin tüm anlamını unuttum. Tek görebildiğim oydu.

Cihaz avucumda sıcak bir şekilde titriyordu, rakamlar o kadar yükselmişti ki, kısa devre yapabileceğine neredeyse ikna olmuştum. Büyü, onayını haykırıyor, neredeyse etrafımızdaki havada şarkı söylüyordu.

Ama bir kez olsun, kanıta ihtiyacım yoktu.

Takip cihazını cebime attım, kumaşın üzerinde parlaklığı azaldı ve ona doğru yürümeye başladım. Çünkü büyü hoşlansın ya da hoşlanmasın, ben onu seçiyordum.

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve onu öptüm. Elleri, benim de koruma büyüğü kadar bu temasa ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi kollarımı okşadı.

Ayrıldığımızda, çeneme gülümsedi. "İyi gidiyor."

"Düşündüğümde daha iyi gidiyor," dedim, başparmağımla yanağını okşayarak. Ve bu doğrudu — baktığım her yerde insanlar konuşuyor, gülüyor, birbirlerine yaklaşıyorlardı. Hava farklıydı. Daha dolu. Daha canlı.

Bakışları omzumun üzerinden yükseldi ve onun hareketsiz kaldığını hissettim. Neye baktığını görmek için yeterince döndüm — Seraphina, alçak bir taş duvarın kenarında oturmuş, parmaklarında bir şarap kadehi sallanıyor, ifadesi rahat olamayacak kadar boş.

"Hemen dönerim," diye mırıldandı Maggie.

Onu durdurmadım.

Düşük sesli konuşmaların arasında bile, Maggie ona iyi olup olmadığını sorduğunda Seraphina'nın kuru cevabını duydum. "Sanki umurunda."

"Umurumda," dedi Maggie, sesi sakın ama savunmacı değildi. "Bunun senin için zor olduğunu tahmin ediyorum. Sihri düzelten kişi olmak istemiştin. Önemli masada bir yer istemiştin. Ve..." Tereddüt etti. "Roman'ı istemiştin."

Seraphina homurdandı. "Neyse ki, Dwight'ı gerçekten sevmeye başlıyorum," dedi, şarabını karıştırarak. "Ama biriyle gerçek bir bağ kurmayı bilip bilmediğimi bilmiyorum. Böyle değil." Etrafını işaret etti.

Maggie gülümsedi. "Bu iyi bir başlangıç. Sadece açılmak ve gerçek olmak."

Aralarında bir an sessizlik oldu, sonra Seraphina başını salladı, ağzında küçük, isteksiz bir gülümseme belirdi. "Evet... belki de haklısın."

Göğsümde sıcaklık ve gurur hissettim.

Maggie geri geldi ve omzuyla benim omzuma değecek şekilde yanıma oturdu. Lucien, büyüünün ona yaptığı her neyse, onun etkisindeyken yanımızdan geçip giderken, ben hala Maggie'nin Seraphina ile olan konuşmasını kafamda tekrar tekrar oynatıyordum.

"Bence hepimiz dev bir komüne taşınmalıyız," diye kimseye özel olarak duyurmadı. "Bir yığın halinde uyuyalım. Sadece yetiştirdiğimiz şeyleri yiyelim. Bir daha asla pantolon giymeyelim."

Maggie bana doğru eğildi ve alçak sesle konuştu. "Ciddi mi? Hiç anlayamıyorum."

Epilog

Maggie

DAİRE SESSİZ VE RAHATTI. Hiçbir şey beklenmiyordu, kimse sessizliği doldurmaya çalışmıyordu. Roman çay demlemişti. Ben istememiştim bile. Sanki sıcak ve rahatlatıcı bir şey istediğimi biliyormuş gibi bana bardağı uzattı.

Kanepedeydik, bacaklarımız birbirine dolanmış, başım onun göğsündeydi. Kalp atışları kulağımın altında sağlam ve düzenliydi.

Parmakları omurgamın kıvrımları boyunca yavaşça ve dalgın bir şekilde kaydı. Nefesini biraz tuttuğunu anlayabiliyordum. Sanki hala nefes vermeyi korkuyormuş gibi.

Ben korkmuyordum. Bu gece değil.

Başımı eğip ona baktım. "Roman?"

Hemen aşağı baktı. Kaşları çatılmıştı, sanki aramızdaki bir şeyi bozmak üzereymişim gibi. Ama ben bozmayı bırakmıştım. Saklanmayı bırakmıştım.

"Düşünüyordum da..." Durdum. Kelimeler dişlerimin arkasında şişti. "Bağ hakkında konuşmak istiyorum."

Roman donakaldı. Eli sırtımda hareketsiz kaldı. Hiçbir şey söylemedi.

Yine de devam ettim. "Onu istiyorum. Artık benim için sahte değil. Bir süredir öyle değil. Belki de korkuyordum. Belki de seçilmeye değer biri olmadığımı düşünüyordum, ama..."

Yüzümü o kadar nazikçe avuçladı ki, beni mahvetti. "Maggie," dedi ve ağzından çıkan adım, içimdeki her şeyi durdurdu.

Başparmağıyla elmacık kemiğimin çizgisini izledi. "Bunu senden duymayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Sesinde büyük bir rahatlama vardı, sanki uzun zamandır çok ağır bir yük taşıyormuş ve o yük az önce kalkmış gibi.

"Sana bunu defalarca sormak istedim. Her gün bunu düşündüm. Her odaya girdiğinde. Ama sana baskı yapmak istemedim. Zaten yeterince zorluk yaşadın. Bunun senin seçimin olmasını istedim."

"Öyle," dedim yumuşak bir sesle. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum, Roman."

O anda bir şey değişti. Aramızda değil, içimizde. Artık birbirimize rastlayan kırık insanlar değildik. Sadece oda arkadaşı ya da sahte partnerler değildik. Bunu seçiyorduk. Birbirimizi seçiyorduk.

Beni öptü.

Acelecisi değildi. İhtiyacından değildi. Saygılıydı.

Dudakları, sanki tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi dudaklarıma değdi ve şimdi bu an geldiğinde, tek bir saniye bile boşa harcamayacaktı. Ellerim saçlarına kaydı, onu kendime doğru çekerek kucağına oturdum. Belimi sıkıca kavradı, sanki hala burada olduğuma inanamıyormuş gibi biraz titriyordu.

"Beni yatağa götür," diye fısıldadım ağzına.

Beni kucağına alıp koridordan geçerken tek kelime etmedi. Odasına girdiğimiz anda her şey yavaşladı. Beni nazikçe yatağa yatırdı ve sanki kutsal bir şeyimmişim gibi önümde diz çöktü.

Önce gömleğimi çıkardım. O izledi.

Sonra ben de onun gömleğini çıkardım ve tanıdık, güzel göğüs hatlarını, omuzlarını, kontrolünü kaybetmemeye çalışan birinin düzenli nefes alıp verişini keşfettim.

Beni tekrar öptü, bu sefer daha sert, dili sanki o alanın sahibiymiş gibi benim dilime kaydı. Burada bir gösteri yoktu, kimseye rol yapma yoktu. Sadece saf bir ihtiyaç vardı. Sadece biz vardık.

Birbirimizi yavaşça, neredeyse acı verecek kadar yavaşça soyduk, sanki her santimini tatmak istiyormuşuz gibi. Parmaklarım, gömleğini başından çıkarırken karın kaslarının çıkıntılarını okşadı. Elleri yanlarımdan aşağı kaydı, başparmakları göğüslerimin altını okşadıktan sonra üstümün altına kaydı ve onu çekip çıkardı.

"Mükemmel," diye mırıldandı, gözleri üzerimde dolaşıyordu. "Senin her bir parçan. Biliyorsun, değil mi?"

Yanaklarım ve içim sıcaklık ile doldu. "Roman..."

"Şşşş," dedi, köprücük kemiğime öpücükler kondururken. "Sana ne olduğunu söyleyeyim. Benimsin."

Beni yatağa bastırdı, bacaklarımın arasına yerleşti, ağırlığı sağlam ve sıcaktı. Ağzı kulağımın hemen altındaki noktayı buldu ve ben titredim.

"Hissediyor musun?" diye fısıldadı, sesi derin bir gürültü gibiydi. "Bana yaptığın şey bu. Bütün kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun."

Bacaklarımı ona doladım, onu kendime yaklaştırdım, dudaklarım kulağına değdi. "Ben seninim."

Elleri kalçalarımı sıktı. "Sen her zaman benimsin. Seni gördüğüm andan itibaren."

Sonunda içime girdiğinde, nefesim kesildi. Her santimi yavaşça, kasıtlı olarak içimi doldurdu.

"Siktir, Maggie," diye inledi, alını alnıma bastırarak. "Çok güzel. Beni çok sıkı sarıyorsun. Sen bunun için yaratılmışsın. Benim için."

Her itiş derin ve yavaştı, her santimini hissetmemi sağlıyordu. Elleri kaydı, parmakları benimkilerle iç içe geçerek başımın üstüne sabitledi. Diğer kaburgalarımın kalçama doğru kayarak beni ona doğru yönlendirdi.

"İşte böyle. Al beni. Bütün beni," diye mırıldandı. "Böyle çok güzel görünüyorsun. Her gece benim için parçalanmanı izleyebilirim."

Zevk keskin ve hızlı bir şekilde arttı, tırnaklarım omuzlarına saplandı.

"Kendini tutma," dedi, gözleri gözlerime kilitlenmiş halde. "Seni duymak istiyorum. Benim için kendini kaybettiğini hissetmek istiyorum."

Aramızdaki bağ, fırtına öncesi hava gibi sıcak ve elektrikli bir şekilde parıldıyordu.

Ağzı boynumda duruyordu, sesi kaba çıkıyordu. "Sana damga vurmak istiyorum. Herkesin senin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Bunu istiyor musun?"

Başımı salladım. Nefes nefese, "Evet" dedim.

Isırığı keskindi, nefesimi kesen beyaz sıcak bir acıydı, sonra hızla o kadar yoğun bir şeye dönüştü ki, boğazımdan çıkan sesi tutamadım. Zevk, baş döndürücü, her şeyi kaplayan bir dalga gibi içimi kapladı, izden yayıldı ve her sinirimi sardı.

, her şeyi tüketen bir dalga halinde içimi kapladı, izden yayıldı ve her sinirimi sardı.

Sıcaklık karnımın alt kısmında birikip, tüm vücudumu eritene kadar yayıldı, ta ki acının nerede bittiğini ve mutluluğun nerede başladığını ayırt edemeyecek hale gelene kadar. Uyluklarım titredi, sırtım kavislendi, ellerim saçlarını kavradı, sanki onu orada tutarak bu hissi sonsuza kadar sürdürebilirmişim gibi.

Hiç düşünmediğim kadar şiddetli bir şekilde orgazm oldum, vücudum onu derin, titreyen dalgalar halinde sıkıca sardı. Bu sadece bir rahatlama değildi. Tamamlanmaydı. Hiç farkında olmadığım eksik bir parça, mükemmel ve yıkıcı bir anda yerine oturmuştu.

"İşte bu," diye inledi, sesi hem kaba hem de saygılıydı. "Tanrım, benim için boşaldığında mükemmelsin."

Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyordu — acıdan değil, tüm bu olanların ezici yoğunluğundan dolayı. Ona, beden ve kemiklerden daha derin bir şekilde bağlı hissediyordum, sanki ruhum bir dayanak noktası bulmuş gibiydi. Bu bağ içimde parıldıyordu, kalp atışlarımla aynı ritimde atıyor, *"güvendesin, benimsin, evindesin"* diye sürekli mırıldanıyordu.

Titriyordum, artçı sarsıntılar içimi sarsıyordu, ama o henüz bitirmemişti. Bana daha sert, daha derine girdi, kendi boşalmasını kovaladı, övgülerini ham bir akışla döküldü — ne kadar iyi hissettiğimi, ne kadar güzel olduğumu, nasıl onun olduğumu.

Boşaldığında, dudaklarında benim adım vardı, vücudu benimkine karşı titriyordu. Beni sıkıca tuttu, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

Birbirimize sarılmış, nefes nefese kalmış, parmaklarım sırtında tembel daireler çiziyorduk.

Şakağımı öptü, sonra dudaklarımı. "Seni seviyorum, Maggie."

Gülümsedim, elimi onun düzenli kalp atışlarının ve onunla birlikte titreyen yeni bağın üzerine koydum. "İyi. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Gülüşü alçak ve kötüydü. "Tanrıya şükür."

Beni tekrar öptü — yavaş, emin ve en iyi şekilde müstehcen — sanki bunu kanıtlamayı bitirmemiş gibi.

Henüz nefesimi bile toplayamamıştım ki kapı çalındı. Ses yüksek ve keskindi. Sanki biri ölüleri çağırmaya çalışıyor ya da yaşayanları rahatsız etmeye çalışıyor gibiydi.

İnledim ve sırt üstü yığıldım, vücudum hala Roman'ın beni en iyi şekilde mahvetmesinden dolayı titriyordu. Cildim kızarmıştı, çarşaflar etrafımda karışmıştı ve giyinmeye hiç niyetim yoktu. Roman yanımda yatıyordu, göğsü inip kalkıyordu, yüzünde sanki lanet olası piyangoyu kazanmış gibi tembel bir gülümseme vardı.

Kapı tekrar çaldı, daha sabırsız bir şekilde.

"Yemin ederim," diye mırıldandım, battaniyeyi tekmeledim ve üst çarşafı toga gibi vücuduma sardım. "Eğer bu dini bir fanatikse, ben de kindar bir dine geçeceğim."

Roman, memnuniyetle dolu bir sesle güldü. "Ben cevaplayayım mı?"

"Sen çıplaksın."

"Sen de öyle."

"Evet, ama komşuluk içgüdülerini daha iyi olan benim."

Koridorda yürüdüm, gerçekten saldırgan bir tarikat üyesi olması ihtimaline karşı çarşafı daha sıkı çektim. Kapıyı açtığımda, Doris her zamanki kıyafetiyle karşımda duruyordu: desenli pantolon, düğmeli hırka, nemle intikam savaşı varmış gibi kabartılmış saçlar.

Gözlerimiz buluştu. Sinirimi gizlemeye bile çalışmadım. "Artık böyle buluşmayı bırakmalıyız," dedim kuru bir sesle.

Doris beni baştan aşağı süzdü. Bakışları çarşafı takıldı. Sonra kızarmış yanaklarda. Sonra da —maalesef— köprücük kemiğimden açan öpücük izinde.

Ağzının köşesi gülümsemeye çekildi.

"Şey, sadece şunu söylemek istedim," diye başladı, kollarını klipsli tahtasının üzerinde kavuşturarak, "*umarım* sen de istediğini almışsındır."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Beni duydun. Parlıyorsun. Git ve onu kap, tatlım. O adama kalabileceğini söyle."

Ağzım açık kaldı.

"Ama..." Parmaklarını kaldırdı. "Eğer kalbini kırarsa, hemen evden atılır. Otuz gün bile beklemeyeceğim. Onun tüylü kışını kendi ellerimle dışarı atarım."

Kahkaha attım. Kendimi tutamadım. Bunu, 1979'da Harold adında bir adam tarafından terk edilen ve tüm erkeklerden intikam almaya yemin eden bir kadının ateşli inancıyla söyledi.

"Ona söylerim," dedim, gülümsememi saklamaya çalışarak. "Teşekkürler, Doris."

O da başını salladı. "Ve... bir dahaki sefere, ikinizin yaptığı şeyi iş saatleri bitene kadar bekleyin. Duvarlar ince, tatlım."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Doris arkasını döndü ve sanki az önce kapımda cinsel içerikli bir TED konuşması yapmamış gibi koridorda uzaklaştı.

Arkamdan yavaşça kapıyı kapattım, bir saniye alnımı tahtaya dayayarak kendime gelmeye çalıştım. Geri döndüğümde, Roman yatak odasının kapısında rahatça yaslanmış, bir elini kapı çerçevesine dayamış, havlu tehlikeli bir şekilde kalçalarına sarkmış halde duruyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Doris kalabileceğini söyledi."

Gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi parladı. "Gerçekten mi?"

"Ama," dedim, ona doğru yürüyerek çıplak göğsünü parmağımla dürterek, "eğer kalbimi kırarsan, seni bizzat o kovacak."

O, içinden güldü ve beni kendine çekti. "O kadın çok korkutucu."

"Biliyorum. Bu yüzden onun yargısına güveniyorum."

Roman alnımı öptü, sonra kendi alnını da alnıma dayadı. "Kalbini kırmayacağım."

Ona inandım. Bunu mükemmel bir şekilde söylediği için ya da romantik bir söz olduğu için değil. Bana bunu defalarca, en küçük ayrıntılarda ve şimdi de en büyük ayrıntılarda gösterdiğinden dolayı.

O rahatlığı ya da güvenliği seçmemişti. Yükümlülüğü ya da gücü seçmemişti. Beni seçmişti.

Bizi.

Kollarımı beline doladım, başımı göğsüne yasladım. Kalbi düzenli atıyordu. Tanıdık.

Ev gibi.

"Biliyor musun," mırıldandım, "Doris'e her şeyi itiraf etmeliyiz. Sahte ilişkimizi. Bağımızı. Her şeyi."

Roman inledi. "Bu daireyi büyüğü bir eş anlaşması için kamuflaj olarak kullandığımı itiraf etmemi mi istiyorsun?"

"Kira sözleşmene duygusal destek kurt adam maddesi eklememiş olması senin için şans."

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Ben yapardım. Hiç tereddüt etmeden."

Bunu içten söylediğini biliyordum.

Daha sonra yatakta kıvrıldık, çarşaf lar yine karışmıştı, bacaklarımız ise daha da fazla. Roman sırtımda tembel daireler çiziyordu, ben ise tavana bakarak bu noktaya nasıl geldiğimizi merak ediyordum. Ama bunu sorgulamıyordum. Artık sorgulamıyordum.

Bunu hak etmiş tik.

Kolay olmamıştı. Birbirimizi incitmiş tik. Birbirimizi korkutmuş tik. Sayamayacağım kadar çok kez zıt yön lere koşmuş tik.

Ama geri dönmüş tik. Tekrar tekrar ve tekrar. Ve bu her şeyden daha önemliydi.

"Kaldığına sevindim," diye fısıldadım.

Roman bana daha sıkı sarıldı. Sonra, uzun bir sessizlikten sonra, "Ben de" diye mırıldandı.

Ve o anda, kalbimin her atışında şunu anladım: her şey yoluna girecekti.

Buzdolabına bantlanmış zarfı BULDUM.

Üzerinde büyük harflerle "ÖNEMLİ YASAL BELGELER - İGNORE ETMEYİN" yazıyordu. Altında ise daha küçük harflerle "*Bu senin için, Maggie James*" yazıyordu.

İlk düşüncem ne miydi? Roman sonunda beni evden atıyordu. Muhtemelen beni, battaniyeleri kapmayan ve duşta Alanis Morissette şarkıları söylemeyen bir ev arkadaşıyla değiştirecekti. Pizza reklamları izleyip ağlamayan

ve içinde gerçek ölülerin bulunmadığı el yapımı çömlek urnaları toplayan biri.

Sonra hatırladım: Artık arkadaştık. Bağlıydık. Ruhsal, duygusal, büyü... ve yasal olarak, Doris'in kira sözleşmemizin yenilenmesini doğaüstü kanunlara göre bağlayıcı olarak onaylamasını sayarsanız.

Yine de, dikkatlice açtım.

İçinde zımbalanmış bir kağıt paketi vardı. Sekiz sayfa. Ön ve arka. Renk kodlu sekmeler ve küçük kurt pençesi çıkartmalarının ne anlama geldiğini açıklayan Roma tarzı bir organizasyon efsanesi vardı. Görünüşe göre, altın rengi olanlar "yüksek duygusal değer maddeleri"ni ifade ediyordu.

İlk satırı okumadan önce burnumdan soludum.

"RESMİ ODA ARKADAŞI ANLAŞMASI 2.0: EŞ SÜRÜMÜ"

Roman'ın kapüşonlu sweatshirt'ünü ve çoraplarını hala giyerek mutfak masasına oturduğumda ve okumaya başladığımda, gülümsememin oluşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Madde 1.1 – Kira Ödeme Planı:

Maggie James, bundan sonra "Atıştırmalıklar ve Kaos Kraliçesi" olarak anılacak, kirayı şu şekilde ödeyecektir:

- Gerçek insan parası veya
- Trader Joe'nun bitter çikolatalı fıstık ezmesi çikolataları, taze yaban mersini ve ben oyun oynarken omuz masajı.

Madde 2.3 – Banyo Davranışları:

Roman Velasquez, bundan sonra "*Sadık Alfa ve Uysal Ev Erkeği*" olarak anılacak, lavaboda vahşi bir bataklık yarattığı gibi sakal kırıntılarını bırakmayı bırakmayı kabul eder.

Bunun yanında üç altın pençe çıkartması vardı.

Madde 3.7 – Battaniye Kalesi

Kullanımı:

Duygusal destek, baştan çıkarma veya genel kaprisler amacıyla battaniye kaleleri inşa etmek destek, baştan çıkarma veya genel olarak eğlence amacıyla battaniye kaleleri inşa etmek sadece izinli değil, aynı zamanda teşvik edilmektedir. Kaleler şunları içermelidir:

- En az bir tür yanıp sönen ışık
- Elinizin ulaşabileceği mesafede atıştırmalıklar
- Kale inşa eden kişi "çalışıyor" olduğunu iddia etse bile, spontane sarılma izni

Madde 4.9 – Çatışma Çözümü:

Tüm kavgalar aşağıdakilerden bir veya daha fazlası yoluyla çözülmelidir:

1. Gece yarısı atıştırmalıkları için bodegaya çıplak ayakla yürüyüş
2. Doğruluk mu Cesaret mi rövanşları
3. Ne kadar kızgın olursak olalım, mutfakta yavaş dans etmek

Roman bunun yanına şunu yazmıştı:

Tabii yine kuru temizlemeden kıyafetlerini almayı unuttuğum için kızgın değilsen. O zaman ben yalvarana kadar sessiz kalmayı hak ederim.

Madde 5.0 – Duygusal Güvenlik:

Bu daire aşağıdakiler için güvenli bir alan olmaya

devam edecektir:

- Panik ataklar
- Hormonal çöküntüler
- Köpek filmleri sırasında ağlamak

- Sebepsiz yere kucaklanma ihtiyacı
- Hiç dokunulmamayı istemek

Son kısmı iki kez altını çizmişti.

Kağıda bir damla gözyaşı düşene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

Madde 6.2 – Maggie'nin Dolabı:

Maggie, ortak dolap alanının yüzde yetmişini kullanabilir
Ancak Roman, "*insanların giymesi için uygun olmayan*" gördüğü tüm giysiler üzerinde veto hakkını elinde tutacaktır.
sınırlı olmamak üzere:

- Üç farklı yerinde delikler bulunan sweatshirt
- Tek gözü eksik eski tavşan terlikleri
- Kendi kendine dik duran herhangi bir

çorap Kenarına şöyle yazmıştı:

Sadece şaka yapıyorum. Ne istersen giy. Her şey sana yakışıyor. Hatta hayaletli terlikler bile.

Madde 7.1 – Ev Sorumlulukları:

- Maggie çalma listesini yönetir.
- Roman çöpü halleder.
- IKEA mobilyaları için ortak çaba gösterilir, ancak Maggie sinirlendiğinde alyan anahtarlarını fırlatamaz.
- Roman, boş dondurma kutularını dondurucuya geri koymayı bırakmayı kabul eder. Maggie, uyurken işlediğini daha sonra fark ettiği suçlardan Roman'ı suçlamayı bırakmayı kabul eder.
yeme sırasında işlediğini fark ettiği suçlarla suçlamayı bırakmayı kabul eder.

Madde 8.0 – Son Ek:

Maggie James bu dairede kendini güvensiz, görünmez, seçilmemiş veya seilmeyen hissederse, Roman Velasquez şunları kabul eder:

1. Tekrar dene
2. Tekrar denemek
3. Onun için savaşmak
4. Kal
5. Kal
6. Kal

Ve sonra, altta el yazısı ile:

Bu daire sadece senin değil. Sen ve ben.
Bizim her halimiz. Sahte davrandığımız halimiz.
Emin olmadığımız halimiz. Ve şimdi, her sabah
uyandığımda tam da ait olduğum yerde olduğumu
bildiğim halimiz. Seni seviyorum. —R

Paketi göğsüme bastırarak, gözlerimi sıkıca kapattım.

Saçma sapan bir şeydi. Abartılıydı. Parlak mürekkep, cilt sekmeleri ve pençe izi çıkartmaları vardı. Ama aynı zamanda bana verilen en gerçek şeydi.

Güvenlikti. Mizah. Bağlılık. Düzen. Kaos. Eskiden aynı yerde bir arada var olamayacağını düşündüğüm tüm şeyler.

Roman hepsini bir arada tutmanın bir yolunu bulmuştu. *Beni* bir arada tutmanın bir yolunu bulmuştu.

Ön kapı gıcırdadı.

Roman, yarısı boş bir market poşeti taşıyarak içeri girdi. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bulmuşsun," dedi.

"Sakal kesme maddesinin yanına üç altın renkli etiket yapıştırmışsın," dedim, sesim kalınlaşmıştı.

Utangaç görünüyordu. "Panikledim. Bunun ciddi olduğunu biliyorum."

Odanın karşısına geçtim ve kollarımı beline doladım, onu kendime çektim. "Mükemmel."

Çenesini b a ş ıma dayadı. "Hayalet tavşan terlikleriyle ilgili kısım bile mi?"

"Özellikle o kısım."

Öylece durduk. İki kaotik, eskiden sahte bir ilişki yaşayan, eskiden duygusal olarak kaçınan, ama bir şekilde bunu çözmüş iki insan.

"İmzalamaya hazır mısınız?" diye sordu.

Ona gülümsedim. "Son bir şart ekleyebilirsem." Kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Madde 9.1 – Roman Velasquez, Maggie James'i, şarkı söylerken notaları tutturamasa, dürtüsel kararlar alsın veya Super Bowl reklamları sırasında ağlasa bile sevmeye devam etmek zorundadır."

Sanki bütün gün boyunca hazırlıklıymış gibi kulağının arkasından bir kalem çıkardı.
gibi.

"Tamam."

Ve bununla bununla biz imzaladık en en
önemli en
anlaşmasını

The Cuddle Clause ile zaman geçirdiğiniz için çok teşekkür ederiz!

Maggie ve Roman'ın hikayesi, en sevdiğimiz şeylerin çoğu gibi bize ulaştı: beklenmedik bir şekilde, biraz dağınık ve duygusal açıdan güvenli bir kaos örtüsüyle sarılmış olarak.

Başından beri, kırık insanları düzeltmekle ilgili bir hikaye yazmak istemediğimizi biliyorduk. Biz, Roman yapı ve dinginliktir. Maggie ise ateş ve duygudur. Ve bir şekilde, birlikte bize bize aşkın hem yumuşak *hem de* istikrarlı olabileceğini, bazen yapabileceğiniz en cesur şeyin, programınızda başkasına yer açmak olduğunu gösterdiler.

Onların ritimlerinde rahatlık bulduysanız, garip döngülerinde güldüyseniz veya belki de olması gerekenden daha fazla anlam ifade eden bir kucaklaşma maddesi yüzünden biraz duygusallaştıysanız... teşekkür ederiz.

Bu ikisiyle zaman geçirdiğiniz için çok mutluyuz.

Umarız hikayeleri sizi gülümsetmiş, bayıltırmış ve tam da doğru miktarda duygusal olarak vahşileştirmiştir.

Ve hey, Good Plate'inizi unutmayın.

Tarçın baharatı ve duygusal bir dokunuşla dolu, samimi ve keskin bir aşk hikayesi mi arıyorsunuz?

[The Alpha and the Baker'](#) seveceksiniz — yas tutan bir fırıncı ve ortaya çıkmaktan kendini alamayan nazik bir alfa hakkında, yavaş yavaş gelişen, küçük bir kasabada geçen bir aşk hikayesi...

Yumuşak ama güçlü kahramanları, bulunan aileleri, sevgi dili olarak yemeği ve bir katman bir katman iyileşmeyi sevenler için mükemmel bir kitap — tıpkı mükemmel bir pasta gibi

 [Simdi Amazon'da okuyun](#)

Başka hiçbir yerde bulamayacağınız özel içerikler mi istiyorsunuz? Bonus bölümler ve alternatif bakış açıları, ateşli ekstralar + karakter çizimleri ve yakında çıkacak kitaplara ilk bakışlar gibi...

 [Özel Kurgu Kitapları bültenine buradan kaydolun](#)

Yorum bırakırsanız çok minnettar olurum — sadece birkaç kelime, diğer okuyucuların bir sonraki favori kitaplarını bulmalarına yardımcı olabilir ve benim gibi bağımsız yazarlara tahmin edemeyeceğiniz kadar yardımcı olur.

Yazar Hakkında

Roxie Ray, unutulmaz Paranormal ve Uzaylı Romantizm hikayeleri yazmaya tutkuyla bağlıdır. Büyüleyici karakterler, heyecan verici kimya ve baştan sona sizi kendine bağlayan olay örgüleriyle dolu, ateşli ve kalp atışlarını hızlandıran hikayeler yazıyor. Bu türe olan sevgisini her sayfaya dökerek, ateş ve hikaye anlatımının büyüsünü mükemmel bir şekilde harmanlamayı hedefliyor.

En son çıkan kitaplardan haberdar olmak ve onun yarattığı dünyalara dalmak için specialfictionbooks.com adresini ziyaret edin.

ROXIE RAY'DEN DAHA

FAZLASI KURT

DÖNÜŞENLER

Sürü Kurallarını Çiğnemek

Kitap 1: Öğretmenin Yasak Koruyucusu

Kitap 2: Kurt Babayı Talep Etmek
Kitap 3: Kurt Babaya Kaderinde Yazılı

Kraliyet Ailesine Kaderinde Yazılmış

Kitap 1: Alfa'nın Kaderindeki
Karşılaşma Kitap 2: Alfa Koruyucusuyla
Kaderinde Buluşmak Kitap 3: Alfa
Savunucusuyla Kaderinde Buluşmak

Reddedilen Biniciler

Düşmana Aşık Olmak Yasak

Motosikletçi Kurt

Presley Acres Kraliyet

Ailesi Kitap 1: Kurt Prens

Kitap 2: Kurt Prensın Kaderi Kitap

3: Kurt Prensın Eşi

Şifacı ve Kurt Birinci

Bölüm

İkinci Bölüm

EJDERHA DÖNÜŞTÜRÜCÜLER

Kara Pençe Ejderhalar

Onun Ejderha Babası

Onun Ejderha

Koruyucusu Onun

Ejderha Sevgilisi

Onun Ejderha

Kahramanı

Onun Ejderha Kaderi

Onun Ejderha Asi

Bluewater Sahili

Ejderhaları Ejderhanın

Dövmesi

Ejderhanın Şansı

Ejderhanın İkinci Şansı

Ejderha Asileri
Ejderha Babası Ejderha
Tarafından Talep Edilen
Ejderha Babası Koruyucu

UZAYLILAR

Galaksiler Arası Değişim
Programı Uzaylı Prens
Hizmetçisi
Yabancı Savaşçı için
Hemşire Yabancı Doktor için
Öğretmen Yabancı
Hükümdar için Asistan
Yabancı Prens için Aktris
Yabancı Komutanın Dadısı
Yabancı Korumanın Kraliçesi
Yabancı Liderin Hizmetçisi

Ay Savaşçıları
Savaşçı Prens Tarafından
Kaçırılan Savaşçı Lord Tarafından
Kurtarılan Savaşçı Kahraman
Tarafından Kurtarılan
Onun Şifacı Savaşçısı
Onun Gizli Şampiyonu
Onun Korkusuz
Savaşçısı Onun
Kaderindeki Kral

Valkred'in Savaşçıları
Onun Uzaylı Savaşçı
Prensi
Lanetli Yabancı Tarafından
Kaçırılan Savaşçının
Gelini

Thoherian Barbarları
Koruyucu O'Rin
Yabancı Prens N'ashtar

PAKETLER

[Kara Pençe Eiderhaları](#)
[Mavi Su Kıyısı Eiderhaları](#)
[Şeytanla Evli Gizli](#)
[Değişkenler Komşular](#)
[Lunarian Savaşçıları](#)
[Galaksiler Arası Değişim Programı](#)
[Valkred Savaşçıları](#)

BAĞIMSIZ KİTAPLAR

[Lanetli Bağlar Geri](#)
[Kazanıldı](#)
[Alfa ve Fırıncı Sarılma](#)
Maddesi

ORTAK YAZAR

LINDSEY DEVIN İLE

[Baton Rouge Vampir](#)
[Vampir Kralı Tarafından](#)
[Kaçırılan Vampir Kralı](#)
[Tarafından Çalınan Vampir](#)
Kralı Tarafından Yapılan
[Baton Rouge Vampir \(Paket\)](#)

[Baton Rouge Vampirleri](#)
[Acımasız Prens](#)

Acımasız
Yaptırımcı
Acımasız Savaşçı
Acımasız Kraliyet
Baton Rouge Vampirleri (Paket)

VIOLA KING İLE

Ay Vadisi Değişkenleri
Kitap 1: Hilal Alfa'mı İnkâr Etmek Kitap 2:
Hilal Kaderini Bulmak
Kitap 3: Onun Hilal Alfa'sı Tarafından
İşaretlenmiş Kitap 4: Onun Hilal Alfa'sı
Tarafından Korunmuş

SKYE WILSON İLE

Sürünün Kraliçesi

Seytanla Evli
Kitap 1: Lucifer'in Gelini
Kitap 2: Lucifer'in
Kraliçesi Kitap 3:
Lucifer'in Kaderi

SADIE SEARS İLE

Alfa'nın İkinci Şansı Eşi

Tetikleyici Uyarılar

Lütfen kendinize dikkat edin ve içindeki herhangi bir şey sizi bunaltırsa uzaklaşın.

Bu romantik komedi aşağıdaki konuları içerir ve tasvir eder:

- Anksiyete ve panik ataklar
- Nörolojik farklılık (otizm spektrumu) temsili
- Ayrılık sonrası duygusal sıkıntı
- Aile ile uzaklaşma
- Engellilik ayrımcılığı (yan karakterlerden, sayfada sorgulanıyor)
- Duyusal aşırı yükleme
- Geçmişteki travma ve ihmalin açıkça ifade edilmeyen referansları
- Kronik duygusal düzensizlik (FMC'nin iç bakış açısına göre)
- Gaslighting (eski partnerden, atıfta bulunulmuştur)
- Zehirli geçmiş ilişki (referans olarak, grafiksel olarak tasvir edilmemiştir)
- Fiziksel şiddet (küçük kavga; grafiksel olarak tasvir edilmemiştir)
- Doğaüstü zorlama tehdidi (çiftleşme zorunluluğu / ayarlanmış bağlanma)
- Değişimden kaynaklanan yaralanma (kısa ve grafiksel olmayan)
- Nörolojik çeşitlilik bağlamında rızaya dayalı sarılma ve dokunma
- Keder ve duygusal işleme (ölümle değil, kimlikle ilgili)

Special Fiction Books, gerçek insanlar (ve belki ara sıra gizemli yaratıklar) tarafından titizlikle hazırlanmış, taslakları oluşturulmuş, yazılmış, düzenlenmiş ve beta okunmuş kliteratür kitaplarını gururla yayınlamaktadır. Ahlaki açıdan gri karakterlere, bayılmaya değer paranormal kahramanlara ve tam
, anlatılması gereken hikayeleri hayata geçiriyoruz.

Al, biz kitapların dünyasında kaybolmuşken mükemmel kahveyi demleyip bize servis edemediğı sürece, en iyi yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz:
insan kalbinden (ve biraz da efsanevi) gelen unutulmaz hikayeler.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM